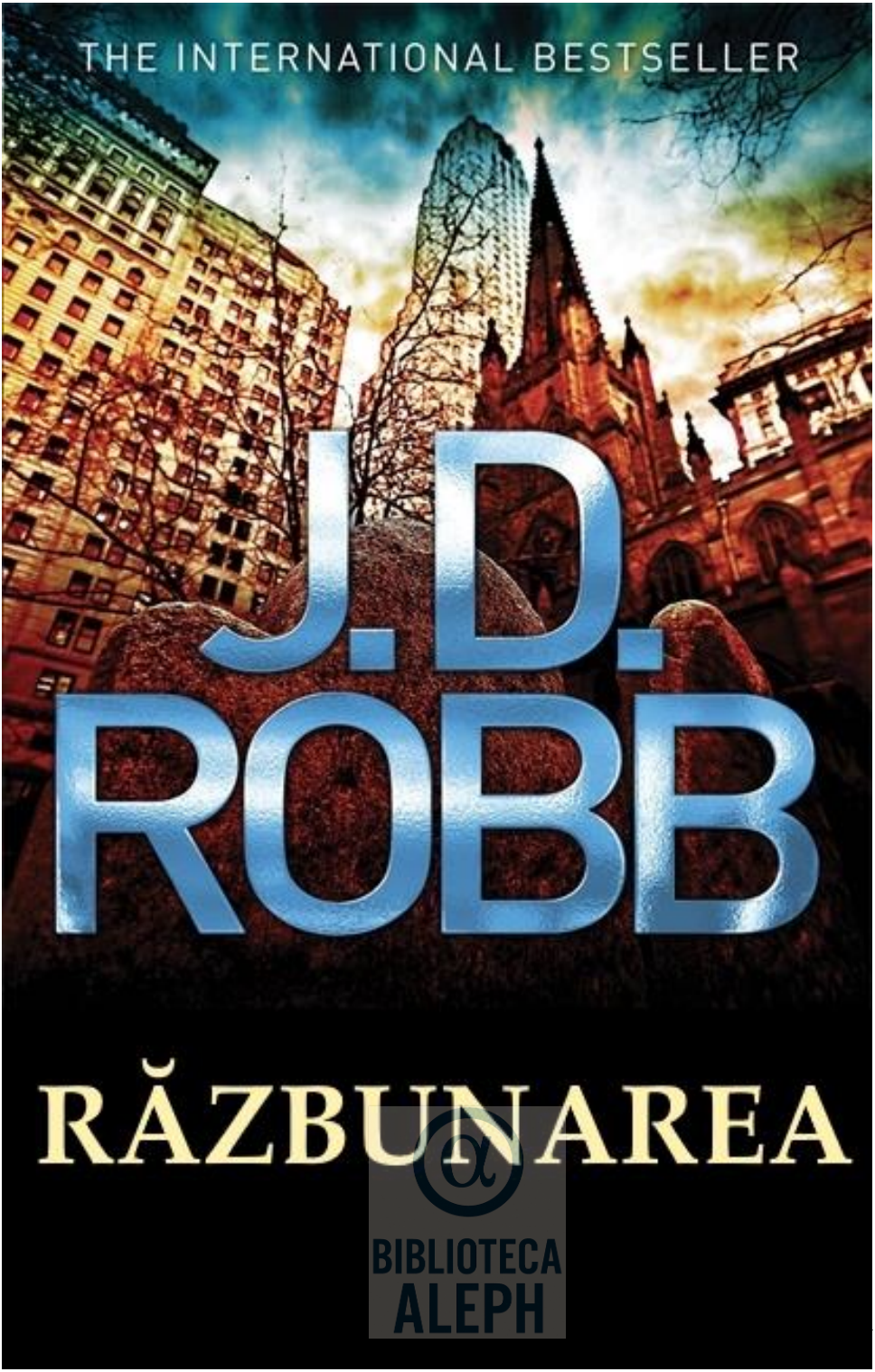

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. Robb

RĂZBUNAREA

[In the Death #25]

Editura Lider,
2006

Origin in Death
J. D. Robb

Copyright © 2005 Nora Roberts

PROLOG

Moartea îi zâmbi și o sărută blând pe obraz. Bărbatul avea ochi frumoși. Fata știa că sunt albaștri, dar nu ca albastrul din cutia ei de creioane colorate. Avea voie să deseneze cu ele câte o oră în fiecare zi. Cel mai mult îi plăcea să coloreze.

Vorbea trei limbi, dar avea dificultăți cu cantoneza. Știa să deseneze hieroglifele și îi plăcea să traseze liniile și formele, dar îi venea greu *să vadă* în ele cuvinte. Nu știa să citească prea bine în nici una din acele limbi și știa că bărbatul căruia ea și surorile ei îi spuneau tată era îngrijorat.

Uita lucrurile pe care ar fi trebuit să le țină minte, dar el n-o pedepsea niciodată - așa cum făceau ceilalți atunci când el nu era prezent. Îi numea pe toți în gândul ei Ceilalți, cei care îl ajutau pe tatăl ei să-i predea lecții și să aibă grijă de ea. Dar când el nu era prezent și ea făcea vreo greșeală, Ceilalți o pedepseau și trupul ei tresărea de durere.

Dar nu avea voie să-i spună tatălui.

Tata era întotdeauna blând, așa cum i se părea și acum, când ședea lângă ea și o ținea de mână.

Venise momentul unui nou test. Ea și sora ei dădeau o mulțime de teste și, uneori, bărbatul pe care îl numeau Tată se încrunta și în ochii lui apărea o privire tristă, când ea nu răspundea corect la toate punctele. La unele teste, trebuia s-o înțepe cu un ac sau să-i lege mașinării de cap. Nu-i plăceau foarte mult testele acelea, dar se prefăcea că desenează cu creioanele ei colorate până când se termina testul.

Era fericită, dar uneori ar fi vrut să poată merge afară în loc să mimeze acest lucru. Programele pe holograme erau amuzante și cel mai mult îi plăcea picnicul cu cățelul. Dar atunci când întreba dacă n-ar putea să aibă un cățel adevărat, bărbatul pe care îl numea Tată îi zâmbea și îi spunea: „Va veni și ziua aceea".

Trebuia să învețe foarte mult. Era foarte important să învețe tot ce se putea învăța, să știe să vorbească, să se îmbrace și să cânte, să discute despre tot ce învățase, citise sau văzuse pe ecran în timpul lecțiilor.

Știa că surorile ei erau mai inteligente, mai rapide, dar nu o tachinau niciodată. Aveau voie să se joace împreună timp de o oră dimineața și o oră înainte să meargă la culcare. Asta îi plăcea chiar mai mult decât picnicul cu cățelul. Ea nu înțelegea ce este singurătatea și nici nu-și dădea seama că este o însingurată.

Când Moartea o apucă de mână, stătea liniștită și gata să facă tot ce credea ea că e bine.

— Asta o să te ajute să dormi, îi spuse el cu o voce blândă.

Astăzi îl adusese și pe băiat. Îi plăcea când îl aducea pe băiat, deși o intimida. Era mai mare și avea ochii la fel de albaștri ca omul căruia îi spunea Tată. Nu se juca niciodată cu ea și cu surorile ei, dar spera de fiecare dată că se va întâmpla acest lucru.

— Te simți bine, iubito?

— Da, tată.

Zâmbi sfioasă către băiatul care stătea în picioare alături de patul ei. Uneori își închipuia că micuța încăpere în care dormea era o cameră somptuoasă ca din castelele despre care citea uneori sau pe care le văzuse pe ecran. Iar ea era prințesa acelui castel, înlănțuită de o vrajă. Băiatul îl întruchipa pe prințul care venise s-o salveze.

Dar nu știa prea bine de ce anume s-o salveze.

Abia dacă simți cum o înțepă cu acul. Era așa de blând.

Pe plafonul de deasupra patului se afla un ecran și astăzi bărbatul căruia îi spunea Tată programase derularea unor picturi celebre. Sperând să-i facă plăcere, fetița începu să le spună titlurile pe măsură ce treceau pe ecran și dispăreau: *Grădină la Giverny, 1902,* Claude Monet. *Fleurs et Mains,* Pablo Picasso. *Siluetă la fereastră,* Salvador Da…Salvador…

— Dali, suflă el.

— Dali. *Măslini,* Victor Van Gogh.

— Vincent.

— Scuză-mă. Vocea ei începu să tremure. Vincent Van (iogh. Mă dor ochii, tată. Îmi simt capul greu.

— Nu e nimic, iubita mea. Acum poți să închizi ochii, poți să te odihnești.

O apucă de mână în timp ce ea pierdea treptat contactul cu realitatea. O ținu cu tandrețe de mână până când muri.

Părăsi lumea la cinci ani, trei luni, douăsprezece zile și șase ore după ce venise pe lume.

1

Când unul dintre cele mai cunoscute chipuri de pe planetă și din afara ei a fost bătut măr, semănând cu un fruct strivit, vestea a zguduit lumea. Chiar și la New York. lai când posesorul respectivului chip a împuns câteva din organele vitale ale agresorului cu un cuțit, aceasta nu a mai lost o știre de senzație, ci o activitate.

Ca să obții un interviu cu femeia posesoare a feței care lansase mii de produse cosmetice trebuia să te lupți, nu glumă.

În timp ce își odihnea picioarele pe mocheta moale din /oua de așteptare de la Centrul Wilfred B. Icove pentru (liirurgie Cosmetică și Reparatorie, lt. Eve Dallas era pe deplin pregătită să pornească la luptă. Se săturase.

Dacă își închipuie că or să poată să mă refuze a treia oara, nu își dau seama cât de mare e mânia mea.

Prima dată nu era conștientă. Încântată să se poată i afunda într-unul din fotoliile comode și să-și soarbă ceaiul, detectiv Delia Peabody își încrucișă picioarele.

Și tocmai o transportau la chirurgie.

A doua oară era conștientă.

Recuperare și monitorizare. N-au trecut nici patruzeci și opt de ore, Dallas.

Delia Peabody mai sorbi din ceai și încercă să-și imagineze ce ar face ea dacă ar veni aici pentru o operație cosmetică la față sau la

corp. Poate că ar începe cu îndesirea părului. Nu e nicio durere și ai totuși un oarecare câștig, decise ea, trecându-și degetele prin părul negru, tuns scurt.

— Și este clar că era vorba de legitimă apărare.

— I-a făcut opt găuri.

— Foarte bine, poate că a exagerat puțin, dar știm amândouă că avocatul ei va invoca legitima apărare, teama de a nu i se accidenta trupul, capacitatea diminuată - toate aiurelile astea pe care jurații sunt dispuși să le înghită.

„Poate că ar trebui să-mi fac o extensie de păr blond", își zise Delia.

— Lee-Lee Ten este o adevărată icoană. Întruchiparea perfectă a frumuseții feminine, iar individul s-a jucat urât cu fața ei.

Nasul spart, pomeții zdrobiți, maxilarul fracturat, retina desprinsă. Eve parcurse lista pe care o avea în minte. Nu avea de gând, Doamne ferește, să-i atârne femeii de gât o omucidere. Discutase cu echipa tehnică ce îi acordase lui Ten primele îngrijiri la fața locului și investigase apoi scena crimei chiar ea însăși. Dar dacă nu încheia cazul ăsta astăzi, va trebui să facă față dulăilor din presă. Iar dacă se va ajunge la asta, va fi tentată să se joace și ea cu chipul lui Ten.

— O să stea de vorbă cu noi astăzi și încheiem cazul. Sau îi acuz pe avocatul și reprezentanții ei de obstrucționarea justiției.

— Când trebuie să se întoarcă Roarke?

Eve se încruntă și îi aruncă o privire partenerei ei.

— De ce?

— Pentru că ești cam irascibilă…adică mai irascibilă ca de obicei. Cred că ai un sindrom de „absență Roarke". Delia Peabody oftă. Și este de înțeles.

— Nu am niciun fel de sindrom, mormăi Eve și își reluă plimbarea prin încăpere. Avea picioare lungi și un trup suplu și se

simțea ca într-o cușcă în spațiul acela încărcat cu ornamente. Avea părul mai scurt decât partenera ei, cu un breton neglijent pe frunte, o față slăbuță și ochi căprui, adânci.

Spre deosebire de cei mai mulți dintre pacienții Centrului Wilfred B. Icove, ea nu considera că frumusețea fizică face parte dintre prioritățile ei.

Dar moartea da.

Poate că îi simțea lipsa soțului său, recunoștea. Dar nu era o crimă. De fapt, era una dintre acele reguli ale căsniciei pe care încă se mai străduia să le învețe după mai bine de un an de conviețuire. Roarke nu făcea decât rareori deplasări în interes de serviciu care să dureze mai mult de două sau trei zile, dar de astă dată plecase pentru o săptămână întreagă, însă chiar ea insistase, nu-i așa, își aminti ea. Știa foarte bine că își neglijase munca în ultimele luni ca s-o ajute sau să fie alături de ea atunci când avea nevoie de el. Iar când o persoană era interesată de aproape toate domeniile afacerilor, artei, industriei divertismentului și dezvoltării în universul cunoscut, trebuia să jongleze cu foarte multe mingi și să le țină pe toate în aer în același timp.

Dar se putea descurca fără să fie alintată o săptămână. Că doar nu era chiar așa de primitivă!

Totuși nu dormea prea bine.

Încercă să se așeze, dar fotoliul era așa de mare și așa de *roz!* I se părea că este înghițită în întregime de o gură uriașă și strălucitoare.

— Și ce făcea mă rog Lee-Lee Ten în bucătăria casei ei pe trei niveluri la ora două noaptea?

— Poate avusese chef de o gustare?

— Are un bufet automat în dormitor, altul în living, altul în camera de oaspeți și unul la birou, altul în sala de gimnastică de acasă.

Eve se îndreptă către una din ferestre. Prefera peisajul ploios și sumbru de afară în locul rozului obositor al sălii de așteptare. Era toamna anului 2059 și până acum fusese rece și neprietenoasă.

— Toți cei cu care am reușit să stăm de vorbă spun că Ten i-a dat papucii lui Bryhem Speegal.

— Dar au fost cuplul sezonului, adăugă și Delia. Nici nu puteai să-ți pleci urechea la o bârfa sau să-ți arunci o privire pe un articol despre vedete iară să…asta nu înseamnă că îmi petrec tot timpul bârfind vedetele.

— Corect. Săptămâna trecută îl părăsise pe Speegal, după cum susțin surse informate. Dar se întreține cu el la ea în bucătărie la două noaptea, amândoi în halat, iar în dormitor există dovezi ale unei relații intime.

— Poate o împăcare eșuată?

— După cum afirmă portarul, înregistrările camerei de supraveghere și droidul ei casnic, Speegal a sosit la ora 23.14. A fost primit înăuntru și droidul a rămas în așteptare la telefon, deși fusese trimis la el în cameră.

În living erau pahare de vin, își spuse ea. Și pantofii, ai lui și ai ei. Bluza ei. A lui se afla pe balustrada scării care ducea la nivelul al doilea. Sutienul ei rămăsese agățat pe balustradă în dreptul ultimei trepte de sus.

Nu era nevoie de un câine dresat ca să le iei urma sau ca să-ți dai seama cu ce se îndeletniciseră.

— Așadar, vine la ușa ei, intră, beau ceva împreună jos, apoi urmează partida de sex. Nu există nicio dovadă că n-ar fi căzut de acord în această privință. Nu sunt semne de luptă, iar dacă individul ar fi avut intenția s-o violeze, nu s-ar fi ostenit s-o târască în sus pe trepte și să-i scoată hainele.

Uită de imaginea pe care i-o evoca fotoliul și se așeză pe el.

— Așa că s-au dus sus și au bătătorit salteaua. Și au sfârșit prin a ajunge apoi jos, în bucătărie, plini de sânge. Droidul a auzit un zgomot, a venit și a găsit-o pe ea în stare de inconștiență, pe el mort și a chemat poliția și salvarea.

Bucătăria arăta ca un câmp de luptă. Totul era alb și argintiu, hectare întregi de spațiu, stropite cu sânge. Speegal, vedeta sezonului, zăcea cu fața în jos.

Parcă îi amintea puțin cam prea violent de felul cum arăta tatăl ei. Firește, în cazul lui Eve Dallas camera nu fusese așa de strălucitoare, dar fluviile de sânge fuseseră la fel de groase și la fel de ude după ce înfipsese cuțitul în el.

— Câteodată nu există altă soluție, spuse calmă Peabody. N-avem altă posibilitate să rămânem în viață.

— Nu.

„Irascibilă?" își spuse Eve. Mai degrabă o să-și piardă controlul de sine dacă partenera ei putea vedea așa de ușor ce este în sufletul ei.

— Uneori nu există.

Se ridică în picioare, respirând ușurată la vederea doctorului care intra în încăpere. Își făcuse temele și în privința doctorului Wilfred B. Icove jr. Luase cu multă competență locul tatălui său, supraveghind milioanele de ramificații ale Centrului Icove. Și era cunoscut drept sculptorul vedetelor.

Avea reputația că este discret ca un preot, talentat ca un magician și bogat la fel ca Roarke - sau aproape. Avea patruzeci și patru de ani și era frumos ca un star de cinema, cu ochi luminoși și albaștri, cu trăsături bine conturate, pomeții proeminenți, buzele ca dăltuite și nasul subțire. Avea părul bogat, pieptănat pe spate în onduleuri ample.

Era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât Eve, avea un trup zvelt și chiar elegant în costumul gri deschis cu dungulițe albe.

Purta o cămașă în culoarea dungulițelor și un medalion de argint atârnat pe un lănțișor subțire ca un fir de păr.

Întinse mâna către Eve și îi adresă un zâmbet care îi dezvălui dantura perfectă.

— Îmi cer scuze. Știu că ați așteptat. Sunt doctorul Icove. Lee-Lee - doamna Ten, se corectă el, se află în îngrijirea mea.

— Locotenent Dallas, NYPSD. Detectiv Peabody. Trebuie să vorbim cu ea.

— Da, știu că ați mai încercat să vorbiți cu ea și mai înainte și îmi cer scuze din nou.

Avea vocea și comportamentul la fel de rafinate ca și tot restul persoanei sale.

— Avocatul ei este acum cu ea. Este trează și stabilizată. Este o femeie puternică, doamnă locotenent, dar a suferit o traumă severă, și fizică și emoțională. Sper că veți scurta discuția.

— Ar fi foarte bine pentru noi toți, nu-i așa?

Doctorul zâmbi din nou, apoi făcu un gest vag cu mâna.

— A primit sedative, continuă în timp ce străbăteau coridorul unde erau expuse lucrări de artă reprezentând diverse chipuri și siluete de femei. Dar este coerentă. E la fel de nerăbdătoare ca și dumneavoastră să stea de vorbă. Aș fi preferat să mai așteptăm cel puțin o zi, iar avocatul ei…ei bine, așa cum am spus, este o femeie puternică.

Icove trecu de omul în uniformă postat la ușa pacientei, ca și când acesta ar fi fost invizibil.

— Aș dori să fiu și eu de față, ca s-o monitorizez în timpul interviului.

— Nicio problemă. Eve îi făcu un semn din cap omului în uniformă, apoi intră în cameră.

Era o încăpere luxoasă ca un apartament într-un hotel de cinci stele și încărcat de flori, suficiente ca să acopere un hectar întreg din Central Park.

Pe pereții zugrăviți în roz-palid erau pictate diverse zeități feminine. Fotoliile confortabile și mesele îi îmbiau pe oaspeții care ar fi dorit să stea de vorbă sau să-și petreacă timpul cu pacienta. Câteva paravane unidirecționale așezate în dreptul Terestrelor asigurau intimitatea pacientei împotriva elicopterelor presei, permițând totodată celor din cameră să admire de la fereastră priveliștea parcului.

Culcat pe cearșafuri roz cu dantelă de un alb imaculat, frumosul chip arăta de parcă s-ar fi lovit de un tanc. Buzele seducătoare care vânduseră milioane de rujuri și creme de buze erau acum umflate și acoperite cu un fel de cremă verde-pal. Părul bogat, care contribuise la desfacerea unui număr imens de șampoane și balsamuri era strâns acum la spate, ca un ghem roșu și încâlcit. Singurul ochi care se vedea, verde ca smaraldul, se uita fix la Eve. Avea cearcăne accentuate înjur.

— Clienta mea are dureri mari, începu avocatul. I s-au administrat sedative și este în stare de stres. Eu…

— Taci din gură, Charlie.

La auzul vocii răgușite și șuierătoare care venea dinspre pat, avocatul făcu gura pungă și tăcu.

— Uită-te bine, o invită ea pe Eve. Ticălosul a făcut o treabă pe cinste. Pe fața mea!

— Doamnă Ten…

— Te cunosc. Nu-i așa că ne cunoaștem?

Eve își dădu seama că vocea femeii era hârâită și șuierătoare, pentru că Lee-Lee vorbea cu dinții încleștați. Avea fractură de maxilar - probabil că o durea îngrozitor.

— Fețele sunt domeniul meu, iar al tău…Roarke. E un bărbat pe cinste.

— Sunt locotenent Eve Dallas. Ea este partenera mea, detectiv Delia Peabody.

— Ne-am întâlnit acum vreo patru-cinci ani. Era un weekend ploios la Roma. Dumnezeule, îmi amintesc ce vigoare avea omul ăla!

Ochiul verde aruncă o scânteie de umor.

— Te deranjează?

— Întâlnirea de acum câțiva ani?

— Din păcate, nu despre asta e vorba, ci de acel weekend memorabil la Roma.

— Nu, nu mă deranjează. Dar ce-ar fi să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între dumneavoastră și Bryhem Speegal în apartamentul dumneavoastră alaltăieri noapte?

— Ticălos nenorocit!

— Lee-Lee! Dojana blândă venise din partea doctorului.

— Scuze. Will nu este de acord cu un limbaj mai colorat. M-a bătut. Închise ochii, respiră adânc și continuă: Dumnezeule, m-a bătut. Puteți să-mi dați puțină apă?

Avocatul apucă cupa de argint cu paiul de argint și i-l duse la buze.

Lee-Lee sorbi, respiră, sorbi din nou, apoi îl bătu ușor pe mână.

— Îmi pare rău, Charlie. Îmi cer scuze că ți-am spus să taci din gură. Nu mă simt chiar foarte bine aici.

— Nu ești obligată să vorbești acum cu poliția, Lee-Lee.

— Mi-ai blocat ecranul ca să nu aud ce spune lumea despre mine. Dar n-am nevoie de niciun ecran ca să-mi imaginez ce pot să bârfească despre mine maimuțele și hienele din presă. Trebuie să lămurim lucrurile. Vreau să am și eu un cuvânt de spus, ce naiba!

Ochiul i se umezi, clipi furioasă ca să scape de valul de lacrimi. Și prin aceasta câștigă respect în ochii lui Eve.

— Ați avut o relație cu domnul Speegal. O relație intimă.

— Ne-am regulat ca iepurii toată vara.

— Lee-Lee, începu Charlie, dar ea întinse mâna spre el. Un gest rapid și nerăbdător pe care Eve îl înțelegea perfect.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat, Charlie. Nu mă crezi?

— Bineînțeles că te cred.

— Atunci lasă-mă să-i spun și polițistei lui Roarke. L-am cunoscut pe Bry când am primit un rol într-un videoclip care sc turna aici, la New York, în mai anul trecut. Și la douăsprezece ore după ce ne-am spus bună ziua eram în pat. Avea un trup admirabil, spuse ea. Îți venea să-ți arunci bluza peste cap de cât era de frumos. Prost ca o ciubotă și - așa cum am descoperit alaltăieri-noapte - rău ca…nu găsesc uicio comparație potrivită.

Sorbi din nou din cupă și respiră încet de trei ori.

— Am râs împreună, am făcut sex, ne-am amuzat cu ultimele bârfe. Și a început să se umfle cam mult în pene. Că vreau asta, că nu faci asta, că mergem acolo, că unde ai fost și tot așa. Așa că am decis s-o rup cu el, ceea ce am și făcut săptămâna trecută. Hai s-o lăsăm mai moale, a fost plăcut o vreme, dar să nu întindem ața mai mult. S-a cam supărat, dar am rezolvat-o. Adică am crezut că am rezolvat-o. Doar nu suntem copii, ce naiba!

— V-a amenințat în vreun fel, v-a agresat fizic la momentul respectiv?

— Nu. Ridică mâna către față și, deși vocea ei era fermă, I ive văzu că degetele îi tremură ușor. A spus ceva în genul, „O, da, și eu mă gândeam la asta, dar nu știam cum să-ți spun, că fluviul a cam secat". A plecat la Noul Los Angeles să facă niște filmări pentru un videoclip. Așa că atunci când a telefonat și a spus că s-a întors la New York și dorește să stăm de vorbă, am fost de acord.

— A luat legătura cu dumneavoastră înainte de ora unsprezece noaptea.

— Nu știu exact. Lee-Lee reuși să schițeze un zâmbet strâmb. Fusesem la cină în oraș, la The Meadow, cu niște prieteni, Carly Jo, Presty Bing, Apple Grand.

— Am vorbit cu ei, spuse Delia. Toți confirmă prezența dumneavoastră la cină și afirmă că ați plecat de la restaurant în jurul orei zece. -;,,

— Da, ei s-au dus la un club, dar eu nu mai aveam chef. A fost o mișcare greșită din partea mea, așa cum s-a văzut ulterior. Își atinse din nou fața, apoi lăsă mâna să-i cadă pe pat.

M-am dus acasă și am început să citesc scenariul pentru noul videoclip. M-a plictisit ca naiba - scuză-mă, Will -, eram total scârbită, așa că atunci când a sunat Bry, m-am gândit că nu mi-ar strica puțină companie. Am băut vin, am stat la taclale, apoi am făcut câteva mișcări. Are el câteva foarte bune, spuse ea încercând să zâmbească. Așa că am continuat și sus și am făcut sex foarte intens. După aceea a zis ceva în genul „Mie n-o să-mi spună niciodată o femeie când trebuie s-o las mai moale" și că o să mă anunțe el când a terminat-o cu mine. Ticălosul!

Eve urmărea expresia de pe chipul lui Lee-Lee.

— V-a enervat.

— Și încă cum! A venit la mine și m-a trântit în pat numai ca să-mi poată spune asta. Obrajii i se împurpurară ușor. Iar eu i-am permis, ceea ce mă face să fiu la fel de furioasă pe mine ca și pe el. N-am spus nimic. M-am ridicat, am luat un halat și m-am dus jos să mă liniștesc. În meseria asta nu trebuie să-ți faci dușmani. Așa că m-am dus în bucătărie ca să mă liniștesc puțin și să mă gândesc cum să rezolv problema. Aveam de gând să fac o omletă numai din albușuri.

— Scuzați-mă, interveni Eve. V-ați sculat din pat, erați furioasă și vă pregăteați să faceți omletă?

— Sigur. Îmi place să gătesc. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

— Dar aveți cel puțin zece bucătari automați în locuința dumneavoastră.

— Îmi place să gătesc, spuse ea din nou. N-ai văzut niciunul din spoturile mele culinare? Eu chiar fac toate treburile alea, poți să întrebi pe oricine de pe platou. Așa că eram în

Iun atărie și mă plimbam încoace și încolo ca să mă liniștesc uiliciont pentru a sparge și alege ouăle, când a intrat el în ulm de vals și foarte ofuscat.

l.ce-Lee se uită la Icove, iar acesta se apropie de pat și îi Iu A mâna într-a lui.

Mulțumesc, Will. A pășit înăuntru și a spus că atunci i aiul plătea pentru o târfa, el era cel care îi spunea când să se i ulice din pat. Nu-mi adusese bijuterii și cadouri?

femeia reuși să ridice din umeri.

N-o să-mi permită să mă laud peste tot că îi dădusem papucii. O să-mi dea el mie papucii atunci când o să creadă i A a venit momentul. I-am spus să iasă afară, să se ducă la dracu'. M-a îmbrâncit și atunci l-am îmbrâncit și eu. Urlam unul la altul și…Dumnezeule, parcă văd și acum cum venea spre mine. Următorul lucru de care îmi amintesc este că eram pe podea și gemeam de durere. Simțeam gust de sânge în gură. Nimeni nu mă mai lovise până atunci.

Acum vocea îi tremura și parcă devenise și mai groasă.

— Nimeni…niciodată…Nici nu mai știu de câte ori m-a lovit. Cred că la un moment dat m-am ridicat în picioare și am încercat să fug. Nu știu, jur că nu-mi amintesc. Am încercat să mă târăsc, am urlat - sau am încercat. M-a ridicat în sus. Abia mai vedeam, ochii îmi erau plini de sânge și mă dureau îngrozitor. Credeam că o să mă omoare. M-a aruncat înapoi spre masă - masa din mijlocul bucătăriei și eu m-am agățat de ea ca să nu cad din nou. Dacă aș fi căzut, m-ar fi omorât.

Făcu o pauză și închise ochii un moment.

— Nu știu dacă m-am gândit atunci sau mai târziu, nu știu dacă este adevărat. Cred că…

— Lee-Lee, ajunge.

— Nu, Charlie. Vreau să spun tot ce am de spus. Cred că…continuă ea. Acum, când revăd scena, mă gândesc că poate terminase cu mine, se săturase să mă bată. Poate că își dădea seama că mă lovise mai rău decât intenționase. Poate că nu dorise decât să mă desfigureze. Dar în acel moment, când mă înecam cu propriul sânge, când abia dacă mai vedeam ceva și mă durea toată fața de parcă m-ar fi ars cineva cu fierul roșu, mă temeam pentru viața mea. Jur. A pășit către mine și eu…Blocul de lemn cu cuțite era chiar acolo. Am apucat unul. Dacă aș fi văzut mai bine, aș fi luat unul mai mare. Și voiam să-l omor, ca să nu mă omoare el pe mine. Râdea. Râdea și a ridicat mâna, ca și când ar fi vrut să-mi dea o palmă.

Se încordă din nou, iar ochiul de smarald o privi pe Eve direct în față.

— Am băgat cuțitul ăla în el. A intrat imediat și l-am scos și l-am înfipt de mai multe ori până a murit. Nu-mi pare rău că am făcut-o.

Totuși o lacrimă îi scăpă din ochi și se prelinse în jos pe obrazul tumefiat.

— Nu-mi pare rău. Dar îmi pare rău că l-am lăsat să mă atingă. M-a desfigurat. Will!

— O să fii mai frumoasă ca niciodată, o asigură el.

— Poate că da. (

Își șterse cu grijă lacrima.

— Dar nu voi mai fi niciodată aceeași. Ai omorât vreodată pe cineva? o întrebă pe Eve. Ți s-a întâmplat vreodată să omori pe cineva și să nu-ți pară rău?

— Da.

— Atunci înțelegi. Nu mai ești niciodată același om.

Când terminară, avocatul Charlie le urmă pe coridor.

— Doamnă locotenent…

— Schimbă-ți tactica, Charlie, spuse iritată Eve. Nu avem de gând s-o punem sub acuzare. Declarația ei este corelată cu probele și cu celelalte declarații pe care le-am consemnat.

A fost atacată și s-a apărat ca să nu-și piardă viața.

Avocatul încuviință din cap și părea oarecum dezamăgit i A nu va trebui să sară pe calul lui alb și scump pentru a alerga în ajutorul clientei sale.

Aș dori să văd declarația oficială înainte să fie dată presei.

Fve scoase un sunet care ar fi putut fi luat drept râs în momentul în care se întoarse și plecă.

— Cred și eu că vrei.

— Te simți bine? o întrebă Delia Peabody în timp ce se îndreptau spre lifturi.

— Nu arăt bine?

— Ba da, arăți minunat. Și apropo de înfățișare, dacă ar fi apelezi la serviciile doctorului Icove, ce anume ai alege?

— Aș alege un psihiatru bun ca să mă ajute să-mi dau scama de ce aș lăsa eu pe cineva să-mi sculpteze fața sau corpul.

Sistemul de securitate era la fel de strict și pentru a ieși, ca și pentru a intra. Fură scanate ca să se verifice dacă nu luaseră suveniruri și - lucrul cel mai important - imagini ale pacienților cărora li se promisese confidențialitate absolută.

După ce terminară procedura de scanare, Eve se uită în urma lui Icove, care intrase repede într-un lift camuflat în peretele roz.

— Ce grăbit e, spuse Eve. Se vede că cineva are nevoie de o liposucție urgentă.

— OK. Delia Peabody ieși din scanner. Înapoi la oile noastre. Adică, dacă ai putea să-ți schimbi ceva din față, care ar fi acea parte?

— De ce să schimb? Și așa nu mă prea mă uit la fața mea.

— Eu aș prefera să am buzele mai groase.

— Așa cum sunt nu-ți plac? Dacă vrei, ți le pot umfla eu.

— O, Dallas, dar aș vrea să fie mai pline, mai sexy. Își făcu gura pungă în momentul în care se urcară pe scara rulantă. Și poate să am nasul mai subțire. Delia își plimbă degetul mare și arătătorul pe nas măsurându-l. Crezi că am nasul mare?

— Da, mai ales când ți-l bagi în treburile mele.

— Uită-te la nasul ei! Delia bătu cu degetul în unul din posterele care se aflau pe pereții ascensorului. Fețe perfecte, trupuri perfecte, aranjate anume pentru pasageri. Aș vrea și eu unul ca ăsta. Așa, cizelat. Al tău e cizelat.

— E un nas și nimic mai mult. Stă pe fața ta și te ajută să respiri aerul prin două găuri foarte potrivite.

— Da, ție-ți convine să vorbești, Nas Cizelat.

— Ai dreptate. De fapt, încep că fiu de acord cu tine. Ai avea nevoie de niște buze mai groase. Eve strânse mâna pumn. Dă-mi voie să te ajut eu în sensul ăsta.

Delia Peabody se mulțumi să zâmbească și se uită în continuare la postere.

— Locul acesta parcă ar fi Palatul Perfecțiunii. Poate că am să mă întorc aici și am să mă înscriu într-unul din programele lor de modelare, numai ca să văd cum aș arăta cu buzele mai groase sau cu nasul mai subțire. Cred că am să vorbesc cu Trina să-mi schimb părul.

— De ce, de ce, de ce vrea toată lumea să-și schimbe părul? Îți acoperă craniul, îți ține de cald sau te protejează de căldură.

— Ți-e pur și simplu teamă că dacă am să vorbesc cu Trina o să încerce să te convingă să-ți faci un tratament.

— Nu mi-e teamă deloc. Dar îi era.

Fu foarte surprinsă să-și audă numele rostit prin sistemul de amplificare al ascensorului. Eve se încruntă și înclină puțin capul.

— Aici Eve Dallas.

— Doamnă locotenent, domnul doctor Icove vă roagă să v t'iuți imediat la etajul patruzeci și cinci. Este o urgență.

Bineînțeles.

Se uită la Delia Peabody și ridică din umeri.

Schimbă comanda pentru etajul patruzeci și cinci, „idonă ea și simți imediat modificarea de direcție a ii mc ușorului care începea să urce încet.

S-a întâmplat ceva, comentă ea. Poate că una dintre líentele alea ale lui care vor să fie frumoase cu orice preț a ilut ortu' popii.

Oamenii nu prea dau ortu' popii din cauza operațiilor i stctice. Delia își trecu degetul din nou de-a lungul nasului.

Ți-am admirat cu toții nasul subțire la slujba funerară. SA i fie rușine Deliei Peabody, o să spunem și lacrimile ne vor țâșni șuvoaie din ochi. Dar ce nas tulburător are în inilocul feței ei moarte.

Încetează! Delia ridică din umeri și își încrucișă brațele I" piept. Și apoi, din ochii tăi oricum nu pot țâșni lacrimi.

I o să verși găleți întregi de lacrimi. Vei fi orbită de șuvoiul ilc lacrimi și n-ai să mai vezi niciodată frumosul meu nas.

Ceea ce înseamnă că este chiar o prostie să mori pentru el.

Satisfăcută că învinsese și în această rundă, Eve ieși din lift.

Doamnă locotenent Dallas, doamnă detectiv Peabody. (femeie cu un nas - hm - cizelat și pielea de culoare caramel mrepezi în întâmpinarea lor. Din ochii ei negri ca onixul iiigeau șiroaie de lacrimi.

— Doctorul Icove, doctorul Icove, o, este cumplit.

— E rănit?

A murit. Trebuie să veniți imediat. Vă rog, mai repede.

Dumnezeule, l-am văzut acum cinci minute!

Delia Peabody se repezi înainte să țină pasul cu femeia i arc străbătea aproape în pas alergător spațiul elegant pentru birouri. Prin pereții de sticlă se mai vedea încă furtuna care se dezlănțuise

afară, dar aici, înăuntru, era cald și plăcut, existau din loc în loc adevărate insulițe de verdeață abundentă și peste tot se vedeau sculpturi și tablouri romantice - toate numai nuduri.

— N-ai vrea să mergi ceva mai încet? propuse Eve. Și spune-ne și nouă ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Nu știu.

Eve nu înțelegea cum de reușea femeia să alerge atât de repede pe tocurile înalte și subțiri ca un ac, dar oricum, dădu năvală printre două uși duble batante de sticlă verde-închis, și ajunseră într-o altă zonă de așteptare.

Icove, palid ca moartea, dar încă respirând, ieși pe o ușă deschisă.

— Mă bucur să constat că zvonul despre decesul dumneavoastră a fost exagerat, începu Eve.

— Nu eu, nu…tatăl meu. Cineva l-a asasinat pe tatăl meu.

Femeia care îi însoțise izbucni din nou în plâns.

— Pia, te rog să stai jos. Icove puse mâna pe umărul ei care tremura. Trebuie să stai jos și să te stăpânești. Nu mă pot descurca iară ajutorul tău.

— Da. Foarte bine. Da, o, doctorul Will!

— Unde este? întrebă Eve.

— Aici. La biroul lui, aici. Puteți…Icove dădu din cap, făcând un gest spre birou.

Biroul era spațios și cu toate acestea respira un aer de intimitate. Culori calde, fotolii comode. Prin ferestrele înalte se vedea tot orașul, lumina zilei fiind filtrată prin ecrane de un auriu pal. În pereți erau nișe în care se aflau opere de artă sau fotografii personale. Eve văzu un scaun tapițat cu piele de culoarea untului și, pe o măsuță joasă, o tavă cu ceai sau cafea care părea neatinsă.

Biroul era din lemn autentic - lemn vechi și de calitate, după părerea ei, și se remarca printr-un stil sobru, bărbătesc. Echipamentele de comunicare și IT de pe el erau mici și nu săreau în

ochi. În fotoliul de la birou, cu spătar înalt și tapițat tot cu piele în culoarea untului, ca și scaunul, ședea Wilfred li. Icove.

Părul lui des, alb ca neaua, încununa fruntea puternică și înaltă. Purta un costum bleumarin-închis, cămașă albă și o cravată îngustă. De sub veston se vedea ieșind un mâner de argint, exact sub pata roșie accentuată de pe buzunarul de la piept.

Judecând după cantitatea mică de sânge, Eve își dădu seama că asasinul aplicase o lovitură foarte precisă.

2

— Peabody!

— Mă duc să iau trusa de teren și să dau telefon.

— Cine l-a găsit? îl întrebă Eve pe Icove.

— Pia. Asistenta lui.

Arăta exact ca un om care primise o lovitură în plex, își spuse Eve.

— A…a luat imediat legătura cu mine, iar eu am venit în fugă…

— A atins trupul? Dar dumneavoastră?

— Nu știu. Vreau să spun, nu știu dacă ea l-a atins. Eu…da, eu l-am atins. Am vrut să…am vrut să văd dacă pot face ceva.

— Domnule doctor Icove, vă rog să stați jos acolo. Îmi pare foarte rău pentru tatăl dumneavbastră. Dar acum am nevoie de informații. Trebuie să știu cine a fost ultima persoană care a intrat la el în birou. Vreau să știu când a avut ultima programare.

— Da, da. Pia poate să se uite pe agenda lui.

— Nu e nevoie.

Pia învinse șuvoiul de lacrimi, dar vocea îi răgușise din cauza lor.

— A fost Dolores Nocho-Alvarez. A avut programare pentru unsprezece treizeci. Am introdus-o chiar eu în cabinet.

— Cât timp a stat acolo?

— Nu știu exact. Eu am plecat la masă la ora douăsprezece, ca de obicei. Doamna voia să vină la 11.30, iar doctorul Icove mi-a spus că pot să mă duc la masă, urmând s-o conducă ol la plecare.

— Probabil că a trecut pe la serviciul de securitate.

— Da. Pia se ridică în picioare. Pot să aflu exact când a plecat. Am să verific imediat registrele. O, doctorul Will, Îmi pare așa de rău.

— Știu, știu.

— O cunoașteți pe această pacientă, domnule doctor Icove?

— Nu. Se frecă cu degetele la ochi. Tatăl meu nu avea mulți pacienți. Se retrăsese oarecum la pensie. Mai consulta câte un caz care îl interesa, uneori mai asista. Rămăsese în continuare președintele consiliului de administrație al acestui institut, și era la fel de activ acolo ca toți ceilalți membri. Dar în ultimii patru ani nu a mai operat decât rareori.

— Cine îi dorea răul?

— Nimeni. Icove se întoarse către Eve. Ochii i se umeziseră și vocea îi tremura ușor, dar se stăpâni. Absolut nimeni. Pacienții lui îl iubeau de peste cincizeci de ani și îi erau recunoscători. Comunitatea medicală și științifică îl respecta și îl onora. El schimba viețile oamenilor, doamnă locotenent. Nu numai că le salva, le și îmbunătățea.

— Uneori oamenii au niște așteptări imposibile. Cineva poate să vină la el și să dorească ceva imposibil, și dacă nu obține acel ceva dă vina pe doctor.

— Nu. Suntem foarte atenți și nu primim pe oricine aici. Și, ca să fim sinceri, existau foarte puține lucruri pe care tatăl meu să le considere nerealiste. Și a și dovedit de nenumărate ori că poate să facă ceea ce alții consideră imposibil.

— Probleme personale? Mama dumneavoastră?

— Mama mea a murit când eram mic. În timpul Războaielor Urbane. Tata nu s-a mai recăsătorit. Bineînțeles, a mai avut relații. Dar a fost în mare măsură căsătorit cu arta lui, cu știința și cu viziunea lui.

— Sunteți singurul lui copil?

— Da, spuse el zâmbind ușor. Soția mea și cu mine i-am dăruit doi nepoți. Suntem o familie foarte unită. Nici nu știu cum am să-i spun lui Avril și copiilor. Cine să-i facă așa ceva? Cine să ucidă un om care și-a dedicat toată viața ajutorării celorlalți?

— Exact asta am de gând să aflu.

Pia se întorsese între timp, cu câțiva pași înaintea Deliei Peabody.

— A trecut prin fața serviciului de securitate la ora 12.19.

— Și imaginile?

— Am cerut deja celor de la securitate să ne trimită dischetele sus - sper că am făcut bine, spuse ea adresându-se lui Icove.

— Da, mulțumesc. Dacă vrei să pleci acasă…

— Nu, îl întrerupse Eve. Am nevoie de dumneavoastră amândoi aici. Nu vreau să vorbiți și nici să comunicați cu cei din interior - niciunul dintre dumneavoastră doi - deocamdată. Detectivul Delia Peabody vă va duce în încăperi separate.

— Cei de la laborator sunt pe drum, spuse Delia. E o chestie de rutină, adăugă ea. Trebuie să facem anumite lucruri, iar după aceea o să discutăm cu amândoi și o să vă luăm declarații.

— Bineînțeles. Icove privi în jurul lui, ca un om rătăcit în pădure.

— Nu știu…

— Ce-ar fi să mergeți să-mi arătați unde ați dori să stați în timp ce ne ocupăm de tatăl dumneavoastră?

Delia se uită la Eve și dădu din cap, în timp ce aceasta deschidea trusa de teren.

Rămasă singură, Eve dădu drumul recorderului și se apropie să examineze cadavrul pentru prima dată.

— Victima a fost identificată ca Wilffed B. Icove, medic. Chirurgie plastică și reparatorie. Scoase totuși trusa de identificare și îi verifică amprentele digitale și datele personale. Victima este în vârstă de optzeci și doi de ani, văduv, are un fiu - Wilfred B. Icove jr…tot medic. Nu se văd niciun fel de traumatisme în afara rănii care a

provocat moartea, niciun fel de semne de luptă, nici răni provocate de apărare.

Scoase apoi diverse instrumente.

— Ora morții - 12.00 Cauza morții - rană în inimă, provocată direct prin costumul lui foarte elegant și cămașă, cu un instrument mic.

Măsură mânerul și făcu fotografii.

— Pare a fi un scalpel.

— Unghiile îngrijite cu manichiura făcută. Un dispozitiv scump, dar discret la încheietura mâinii. Era clar un reprezentant al profesiei medicale care arăta mai degrabă ca un venerabil doctor de vreo șaizeci de ani, nicidecum de peste optzeci.

— Du-te după Dolores Nocho-Alvarez, ordonă ea când o auzi pe Delia Peabody venind înapoi. Dacă nu l-a înțepat chiar ea pe domnul doctor, atunci cu siguranță că știe cine a făcut-o.

Se dădu înapoi și o auzi pe Delia care deschidea o cutie de bandă adezivă.

— O singură lovitură este suficientă când știi ce faci. Trebuia să fie aproape, să fie pregătită. Și să se controleze. Fără furie. Furia te face numai să înfigi cuțitul la nimereală și apoi să pleci. Poate că este un profesionist. Poate este un ucigaș plătit. Femeia este furioasă și i-a făcut de petrecanie.

— Cu genul ăsta de lovitură, în mod sigur n-ai să găsești pe ea nicio picătură de sânge, spuse Delia.

— Persoană grijulie. Cu mult sânge rece. Vine la 11.30, pleacă la, să zicem maximum 12.05. Trece prin fața dispozitivului de pază la ora 12.19. Atâta durează până ajungi jos, la scanere. Suficient timp ca să se asigure că e mort.

— Nocho-Alvarez, Dolores, 29 de ani. Locuința permanentă la Barcelona, Spania, cu o adresă în acest oraș și alta la Cancun în Mexic. O femeie frumoasă - ba chiar excepțional de frumoasă.

Peabody ridică privirile de pe ecranul computerului personal. Nu înțeleg de ce a avut nevoie de consultație cu o față atât de frumoasă.

— Avea nevoie de o programare pentru consultație ca să se poată apropia de el suficient de mult ca să-l ucidă. Verifică-i pașaportul, Delia. Să vedem unde a stat frumoasa Dolores în orașul nostru.

Eve făcu înconjurul camerei.

— Cești le sunt neatinse. Așadar, nu s-a așezat să bea…

Ridică capacul ceainicului de argint și strâmbă din nas.

— Ceai din petale de flori - și cine poate să-i facă o vină din asta? Pun pariu că nu atinge nimic dacă nu este nevoită s-o facă și se clătește cu asta după ce a terminat. Aparatele nu-i pot detecta amprentele. Se așează acolo.

Făcu un gest către scaunele pentru vizitator, amplasate în fața biroului.

— Trebuie să accepte consultația, să stea de vorbă și să umple cele treizeci de minute până când asistenta pleacă la masă. Dar de unde știe când pleacă asistenta la masă?

— Poate că i-a auzit pe cei de la pază sau din administrație vorbind despre asta, interveni Delia.

— Nu. Știa dinainte. A făcut investigații sau avea informații din interior. Cunoștea rutina personalului medical. Personalul administrativ este la masă până la ora unu, ceea ce îi oferea asasinului suficient timp să-și facă treaba și să iasă din clădire înainte să fie descoperit cadavrul. Dar a fost destul de strâns.

Eve înconjură biroul.

— Poate că a și flirtat cu el, sau poate i-a relatat o poveste foarte tristă, potrivit căreia avea o nară cu un milimetru mai mică decât cealaltă. Uitați, uitați domnule doctor, priviți la lața mea. Puteți să mă ajutați? Și îi înfige lama direct în aortă.

I mpui moare înainte ca creierul să înregistreze ce se întâmplă.

— Nu există niciun pașaport eliberat pe numele de Dolores Nocho-Alvarez, Eve. Sau pe vreuna din combinațiile posibile între aceste nume.

— Miroase a profesionist, murmură Eve. O să-i introducem chipul în sistem când ne întoarcem la Centrală să vedem dacă avem noroc. Cine să aibă interesul să-l elimine pe simpaticul bătrânel, dr. Wilfred?

— Poate că Will, jr.?

— De aici vom începe.

Biroul lui Icove era mai mare și mai vesel decât cel al tatălui său. Avea un perete în întregime din sticlă cu o terasă mare dincolo de el, și o consolă de argint în loc de birou. În zona de conversație se aflau două canapele lungi și joase, un ecran și un bar perfect dotat - un bar cu băuturi sănătoase, observă Eve. Niciun fel de băuturi alcoolice, cel puțin nu la vedere.

Erau și opere de artă aici, dominate toate de un portret, înfățișa o blondă înaltă cu curbe grațioase, cu pielea ca marmura lustruită și ochii de culoarea liliacului. Purta o rochie lungă de aceeași nuanță care părea să plutească în jurul ei și o pălărie cu boruri largi cu panglici purpurii. Chipul ei uluitor de frumos era luminat de un zâmbet larg.

— Soția mea.

Icove își drese glasul și făcu un gest cu bărbia către portretul pe care îl studia Eve.

— Tatăl meu l-a comandat pentru mine ca dar de nuntă. A fost ca un tată și pentru Avril. Nu știu cum vom trece peste această tragedie.

— Era pacientă - clientă?

— Avril?

Icove zâmbi și se uită în sus către portret.

— Nu. Pur și simplu binecuvântată de Dumnezeu.

— Minunat. Domnule doctor Icove, o cunoașteți pe această femeie? Eve îi înmânã o copie pe hârtie a imaginii pe care Delia Peabody o imprimase cu ajutorul dispozitivului ei de mânã.

— Nu. Nu știu cine este. Femeia asta l-a ucis pe tatãl meu? De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu știm dacã a ucis pe cineva, dar credem cã este oricum ultima persoanã care l-a vãzut în viațã. Informațiile referitoare la ea aratã cã este de cetățenie spaniolã. Cu domiciliul permanent la Barcelona. Aveți legãturi în aceastã țarã, dumneavoastrã sau tatãl dumneavoastrã?

— Nu avem niciun fel de reprezentanțã oficialã la Barcelona, dar atât eu, cât și tatãl meu am cãlãtorit foarte mult atunci când a trebuit sã dãm consultații.

— Domnule doctor, o instituție ca aceasta, cu diversele ei instalații și dotãri, genereazã un venit considerabil.

— Da, așa este.

— Tatãl dumneavoastrã era un om bogat.

— Fãrã nicio îndoialã.

— Iar dumneavoastrã sunteți singurul lui fiu. Și moștenitorul lui, așa presupun.

Urmã o tãcere apãsãtoare. Doctorul Icove se lãsã sã cadã greoi pe un fotoliu.

— Credeți cã mi-am omorât propriul tatã pentru *bani?*

— Ar fi foarte bine dacã; am putea sã eliminãm acest domeniu de investigare.

— Eu însumi sunt un om foarte bogat. Rostea cuvintele pe un ton sacadat, în timp ce obrajii i se colorau tot mai mult.

— Da, este adevãrat, voi mai moșteni și alții, la fel și soția și copiii mei. Vor mai fi alte sume importante care sunt destinate multor

opere de caritate și Fundației Wilfred B. Icove. Vreau să solicit imediat un alt anchetator pentru acest caz.

— Puteți s-o faceți, spuse Eve calmă. N-o să vi se satisfacă cererea. Și vi se va pune exact aceeași întrebare. Dacă doriți ca asasinul tatălui dumneavoastră să fie adus în fața justiției, va trebui să cooperați, domnule doctor Icove.

— Vreau s-o găsiți pe femeia asta, pe Alvarez. Vreau să o privesc în față. Să mă uit în ochii ei. Să știu că…

Se întrerupse și scutură din cap.

— L-am iubit pe tata. Lui îi datorez tot ceea ce am, tot ceea ce sunt. Cineva mi l-a răpit, mie și nepoților lui. Lumii întregi.

— Vă deranjează faptul că sunteți cunoscut mai mult ca dr. Will, decât cu numele întreg?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! De astă dată își cuprinse capul cu mâinile. Nu. Numai personalul îmi spunea așa. În felul acesta, nu se produc confiizii.

Acum nu va mai fi nicio confuzie, își zise Eve. Dar dacă dr. Will pusese la cale și plătise pentru moartea tatălui lui, își pierdea timpul în profesiunea medicală. Ar fi câștigat mult mai mult dacă s-ar fi orientat spre alte domenii.

— În domeniul dumneavoastră există și concurență. Vedeți vreun motiv pentru care cineva ar fi încercat să scape de concurență?

— Nu-mi dau seama. Ridică capul. Abia dacă mai pot să gândesc limpede. Vreau să mă ocup de soția și de copiii mei. Iar această instituție va continua să existe și fără tatăl meu. A construit-o ca să dureze, a înălțat-o cu gândul la viitor. Privea întotdeauna înainte. Nimeni nu avea ceva de câștigat de pe urma morții lui.

Dar există întotdeauna ceva, își spuse Eve în timp ce se îndrepta spre sediu. Satisfacție, câștig financiar, o emoție puternică, bucuria simțurilor. Crima oferea întotdeauna o răsplată. Căci altfel de ce s-ar fi comis atât de frecvent?

— Fă recapitularea, Delia.

— Un medic respectat, chiar venerat, unul dintre părinții chirurgiei reparatorii, așa cum o cunoaștem noi în acest secol, este ucis cu sânge rece chiar în biroul său. Un birou dintr-o clădire cu un sistem foarte puternic de securitate. Suspectul nostru numărul unu este o femeie care a intrat în acest birou în urma unei programări și a plecat apoi la timp. Deși se spune că este domiciliată în Spania, nu are pașaport, nici dosar personal. Adresa specificată în documentele ei oficiale nu există.

— Concluzii?

— Suspectul nostru numărul unu este profesionist sau amator talentat, care a folosit un nume fals și a cules informații pentru a obține acces la biroul victimei. Motivul este deocamdată neclar.

— Cum a reușit să treacă cu arma de controlul de jos?

Delia Peabody privi afară pe fereastră prin ploaie la un afiș uriaș care făcea publicitate pentru petrecerea vacanței pe plajele scăldate în soare.

— Există întotdeauna o modalitate de a păcăli securitatea - dar de ce să riscăm? în locuri ca acesta probabil că se află o mulțime de bisturie. Ar fi putut avea un colaborator în interior care să-i ascundă unul pe undeva. Sau poate că a mai venit și altă dată, a pus mâna pe unul și l-a ascuns chiar ea undeva. Au un sistem de securitate foarte riguros, asta e drept, dar mai este și problema intimității. Așa că nu există camere de luat vederi ale securității în saloanele destinate pacienților și nici pe coridoarele din zonele rezervate acestora.

— Au zone pentru pacienți, zone de așteptare, zone de magazine, birouri de operare și de examinare. Și asta ca să nu mai vorbim de spitalul alăturat și de zonele de urgență.

I.ocul acesta este înfricoșător ca un labirint. Trebuie să ai mult sânge rece ca să intri aici, să înjunghii un om în inimă și să ieși apoi

liniștit. Trebuie să recunoști chestia asta. Așadar, femeia cunoștea planul clădirii. Mai fusese aici sau a făcut o mulțime de simulări.

Eve se strecură prin circulația aglomerată și intră în garajul sediului central al poliției.

— Vreau să mai văd o dată dischetele de la Serviciul de Securitate. O să introducem fotografia suspectei noastre în sistemul IRCCA. Poate că găsim vreun nume sau vreun pseudonim. Vreau dosarul complet al bătrânului și situația financiară a fiului. Să-l eliminăm de pe lista suspecților. Sau nu. Poate că vom afla că există sume mari și inexplicabile de bani transferate de curând.

— N-a făcut-o el, Eve.

— Nu, n-a făcut-o el. Eve parcă, și se strecură afară din mașină. Dar o să-l verificăm oricum. O să stăm de vorbă cu asociații lui profesionali, amantele, fostele amante, cunoștințele. Hai să aflăm motivul.

Se rezemă de peretele ascensorului în timp ce urcau.

— Oamenilor le place să-i dea în judecată pe doctori sau să-i bârfească - mai ales când e vorba de campanii electorale. Nimeni nu iese basma curată. Undeva trebuie să existe o treabă prost făcută sau un pacient supărat pe el. Sau poate că un pacient și-a pierdut viața și familia furioasă dă vina pe el. Răzbunarea pare să fie cauza cea mai plauzibilă. Să-l ucizi pe individ cu un instrument medical. Poate fi vorba și de ceva simbolic. Rană direct în inimă, cam așa ceva.

— Mi se pare că ar fi fost mai sugestiv să-i taie fața sau orice altă parte a corpului implicată, dacă ar fi fost vorba de un act de răzbunare.

— Aș vrea să te pot contrazice.

Când ajunseră la etajul al doilea, etajul principal, o mulțime de polițiști, tehnicieni și Dumnezeu mai știe cine se înghesuiră în lift. Când urcară la cinci, Eve era deja sătulă până-n gât. Își făcu drum cu coatele afară și se strecură mai mult alunecând.

— Stai așa. Am nevoie de un stimulent.

Delia țopăi de câteva ori, apoi se năpusti ca o săgeată către zona comercială. Eve pomi gânditoare în urma ei.

— Ia-mi și mie ceva.

— Ce anume?

— Nu știu, ceva.

Eve se încruntă și trecu în revistă opțiunile. Cum se face că aveau așa de multe feluri de mâncare și gustări sănătoase într-un magazin pentru polițiști? Doar toată lumea știe că polițiștii nu au nevoie de așa ceva. Nimeni nu știe mai bine decât ei că n-au să trăiască o veșnicie.

— Poate prăjiturică aceea cu umplutură.

— Mănâncă și fugi?

— De ce naiba dau prăjiturilor nume așa de tâmpite? Ți-e și jenă s-o mănânci. Da, chestia aia ca o prăjitură.

— Nu mai negociezi cu cei de la Vânzări?

Eve își ținea mâinile în buzunare, în timp ce Delia băga în fantă cardul și facea alegerea.

— Lucrez cu un mediator, nu facem rău nimănui. Dacă o să mai am vreodată de-a face din nou cu unul din ticăloșii ăștia, cineva o să se aleagă cu capul spart.

— Cam prea mult venin pentru o prăjiturică neînsuflețită și atât de inofensivă.

— O, nu, Delia, sunt vii și au o mulțime de gânduri răutăcioase. Vezi, uite ce spune! exclamă ea, în timp ce mașina începea să listeze toate ingredientele din prăjiturile alese și conținutul de calorii.

— Da, aș vrea să tacă naibii din gură, mai ales când e vorba de calorii. Îi dădu una din prăjiturele lui Eve. Dar așa sunt programate, Eve. Nici nu trăiesc, nici nu gândesc.

— Asta vor să te facă să crezi. Vorbesc una cu alta prin cipurile și cârdurile lor și probabil complotează să distrugă întreaga specie omenească. Într-o bună zi ai să te convingi de lucrul ăsta.

— Mă îngrozești.

— Ține minte că te-am prevenit.

Eve mușcă din prăjiturică în timp ce se îndreptau către Omucideri.

Își împărțiră sarcinile, Delia Peabody coti spre biroul ei din sala comună, iar Eve se îndreptă către biroul ei personal.

Se opri în prag și îl examină din priviri în timp ce mesteca. Era suficient spațiu pentru birou și pentru un scaun, un alt scaun pentru un eventual vizitator și un fișet pentru documente. Avea o singură fereastră care nu era mult mai mare decât sertarele din dulapul pentru documente.

Obiecte personale? Era rezerva ei obișnuită de bomboane care rămăsese nedetectată de hoțul de bomboane care o ataca din când în când. Mai avea și un yo-yo - cu care se juca uneori atunci când se gândea la ceva cu ușa încuiată.

Era suficient pentru ea. De fapt, îi convenea de minune. Ce naiba să facă ea cu un birou care să fi avut numai jumătate din dimensiunea birourilor celor doi doctori? Ar fi putut să vină mai mulți oameni să stea pe capul ei, dacă ar fi existat spațiu pentru așa ceva. Și atunci cum și-ar mai fi văzut de treburile ei?

Spațiul era un alt simbol, decise ea. Sunt o persoană cu succes, așadar am o cameră mare. Cei doi Icove erau firește convinși de acest lucru. Și Roarke, trebuia să recunoască. Îi plăcea să aibă un spațiu mare și o mulțime de jucării cu care să-l umple.

Pornise de la zero și ea la fel. Eve considera că aveau modalități diferite de a compensa acest lucru. El aducea cadouri din călătoriile de afaceri. Își găsea întotdeauna timp să facă cumpărături și părea

amuzat de neplăcerea pe care i-o provoca cu această avalanșă continuă de cadouri.

Dar cum stătea treaba cu Wilffed B. Icove? se întrebă ea. El de unde pornise? Ce compensații își acorda? Care erau simbolurile lui?

Se așeză la birou, deschise calculatorul și începu să culeagă informații despre cel mort. În timp ce aduna datele pe calculator, îl sună pe Feeney, căpitanul Diviziei Detectivi Electronici. Acesta apăru pe ecran cu fața lui de buldog și părul subțire și încâlcit. Cămașa de pe el arăta de parcă ar fi dormit cu ea, ceea ce era întotdeauna foarte reconfortant pentru Eve.

— Am nevoie să verific ceva în IRCCA, îi spuse ea. Un barosan în sculptura corporală și chirurgie plastică a mierlit-o azi de dimineață în biroul lui. Se pare că ultima persoană programată ar putea fi omul nostru. O femeie, aproape treizeci de ani, numele și adresa - din Barcelona, Spania…

— *Ole,* făcu el, iar Eve zâmbi.

— Vai de mine, Feeney, nu știam că vorbești limba spaniolă.

— Am petrecut o vacanță în casa ta din Mexic și am prins câte ceva.

— OK, atunci cum se spune „înțepat chiar în inimă cu un instrument cu lamă scurtă"? \

— *Ole.*

— E bine de știut. Nu există niciun pașaport pe numele de Nocho-Alvarez, Dolores. Adresa din însorita Spanie este falsă. A intrat și a ieșit printr-un sistem de securitate foarte strict.

— E vorba de un profesionist?

— Cam așa ceva, dar nu se întrevede la orizont niciun fel de motiv. Poate că unul dintre băieții tăi ar putea s-o verifice în sistem, sau prin intermediul bazei de imagini.

— Trimite-mi o fotografie, să vedem ce se poate face.

— Mulțumesc mult. Ți-o trimit chiar acum.

Ieși din rețea, trimise fotografia de identificare, apoi se rugă ca și computerul ei să poată executa încă o sarcină în același timp și introduse discheta de la serviciul de securitate pentru a o revedea pe îndelete. Apăsă pe butonul pentru automatul de cafea, apoi sorbi din ea în timp ce scana imaginile.

„Aici ești", murmură ea și se uită la femeia cunoscută deocamdată sub numele de Dolores, care trecea prin postul de securitate de la nivelul principal. Purta pantaloni strâmți, o jachetă ajustată, ambele de un roșu-aprins. Și avea și pantofi de aceeași culoare, cu tocuri înalte de un kilometru. „Mi se pare că nu ți-e teamă să te faci remarcată", șopti Eve.

Avea un păr negru și des, strălucitor, lung și cârlionțat în jurul feței cu pomeții evidențiați, cu buze cărnoase - tot așa, foarte roșii - și ochi cu gene dese, aproape la fel de negre ca părul.

Trecu fără șovăială prin sistemul de securitate - controlul poșetei, controlul corporal -, apoi pomi în pas ușor, legănând din șolduri, către grupul de ascensoare care urmau s-o ducă la nivelul biroului lui Icove.

Nicio ezitare, își zise Eve, nicio grabă. Nicio încercare de a se feri de camerele de luat vederi. Nicio picătură de transpirație. Era la fel de rece ca un cocktail margarita servit sub o umbrelă cochetă pe o plajă tropicală.

Eve examină discheta din ascensor și o văzu cum urcă senină. Nicio oprire, nicio mișcare până când coborî la etajul lui Icove. Se apropie de recepție, vorbi cu persoana de serviciu, intră și străbătu distanța scurtă până la toaleta pentru femei.

„Unde nu mai erau camere", își spuse Eve. De unde probabil că a luat arma care fusese ascunsă acolo pentru ea sau a scos-o din poșetă ori de unde o fi ascuns-o pe corp așa de bine încât nu fusese depistată de dispozitivele de securitate.

Probabil că fusese ascunsă acolo, decise Eve. Avea pe cineva înăuntru, un complice. Poate cel care îi dorea moartea. Trecură aproape trei minute, apoi Dolores ieși și se duse direct către zona de așteptare. Se așeză cu picioarele încrucișate și frunzări cele câteva reviste și cărți de pe masă. Înainte să se decidă să ia una din ele, Pia se apropie de ea ieșind pe ușa dublă și o conduse în biroul lui Icove.

Eve văzu cum se închide ușa, iar asistenta se așază la locul ei. În scurt timp asistenta scoase o poșetă din sertar, își puse o jachetă și plecă la masă.

Șase minute mai târziu, Dolores ieși la fel de calmă cum intrase. Pe chipul ei nu se vedea niciun fel de emoție, nici satisfacție, nici vinovăție, nici teamă.

Trecu fără o vorbă prin zona de recepție, coborî, traversă către dispozitivul de securitate de la ieșire, trecu prin el și părăsi clădirea. Și dispăru în vânt, își spuse Eve.

Dacă nu era profesionistă ar fi trebuit să devină.

Nimeni nu mai intră și nu mai ieși din biroul lui Icove până când se întoarse asistenta de la masă.

La a doua ceașcă de cafea citi datele amănunțite despre Wilfred B. Icove.

— Individul era un adevărat sfânt, îi spuse ea Deliei Peabody. Ploaia scăzuse în intensitate și devenise un fel de ceață supărătoare și cenușie. A pornit de jos și a ajuns foarte sus. Părinții lui erau medici și au condus clinici în zone defavorizate și în țări subdezvoltate. Mama lui a suferit arsuri grave încercând să salveze copiii dintr-o clădire luată cu asalt. A supraviețuit, dar a rămas desfigurată.

— Așa că omul s-a apucat de chirurgie plastică, încheie Delia.

— Oricum, a fost inspirat de asta. În timpul Războaielor Urbane a condus chiar el o clinică mobilă. A călătorit în Europa ca să acorde

ajutor. Era acolo când soția lui a fost rănită în timpul acțiunii voluntare. Fiul lui era deja doctor, absolvise Medicina la Harvard la vârsta de 21 de ani.

— Carieră rapidă.

— Cred și eu! Icove sr. lucra cu părinții lui, dar nu era cu ci atunci când mama lui a fost rănită și în felul acesta el a scăpat nevătămat. Și era în altă parte a Londrei când a fost rănită soția lui.

— A avut mare noroc sau mare ghinion.

— Da. Trecuse deja la chirurgia plastică în momentul în care rămăsese văduv, stimulat în misiunea lui de cazul mamei sale. Se pare că mama era senzațională! Am o fotografie de dinainte de explozie și mi se pare foarte frumoasă. Mai există și fotografii făcute după explozie și trebuie să spun că sunt deprimante. Au reușit s-o țină în viață și și-au bătut capul cu ea, dar n-au mai reușit s-o facă să arate ca înainte.

— Humpty-Dumpty.

— Ce?

— Toți caii regelui? Delia văzu că Eve nu înțelege. Nu contează.

— Femeia s-a sinucis trei ani mai târziu. Icove s-a consacrat chirurgiei plastice, a continuat activitatea caritabilă a părinților lui, și și-a oferit serviciile ca voluntar în timpul Războaielor Urbane. Și-a pierdut soția, și-a crescut fiul, și-a dedicat viața medicinii, a întemeiat clinici, a creat fundații, a acceptat cazuri considerate fără speranță - adesea renunțând la onorariul lui -, a dat lecții, a ținut prelegeri, a sponsorizat, a făcut miracole și a hrănit pe cei flămânzi dintr-un coș fără fund cu pâine și pește.

— Ultima parte îți aparține, nu-i așa?

— Ceva nu se potrivește. Niciun doctor nu poate practica medicina timp de șaizeci de ani - mai mult sau mai puțin - fără să aibă un proces de malpraxis, dar ale lui sunt incomparabil mai

puține decât ne-am aștepta, mai ales ținând seama de domeniul lui de activitate.

— Cred că ai anumite prejudecăți împotriva sculpturii corporale, Eve Dallas.

— N-am nicio prejudecată. Consider că este o aiureală. Oricum, este un domeniu care generează procese în instanță, iar dosarul lui la acest capitol este foarte subțirel. Nu găsesc nicio pată în dosarul lui personal, niciun fel de legături politice compromițătoare, niciun fel de poveste cu jocuri de noroc, prostituate, activități ilegale. Nimic.

— Există și oameni buni.

— Un om care este chiar așa de bun trebuie neapărat să aibă un halo și aripi. Bătu cu palma în fâșiere. Trebuie să fie ceva ascuns aici. Fiecare om are ceva mai întunecat la culoare.

— Ești cam cinică, doamnă.

— Interesant este că a fost tutorele legal al fetei care a devenit apoi nora lui. Mama ei, care era tot doctoriță, a fost ucisă în timpul unei răscoale din Africa. Tatăl ei, artist, și-a părăsit mica familie imediat după ce s-a născut Avril Hannson Icove. Și apoi a fost ucis de un soț gelos la Paris.

— Cam multe tragedii pentru o singură familie.

— Nu-i așa? Opri mașina în fața casei din Upper West Side în care locuia doctorul Icove, supraviețuitorul, împreună cu familia lui. Asta te cam pune pe gânduri.

— Oamenii din Epoca Libertății cred în karma?

— Sigur că da. Delia Peabody coborî. Dar acum îi spunem echilibru cosmic. Urcă cele câteva trepte care duceau la ușa originală sau, oricum, la o reproducere foarte reușită. Frumos loc, spuse ea, mângâind cu degetele suprafața lemnului, în timp ce sistemul de securitate le întreba care este scopul vizitei lor.

— Locotenent Eve Dallas și detectiv Delia Peabody, spuse Eve și ridică insigna mai sus ca să poată fi scanată. NYSPD, dorim să vorbim cu domnul doctor Icove.

Un moment, vă rog.

— Au o casă de weekend în Hamptons, continuă Delia. O vilă în Toscana, un apartament la Londra și o colibă mică în Maui. O să-și mai adauge încă alte două proprietăți de prim rang la geografia personală odată cu moartea lui Icove sr. Oare de ce McNab nu s-a făcut doctor?

Ian McNab era prietenul Deliei și după cât se părea, iubirea ei din tinerețe.

— Ai putea să-l părăsești pentru un doctor, îi sugeră Eve.

— Nu. Sunt prea înnebunită după el. Uite ce mi-a făcut cadou.

Scoase de sub bluză un medalion cu un trifoi cu patru foi.

— Cu ce ocazie?

— Ca să sărbătorim încheierea terapiei mele fizice și recuperarea completă în urma rănilor căpătate în timpul serviciului. A spus că o să mă apere cu trupul lui ca să nu mai fiu rănită.

— Poate că o vestă antiglonț ar avea mai mult efect. Văzu că Delia face o mutră pleoștită și își aminti că parteneriatul - și prietenia - impuneau anumite cerințe.

— E frumos, spuse ea, luând micul talisman în palmă ca să-l admire mai de aproape. Drăguț din partea lui.

— E de folos dacă crezi în el. Delia îl băgă înapoi sub bluză. Mă face să mă simt, cum să-ți spun, ceva mai bine atunci când știu că îl am la gât.

Eve se gândi la diamantul mare cât un pumn de nou-născut - pe care îl purta pe sub bluză. O făcea să se simtă stânjenită, dar parcă avea și un fel de căldură. Cel puțin după ce se obișnuise cu greutatea lui.

Nu era vorba de greutatea lui fizică, trebuia să recunoască, ci de cea sentimentală. E nevoie de timp pentru a te obișnui cu o iubire protectoare, cel puțin în cazul ei.

Ușa se deschise. Femeia din portret se afla acum în cadrul ușii cu o aură de lumină aurie care venea din spatele ei. Nici chiar ochii umflați de plâns nu-i alterau frumusețea uluitoare.

3

— Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să așteptați și v-am ținut în ploaie.

Vocea se potrivea cu înfățișarea ei - o voce caldă, umbrită de durere.

— Sunt Avril Icove. Vă rog să intrați.

Se dădu înapoi într-un hol luminat de un candelabru - din fiecare cristal în formă de picătură se filtra lumină aurie.

— Soțul meu este sus, se odihnește în sfârșit. N-aș vrea să-l deranjez.

— Ne pare rău că vă deranjăm într-un moment ca acesta, spuse Eve.

— Dar…Avril reuși să schițeze un zâmbet. Înțeleg. Copiii sunt acasă. I-am luat de la școală și i-am adus acasă. Eram sus, cu ei. E așa de greu pentru ei, ca și pentru noi toți. Ah…își apăsă mâna pe inimă. Vă rog să poftiți la etaj, nu se cuvine să vă țin la parter.

— Nu e nicio problemă.

— Partea în care locuim este la etaj, începu ea în timp ce se întorcea către scară. Spuneți-mi, vă rog, dacă pot să vă întreb, aveți informații despre persoana care l-a ucis pe Wilfred?

— Cercetările se află abia la început, dar sunt foarte intense.

Avril privi peste umăr când ajunse în partea de sus a scării.

Așa $e spune întotdeauna. Îmi place să mă uit la filmele polițiste, le explică ea. Asta e replica obișnuită a polițiștilor. Vă rog să lțați Joc.

Făcu ur, seran către livingul decorat în nuanțe de verdelavandă și Verde de pădure.

— Doriți un ceai5 o cafea? Sau poate altceva?

— Nu, mulțumim. yă rQg să-l invitați și pe doctorul Icove, îi spuse Eve. Am dori să stăm de vorbă cu amândoi.

— Foarte bine. O să dureze câteva minute.

— Frumos, comentă Delia Peabody când rămaseră singure. Ie-aj aștepta să fie foarte elegant, fiind vorba de nivelul principal, dar este foarte drăguț și intim.

Privi de jur împrejur la canapele, la fotoliile adânci, la etajerele pe tare se aflau fotografii de familie și alte amintiri. Unul din pereți era dominat de un portret de familie aproape în mărime namrală. Icove, soția lui și doi copii frumoși zâmbeau spre vizitatorii din cameră.

Eve se apropje de ef Citi semnătura din colțul din dreapta.

— Este semnat de ea.

— Frumo^sa și talentată - aș putea s-o urăsc.

Eve se plimbă prin cameră studiind, privind, disecând. O atmosferă foarte familială, cu o notă feminină, decise ea. Cărți adevărate și mai puțin copii pe CD, ecranul de televiziune a$cuns în spatele unui panou decorativ.

Și totul ît\ perfectă ordine, ca un decor de scenă.

— A studiat artele plastice și o altă școală scumpă, după cum reiese dij^ dosarul ei. Eve își băgă mâinile în buzunare. Icove a fost numit tutorele ei potrivit clauzelor parentale din testamentul n\amei ei. Avea șase ani pe atunci. După ce a terminat colegmf s.a căsătorit cu Icove jr. Primele șase luni le-au petrecut ia Paris, unde a fost pictoriță profesionistă și a avut succes de expoziție.

— Înainte sau după dispariția tatălui ei?

— După. S-au întors la New York, la locuința lui, au făcut doi copii - iar Avril a devenit mamă de profesie după primul copil. Continuă să picteze, portretele reprezentând principala ci preferință, dar nu primește comenzi și donează tot ce câștigă Fundației Icove, preocupată să-și mențină statutul de mamă și casnică.

— Ai obținut o mulțime de date într-o perioadă foarte scurtă de timp.

— Foarte limpezi, spuse Eve ridicând din umeri. Niciun fel de pată, nici cea mai mică abatere. Nu a mai fost căsătorită, nu a locuit cu nimeni altcineva, nu are alți copii.

— Dacă facem abstracție de părinții morți, de socrii morți, este o viață perfectă.

Eve aruncă din nou o privire de jur împrejurul camerei.

— În mod sigur, așa arată.

Când intră Icove în cameră stătea cu fața spre ușă. Altfel nu l-ar fi auzit. Covorul era gros și pantofii lui nu făceau niciun zgomot. Purta niște pantaloni largi și un pulover în locul costumului. Cu toate acestea, reușea să arate de parcă ar fi fost în costum, își zise Eve.

Și Roarke reușea, își spuse Eve. Oricum ar fi fost îmbrăcat, radia autoritate până în vârful degetelor.

— Doamnă locotenent, doamnă detectiv. Soția mea sosește și ea imediat. S-a dus să vadă ce fac copiii. Servitorii sunt liberi.

Se îndreptă spre un mic dulăpior în care se afla un automat.

— Avril a spus că v-a oferit ceva de băut, dar ați refuzat. Eu aș dori o cafea, poate că v-ați răzgândit și dumneavoastră.

— Da, o cafea ne-ar prinde bine, mulțumim. Fără lapte.

— Pentru mine cu zahăr și fără lapte, adăugă și Delia. Vă mulțumim că ne-ați primit, domnule doctor Icove. Știm că este greu.

— Mai degrabă ireal. Programă automatul. Acolo în biroul lui a fost de-a dreptul oribil. Să-l văd cum zace nemișcat, să știu că nu se mai poate face nimic ca să-l aduc înapoi. Dar aici, acasă…

Scutură din cap și luă ceștile.

— Este ca un vis straniu și bolnăvicios. Mă gândesc mereu că acum o să sune interfonul, că o să-l aud pe tata întrebându-mă de ce nu mâncăm împreună duminică la prânz.

— Vi se întâmpla deseori? întrebă Eve. Să luați masa împreună?

— Da. Le dădu cafelele. O dată pe săptămână. Chiar de două ori. Trecea pe aici să vadă copiii. Dar femeia? Ați găsit femeia care…

— O căutăm. Domnule doctor Icove, din evidențe reiese că toți membrii personalului dumneavoastră de la centru lucrează pentru dumneavoastră de cel puțin trei ani. Mai este și altcineva, vreo persoană care a demisionat sau care a plecat nemulțumită?

— Nu, din câte știu eu, nu.

— A mai lucrat și în echipă cu alți medici la unele cazuri.

— Sigur că da, în echipa operatorie, cu psihiatri, cu serviciul familial și alții.

— Cunoașteți pe cineva din acest domeniu de activitate care ar fi putut avea un litigiu cu el?

— Nu. Lucra cu oamenii cei mai buni pentru că voia să facă o muncă de calitate superioară și să le asigure pacienților lui o asistență optimă.

— Totuși au existat și pacienți și clienți nemulțumiți în cabinetul lui.

Icove arboră un zâmbet trist.

— Nu se poate să faci pe placul tuturor și în niciun caz pe placul tuturor avocaților. Dar tatăl meu și eu la rândul meu ne alegem pacienții cu foarte multă grijă și îi eliminăm pe cei care doresc mai mult decât le putem oferi noi sau care sunt predispuși spre litigii. Și

apoi, așa cum vă spuneam mai înainte, tatăl meu își restrânsese activitatea.

— A consultat o doamnă care își spunea Dolores Noncho-Alvarez. Am nevoie de însemnările lui despre caz.

— Da. Icove oftă din greu. Avocații noștri nu sunt mulțumiți, vor să aștept până fac ei nu știu ce moțiuni. Dar Avril m-a convins că este o prostie să ne gândim acum la aspectele legale. Le-am spus să vă dea tot ce doriți. Dar vă rog să țineți seama de faptul că însemnările sunt confidențiale, doamnă locotenent.

— Cu excepția informațiilor legate de crimă, nu mă interesează deloc cine și de ce dorește să-și remodeleze fața.

— Îmi pare rău că a durat atâta. Avril intră repede în cameră. Copiii aveau nevoie de mine. O, până la urmă ați luat câte o cafea. Foarte bine. Se așează alături de soțul ei și îl luă de mână.

— Doamnă Icove, ați petrecut mai mulți ani în compania socrului dumneavoastră.

— Da. A fost tutorele meu și s-a purtat ca un tată cu mine. Strânse din buze. A fost un om extraordinar.

— Aveți idee cine ar fi vrut să-l ucidă?

— Nu știu. Cine să vrea să omoare un om atât de dedicat vieții?

— În ultima vreme a părut mai îngrijorat, mai preocupat de ceva? Supărat?

Avril scutură din cap și se uită la soțul ei.

— Acum două seri am luat masa împreună. Era într-o dispoziție excelentă.

— Doamnă Icove, o recunoașteți pe femeia aceasta?

Eve scoase imaginea imprimată din dosar și i-o întinse.

— Este…Mâna lui Avril tremură, ceea ce o făcu pe Eve să intre în alertă. Ea l-a ucis? Asta este femeia care l-a omorât pe Wilfred? Lacrimile i se adunară imediat în ochi. Este frumoasă, e tânără. Nu arată ca cineva care ar putea să…îmi pare rău.

Dădu fotografia înapoi și își șterse lacrimile de pe obraji.

— Aș vrea să vă pot fi de folos. Sper că atunci când o veți găsi o veți întreba de ce…Se opri din nou, își apăsă mâna pe buze și făcu un efort vizibil să se controleze.

— Sper că o s-o întrebați de ce a făcut asta. Meritäm să știm. Toată lumea merită să știe.

Apartamentul lui Wilfred Icove era la etajul 65, la distanță de trei intersecții de casa fiului său și la numai cinci intersecții de clădirea instituției pe care o înființase. Le deschise portăreasa clădirii care se prezentă ca Donnatella.

— Când am auzit nu mi-a venit să cred, pur și simplu mi s-a părut greu de crezut.

Avea vreo patruzeci de ani și se ținea bine, după estimarea lui Eve. Purta un costum negru.

— Domnul doctor Icove era pâinea lui Dumnezeu, amabil, prietenos. Lucrez aici de zece ani, în ultimii trei ani ca portăreasă. Nu am auzit niciun cuvânt urât la adresa lui.

— Cineva a făcut mai mult decât să-l vorbească de rău. Primea mulți vizitatori?

Femeia șovăi:

— Cred că nu este vorba de bârfă, date fiind circumstanțele. Da, avea prieteni. Și rudele, firește, îl vizitau cu regularitate. Individual sau în grup. Mai dădea și mici mese uneori pentru prietenii sau asociații lui, deși de cele mai multe ori folosea locuința fiului său pentru aceasta. Îi plăcea și compania femeilor.

Eve îi făcu semn cu capul Deliei, care scoase fotografia.

— Ce părere aveți despre aceasta? întrebă Delia, iar portăreasa o luă și o studie cu atenție.

— Nu, îmi pare rău. Acesta era genul lui, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Îi plăcea frumusețea. Avea oarecum legătură cu profesia lui. Să faci oamenii mai frumoși, să-i ajuți să-și păstreze tinerețea. Vreau

să spun că făcea lucruri uimitoare cu victimele accidentelor. Uimitoare.

— Aveți un registru al vizitatorilor? întrebă Eve.

— Nu, îmi pare rău. Verificăm vizitatorii, firește, împreună cu administratorul. Dar nu le cerem să semneze într-un registru. Cu excepția furnizorilor.

— Primea mulți furnizori?

— Nu mai mult decât avea dreptul.

— Am avea nevoie de o copie a registrului furnizorilor pe ultimele șaizeci de zile și de dischetele de la securitate pe ultimele două săptămâni.

Donnatella le făcu cu ochiul.

— Aș putea să le obțin mai repede și cu mai puține complicații dacă ați face o cerere oficială la administrația clădirii. Pot să vă pun în legătură cu ei chiar acum. Este Management New York.

În mintea lui Eve sună un clopoțel.

— Cine este proprietarul clădirii?

— De fapt, proprietarul este Roarke Enterprises și…

— Nu contează, spuse Eve când Delia mârâi ușor în spatele ei. Mă ocup eu de asta. Cine face curățenie?

— Domnul doctor Icove nu avea servitori, nici droizi, nici umani. Folosea serviciul de cameriste al clădirii - modelul droid. În fiecare zi. Prefera droizii în casă.

— OK. Va trebui să aruncăm și noi o privire. Ați primit aprobarea pentru aceasta de la rudele cele mai apropiate.

— Da. Vă las singure.

— Este o clădire foarte frumoasă, spuse Delia, când ușa se închise în urma portăresei. Știi ceva, poate că ar trebui să-l pui pe Roarke să-ți facă o listă ca să nu mai întrebi ce anume posedă.

— Da, ar fi bine, mai ales că achiziționează câte o porcărie la fiecare zece minute și o revinde apoi cu un profit de-a dreptul scandalos. Și nu mai pufni în fața martorilor.

— Scuze.

Spațiul în care se aflau era, după cum credea Eve, ceea ce se numea un living deschis. Living, sufragerie, zonă de recreare, totul într-o singură cameră mare. Fără uși, cu excepția celei care presupunea că dă spre baie. Deasupra era o altă zonă deschisă care trebuie să fi fost dormitorul principal, camera de oaspeți, biroul. Zidurile puteau fi modelate scoțându-se panouri din locuri ascunse, ca să se asigure mai multă intimitate. Gândul acesta o făcu să se crispeze.

— Hai s-o luăm sistematic, nivel cu nivel, decise ea. Verifică toate liniile de transmisie, apelurile primite și emise în ultimele șaptezeci și două de ore. Vezi ce are pe e-mail, pe mesagerul vocal, dacă sunt însemnări personale. O să-i punem pe băieții de la tehnic să scormonească mai adânc dacă este nevoie.

Spațiu, își spuse Eve în timp ce se punea pe treabă, spațiu și înălțime. Se pare că cei bogați prețuiau și una, și alta. Era emoționată la gândul că lucrează la etajul 65 și nu este despărțită de lumea exterioară decât de pereți de sticlă.

Se întoarse cu spatele spre perete și se apucă să cerceteze un dulap, în timp ce Peabody examina un sertar. Eve găsi trei pardesiuri elegante și scumpe, mai multe sacouri, șase fulare - mătase sau cașmir -, trei umbrele negre și patru perechi de mănuși - două perechi negre, una maro, una gri.

Terminalul de comunicare de la primul nivel indică primirea unui apel de la nepoata lui care îl ruga s-o sprijine într-o campanie pentru un cățel și transmiterea unui apel de către el pe adresa nurorii sale în aceeași chestiune.

Sus, se afla un al doilea salon sau a doua cameră de oaspeți, după cum credea Eve, în spatele unui perete de sticlă mată, dar care era de fapt dulapul dormitorului principal.

— Iisuse! Stătea împreună cu Delia și se uitau la spațiul uriaș organizat în rafturi, sertare, standuri cu umerașe, standuri rotative.

— Aproape că e mai mare decât al lui Roarke.

— Este cumva vreun eufemism sexual? Delia înclină capul în timp ce Eve fu cea care pufni de astă dată. Omului chiar că îi plăceau hainele. Pun pariu că aici sunt câteva sute de costume.

— Și uite cum sunt aranjate - după culoare, materiale și accesorii. Pun pariu că Mira ar fi ocupată o zi întreagă cu o persoană care este atât de meticuloasă în privința garderobei.

De fapt, își spuse Eve, chiar ar fi bine s-o consulte pe psihiatră. Dacă cunoști victima, îl cunoști pe ucigaș, conchise ea. Se întoarse și văzu că peretele de sticlă era acoperit cu o oglindă în care se reflecta o toaletă foarte elegantă.

— Aparențele, spuse ea. Asta era prioritatea lui. Aspectul exterior, latura profesională. Și uite la spațiul lui de locuit. Nimic nu este deplasat. Fiecare lucru la locul lui, culorile perfect armonizate.

— Este un spațiu foarte frumos - o locuință urbană perfectă - de înaltă clasă.

— Da, frumusețe și perfecțiune - acesta este omul nostru.

Eve intră în dormitor și deschise sertarul uneia din noptiere. Găsi un cititor de discuri și trei cărți pe dischete, mai multe cuburi de memorie nefolosite. A doua noptieră era goală.

— Nu are jucării erotice, comentă ea.

— Ca să vezi, făcu Delia părând ușor dezamăgită.

— Mascul sănătos, atrăgător, arătând ca de patruzeci de ani.

Intră în baia principală. Aici se afla cada mare cu jacuzzi, o cabină de duș spațioasă placată cu gresie albă ca neaua, mese de gresie cenușie cu o mică grădiniță de flori de culoare roșu-aprins în

ghivece negre strălucitoare. Mai erau și două sculpturi, două nuduri înalte și zvelte cu chipuri frumoase. Un perete întreg era acoperit cu oglinzi.

— Omului îi plăcea să se admire, să fie sigur că totul este perfect.

Examină sertarele, dulapurile.

— Tot felul de balsamuri, loțiuni, poțiuni, unele standard și altele mai deosebite pentru prelungirea tinereții. Era preocupat de înfățișarea sa. S-ar putea spune chiar obsedat.

— Asta e părerea ta, zise Delia. Crezi că oricine se dichisește mai mult de cinci minute este obsedat.

— Cuvântul „se dichisește" spune totul. Oricum, să spunem că era foarte conștient de el însuși, adică de felul cum arăta. Și că îi plăcea să aibă în preajmă femei goale - sub formă de opere de artă. Dar nu este nimic sexual, sau nu *mai* este.

— Unii oameni renunță la sex după o anumită vârstă.

— Foarte rău pentru ei.

Eve mai dădu o raită pe acolo și observă că mai exista o altă zonă pentru gimnastică, care dădea spre birou. Încercă apoi computerul.

— Are parolă. Cifre. O să-i lăsăm pe băieții de la tehnic să se joace cu ăsta și luăm toate dischetele la Centru să le analizăm.

— Niciun lucru deplasat de la locul lui, murmură ea. Toate la locul lor. Ordonat, coordonat, sclivisit. E ca un program pe hologramă.

— Da, cam așa ceva. Ca cele cu care te distrezi atunci când te joci în imaginație cu casa visurilor tale. Aruncă o privire către Eve. Ei bine, eu mă joc câteodată. Tu chiar locuiești în casa de vis.

— Te uiți la astea - Eve păși pe pardoseala de sticlă - și îți dai seama cum trăia. Se trezea dimineața - devreme, presupun. Treizeci de minute la echipamentul ăsta - ca să-i mențină tonusul - apoi dușul, toaleta, câteva clipe în fața oglinzii ca să fie sigur că nu atârnă nimic, ia medicamentele zilei, apoi se duce jos să ia un mic dejun

sănătos și ușor, citește ziarele sau o revistă medicală. Poate că urmărește rapoartele de dimineață pe ecran, îl lasă să meaigă în timp ce se întoarce ca să-și aleagă vestimentația pentru ziua respectivă. Se îmbracă, se dichisește, se uită în agendă. Și în funcție de asta, poate mai rezolvă niște hârtii sau se duce direct la birou. Mei^e pe jos de cele mai multe ori, dacă vremea este frumoasă.

— Sau poate că își face valiza, sau o servietă și cere o mașină de la stația de transport, interveni Delia. Ținea prelegeri, avea consultații. Călătorea cu siguranță.

— Da, și participa la dejunuri elegante, vizita locuri frumoase. Avea și câteva întrevederi, uneori câte o ședință de Consiliu de administrație. Își vizita familia, petrecea câteva seri pe săptămână cu ei. O masă de seară sau un pahar în compania uneia dintre prietenele lui câteodată sau cu un asociat de afaceri. Apoi se întoarce în apartamentul lui perfect, mai citește ceva în pat înainte de culcare și gata, noapte bună.

— A dus o viață pe cinste.

— Da, așa se pare. Dar ce mai face?

— Păi n-ai spus tu că…

— Nu este suficient, Delia. Omul e cineva, un creier uriaș, creează centre, întemeiază fundații, avansează aproape de unul singur în domeniul lui. Și acum cu ce își umple timpul? Preia câte un caz din când în când, dă câte o consultație, se mai duce să țină o conferință undeva în alt oraș? Se joacă cu nepoții de câteva ori pe săptămână. Nu este suficient, repetă ea, dând din cap. Unde este secretul? Nu sunt semne că ar avea activitate sexuală, cel puțin nu foarte des. Nu văd niciun fel de echipamente sportive sau pentru vreun hobby. Nu există nimic în informațiile despre el care să indice ceva de genul acesta. Nu joacă golf, niciunul din jocurile acelea specifice pentru bătrânii pensionari. În esență, întocmește hârtii și cumpără costume. Are nevoie de mai mult.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Se întoarse și se încruntă către spațiul pentru birou. Trebuie să mai fie ceva. Ia legătura cu tehnicul. Vreau să știu ce este în calculator.

Mai mult din obișnuință decât din necesitate, Eve se duse la morgă, care era următoarea pe lista priorităților ei. Îl găsi pe Morris, patologul principal, în holul pavat cu gresie unde pierdea timpul și, dacă nu se înșela, flirta cu o blondă foarte bine dotată. Făcând abstracție de pieptul generos și de genele pe care și le flutura mereu, Eve înțelese că blonda este polițistă. Cei doi se întrerupseră din conversație la apropierea ei și amândoi întoarseră ochii scânteind de dorință către ea.

Era destul de descumpănită.

— Bună, Morris.

— Bună, Eve. Îți cauți mortul?

— Nu, dar îmi place atmosfera de sărbătoare de aici.

Morris zâmbi.

— Doamna locotenent Dallas, doamna detectiv Coltraine, transferată recent la noi din frumosul oraș Savannah.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Sunt la secție numai de două săptămâni, dar am auzit deja de dumneavoastră, doamnă locotenent. Avea o voce ca untul topit și ochii de un albastru profund.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Și eu. Partenera mea, detectiv Delia Peabody.

— Bine ați venit la New York.

— Cu siguranță că nu este ca acasă. Acum trebuie să plec. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule doctor Morris, și pentru coca-cola. Polițista își mai flutură o dată genele și începu să alunece în josul coridorului morții.

— Parfum de magnolie, oftă Morris. În plină floare.

— Vezi să nu te intoxici dacă sugi tot nectarul ăsta.

— Am gustat numai puțin. De regulă, mă străduiesc să-i evit pe polițiști în zona aceasta. Dar poate că am să fac o mică excepție.

— Numai pentru că nu am de gând să-mi flutur genele către tine asta nu înseamnă că nu poți să-mi oferi ceva de băut.

Doctorul îi zâmbi larg.

— Cafea?

— Vreau să trăiesc și cafeaua este otravă. Pepsi și la fel și pentru colega mea, deși nici ea n-o să-și fluture genele. Pentru Delia Peabody numai sortimentul „țin mereu cură de slăbit".

Doctorul comandă două cutii.

— Numele ei de botez este Amaryllis.

— O, Doamne!

— Pe scurt, Ammy.

— Morris, mi se face greață.

Îi dădu o cutie și i-o întinse pe cealaltă Deliei Peabody.

— Hai să-l vedem pe mortul vostru. Asta o să te facă să te simți mai bine.

O luă înainte. Purta un costum de culoarea alunei, cu o cămașă caraghioasă, aurie. Avea părul negru pieptănat pe spate în două cozi, una peste cealaltă și împletite cu un șnur auriu.

Stilul vestimentar al lui Morris era cam țipător, dar se potrivea cu fața prelungă și ochii ageri. Pătrunseră în camera frigorifică unde Morris se îndreptă spre dulapul cu sertare uriașe. Când îl deschise pe unul dintre ele, se degajă imediat un nor de vapori.

— Doctor Wilfred B. Icove. A fost un om strălucit.

— L-ai cunoscut?

— Numai după reputație. Am participat la câteva dintre conferințele lui ținute de-a lungul anilor. Era fascinant. După cum vedeți, avem un bărbat, cam în jur de optzeci de ani. Tonus

muscular excelent. O singură rană care a străpuns aorta. Bisturiu chirurgical obișnuit.

Se duse în dreptul unui ecran luminat pentru a-i arăta rana și marginea mărite.

— O singură lovitură, „ochi de bou". Fără răni provocate în tentativa de a se apăra. Examenul toxicologic nu a pus în evidență nimic deosebit. Vitaminele de bază și întăritoare. Ultima masă consumată cu aproximativ cinci ore înainte de deces a constat din brioșe de cereale, suc de portocale - autentice ceai de măceșe, câteva banane și mure. Omul vostru era un fan înrăit al activității fizice și a făcut lucruri remarcabile cu fața și trupul său. Tonusul muscular atestă că muncea ca să-și mențină înfățișarea tânără.

— În cât timp a murit?

— Un minut sau două, deși în esență a murit instantaneu.

— Chiar și cu un instrument atât de ascuțit cum este bisturiul, tot este nevoie de o lovitură puternică pentru a trece prin costum, cămașă, mușchi și a ajunge la inimă - ca să nu mai vorbesc de acuratețe.

— Corect. Indiferent cine a fost autorul, a stat în apropiere și știa foarte bine ce face.

— OK. Cei de la tehnic nu au găsit nimic la locul faptei. Zona este curățată cu sistemele hidraulice în fiecare noapte. Pe armă nu sunt niciun fel de amprente. A fost examinată.

Eve bătea alene darabana pe coapsă în timp ce studia cadavrul.

— Am văzut-o cum trecea prin dispozitivul de securitate - pe dischetele de la securitate. Nu a atins nimic nicio clipă. Nu se face scanare auditivă, așa că nu au nicio amprentă vocală de la ea. Identitatea pe care a dat-o este falsă. Feeney verifică fotografia ei în sistem, dar dacă până acum n-am primit nicio veste de la el, înseamnă că nu am avut noroc.

— Operează foarte curat.

— Așa este. Mulțumesc pentru coca, Morris.

Și bătu din pleoape ca să-l facă să râdă.

— Ce fel de nume e ăsta, Amaryllis? întrebă Eve când ajunse împreună cu Delia înapoi în mașină.

— De floare. Ești geloasă.

— Ce-ai spus?

— Ai o slăbiciune pentru Morris. Cei mai mulți dintre noi simțim ceva pentru Morris, care este nemaipomenit de sexy. Dar între voi doi este ceva special și uite că vine Frumoasa Bărbie din sud și se dă la el.

— Nu am nicio slăbiciune pentru Morris. Relațiile dintre noi sunt strict profesionale. Și se numea Amaryllis, nu Bărbie.

— Păpușa, Eve Dallas. Știi, păpușa Bărbie. Dumnezeule, n-ai avut niciodată păpuși?

— Păpușile sunt ca niște oameni mici morți. Îmi ajung morții mari, mulțumesc. Dar acum înțeleg ce vrei să spui. Ammy? Cum poți să fii polițistă și să ai un asemenea nume? Bună, eu sunt Ammy și astăzi o să vă arestez. Vă rog.

— E ceva între tine și Morris.

— Nu e absolut nimic, Delia Peabody.

— Da, adică nu te-ai gândit niciodată să-i faci felul pe una din dalele astea de aici. Eve se înecă cu pepsi, iar Delia ridică din umeri. OK, atunci poate că numai eu am asemenea gânduri. Uite, s-a oprit ploaia. Prefer să schimb subiectul înainte să mă umilesc mai mult.

Eve își ținu respirația și privi drept înainte.

— Nu mai discutăm niciodată despre asta.

— Așa e cel mai bine.

Când intră în biroul ei cu dischetele care reprezentau porția ei din cele ce aparținuseră victimei, Eve o găsi pe doctorița Mira, care stătea în picioare chiar lângă masa ei de lucru.

Probabil că astăzi e ziua când doctorii se îmbracă la patru ace, își spuse Eve.

Mira era foarte elegantă într-unul din costumele ei de marcă, de culoare roz, cu un sacou închis cu nasturi până la gât. Părul ei de culoarea herminei era pieptănat pe spate și făcut coc deasupra cefei. În urechi îi licăreau niște triunghiuri mici de aur.

— Eve! Tocmai mă pregăteam să-ți las un bilet.

Atâta tristețe în ochii aceștia albaștri blânzi, observă Eve.

— Ce este?

— Ai o clipă liberă?

— Sigur. Sigur. Vrei o…intenționase să-i ofere o cafea, dar și-a amintit că Mira prefera ceaiul de plante medicinale. Iar automatul nu avea așa ceva.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Te ocupi în special de asasinarea lui Wilfred Icove.

— Da, am fost prinsă cu chestia asta în după-amiaza aceasta. Eram deja la locul faptei într-o altă chestiune. Mă gândeam să verific datele pe care le am despre suspect la voi și…l-ai cunoscut, își dădu seama Eve.

— Da, așa este. Sunt…uluită, rosti ea și se lăsă ușor pe scaunul pentru vizitatori. Nu pot să-mi revin. Eu și cu tine ar trebui să fim obișnuite cu asta, nu-i așa? Avem de-a face cu moartea în fiecare zi și ea nu-i ocolește întotdeauna pe cei pe care îi cunoaștem, pe care îi iubim sau îi respectăm.

— Care din două a fost? Dragoste sau respect?

— Respect, o mare cantitate de respect. Nu am avut niciun fel de aventură romantică.

— Oricum, era prea bătrân pentru tine.

Un zâmbet înflori în colțul gurii Mirei.

— Mulțumesc. L-am cunoscut cu ani în urmă. Când am început să practic psihiatria. O prietenă de-a mea a avut de-a face cu un maniac. În cele din urmă a rupt-o cu el și a încercat să-și refacă viața. Dar el a răpit-o, apoi a violat-o, a sodomizat-o. A bătut-o până și-a pierdut cunoștința și a aruncat-o din mașină în apropiere de instituția lui. A avut norocul să supraviețuiască. Fața îi era zdrobită, dinții sparți, timpanul străpuns, laringele sfârtecat. M-am dus la Wilfred și l-am rugat s-o accepte ca pacientă. Știam că este cunoscut drept cel mai bun din oraș, dacă nu chiar din țară.

— Și a fost de acord.

— Da. Mai mult chiar, s-a dovedit extrem de înțelegător cu femeia care avea nu numai trupul, ci și psihicul zdrobit. Wilfred și cu mine am petrecut mult timp împreună cu prietena mea și am devenit noi înșine prieteni. Moartea lui în felul acesta este greu de acceptat. Înțeleg că o astfel de legătură personală te-ar putea determina să mă ții departe de caz, dar te rog să n-o faci.

Eve reflectă o clipă.

— Bei vreodată cafea?

— Din când în când.

Se duse la automat și programă două cafele.

— Mi-ar prinde bine să cunosc mai bine psihologia omului și să am și un profil al ucigașului. Dacă tu spui că poți să lucrezi la caz, înseamnă că așa este.

— Mulțumesc.

— Te-ai văzut des cu victima în ultimii ani?

— Nu prea. Mira acceptă cafeaua. De câteva ori pe an la diverse evenimente sociale. La dineuri, petreceri, la cocktailuri, la unele conferințe medicale. Mi-a oferit postul de psihiatru șefia clinica lui și a fost dezamăgit, poate chiar puțin supărat că am refuzat. Așa că în ultima vreme nu am mai avut relații profesionale, dar am menținut legătura.

— Cunoști familia.

— Da, și fiul lui este o altă minte strălucită și pare alegerea perfectă pentru a continua munca tatălui său. Iar nora lui este o pictoriță foarte talentată.

— Nu se mai ocupă prea mult de asta acum.

— Nu, așa este. Am una din lucrările ei mai timpurii. Avea doi nepoți, de șase și nouă ani, din câte îmi aduc aminte. Un băiat și o fată. Wilffed îi cocoloșea mereu. Avea întotdeauna holograme sau fotografii noi cu care să se laude. Adora copiii. Cred că centrul de aici are cea mai bună clinică de chirurgie plastică pentru copii din întreaga lume.

— Avea dușmani?

Mira se lăsă pe spătar. Părea obosită, observă Eve. Durerea putea să submineze sau să impulsioneze organismul.

— Sunt unii care îl invidiază, îi invidiază talentul, vizionarismul - alții care au avut întotdeauna îndoieli în privința lui. Dar nu cunosc pe nimeni din comunitatea noastră care să-i fi vrut răul. Și nici în cercul nostru social comun.

— OK. S-ar putea să mai am nevoie de ajutor când o să examinez fișele lui medicale. Ca să înțeleg limbajul.

— Voi fi fericită să-ți acord tot sprijinul și timpul meu. Nu este specialitatea mea, dar pot să te ajut să înțelegi însemnările lui și dosarele de cazuri.

— Pare a fi lovitura unui profesionist, poate chiar a unui ucigaș plătit.

— Profesionist? Mira împinse la o partea cafeaua de care nu se atinsese. Dar este imposibil. De-a dreptul ridicol.

— Poate că nu. Medicii care construiesc imperii medicale, imperii medicale profitabile, câștigă nu numai o mulțime de bani, ci și putere și influență. Poate că cineva a dorit să-l elimine. Suspecta a

folosit o carte de identitate falsă, pretinzând că este cetățeană spaniolă. Asta îți spune ceva?

— Spania.

Mira își trecu mâna prin păr, apoi peste față.

— Nu, nu-mi vine nimic în minte.

— Aproape treizeci de ani, atrage privirile. Scotoci în poșetă să-i dea Mirei o fotografie. Nu a clipit nici măcar o dată când a trecut prin dispozitivul de securitate. L-a înjunghiat cu bisturiul și a ales în așa fel momentul, încât tot personalul să fie la masă, ceea ce i-a oferit răgazul necesar să iasă din clădire - și a făcut acest lucru, din nou, fără să clipească. M-am gândit dacă nu este droid, dar asta s-ar fi văzut la scanarea corporală.

— Metodică, foarte controlată. Niciun fel de reacție.

Mira încuviință din cap.

— Poate că are tendințe sociopate. Faptul că a aplicat o singură lovitură denotă control, eficiență, lipsa sentimentelor.

— Se pare că arma a fost ascunsă undeva. În toaleta pentru doamne. Ceea ce înseamnă că a mai fost cineva din interior, sau cineva care are acces în interior, care poate că a reprezentat numai un element auxiliar sau chiar forța motrice principală. În fiecare săptămână se face curățenie generală în clădire, iar sistemul de curățenie aproape că sterilizează locul în fiecare noapte. Arma nu putea rămâne multă vreme acolo.

— Ai registrul de intrări?

— Da. L-am verificat. Câțiva pacienți, personalul lui. Dar personalul din alte departamente sau angajații nu se înscriu în registru dacă vin în partea asta. Apoi mai este și echipa de curățenie, cei de la întreținere. Am să examinez dischetele de la serviciul de securitate pe cele 48 de ore înainte de crimă, să văd ce descopăr. Nu cred că arma a stat acolo mai mult de atât. Dacă a fost, în general, acolo. Poate că a vrut numai să folosească toaleta.

Eve ridică din umeri.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, Mira.

— Și mie. Dacă există o persoană care aș vrea să ia apărarea unui prieten în împrejurări ca acestea, aceea ai fi tu. Se ridică în picioare. Îți stau la dispoziție.

— Dar ce s-a întâmplat cu cealaltă prietenă a ta, cea cu fața zdrobită?

— I-a dat fața înapoi - și câțiva ani de terapie - astfel că în cele din urmă și-a refăcut viața. S-a mutat în Santa Fe și și-a deschis o mică galerie de artă. S-a măritat cu un acuarelist și au avut o fiică.

— Dar tipul care a bătut-o?

— Arestat, judecat și condamnat. Wilffed a depus mărturie în legătură cu rănile ei. Ticălosul mai este și acum la închisoarea Rikers.

— Îmi plac povestirile cu happy end, zâmbi Eve.

4

Eve intră la departamentul electronic unde, după părerea ei, polițiștii se îmbrăcau mai mult ca niște membri ai unor cluburi și vedete video decât ca niște funcționari publici. Hainele erau la modă, părul colorat în fel și chip și peste tot se vedeau o mulțime de dispozitive.

Mai mulți detectivi se plimbau de colo-colo, vorbeau în căști sau recitau coduri indescifrabile la telefoanele mobile. Puținii care lucrau la birouri sau în compartimente separate păreau total imuni la murmurul constant al vocilor și la clinchetele echipamentelor.

Ca un stup cu albine foarte active, își spuse Eve și își dădu seama că ea ar fi înnebunit dacă ar fi trebuit să-și petreacă fie și numai o singură zi cu echipa electronică.

Dar Feeney, pe care ea îl considera cel mai inteligent și mai echilibrat dintre toți polițiștii, părea în elementul său aici. Stătea la biroul lui în cămașa lui șifonată și sorbea din cafea în timp ce lucra.

Sunt unele lucruri pe care te poți bizui, își spuse Eve și intră în încăpere. Omul era atât de concentrat, încât Eve dădu ocolul biroului lui și se uită la ecranul monitorului înainte ca el să remarce prezența ei.

— Asta nu e lucru, spuse ea.

— Ba da, este. Termi…

Eve îi puse mâna peste gură pentru a-l împiedica să ordone computerului să închidă programul.

— Nu e nici simulare și nici reconstrucția unei scene.

El mormăi ceva în palma ei.

— E un joc. Este un joc în genul polițiștii și răufăcătorii, îl are și Roarke.

Bărbatul îi dădu palma la o parte de pe față și încercă să-și apere demnitatea.

— Tehnic vorbind, este un joc. Dar ajută la exersarea coordonării între ochi și mână, a reflexelor și a capacităților cognitive. Încerc să nu-mi ies din mână.

— Dacă ai de gând să răspândești toată aiureala asta pe aici, ai putea mai întâi să-mi oferi un separeu.

— Termină programul. Bărbatul se strâmbă la ea. Ar trebui să ții seama al cui este biroul acesta și cine e șeful.

— Ar trebui să nu pierzi din vedere faptul că unii dintre noi chiar se străduiesc să-i prindă pe băieții răi.

Omul înfipse un deget în ecranul calculatorului.

— Ai văzut chestia asta? Acum derulează programul pentru identificarea fetei tale. Am pus-o în sistemul IRCCA - nume și imagine. Nimic. McNab a introdus-o în programul standard de identificare a imaginii - nimic. Așa că acum o examinez și eu. Am niște băieți care cercetează scena crimei și o unitate mobilă cu o camionetă care s-a dus după personalul de la apartamentul victimei. Ce altceva aș mai putea face astăzi pentru tine?

— Hai, nu te îmbufna.

Eve se așeză pe marginea biroului și se servi cu câteva dintre nucile trase în zahăr pe care le ținea într-un bol.

— Cine naiba e femeia asta? Ucide în felul ăsta și nu o vede niciun radar pe nicăieri?

— Poate că e un agent secret.

Își luă un căuș plin cu nuci.

— S-ar putea ca omul tău să fi fost pedepsit pentru ceva.

— Nu ține. Nu reiese din datele pe care le am despre Icove și, oricum, nu cu această metodă. Dacă ești agent secret guvernamental, atunci cum de treci prin sistemul de securitate? Și îți arăți mutra peste tot? Este mult mai ușor și mai „curat" să-l lichidezi undeva afară, în stradă. Sau la el acasă. Acolo sistemul de securitate nu este atât de strict ca la Centrul Icove.

— Poate că a căzut în dizgrație?

— Dacă este în dizgrație, acesta e un motiv în plus să-și țină fața departe de orice fel de radar.

Bărbatul ridică din umeri încruntat.

— Făceam și eu speculații, fetițo.

— Își stabilește o întâlnire, trece prin sistemul de securitate, folosește o identitate care rămâne în sistemul lor. Știe când pleacă la masă cei de la administrație timp de o oră, eliberându-i astfel calea înainte de a se descoperi cadavrul. Arma a fost plasată acolo mai înainte - asta e singura explicație. Totul este făcut la mare fix. Dar…

Feeney se întoarse cu umerii către ea, așteptând-o să-și termine fraza.

— De ce acolo? Indiferent cum ai lua-o, era mai complicat să-l lichidezi la el în birou decât acasă. Plus că omul merge pe jos la lucru. Dacă ești chiar așa de bun, îl înjunghii pe stradă și continui apoi să mergi. Astăzi a Venit cu mașina. De la parcarea subterană a clădirii. Putea să-l lichideze acolo - există firește și acolo un sistem de securitate, dar ar fi fost oricum mai ușor decât la el în birou.

— Înseamnă că a avut un motiv s-o facă în birou la el.

— Da. Și poate că voia să-i spună ceva înainte de a-l lichida. Oricum, dacă a fost prima ei lovitură a avut norocul începătorului. Niciun pas greșit, Feeney, niciunul. Nici măcar o broboană de sudoare pe fruntea ei delicată după ce înjunghie un om direct în inimă. Și îl omoară pe loc. Ca și când ar fi avut o țintă desenată pe el. A înfipt lama cu precizie.

— S-a antrenat.

— Cred și eu. Dar una este să înjunghii un droid sau un manechin, sau o hologramă. Nu același lucru ca atunci când bagi cuțitul în came și oase. Știi și tu asta. Cu toții știm asta.

Se încruntă cu un aer gânditor.

— Și victima? Este aproape de ideal ca și ea. Nicio pată, nicio greșeală în optzeci de ani de viață și peste o jumătate de secol de practică medicală. Sigur că a avut și câteva procese, dar acestea sunt puse în umbră de actele de caritate și de remarcabilele realizări profesionale. Apartamentul lui? Ca un decor de teatru. Nimic nu este deplasat și sunt foarte sigură că individul avea mai multe costume decât Roarke.

— Nu se poate.

— Sunt foarte sigură. Firește, este cu aproape cincizeci de ani mai bătrân decât Roarke, așa că există o diferență. Nu joacă jocuri de noroc, nu-și înșală nevasta, nu se culcă cu nevasta vecinului - cel puțin nu pe față. Fiul lui va avea ceva de câștigat, financiar vorbind, după moartea lui, dar nu înseamnă nimic. Se bucură de reputație în domeniul acesta și el este cel care conduce, de fapt, Centrul. Iar personalul de la Centru îl laudă în așa hal că aproape ar fi gata să-i cânte și Aleluia!

— OK. Dar în mod sigur există undeva ceva, un schelet ascuns în dulap, niște murdărie adunată sub covor.

Eve radia de bucurie când îl împunse pe Feeney în braț cu degetul.

— Mulțumesc. Exact asta spun și eu. Nimeni nu poate fi atât de curat. Absolut nimeni. Cel puțin, nu în lumea mea. Ținând seama de faptul că omul câștiga o mulțime de bani, ar fi putut să plătească oricând pe cineva ca să-i șteargă anumite date din dosar. Plus că avea prea mult timp liber.

Nu-mi pot da seama ce făcea cu el. La birou sau acasă nu se vede nimic. Iar agenda lui arată că are cel puțin două zile și trei seri pe săptămână în care nu are nimic programat. Ce face, unde se duce?

Se uită la dispozitivul de la mână.

— Trebuie să mă duc să-l informez pe comandant. Iar după aceea cred că îmi iau jucăriile și mă duc să mă distrez cu ele acasă.

Străbătu tot labirintul Centralei până la biroul comandantului Whitney și fu introdusă imediat. Acesta se afla la biroul lui, un om zdravăn, cu umeri lați care inspira autoritate. Cu timpul, autoritatea îi săpase riduri adânci pe față și presărase câteva șuvițe argintii în părul lui.

Făcu semn către un scaun și Eve trebui să-și țină în frâu dorința de a se încrunta. După mai mult de zece ani de când era șeful ei, știa perfect că preferă să raporteze stând în picioare.

Se așeză.

— Înainte de a începe, spuse el, trebuie să ne ocupăm de o chestiune ceva mai delicată.

— Da, domnule?

— Pe parcursul anchetei, firește că ți se va cere să analizezi lista pacienților de la Centrul Icove și să cauți legături cu numele victimei și cu cel al fiului acesteia.

— Da, domnule, am această intenție.

— În timpul acestui proces vei descoperi că dr. Icove junior…

— Oh, la naiba.

— Dr. Icove junior, după ce s-a consultat cu victima, a executat câteva proceduri cosmetice minore pentru doamna Whitney.

Doamna Whitney. Slavă Domnului, își spuse Eve și simți cum i se destinde stomacul. Se temuse ca nu cumva comandantul să-i spună că recursese el însuși la serviciile Centrului.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzați, domnule.

— Soția mea, așa cum probabil că vă așteptați, ar prefera ca această chestiune să nu devină publică. Și aș dori să vă cer această favoare personală, doamnă locotenent. În măsura în care nu vedeți o legătură directă între - așa cum le numește doamna Whitney - micile ei ajustări -, spuse el vădit stânjenit, și ancheta dumneavoastră, vă rog să țineți pentru dumneavoastră această chestiune ca și conversația noastră de acum.

— Nicio problemă, domnule comandant. Firește că nu văd nicio legătură între, hmm, numitele ajustări și asasinarea lui Wilffed Icove, domnule. Dacă este nevoie, vă rog să-i transmiteți doamnei Whitney toate asigurările de rigoare cu privire la discreția mea.

— În mod sigur, spuse el și își apăsă degetele pe ochi. M-a bătut la cap tot timpul de când a auzit relatarea din presă. Vanitatea are un preț foarte mare, doamnă sublocotenent Dallas. Așadar, cine l-a ucis pe Domnul Perfecțiune?

— Poftim?

— Anna mi-a spus că unele dintre surori îl numeau așa - cu multă afecțiune. Era cunoscut ca perfecționist și aștepta același lucru și de la cei care lucrau cu el.

— Interesant. Și se potrivește cu ceea ce am aflat despre el până acum.

Trecuse mult de sfârșitul schimbului când pomi spre casă. Nu că ar fi fost ceva neobișnuit, își spuse ea. Și acum, când Roarke era plecat din oraș, se simțea și mai puțin motivată să se ducă acasă. Nu era nimeni acolo, cu excepția nesuferitului aceluia de Summerset, majordomul lui Roarke.

Sigur că o să facă un pic de tărăboi când o să intre ea în casă, își spuse Eve. Că a venit târziu, că nu l-a *anunțai* - ca și când ei i-ar fi făcut vreo plăcere să stea de vorbă cu el. Probabil că o s-o adulmece și o s-o felicite pentru că a reușit să ajungă acasă iară sânge pe bluză.

Avea replica deja pregătită pentru această eventualitate. O, da! O să-i spună că nu e chiar așa de târziu, cap de prost. Nu, nu, față de tâmpit! Mai este suficient timp, față de tâmpit! Ca să-ți ard un pumn în nasul ăla al tău ca un ac și atunci sigur că o să mă umplu de sânge pe bluză.

După aceea va pomi demnă în sus pe scări și se va opri ca și când și-ar fi amintit brusc ceva: A, stai puțin, tu nu funcționezi cu sânge, nu-i așa? înseamnă că am să mă umplu numai de o zeamă verzuie și gelatinoasă.

Tot drumul până acasă se delectă cu diverse variațiuni pe această temă, folosind diferite intonații. Poarta se deschise și lămpile se aprinseră imediat ca să lumineze cotitura pe care trebuia s-o facă spre casă.

Parțial fortăreață, parțial castel și parțial fantezie, acum era casa ei. Vârfurile și turnurile ei, balcoanele și terasele se conturau în lumina amurgului. Ferestrele, nenumăratele ei ferestre, străluceau de parcă i-ar fi spus bun venit, așa cum nu-i mai spusese nimeni niciodată în viața ei.

Și cum nu se așteptase vreodată să i se întâmple.

Văzând casa, luminile, forța și frumusețea lucrului construit de el și pe care i-l dăruise, simți că i se face nespus de dor de el. Luă curba și pomi din nou în linie dreaptă.

Ar fi putut să se ducă în vizită la prietena ei, Mavis. Oare nu era prietena ei, vedetă de muzică disco, în oraș? Și era însărcinată - acum chiar foarte însărcinată, își spuse Eve. Dacă se ducea s-o vadă pe Mavis, trebuia mai întâi să parcurgă tot ritualul - să atingă burta înspăimântător de mare, să asculte bătăile inimii copilului, apoi să privească fel de fel de lucrușoare și instalații ciudate.

Dar după aceasta totul putea fi în ordine.

Era însă prea obosită ca să mai aibă putere să treacă prin partea întâi. Și apoi, avea și de lucru. Scoase discul încărcat și sacoșa cu

dosarul, lăsă mașina în fața scării - mai ales pentru că treaba asta îl enerva pe Summerset - și pomi spre casă, bucurându-se la gândul că va putea să-i adreseze toate insultele pe care le pregătise împotriva lui.

Intră în căldura holului mare, în lumina și parfumul lui specifice. Își aruncă în mod intenționat jacheta peste stâlpul de la capătul de jos al balustradei scării - o altă mică ticăloșie la adresa lui Summerset.

Dar Summerset nu-și făcu apariția dintre ziduri sau lambriuri. Întotdeauna apărea ca un duh rău din ziduri sau din lambriuri. O clipă rămase uimită, apoi se simți ușor iritată și în secunda următoare ușor îngrijorată dacă nu cumva căzuse mort în timpul zilei.

Apoi își făcu curaj, simți un fior prin piele, ridică privirile și îl văzu pe Roarke în capul scărilor. Nu avea cum să devină mai chipeș în săptămâna care trecuse, dar ei i se părea că așa era. Chipul lui - chipul puternic și frumos al unui înger căzut fără regrete era încadrat de părul negru, bogat. Gura lui plină, sculptată ferm și irezistibilă îi zâmbea în timp ce se apropia de ea. Și ochii aceia, - ochii aceia imposibili, albaștri și strălucitori - scânteiau țintuind-o în locul unde se afla.

Simțea cum i se înmoaie genunchii. Proastă, o proastă, își spuse. Era soțul ei și îl cunoștea mai bine ca oricine altcineva. Și cu toate acestea i se înmuiaseră genunchii și inima îi bătea să iasă din piept. Era suficient să se uite la el.

— Nu trebuia să fii aici, spuse ea.

Roarke se opri la baza scărilor și ridică o sprânceană.

— Ne-am mutat cumva cât timp am lipsit din oraș?

Scutură din umăr, apoi își aruncă poșeta și se repezi în brațele lui. Îi simțea din nou gustul - asta însemna să fii acasă, acesta era

adevăratul sens al cuvântului „acasă”. Îi simțea trupul - mușchii fermi și carnea netedă -, o adevărată încântare.

Îl amușina ca un cățel și simți mirosul de săpun. Tocmai a făcut duș, își zise ea, în timp ce gura ei o întâlni pe a lui. Își schimbase costumul și își pusese blugii și un pulover.

Asta însemna că nu mergeau nicăieri și nu așteptau pe nimeni. Înseamnă că erau numai ei doi.

— Mi-a fost dor de tine. Îi prinse fața în mâini. Zău, mi-a fost tare dor.

— Eve, iubita mea! Din glasul lui răzbătea accentul irlandez. Îi luă mâna și își apăsă buzele pe palma ei.

— Îmi pare rău că a durat mai mult decât m-am gândit.

Eve scutură din cap.

— Nu contează, acum ești acasă și reprezinți un comitet de întâmpinare mai bun decât orice puteam spera. Unde e mortăciunea aia ambulantă?

Roarke îi puse un deget pe gropița din bărbie.

— Dacă te referi la Summerset, l-am îndemnat să iasă în oraș în seara asta.

— A, deci nu l-ai omorât.

— Nu.

— Pot să-l ucid eu când se întoarce?

— Este foarte liniștitor să constat că în absența mea nu s-a schimbat nimic. Se uită în jos la motanul enorm care se freca de picioarele lor.

— Se pare că și lui Galahad i-a fost dor de mine și m-a și atacat deja ca să-i dau somon.

— Ei bine, dacă motanul este hrănit și majordomul iadului e plecat, hai să mergem sus și să dăm cu banul.

— De fapt, mă gândeam la un alt fel de activitate.

Eve se aplecă să-și culeagă de pe jos poșeta. Roarke i-o luă din mână și ridică din sprâncene văzând cât este de grea.

— Ai de lucru?

Cândva fusese vorba întotdeauna de muncă. Numai muncă. Dar acum…

— Poate să mai aștepte un pic…

— Sper să dureze ceva mai mult decât un pic. Își strecură brațul liber în jurul taliei ei, așa că urcară la etaj șold la șold.

— Pentru ce să dăm cu banul?

— Cap dacă sari tu pe mine și pajură dacă sar eu pe tine.

Roarke râse și se aplecă s-o muște puțin de ureche.

— Dă-l încolo de ban. Hai să sărim unul peste altul.

Roarke lăsă poșeta pe jos în capul scărilor, o țintui apoi pe Eve cu spatele de perete. În momentul în care buzele lui le zdrobiră pe ale ei, se propti de zid cuprinzându-l cu picioarele. Mâinile i se înfipseră în părul lui și simți cum totul i se topește și se încinge pe dinăuntru.

— Patul e prea departe și sunt și prea multe haine. Puse capăt sărutului ca să-l muște de gât. Miroși așa de bine.

Roarke găsi clapa care îi elibera cureaua cu pistolul și apăsă pe ea rapid.

— Sunt pe punctul de a te dezarma, doamnă locotenent.

— Iar eu sunt gata să te las s-o faci.

Roarke se întoarse și se împiedică de motan. Începu să înjure, iar Eve izbucni într-un râs atât de puternic că simți cum o dor coastele.

— N-ar fi chiar așa de nostim dacă ai fi căzut în fiind.

Cu râsul încă în ochi, își petrecu brațele pe după gâtul lui în timp ce pluteau spre dormitor.

— Te iubesc, o săptămână de absență merită ceva mai mult decât atunci când te-am atins ultima dată.

— Dar iată că ți-ai scos pârleala. Cum pot să te mai las acum cu fundul pe jos?

O cără în sus pe cele câteva trepte ale platformei pe care stătea patul, apoi o depuse pe cearșafurile moi ca niște petale de trandafir.

— Ai făcut deja patul?

Roarke își trecu buzele peste ale ei.

— Am vrut să forțez puțin norocul.

Eve îi scoase cămașa peste cap.

— Și eu la fel.

Eve îl trase peste ea, se lăsă învăluită în căldura lui, copleșită de febra sângelui și arșița buzelor. Era așa de bine să-l poată atinge, să simtă cum o apasă greutatea lui. Dorința și dragostea erau componente esențiale ale sistemului ei de viață și totul părea înveșmântat în mantia fericirii simple.

Era din nou cu el.

Roarke o mușca ușurel căutând drumul spre gâtul ei, delectându-se cu aroma pielii ei. Dintre toate poftele lui, aceea de a-i simți trupul era singura niciodată satisfăcută. Cu cât o avea mai mult, cu atât o dorea mai mult. Iar zilele și nopțile petrecute fără ea, pline până la refuz de muncă și obligații, i se păreau pustii.

O ridică în sus, îi smulse de pe ea tocul pentru pistol și îl aruncă într-o parte și îi desfăcu bluza, în timp ce dinții, buzele, mâinile ei îl atingeau la întâmplare peste tot. Îi cuprinse sânii în căușul palmei și îi urmări fața, în timp ce degetele mari îi frământau ușor sfârcurile prin mătasea subțire a sutienului.

Îi plăceau ochii ei frumoși, culoarea atât de aparte și modul în care rămâneau fixați în ochii lui chiar și atunci când începea să tremure.

Eve ridică brațele și el îi trase sutienul peste cap. Apoi îi apucă sânul ferm, cald și dulce în gură. Ea îl trase mai aproape arcuindu-se ca să-i ofere cât mai mult din ea. Iar el luă tot ce i se oferea; Eve

aruncă toate hainele de pe amândoi, pentru ca trupurile să se poată întâlni direct. În timp ce el cobora explorându-i cu gura tot trupul, din gâtlejul ei ieșea abia auzit numele lui.

Dorința ei devenea tot mai puternică, simțea un ghem de plăcere și excitație care i se răspândea rapid în tot trupul, dar numai pentru ca să se adune din nou și mai puternic, tot mai puternic și mai nestăpânit până când îl ridică din nou deasupra ei și peste ea. În ea.

Șoldurile ei se ridicau și coborau într-un ritm din ce în ce mai alert, pe măsură ce li se accelerau și bătăile inimii.

Tot mai adânc, se cufunda tot mai adânc în ea, pierzându-se cu totul. Iar dulceața plăcerii îi inundă deopotrivă.

Buzele lui îi apăsau umărul, iar ea îl mângâia pe păr. Era foarte plăcut să se lase în voia acestei senzații cotropitoare. Adesea se gândea la aceste momente ca și cum ar fi fost furate, ca și când ar fi fost clipe de perfecțiune care o ajutau - poate că îi ajutau pe amândoi - să supraviețuiască lucrurilor urâte pe care lumea le arunca cu lopata peste ei în fiecare zi.

— Ai rezolvat totul? îl întrebă Eve.

Roarke ridică capul și îi zâmbi privind în jos către ea.

— Asta să-mi spui tu!

— Mă gândeam la lucru, spuse ea amuzată, înghiontindu-l ușor.

— Suficient ca să ne putem duce zilele cu ceva pește cu cartofi prăjiți. Și în această ordine de idei trebuie să-ți spun că sunt mort de foame. Și judecând după greutatea sacului pe care l-ai adus cu tine, șansele de a mânca în pat pentru a mai face o rundă în loc de desert sunt foarte slabe.

— Îmi pare rău.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Se aplecă s-o sărute ușor. Hai să mâncăm la tine în birou și să-mi spui și mie despre ce e vorba în sacul ăla cu documente.

În privința asta, putea să se bazeze pe el, își spuse Eve în timp ce își trăgea pe ea niște pantaloni largi și un maiou vechi cu inscripția NYSPD. Nu numai că se împăcase cu ideea muncii ei, că accepta orele imposibile la care venea acasă, preocuparea ei continuă pentru ceea ce făcea, dar era chiar dispus în orice clipă să fie alături de ea și s-o ajute, ori de câte ori îl ruga.

Ei bine, chiar și când nu-l ruga.

Fusese o vreme - în primul lor an de căsnicie, de fapt - când se luptase să-l țină departe de preocupările ei în cea mai mare parte a timpului. Dar fără succes. Însă acesta nu era singurul motiv care îi netezise calea spre împărtășirea cazurilor cu el. Roarke avea o minte de polițist și gândea ca un polițist. Probabil că aceasta este partea pozitivă a unei gândiri de infractor. Adevărul este că și ea însăși gândea adesea ca un infractor. Altfel cum să pătrunzi în capul lor și să-i oprești?

Se căsătorise cu un bărbat cu un trecut dubios, cu minte ageră și cu mai multe resurse decât Consiliul de Securitate Internațională. Și atunci, de ce să nu profite de ceea ce se afla chiar sub nasul ei?

Așa că se instalară în biroul ei de acasă, o încăpere pe care Roarke o amenajase în așa fel încât să semene cu apartamentul în care locuise ea cândva. Tocmai acest fel de a gândi - cum să facă pentru ca ea să se simtă cât mai bine - o determinase să se îndrăgostească de el aproape din momentul în care se cunoscuseră.

— Așadar, despre ce este vorba, locotenente? Cazul la care lucrezi cere o friptură?

— Eu mă gândisem mai mult la pește cu cartofi prăjiți. Eve ridică din umeri când el izbucni în râs. Tu mi-ai băgat chestia asta în cap.

— Atunci pește cu cartofi prăjiți să fie. Roarke se duse în bucătăria micului ei apartament în timp ce Eve își organiza discurile și dosarele din sacoșă.

— Cine a murit?

— Wilfred B. Icove - de profesie medic și sfanț.

— Am auzit și eu în timp ce mă întorceam acasă. Mă întrebam dacă e cazul tău.

Se întoarse cu două farfurii aburinde, cu cod și cartofi prăjiți, scoase chiar atunci din automat.

— L-am cunoscut puțin.

— Așa credeam și eu. Locuia într-una din clădirile tale.

— Asta nu pot să afirm că aș fi știut. Se duse înapoi în bucătărie în timp ce stăteau de vorbă. L-am cunoscut - și pe el și pe fiul lui și pe soția fiului - la diverse acțiuni de caritate. Ziarele spuneau că a fost ucis chiar în biroul lui de la centrul acela faimos din New York.

— Așa este.

Roarke aduse oțetul pentru cartofi, sarea - femeia asta punea cu nemiluita sare pe aproape orice fel de mâncare - și două cutii de bere.

— A fost înjunghiat, așa e?

— O singură dată. Direct în inimă.

Eve stătea alături de el, mânca cu el și îl informa, folosind același stil concis și eficient de raportare pe care îl utiliza și față de comandantul ei.

— Nu mi-l imaginez pe fiul lui ca făptaș, spuse Roarke înfigând furculița într-o bucată de pește - și îi veniră în minte amintirile proprii legate de Dublin. Asta dacă vrei o opinie din afară.

— O accept. De ce?

— Amândoi erau devotați domeniului în care lucrau - și se mândreau unul cu altul. Banii nu pot fi un motiv. Puterea? Roarke făcu un gest vag cu furculița, apoi o înfipse într-o altă bucată de pește. Din câte știu eu, tatăl o ceda din ce în ce mai mult fiului, odată cu trecerea timpului. Femeia ți-a făcut impresia că este profesionistă?

— Așa arăta lovitura. Curată, simplă, rapidă, foarte bine plănuită, dar…

Roarke zâmbi ușor, apoi își luă berea simțindu-se la fel de bine, așa cum știa Eve de mult, cu o bere și niște pește prăjit ca și când ar fi avut în fața lui o sticlă de vin de două mii de dolari și o friptură rafinată.

— Dar, continuă Roarke în locul ei, simbolica lovitură în inimă, moartea în biroul lui de la centrul înființat de el, îndrăzneala de care avusese nevoie ca să-și asume o identitate falsă, de spaniolă, și să comită crima într-un loc atât de bine păzit, asta e o chestiune foarte clară.

Da, își zise Eve, ar fi însemnat să renunțe la o sursă foarte valoroasă dacă ar fi încercat să-l țină pe Roarke departe de preocupările ei.

— Poate că este profesionistă, poate că nu, nu avem niciun fel de informații despre ea, nici din baza de date despre persoane, nici de la scanerul cu portrete al lui Feeney. Dar dacă a fost angajată, a avut o motivație de ordin personal. Personal, adică în sensul că era vorba de ceva legat de munca lui.

— Presupun că i-ai verificat deja personalul.

— Toți sunt curați ca lacrima. Și nimeni nu are nimic rău de spus despre el. Iar apartamentul lui arată ca o adevărată casă virtuală.

— Cum adică?

— Știi, ca unul din programele acelea folosite pentru a se fabrica tot felul de case ideale pentru agenții imobiliari. Locuința urbană perfectă. Era curată și coordonată perfect - ceva înspăimântător. Ție ți s-ar părea de-a dreptul dezgustătoare.

— Oare? făcu el intrigat, înclinând capul.

— Ai trăit în lumea bună, la fel ca și el. În moduri diferite, amândoi vă scăldați în bani.

— O, făcu el ușurat.

— Are un apartament pe două niveluri unde totul este măsurat, prosoapele din baie se asortează cu faianța de pe pereți, chestii de felul acesta. Niciun fel de creativitate, asta vreau să spun. Ai și tu casa asta, suficient de mare ca să adăpostească un orășel mai mic, dar are - ei bine, are stil și o viață proprie. Te reflectă pe tine.

— Bănuiesc că acesta este un compliment. Ridică paharul de bere spre ea.

— Este o remarcă. Amândoi sunteți perfecționiști în felul vostru, dar la el asta a devenit o obsesie - totul trebuie să fie perfect. Ție îți place să mai și amesteci lucrurile. Poate că nevoia lui de perfecțiune a reușit să calce pe nervi pe cineva, poate a concediat pe cineva sau a refuzat un anumit pacient. Nu știu dacă mă exprim suficient de clar, așa că mai bine o lăsăm baltă.

— Cred că trebuie să fie vorba de o ofensă foarte serioasă dacă a provocat o crimă.

— Oamenii se omoară între ei pentru lucruri foarte puțin importante, dar de astă dată ai dreptate. Înseamnă că a fost vorba de ceva suficient de important, pentru ca cineva să-și dea atâta osteneală. Pentru că dincolo de eficiență, de meticulozitate, a vrut să se dea și mare.

Eve înghiți încă un cartof prăjit.

— Uită-te numai puțin la ea. Computer - ordonă Eve - prezintă imaginea de identificare - Nocho-Alvarez, Dolores, pe ecranul numărul unu.

Roarke ridică privirile spre imaginea care apăruse pe ecran.

— Frumusețea este adesea fatală.

— Așadar, de ce s-ar duce o femeie cu un astfel de chip la o consultație cu un sculptor de fețe și trupuri? De ce ar fi acceptat-o el?

— Frumusețea este adesea și irațională. Poate că l-a convins că voia altceva. Era bărbat și încă unul care aprecia în mod deosebit

frumusețea și perfecțiunea și poate că a fost suficient de curios ca să accepte întâlnirea. Spuneai că își restrânsese activitatea. Așadar, avea suficient timp ca să stea cu o femeie care arată ca aceasta.

— Asta e adevărat. Chiar prea mult timp. Un om care și-a petrecut toată viața muncind fără preget, străduindu-se să lase ceva în urma sa, ce face un astfel de om atunci când nu mai lucrează? Nu înțeleg cu ce își omora timpul un asemenea om. Tu ce ai face?

— Aș face amor cu soția mea, aș răpi-o ca să ne desfatăm împreună în vacanțe lungi. I-aș arăta lumea.

— Nu are nici soție, nicio iubită oficială. Adică eu nu am descoperit-o. În agenda lui sunt pagini întregi albe. Totuși a făcut ceva. Trebuie să fie ceva pe dischetele astea.

— Atunci hai să ne uităm la ele. Sorbi din bere. Cum ai dormit cât timp am fost plecat?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare. Eve se ridică în picioare, gândindu-se că, dacă el pregătise masa, ea trebuia să strângă.

— Eve!

Întinse o mână și o opri, întorcând-o cu fața spre el.

— Am ațipit câteva nopți aici, pe fotoliul pat. Dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Ai treburi în alt oraș, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să pleci și să ți le faci. Eu mă descurc.

Roarke îi aduse mâna la buzele lui.

— Ai avut coșmaruri, îmi pare rău.

Eve avea tot timpul coșmaruri, dar acestea erau mai cumplite în absența lui.

— Mă descurc.

Șovăi apoi. Jurase că se va duce în mormânt fără să spună nimic nimănui. Dar era copleșită de vinovăție, știa asta.

— Am dormit cu cămașa ta pe mine. Își eliberă mâna și strânse farfuriile, pentru ca mărturisirea să fie mai ușoară. Păstra mirosul tău, așa că am dormit mai bine.

Roarke se ridică, îi luă fața în mâinile lui și spuse cu blândețe:

— Draga mea Eve!

— Nu mai fi așa sentimental. Nu e decât o cămașă. Făcu câțiva pași înapoi și se roti în jurul lui. Apoi se opri în ușa de la bucătărie. Dar mă bucur că te-ai întors acasă.

— Și eu, spuse el zâmbindu-i.

5

Împărțiră discurile, apoi Roarke se duse în biroul de alături și Eve rămase în biroul său. Acolo ea petrecu zece minute de-a dreptul frustrante, încercând să convingă calculatorul să citească ceea ce se dovedise a fi un text codificat.

— Are ceva care blochează dischetele astea, strigă ea. Un fel de sistem de protecție a datelor personale. Calculatorul meu nu-l acceptă și sare peste el.

— Bineînțeles, spuse Roarke, făcând-o să se încrunte la el. Se întorsese în biroul ei fără ca ea să-l simtă. Acum zâmbea, apoi își puse mâna pe umărul ei mângâind-o ușor și scană ecranul.

— Uite, gata! Apăsă pe câteva taste și depăși sistemul de protecție. În acel moment pe ecran apăru un fel de text.

— Dar e tot codificat, spuse ea.

— Răbdare, doamnă locotenent. Computer, rulează programul de descifrare și traducere. Afișează rezultatele.

În curs de procesare…

— Presupun că pe al tău l-ai terminat deja, se lamentă Eve.

— Calculatorul acesta este echipat în așa fel încât să mânuiască diferite coduri, draga mea polițistă copleșită de tehnologie. Trebuie doar să-i spui ce are de făcut. Și…

Sarcina îndeplinită. Textul este afișat.

— Perfect. Acum îl avem. Sau l-am avea dacă aș fi medic. E o aiureală medicală.

O sărută în creștetul capului.

— Noroc, mai adăugă el și se întoarse în biroul său.

— A pus o parolă, murmură ea. Dischete protejate pentru păstrarea confidențialității și după aceea codificate. Trebuia să aibă un motiv ca să facă asta.

Se lăsă pe spate, bătând un timp darabana cu degetele. Poate că era vorba numai de firea lui de perfecționist. Obsesia lui. Confidențialitatea relației doctor-pacient. Dar se pare că era ceva mai mult.

Până și textul era oarecum secret. Nu conținea niciun fel de nume proprii, după cum remarcă Eve. Pacientul era menționat peste tot ca Pacientul A-l.

Optsprezece ani, femeie, citi ea. Înălțimea: un metru șaptezeci. Greutatea: cincizeci și trei kilograme.

Urmau apoi semnele vitale: tensiunea arterială, pulsul, circulația sanguină, modelul funcțional al creierului și al inimii - toate în limite normale, din câte își putea da ea seama.

Discheta conținea un dosar medical, analize detaliate, rezultate, examinări. Și niște aprecieri, își dădu seama Eve. Pacienta A-1 avea o vigoare fizică excelentă, un coeficient ridicat de inteligență, abilități cognitive. De ce îl interesau oare pe el astfel de lucruri? se întrebă Eve.

Parcurse rapid detaliile referitoare la testele auditive, de stres și la alte examene. Respirația, densitatea osoasă.

Urmau apoi alte notații referitoare la abilitățile matematice și lingvistice, la talentele artistice sau muzicale, la capacitatea de a rezolva jocuri de perspicacitate.

Eve petrecu o oră în compania pacientei A-1, parcurgând trei ani de teste similare, note și rezultate.

Textul se încheia cu o remarcă finală.

Tratamentului pacientei A-l încheiat. Plasamentul reușit.

Scană rapid și alte cinci discuri în care găsi același gen de notații, cu adăugarea ocazională a unor corecții chirurgicale. Modificarea nasului, corectarea dinților, mărirea sânilor.

Apoi se rezemă de spătar, își puse picioarele pe birou și privi în sus, spre tavan, ca să se concentreze.

Pacienți anonimi, la care se făcea referire numai ca numere și litere. Niciun fel de nume. Numai femei - cel puțin în teancul ei. Tratamentul era fie complet, fie întrerupt.

Dar trebuia să mai fie ceva. Alte însemnări, dosare mai complete ale cazurilor. Și dacă era așa, acestea erau probabil ținute în alt loc. La birou, la laborator, altundeva. Cele mai multe din operațiile de sculptură a feței sau a trupului care reprezentau specialitatea lui erau minore în toate aceste cazuri.

Simple ajustări, mormăi ea.

Dosarele cuprindeau mai mult o evaluare permanentă: fizică, mentală, creativă, cognitivă.

Plasament. Oare unde erau *plasate* după ce se încheia tratamentul? Unde se duceau și de ce atunci când tratamentul era întrerupt?

Și ce naiba făcea marele doctor cu peste 50 de paciente?

— Experimente, spuse ea când Roarke băgă capul pe ușă. Seamănă cu niște experimente. Așa ți se pare și ție?

— Cobai de laborator, încuviință el. Fără nume. Și aceste însemnări mă frapează - sunt un fel de ghid de referință rapid, și nu niște adevărate fișe medicale.

— Exact. Ceva ce putea răsfoi în grabă ca să verifice un amănunt sau să-și reîmprospăteze memoria. O mulțime de scuturi de protecție pentru ceva atât de vag și asta îmi spune că acoperă ceva mult mai amănunțit. Și se potrivește perfect și cu profilul lui. În toate cazurile pe care le-am examinat, se străduiește să realizeze perfecțiunea. Tipul de trup, structura facială - asta e cee'a ce îl

preocupă. Apoi divaghează către chestii cum ar fi capacitățile cognitive sau abilitatea de a cânta la tubă.

— Tu știi?

— Numai puțin, spuse ea fluturând din mână. Ce-i pasă lui de asta? Ce contează dacă pacienta știe să facă calcule mintale sau cunoaște limba ucraineană? Nu reiese de nicăieri că lucra asupra creierului. O, și toate sunt dreptace. Sunt toate femei - asta e interesant - și au între șaptesprezece și douăzeci și doi de ani când se încheie însemnările. Fie cu *plasament*, fie cu *tratament întrerupt.*

— Plasament - este un cuvânt interesant, nu-i așa? Roarke se așează cu o coapsă pe biroul ei. Am putea presupune că e vorba de un loc de muncă. Dacă nu am fi foarte cinici din fire.

— Ceea ce ești prin excelență și asta te face să te potrivești așa de bine cu mine. Sunt unii care ar da o groază de bani ca să aibă o femeie perfectă. Poate că micul hobby al lui Icove era să conducă un cerc restrâns de sclave.

— Posibil. Dar de unde procură marfa?

— Am de gând să fac o cercetare. Am să confrunt datele însemnărilor de caz cu cele ale raportărilor de persoane dispărute și răpiri.

— Este un început. Eve, ar fi o operație extrem de complicată să ții atât de mulți oameni sub control și să ascunzi un astfel de lucru. Nu crezi că putea fi vorba de voluntariat?

— Adică să mă ofer de bună voie să fiu vândută celui care dă mai mult?

Roarke scutură din cap.

— Gândește-te! O tânără, nefericită din diverse motive din cauza felului în care arată sau a destinului ei sau pur și simplu o fată care își dorește ceva mai mult. Poate că le și plătea. Să câștigi bani și în același timp să beneficiezi de faptul că cineva te face mai frumoasă. Iar apoi îți găsește un partener. Cineva cu suficienți bani ca să-și

poată permite un astfel de serviciu, unul care te alege dintre toate celelalte. E ceva care poate impresiona.

— Adică vrei să spui că el crea curtezane cu diplomă și asta cu acordul lor?

— Sau soții, nu se știe. Ori și una, și alta. Sau - iată un gând care a lovit creierul meu hiperactiv - hibrizi.

Eve făcu ochii mari.

— Cum așa, pe jumătate soție, pe jumătate curtezană? Visul oricărui bărbat.

Roarke râse și dădu din cap.

— Ești obosită. Mă gândeam mai curând la un complot de tip clasic, vechi. Frankenstein.

— Vrei să spui monstrul ăla?

— Frankenstein era doctorul nebun care a creat monstrul.

Eve își dădu jos picioarele de pe birou.

— Hibrizi, pe jumătate droizi, pe jumătate ființe umane? Și foarte, foarte ilegal? Crezi că s-ar fi putut juca cu hibrizii umanoizi? Asta e cumplit, Roarke.

— De acord, dar s-au mai făcut astfel de experimente cu câteva decenii în urmă. Mai ales în domeniul armatei. Și vedem lucrul acesta chiar și acum la tot pasul. Inimi, membre și alte organe artificiale. Și-a făcut un nume din chirurgia reconstitutivă. Elementele artificiale sunt adesea folosite în acest domeniu.

— Așadar, poate că făcea și femei? Se gândi la Dolores, perfect calmă și înainte și după crimă. Și una dintre ele se întoarce împotriva lui. Una dintre ele nu este mulțumită de plasamentul ei și se răzvrătește împotriva creatorului său. El acceptă să se vadă cu ea, pentru că este opera lui. Nu e rău, decise ea, chiar dacă pare cam trasă de păr.

*

Adormi peste hârtii și se trezi atât de devreme, încât constată că Roarke abia se dăduse jos din pat și își trăgea un trening pe el.

— Te-ai trezit! Foarte bine, atunci hai să facem puțină gimnastică și apoi să înotăm nițel.

— Cee? Clipi din ochi somnoroasă către el. Încă nu e dimineață.

— A trecut de cinci. Se apropie din nou de pat și o trase afară. Asta o să-ți limpezească gândurile.

— De ce nu încercăm mai bine cu o cafea?

— Vine și cafeaua.

O înghesui în ascensor și o împinse spre sala de gimnastică înainte ca creierul să înceapă să-i funcționeze la toată capacitatea.

— De ce trebuie să fac gimnastică la ora cinci dimineața?

— În primul rând că este ora cinci și cincisprezece și apoi îți face bine. Îi aruncă o pereche de pantaloni scurți. Echiparea, locotenente!

— Când mai pleci din oraș?

Roarke îi aruncă și o bluză de trening direct în cap.

Eve își trase lucrurile pe ea, apoi își pregăti echipamentul pentru o alergare pe plajă. Dacă tot trebuia să facă gimnastică înainte de răsăritul soarelui, cel puțin putea să-și închipuie că este pe plajă. Îi plăcea să simtă nisipul sub picioare și se delecta cu sunetele și mirosul mării.

Roarke se așeză alături de ea, cu același program în minte.

— Am putea să facem din treaba asta o realitate după vacanță.

— Care vacanță?

Amuzat s-o vadă cum își schimbă pasul ca să se potrivească cu al lui, Roarke spuse:

— Se apropie Ziua Recunoștinței. Și chiar aveam de gând să discut cu tine despre asta.

— Cade într-o joi. Trebuie să mănânci curcan, indiferent că-ți place sau nu. Știu ce este Ziua Recunoștinței.

— Și este și o sărbătoare tipic americană. O sărbătoare…de familie, tradițională. Mă gândeam că n-ar fi rău să le invităm pe rudele mele irlandeze la cină.

— Să le aduci până la New York ca să mănânce friptură de curcan?

— În esență, da.

Îl privea cu coada ochiului și observă că era puțin stânjenit, lucru foarte rar la el.

— Și cam câți sunt la număr?

— Păi, vreo treizeci.

Eve își ținu răsuflarea.

— Treizeci?

— Mai mult sau mai puțin. Nu sunt foarte sigur și mă îndoiesc că vor putea veni cu toții, din moment ce au câte o fermă sau altceva de lucru. Și toții copiii aceia! Dar mă gândeam că cel puțin Sinead cu familia ei ar putea să-și ia liber o zi sau două ca să vină încoace și cred că sărbătoarea aceasta ar fi momentul cel mai potrivit. Am putea să-i invităm pe Mavis și pe Leonardo, apoi pe Peabody și pe cine vrei tu. Alcătuim noi o combinație reușită.

— O să avem nevoie de un ditamai curcanul.

— Cred că mâncarea este lucrul cel mai simplu. Ce ai zice să stea toți aici?

— Ar fi cam ciudat, dar n-am nimic împotrivă. Tu ce zici?

Roarke se relaxă.

— Cam ciudat, dar e în ordine. Mulțumesc.

— Atâta timp cât nu trebuie să fac nicio plăcintă.

— Doamne ferește!

Mișcarea îi limpezi mintea și mai lucră puțin și cu halterele, încheindu-și înviorarea cu douăzeci de lungimi de bazin.

Avusese intenția să facă douăzeci și cinci, dar Roarke o prinsese după cel de-al douăzecilea, așa că își încheie înviorarea cu un alt fel

de exercițiu acvatic. După ce făcu un duș se simți cât se poate de plină de viață și flămândă și puse mâna în grabă pe ceașca cu cafea. Se întinse după napolitane și schimbă o privire languroasă cu Galahad, care ar fi dorit să-i lingă farfuria.

— Trebuie să aibă mai mult spațiu.

— Motanul este cel care comandă în casa asta.

— Nu motanul. Icove, spuse Eve. Roarke care tocmai scana rapoartele de dimineață pe ecranul dintr-un colț al dormitorului se mulțumi să murmure distrat ceva ininteligibil.

— Nu în apartament, continuă ea. Prea mulți pacienți care intrau și ieșeau. În laborator. Poate la centru, poate în cu totul alt loc. Avea nevoie de intimitate. Dacă nu este vorba de ceva total ilegal, este oricum ciudat. Nu și-a dat atâta osteneală cu codificarea și blocarea accesului la dosarele astea ca să facă apoi toată treaba în văzul tuturor.

— Centrul ăsta este destul de mare, spuse Roarke și trecu la buletinele de știri din presă. Dar acolo e o mulțime de lume. Pacienți, personal, vizitatori, acționari. Este foarte posibil - cu condiția să fi fost foarte atent - să fi avut o zonă privată. Dar ar fi fost mai înțelept, cel puțin așa cred eu, să-și facă treaba - mai ales dacă ocolea legea - în afara locului.

— Fiul lui ar fi trebuit să știe. Dacă tatăl și fiul erau așa de apropiați, atât personal, cât și în plan profesional, așa cum cred eu, înseamnă că au fost implicați împreună în acest…hai să-i zicem proiect. Am să-i fac o vizită împreună cu Delia

Peabody să vedem dacă suntem pe calea cea bună. Să examinăm mai atent și registrele financiare. Dacă este un proiect din care ies bani, înseamnă că a înregistrat niște cifre destul de mari. Și am să examinez și proprietățile pe numele lui, al fiului lui, al nurorii și nepoților, al centrului sau al filialelor acestuia. Dacă există un loc, o să-l găsim.

— Și ai să vrei să le salvezi. Pe fete, spuse el, când ea nu răspunse. N-o să le mai lași să fie aranjate, să zicem, dacă așa stau lucrurile. Își desprinse privirea de pe ecran și se uită la ea. Dacă este un fel de teren de antrenament, un gen de zonă de pregătire, ai să le consideri victime.

— Și nu sunt?

— Nu așa cum ai fost tu. O luă de mână. Mă îndoiesc foarte tare că poate fi vorba de ceva în genul acesta sau că ai să fii în stare să nu le privești așa, indiferent cum ar fi. O să te doară.

— Toate acestea mă dor deja. Chiar dacă nu ar avea nimic comun cu ceea ce mi s-a întâmplat mie. Toate plătesc un tribut.

— Știu. Roarke îi sărută mâna. Unele mai mult decât altele.

— Tu ai să-ți inviți familia aici cu ocazia Zilei Recunoștinței și asta o să te doară. Pentru că mama ta nu poate fi aici și tu ai să te gândești la asta. N-ai să poți să nu te gândești la ce s-a întâmplat cu ea pe când tu erai doar un bebeluș. O să te doară, dar asta n-o să te împiedice să-i inviți aici. Facem ce trebuie să facem, Roarke. Amândoi, și tu, și eu.

— Așa este.

Eve se ridică în picioare și luă centura pentru armă.

— Văd că vrei să pleci, spuse Roarke.

— Dacă tot m-am trezit cu noaptea în cap, pot să încep și ziua mai devreme.

— Atunci poate că ar fi mai bine să-ți dau cadoul chiar acum.

Roarke îi urmări expresia feței - surprinderea, tristețea și apoi resemnarea. Și izbucni în râs.

— Credeai că am uitat cu totul, așa e?

— Dă-l încoace și termină!

— Grațioasă ca întotdeauna.

Spre uimirea ei, Roarke se duse la dulapul lui, îl deschise și scoase o cutie mare. O puse pe canapea.

— Atunci deschide-o!

Altă rochie elegantă, își zise ea. Ca și când n-ar fi avut deja o grămadă de astfel de rochii, suficiente ca să îmbrace o întreagă armată de top-modele fără forme. Dar lui îi făcea plăcere să cumpere lucruri elegante.

Eve ridică capacul și rămase cu gura căscată.

— O! Oho!)

— O reacție atipică pentru tine, locotenente, spuse el zâmbind, dar Eve scosese deja afară haina lungă de piele și își afundase nasul în ea ca s-o miroasă.

— O, Doamne, o, Doamne! Se roti cu ea în brațe, apoi și-o puse, în timp ce el o privea. Îi venea cu puțin deasupra gleznei, avea buzunare adânci și era moale ca untul.

— Trebuie să-ți faci o poză, spuse el ca un compliment, în timp ce ea se dusese deja către oglindă ca să se vadă. Era foarte masculină - o alegere deliberată din partea lui. Fără franjuri, fără nimic efeminat. Arăta în ea sexy, periculoasă și puțin cam distantă.

— Alta acum. Nu este decât o haină și atâta tot. O s-o zgârii înainte chiar să mi se termine tura, dar o să arate încă și mai bine cu câteva zgârieturi. Eve se răsuci în loc și haina îi mângâie gleznele. Frumoasă haină. Mulțumesc.

— A fost plăcerea mea. Își duse mâna la buze, așa că Eve se apropie să i le sărute. Apoi își petrecu mâna pe sub haină în jurul taliei ei.

Dumnezeule, își spuse el, ce bine era să fie din nou acasă.

— Are și câteva buzunare interioare, dacă cineva vrea să ascundă undeva o armă sau ceva asemănător.

— Trăsnet! Dumnezeule, să vezi ce ochi o să facă Baxter când am să-mi fac apariția îmbrăcată cu chestia asta.

— Plăcută imagine, mulțumesc.

— E chiar grozavă. Îl sărută din nou. Chiar îmi place la nebunie. Acum trebuie să plec.

— Ne vedem diseară.

Privi în urma ei cum se depărta și își zise că arăta ca un războinic.

Dacă tot mai avea o oră până să intre în tură, Eve își încercă norocul și se îndreptă mai întâi către biroul Mirei. Așa cum se aștepta, doctorița era deja acolo, iar dragonul de la ușa ei încă nu venise.

Eve bătu la ușa deschisă a biroului Mirei.

— Scuză-mă.

— Eve! Aveam cumva o programare așa devreme?

— Nu.

Mira arăta obosită, remarcă Eve. Și tristă.

— Știu că de regulă vii înainte ca să mai rezolvi din hârtii, îmi pare rău că te deranjez.

— Nu face nimic. Intră. Este în legătură cu Wilfred?

— Voiam să discut ceva cu tine. Eve se simțea cam stânjenită. E vorba de relația doctor-pacient. Și tu ții dosare ale cazurilor.

— Firește.

— Și pe lângă consultațiile pe care le acorzi în cadrul departamentului, mai lucrezi și în particular. Mai faci terapie și lucruri dintr-astea. Ai și pacienți pe care îi tratezi permanent. De-a lungul mai multor ani, să zicem.

— Sigur că da.

— Cum ții evidența dosarelor, a datelor?

— Nu înțeleg foarte bine la ce te referi.

— Le parolezi ca să te asiguri?

— Neapărat. Toate fișele sunt confidențiale. Cazurile particulare. Iar în privința consultațiilor din cadrul departamentului, există diverse niveluri de autorizare pentru acces.

— Dar dischetele? Și acestea sunt protejate?

— Mai adaug câteodată încă un nivel dacă e vorba de chestiuni mai delicate și dacă simt nevoia.

— Și codifici datele?

— Să le codific? De astă dată Mira zâmbi. Ar însemna să fiu cam paranoică, nu crezi? Te îngrijorează vreo scurgere de informații din partea mea, Eve?

— Nu. Dacă nu este vorba de paranoia, ce altceva l-ar putea face pe un doctor să paroleze o unitate, un disc și apoi să și codifice datele de pe disc?

Zâmbetul pierise de pe fața ei.

— Ar trebui să presupun că structura în care lucrează doctorul cere astfel de precauții sau că datele în sine sunt extrem de delicate. Există posibilitatea ca doctorul să aibă motive să creadă că cineva ar putea încerca să-i acceseze datele. Sau că este vorba de o lucrare cu caracter experimental.

— Ilegal.

— N-am spus ilegal.

— N-ai fi spus dacă n-ai fi știut că te întreb în legătură cu Icove?

— Există foarte multe motive, așa cum ți-am spus, pentru care aceste date ar trebui să fie protejate în mod special.

Eve se așeză fără să fi fost invitată și susținu privirea Mirei.

— Dădea pacientelor numere în loc de nume. Toate erau femei, toate între șaptesprezece și douăzeci și doi de ani. Nu prea aveau legătură cu tipul de chirurgie pentru care este renumit. Toate erau testate și notate în domenii cum ar fi capacități cognitive, limbi străine, talente artistice, formă fizică. În funcție de nivelul lor de progres, tratamentul - care nu era niciodată specificat în detaliu - era continuat sau întrerupt. Atunci când era continuat se încheia cu termenul „plasament” și cu aceasta dosarul era clasat. Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

— Dar încearcă să ghicești.

— Nu-mi face mie una ca asta, Eve. Vocea Mirei tremura. Te rog.

— Foarte bine. Eve se ridică în picioare. Foarte bine, scuză-mă.

Mira se mulțumi numai să dea din cap. Eve ieși din biroul ei și o lăsă singură.

În timp ce se îndrepta spre Departamentul Omucideri, Eve își scoase mobilul din buzunar. Era încă foarte devreme, dar după părerea ei, medicii și polițiștii nu aveau orar fix. Nu se sfii deloc s-o trezească pe doamna doctor Louise Dimatto. Aceasta era adormită, cu ochii ei cenușii tulburi de somn și părul blond în dezordine. Oftă adânc:

— Oh!

— Am câteva întrebări să-ți pun. Când poți să te întâlnești cu mine?

— Mai încolo. E devreme. Mi-e somn. Pleacă de aici, cât mai departe.

— Vin eu la tine. Eve se uită la ceas. Peste treizeci de minute.

— Te urăsc, Eve Dallas!

Ecranul clipi un moment, apoi un chip frumos de bărbat apăru alături de fața Louisei.

— Și eu.

— Bună, Charles. Charles Monroe era a doua parte a cuplului Charles și Louise.

— Treizeci de minute, repetă ea și închise comunicatorul mobil înainte ca vreunul din ei să poată să riposteze.

Reflectă o clipă, apoi își spuse că e mai simplu s-o ia pe Delia de la ea de acasă și apoi să pornească direct acolo. Când aceasta apăru pe ecran, era cu părul ud și cu un prosop înfășurat în jurul pieptului.

— Vin să te iau în cincisprezece minute, spuse Eve.

— A murit cineva?

— Nu. Te informez când ajung. Numai că…McNab ieși de la duș, după cum văzu ea de-abia acum și Eve fu recunoscătoare proniei cerești că ecranul mobilului nu-l arăta decât până în dreptul sternului. În cincisprezece minute. Și pentru numele lui Dumnezeu și de dragul decenței, învață să blochezi transmisia video.

Delia Peabody reuși să fie gata în cincisprezece minute, notă Eve cu satisfacție. Ieși repede pe ușă cu mișcările alea prin aer care îi plăceau atât de mult. Astăzi era îmbrăcată în verde, ca să se asorteze cu o jachetă în dungi verde cu alb, care abia îi trecea de șolduri.

Sări în mașină, apoi ochii îi sticliră brusc.

— Ce haină, ce haină!

Întinse mâna să atingă pielea, dar Eve îi dădu peste mână.

— Nu pune mâna pe haină!

— Dar pot măcar s-o miros? Te rog, Eve, *te rog!*

— Nasul la cinci centimetri de mâneca hainei. Miroși numai o singură dată!

— Da, de acord. Foarte bine, dacă n-a murit nimeni, atunci unde mergem așa de devreme?

— Trebuie să consultăm un medic. Cu Mira era prea complicat - a avut o relație personală cu victima -, așa că am recurs la Louise ca rezervă. Mergem acum la ea.

Delia Peabody scoase din adâncurile poșetei un ruj.

— N-am avut timp pentru finisaj, spuse ea când Eve îi aruncă o privire cam chiorâș. Și o să-i vedem pe Louise și pe Charles?

— Probabil.

— Aș fi vrut să mă aranjez un pic.

— Te interesează cât de cât să vezi că ancheta asta înaintează?

— Sigur că da. Pot să ascult, să gândesc și să fac deducții în timp ce mă aranjez. Mă gândesc și mă dichisesc, spuse Delia repetând încântată cuvintele rimate.

Eve ignoră rujatul buzelor, pieptănatul și parfumatul în timp ce o informa pe Delia și se lupta cu circulația aglomerată.

— Experimente neînregistrate și posibil ilegale, mormăi Delia Peabody. Fiul lui ar fi trebuit să știe de chestia asta.

— De acord.

— Administratoarea?

— Este numai o simplă funcționară. Nu are niciun fel de studii medicale, dar oricum o s-o interogăm și sub acest aspect. Însă mă interesează în primul rând opinia unui medic. Vreau să văd cum privește un doctor datele astea. Mira era prea apropiată de omul ăsta.

— Spuneai că e vorba de vreo cincizeci de paciente. Mi se par cam multe ca să fie tratate de un singur om.

— Ce avem noi se întinde pe o perioadă de peste cinci ani. Sunt diverse stadii de testare sau de pregătire, sau cum naiba i-o fi zicând. Există și o anumită grupare - A-l, -2, -3 etc. Dar nu, chiar și cu această programare, mai mult ca sigur că a fost ajutat de cineva. În mod sigur de fiul lui. Poate și de unii tehnicieni de laborator, eventual chiar și de alți doctori. Dacă chestia asta cu plasamentul este legată de un onorariu, trebuie să existe pe undeva evidențe ale veniturilor și cineva care s-a ocupat de acest aspect.

— Nora? Ea a fost prima lui asistentă.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu a făcut niciun fel de studii medicale. Nu are nici experiență, nici calificări tehnice. De ce naiba nu găsești niciodată aici un loc de parcare?

— Asta da întrebare.

Eve se gândi să parcheze în paralel cu șirul de mașini. Dar gândindu-se mai bine își zise că probabil mașina ei nouă risca să fie zgâriată de un navetist furios, așa că merse mai departe până găsi o străduță secundară și un loc la două intersecții de clădirea Louisei.

Nu-i displăcea ideea de a merge pe jos, mai ales în haina ei cea nouă.

6

Arătau ca o pereche de pisici adormite, își spuse Eve. Cu membrele atârnând relaxate, ca și când ar fi fost gata să se încolăcească la loc să tragă un pui de somn în soarele dimineții.

Louise purta un fel de tunică albă lungă în care Eve se gândi că seamănă cu o zeiță, dar îi stătea bine. Era cu picioarele goale, și avea unghiile de la picioare date cu roz. Nici Charles nu se obosise să-și pună ceva în picioare, dar cel puțin nu avea unghiile roz. Alesese și el tot ceva alb, niște pantaloni lejeri și o cămașă albă cu câteva numere mai mare.

Erau așa de îmbujorați în obraji, încât Eve se întrebă dacă nu reușiseră cumva să-i mai tragă una mică după ce vorbiseră cu ea la telefon. Apoi își dori imediat ca creierul ei să nu fi dat atenție acestui aspect.

Amândoi îi plăceau, ba chiar începuse să se obișnuiască cu ideea că formau un cuplu. Dar nici la partea cu cuplul nu voia să se gândească.

— Strălucitor și matinal, locotenente Zahăr. Charles o sărută pe Eve pe obraz înainte ca aceasta să se poată feri. Ia te uită cum arăți! O apucă apoi pe Delia de brațe și o sărută repede și apăsat pe buze. Doamna detectiv Delicatesă.

Delia Peabody se roși și începu să tremure, până când Eve îi băgă un degete în coaste.

— Suntem aici în misiune oficială.

— Tocmai am făcut o cafea. Louise se întoarse în living, se prăbuși pe canapea și puse mâna pe o ceașcă. Să nu mă întrebi nimic până nu înghit o gură. Cu clinica și cu azilul, ieri am prestat paisprezece ore în cap. Astăzi am zi de trândăvie.

— L-ai cunoscut pe Wilfred Icove?

Louise oftă.

— Cel puțin stai jos și ia o gură din cafeaua pe care a făcut-o iubitul meu. Ia și un corn.

— Am luat deja micul dejun.

— Ei bine, eu nu. Delia se așează și luă un com. M-a scos de la duș.

— Arăți minunat, comentă Louise. Coabitarea îți prieste. Și cum te simți din punct de vedere fizic?

— Foarte bine, am terminat recuperarea, mi-am remontat moralul.

— Bine ai făcut. Louise o bătu pe Delia pe genunchi. Rănile pe care le-ai primit în timpul atacului au fost foarte serioase și n-au trecut de atunci decât câteva săptămâni, înseamnă că ai tras din greu ca să te refaci atât de repede.

— Constituția robustă își are și ea rolul ei.

În sinea ei, Delia ar fi vrut să aibă oasele mai fine, mai delicate, așa ca Louise.

— Ce-ar fi să revenim acum la chestiunile noastre? sugeră Eve.

— Da, l-am cunoscut pe doctorul Icove și l-am cunoscut puțin și pe fiul lui, pe linie profesională. Ceea ce s-a întâmplat este o tragedie. Era pionier în domeniul lui și fără îndoială că ar mai fi putut să trăiască și să se bucure de viață.

— L-ai cunoscut personal?

— Oarecum prin intermediul familiei mele. Louise avea mult sânge albastru în vine. Îl admiram pentru munca și devotamentul lui. Sper să afli cât mai repede cine l-a ucis.

— Examinez acum câteva dintre dosarele cazurilor lui, mai exact pe cele pe care le ținea la biroul lui de acasă. Și-a parolat computerul, și-a blocat dischetele și textele sunt codificate.

Louise strânse din buze.

— Era foarte grijuliu.

— În aceste dosare se referă la paciente dându-le o cifră și un număr, fără să menționeze numele.

— Înțeleg că este extrem de precaut. Pacienții lui erau fel de fel de oameni importanți, politicieni de vază, celebrități, oameni de afaceri, așa că este de înțeles că nu voia să le dezvăluie numele.

— În cazul de față nu pare să fie chiar așa. Pacienții sunt toți femei, și toate cu vârsta cuprinsă între șaptesprezece și douăzeci și doi de ani.

Sprâncenele elegante ale lui Louise se îmbinară rapid.

— Toate?

— Peste cincizeci, toate consemnate în documente pentru tratament pe o perioadă de patru-cinci ani.

Reușise să-i trezească interesul lui Louise.

— Ce fel de tratament? întrebă ea.

— Asta să-mi spui tu. Eve scoase una din copiile pe hârtie ale dischetelor și puse câteva pagini pe măsuța de cafea.

În timp ce citea, sprâncenele lui Louise păreau că tricotează. Începu să murmure ceva ca pentru sine, apoi să dea din cap.

— E vorba în mod sigur de experimente și detaliile sunt foarte vagi. Acestea nu pot fi adevăratele lui consemnări ale cazului. Este vorba de o prezentare generală: starea fizică, mentală, emoțională, inteligența. Trata pacientul în ansamblul său, asta era metoda lui. Și eu sunt de acord cu asta dar…Femeie, condiție fizică excelentă, nivel de inteligență ridicată, mici corecții ale structurii faciale. Patru ani de studiu și tratament rezumați în câteva pagini. Trebuie să mai fie ceva.

— Pacienții sunt ființe umane?

Louise ridică o clipă privirile, apoi se uită din nou la însemnări.

— Semnele vitale și tratamentele confirmă ideea că este vorba de o femeie. O femeie care a fost testată în mod periodic și temeinic, nu numai pentru defecte sau boli minore, ci și în privința capacităților mentale, artistice și a curajului. Și zici că sunt cincizeci ca aceasta?

— Cele pe care le-am găsit eu până acum.

— Plasament, murmură încet Louise. Plasament la studii?

Plasament la muncă? *J*

— Eve este de altă părere, comentă Charles cu ochii ațintiți asupra acesteia.

— Atunci ce…Louise se întrerupse, descifrând privirea pe care o schimbaseră Eve și iubitul ei. O, Dumnezeule!

— Ca să devii curtezană acreditată, trebuie să te supui mai multor teste, începu Eve.

— Așa este. Charles apucă ceașca cu cafea. Ți se fac analize fizice, ca să vadă dacă nu suferi de vreo boală. Apoi trebuie să treci prin câteva evaluări psihice, ca să se elimine eventualele devieri sexuale sau violențe. Și ca să-ți păstrezi acreditarea, trebuie să faci analizele în mod periodic.

— Și există diverse niveluri, în funcție de o anumită scară de tarife.

— Firește. Nivelul de acreditare depinde nu numai de preferințele tale, ci și de calități. Inteligență, cunoștințe despre artă și divertisment, stilul personal. Nivelul curtezanelor de stradă nu cere ca respectiva să fie capabilă să discute cu clientul despre istorie sau să știe cine a fost Puccini.

— Și cu cât nivelul este mai ridicat, cu atât tariful este mai mare.

— Corect.

— Și cu cât este mai ridicat nivelul la care e plasată, cu atât este mai mare onorariul pentru agenția care pregătește, testează și certifică curtezanele autorizate.

— Din nou, corect.

— Dar nu are niciun sens, interveni Louise. Mai întâi, cineva cu resursele, calitățile și interesele lui Icove să testeze potențialele curtezane autorizate? Cu ce scop? Și apoi, nu este nevoie de ani de zile pentru testare și autorizare. Onorariile lor sunt o nimica toată în comparație cu munca lui adevărată.

— Omul are nevoie de un hobby, adăugă Delia Peabody și reflectă dacă era cazul să mai ia un com.

Charles se juca cu degetele în părul lui Louise.

— Iubita mea, ea nu se gândește la curtezanele tradiționale. Așa e, Eve? Nu e vorba de vânzarea unor servicii, ci a întregului pachet.

— Vânzarea…Louise păli. Eve, pentru numele lui Dumnezeu!

— Este numai o teorie. Lucrez la mai multe. Ca medic, vei fi de acord cu mine că măsurile de securitate luate pentru aceste dischete sunt exagerate.

— Da, dar…

— Și că însemnările sunt și ele neobișnuite.

— Sunt de acord că ar trebui să văd ceva mai mult ca să-mi pot face o părere cu privire la scopul lor.

— Și unde sunt imaginile? întrebă Eve. Dacă tu, ca medic, ai fi consemnat în documentație informații de felul acesta despre o pacientă pe parcursul mai multor ani, nu ai pune și imaginea pacientei? în anumite momente? în mod sigur înainte și după efectuarea procedurilor?

Pentru un moment, Louise nu spuse nimic, apoi lăsă să-i scape un oftat.

— Da. Aș fi consemnat apoi foarte clar și pașii fiecărei proceduri, cine a asistat, durata procedurii. Aș fi trecut numele pacientului și

numele oricăror alte persoane, medici sau juriști care au asistat la testare. Ar exista în plus, foarte probabil, și observații personale și comentarii. Dar astea nu sunt însemnări amănunțite, în niciun caz nu pot fi fișe de observație medicale.

— OK. Mulțumesc. Eve întinse mâna să ia hârtiile.

— Crezi că ar fi putut fi implicat într-un fel de…licitație cu oameni?

— E numai o teorie. Eve se ridică în picioare. Foarte mulți doctori se cred Dumnezeu.

— Unii, da, spuse Louise pe un ton glacial.

— Nici chiar Dumnezeu nu a putut crea femeia perfectă. Poate că Icove își imagina că poate să-l depășească pe Dumnezeu. Mulțumesc pentru cafea, mai spuse Eve și plecă.

— Cred că i-ai cam stricat ziua, comentă Delia în timp ce se îndreptau către lift.

— Am putea foarte bine să continuăm pe aceeași linie și să stricăm și ziua doctorului Will.

Un servitor droid deschise ușa de la locuința lui Icove. Droidul era creat ca să arate ca o femeie în jur de patruzeci de ani, cu o față plăcută și o constituție robustă.

Îi conduse direct în living, îi invită să ia loc, le oferi o gustare apoi ieși. Câteva clipe mai târziu veni și Icove.

Avea cearcăne la ochi și chipul de-o paloare îngrijorătoare.

— Aveți noutăți? întrebă el imediat.

— Îmi pare rău, domnule doctor Icove, nu avem nimic nou să vă spunem de astă dată. În schimb dorim să vă punem câteva întrebări.

— Oh, făcu el și își frecă partea centrală a frunții cu o mișcare energică de sus în jos. Firește.

În timp ce doctorul se îndrepta către un scaun, Eve îl văzu pe băiețelul care privea pe furiș din spatele ușii. Avea părul foarte blond, aproape alb și ridicat în sus ca o creastă, așa cum cerea moda,

deasupra feţişoarei de copil frumos. Moştenise ochii mamei lui, observă ea. Albaştri ca cerul.

— Cred că e bine să discutăm această chestiune între patru ochi, spuse Eve.

— Da, soţia mea şi copiii simt încă la micul dejun.

— Nu toţi. Eve înclină din cap, iar Icove se întoarse suficient de rapid ca să-l zărească pe băiat înainte ca acesta să dispară din câmpul vizual.

— Ben!

Comanda fermă îl făcu pe băiat să apară din nou de după uşă, cu bărbia în piept. Dar ochii aceia, după cum constată Eve, erau strălucitori şi avizi, în ciuda atitudinii ruşinate.

— Parcă am mai discutat că nu e frumos să tragi cu urechea la conversaţiile particulare?

— Da, domnule.

— Doamna locotenent Dallas, doamna detectiv Peabody, spuse Icove. Şi fiul meu, Ben.

— Wilfred B. Icove III, anunţă băiatul, îndreptându-şi umerii. Benjamin este al doilea nume al meu. Sunteţi de la poliţie.

Întrucât Delia Peabody o cunoştea bine pe partenera ei, preluă ea atacul.

— Aşa este. Ne pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu bunicul tău, Ben, şi am venit aici ca să stăm de vorbă cu tatăl tău.

— Cineva l-a ucis pe bunicul. L-a înjunghiat direct în inimă.

— Ben…

— Ele ştiu asta. Faţa lui Ben era o adevărată mască a frustrării când se întoarse către tatăl lui. Acum trebuie să pună întrebări şi să urmărească pistele şi să obţină dovezi. Aveţi suspecţi? întrebă el.

— Ben! Icove vorbea mai blând şi îşi puse un braţ pe umerii copilului. Fiul meu n-are de gând să urmeze tradiţia familiei şi să devină doctor. Vrea să se facă detectiv particular.

— Polițiștii trebuie să respecte prea multe reguli, le explică băiatul. Detectivii particulari trebuie să le încalce și primesc onorarii uriașe și îi duc la spânzurătoare pe cei răi.

— Îi plac foarte mult romanele polițiste pe discuri și jocurile cu polițiști, mai adăugă Icove cu un zâmbet amuzat și, după cum credea Eve, cu o urmă de mândrie în ochi.

— Dacă ești locotenent, trebuie să faci pe șefa cu oamenii și să strigi la ei și chestii de felul ăsta.

— Mda, Eve se străduia să-și ascundă un zâmbet, îmi place partea asta.

Pe hol se auzi zgomot de pași. Apăru Avril, cu o expresie de scuză pe față.

— Ben, Will, îmi pare rău. A plecat de lângă mine.

— Nu e nicio problemă. Ben, du-te înapoi și ia micul dejun împreună cu mama.

— Dar vreau să…

— Fără discuții.

— Ben! Vocea lui Avril era numai un murmur, dar avu efect imediat. Capul lui Ben căzu din nou în piept, în timp ce își târșâia picioarele ieșind din cameră.

— Îmi cer scuze pentru această întrerupere, spuse Avril și buzele i se rotunjiră într-un zâmbet care nu ajunse însă să-i cuprindă și ochii, după care se retrase.

— Îi ținem pe copii acasă câteva zile, le explică Icove. Presa nu respectă întotdeauna durerea și nici nevinovăția.

— Este un copil extrem de reușit, domnule doctor Icove, interveni Delia Peabody. O ascultă mai mult pe soția dumneavoastră.

— Da, amândoi o ascultă mai mult pe ea. Zâmbetul lui deveni cald și autentic. Un ADN norocos. Ce doriți să știți?

— Avem câteva întrebări în legătură cu unele informații accesate de pe discurile recuperate de la biroul de acasă al tatălui dumneavoastră.

— Oh!

— Datele de pe ele erau codificate.

Se produse o schimbare - numai o sclipire apoi uimirea cedă locul șocului, un șoc mascat de un interes slab.

— Însemnările medicale par adesea codificate pentru cei neinițiați.

— Este foarte adevărat. Dar chiar și după ce am reușit să accesăm textul, conținutul acestuia ne-a pus pe gânduri. Se pare că tatăl dumneavoastră a făcut însemnări cu privire la tratamentul a cincizeci de paciente cu vârsta cuprinsă între optsprezece și douăzeci și ceva de ani.

Expresia lui Icove rămase neutră.

— Da, și?

— Ce știți dumneavoastră despre aceste paciente, despre aceste…tratamente, domnule doctor Icove?

— Nu pot să vă spun nimic, zise el dând mâinile în lături. Trebuie mai întâi să citesc acele însemnări. Nu cunosc toate cazurile tatălui meu.

— Eu am impresia că este vorba de un proiect special, pe care s-a străduit să-l protejeze. Cred că domeniul lui de interes era chirurgia plastică și reconstitutivă.

— Exact. Timp de peste cincizeci de ani, tatăl meu s-a consacrat acestui domeniu și a fost un deschizător de drumuri…

— Îi cunosc realizările. Eve își aspri vocea în mod deliberat. Vreau să știu ce altceva îl interesa și la ce altceva lucra în afara acestui domeniu, în afara domeniului pentru care este cunoscut în public. Vă întreb despre interesele lui colaterale, domnule doctor

Icove. Despre cele care se referă la testarea și pregătirea tinerelor femei.

— Mi-e teamă că nu vă înțeleg.

Eve luă una dintre fișele tipărite și i le înmână.

— Poate că asta o să vă ajute.

Icove își drese vocea, apoi parcurse foile.

— Mi-e teamă că nu. Spuneți că le-ați găsit în biroul lui de acasă?

— Exact.

— Poate că sunt copii ale unui coleg. Ridică fruntea, dar privirea lui nu se întâlni cu cea a lui Eve. Din ceea ce văd aici nu reiese deloc că sunt însemnările tatălui meu. Sunt foarte incomplete. Par a fi un fel de studii de caz. Și sincer să fiu, nu știu ce legătură ar putea avea cu ancheta dumneavoastră.

— Eu sunt cea care stabilesc ce are și ce nu are legătură cu ancheta. Ceea ce am găsit eu pe discurile aflate în posesia tatălui dumneavoastră se referă la peste cincizeci de tinere femei neidentificate care au fost supuse unor teste și evaluări, sau chiar unor intervenții chirurgicale pe parcursul mai multor ani. Cine sunt acestea, domnule doctor Icove? Unde se află?

— Nu-mi place tonul dumneavoastră, doamnă locotenent.

— Am luat notă.

— Presupun că aceste femei făceau parte dintr-un grup voluntar de testare care îl interesa pe tatăl meu. Dacă ați ști câte ceva despre chirurgia reconstitutivă și sculptura corporală, ați înțelege că trupul nu este o simplă cutie în care sunt păstrate lucrurile prețioase. Când corpul este vătămat serios, acest lucru afectează și creierul, și sentimentele. Pacientul trebuie tratat în ansamblul său, ca un tot unitar. Un pacient care își pierde un braț într-un accident trebuie să fie pregătit pentru a face față noii sale condiții și pentru a putea să trăiască o viață împlinită și productivă. Este foarte posibil ca tatăl meu să fi manifestat interes pentru acest studiu de caz particular ca

un mijloc de observare individuală, pe parcursul mai multor ani, prin testare și evaluare la fiecare nivel.

— Dacă acest studiu s-ar fi desfășurat la centru, ați fi știut de el?

— Sunt sigur că da.

— Erați foarte apropiat de tatăl dumneavoastră.

— Da, așa este.

— Dacă era așa de interesat de un astfel de proiect, suficient de interesat ca să-și țină însemnările acasă, ar fi de presupus că a discutat și cu dumneavoastră la un moment dat. Ca de la tată la fiu, ca de la coleg la coleg.

Icove dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Poate că a avut intenția. Nu pot face niciun fel de speculații în sensul acesta. Și nici n-am cum să-l întreb. E mort.

— Ucis, sublinie Eve. De către o femeie. Un specimen cu multă forță fizică, asemenea celor despre care se vorbește pe dischete.

Eve îl auzi cum își trage respirația, îl urmări cu atenție și detectă o undă de teamă în ochii lui.

— Credeți…chiar credeți că a fost ucis de una dintre pacientele menționate în dischete?

— Din punct de vedere fizic, suspecta se potrivește cu descrierile din documentația referitoare la cele mai multe dintre paciente. Înălțimea, greutatea, constituția corporală. Una sau alta dintre aceste paciente poate că a obiectat față de ceea ce se numește aici „plasament". Există un motiv potențial. Aceasta ar explica și acordul tatălui dumneavoastră de a-i fixa o întrevedere.

— Ceea ce vreți să sugerați este ridicol. Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Tatăl meu i-a ajutat pe oameni, le-a îmbunătățit viața. I-a salvat. Președintele Statelor Unite m-a contactat personal ca să-mi transmită condoleanțe. Tatăl meu era un om iubit și respectat.

— Dar a fost cineva suficient de lipsit de respect ca să-i înfigă un bisturiu în inimă. Gândiți-vă și la aceasta, domnule doctor Icove. Eve se ridică în picioare. Știți unde mă găsiți.

— Omul știe ceva, comentă Delia când ajunseră afară, pe trotuar.

— O, da. Ce șanse am putea avea să obținem un mandat de percheziție pentru casa doctorului supraviețuitor?

— Cu ceea ce avem până acum - cam slăbuțe.

— Hai să vedem dacă nu obținem mai mult după ce descâlcim acest ghem.

Pasul următor o duse la Feeney, înapoi în Centrală.

— Am pătruns în computer fără nicio problemă. Nu găsești aici decât porcării din astea medicale. Nu văd nimic dubios aici. Dar am aflat că țâțele Jasminei Free nu sunt așa de la Dumnezeu, și nici buzele alea ca o pernă și nici bărbia. Și nici măcar fundul.

— Și cine e Jasmina Free?

— Dumnezeule, doamnă locotenent Dallas! Este o zeiță a filmelor. A jucat în cel mai mare succes de vara trecută, *Joc final.*

— Am fost cam ocupată vara trecută.

— Anul trecut a primit un Oscar pentru *Să nu faci rău nimănui.*

— Probabil că am fost destul de ocupată și anul trecut.

— Chestia e că e o bucățică mișto, de-ți ies ochii din cap ca la melci. Dar acum că am aflat că mai tot ce are provine de sub cuțitul doctorului, mi-a cam pierit cheful.

— Îmi pare rău de zădărnicirea fanteziilor tale romantice, Feeney, dar sunt cam ocupată și acum ca să pot încheia un caz.

— Să-ți dau ce am obținut, așa e? mormăi el. O mulțime de alte nume de mulți dolari pe lista lui de clienți. Unele numai ca să-și facă o pereche de sâni, altele să-și refacă tot corpul și fața.

— Liste complete, zici?

— Da, sigur că da. Este lista pacienților.

— Corect. Eve încuviință din cap. Interesant. Ține-o tot așa.

— M-am uitat și la dedesubturi. Am încercat să văd dacă doctorul nu avea și ceva interese colaterale în schimbarea fețelor pentru noi scopuri de identificare.

— O idee bună.

— Dar n-am găsit nimic. Am scotocit peste tot. Știi cât a plătit Jasmina pentru țâțele alea? Douăzeci de mii bucata. Schiță o umbră de zâmbet în colțul gurii. Dar pot să spun că banii au fost cheltuiți cu folos.

— Mă înspăimânți, Feeney.

Omul ridică din umeri.

— Soția crede că e vorba de criza vârstei de mijloc și nu-i pasă. Bărbatul nu apreciază o femeie tip cuier - indiferent că e făcută de mâna omului sau de Dumnezeu - ar putea la fel de bine să facă cerere ca să i se dea un permis de autoexterminare.

— Așa zici tu. Văd că sunt o mulțime de nume celebre pe lista asta de pacienți și de consultații. Este interesant că ținea un dosar codificat în biroul lui de acasă.

Eve îl informă, apoi îi oferi câteva copii cu speranța firavă că ar putea să descopere ceva ce ei îi scăpase.

Când plecă de la biroul ei, Eve era curioasă să arunce o privire pe dosarele Jasminei Free.

Studie cu grijă imaginile. Așa cum spusese Louise, erau mai multe imagini, înainte și după fiecare procedură, sub diverse unghiuri. Nu vedea nimic rău la sânii din fotografia de dinainte, dar fu nevoită să admită că erau o adevărată forță în cea de-a doua.

Acum, când văzu imaginea, o recunoscu și pe vedeta de filme. Probabil că oamenii cu profesia Jasminei Free priveau chestiunea sânilor ca un fel de asigurare împotriva pierderii locului de muncă.

Și erau o mulțime de tinere fete care visau să devină staruri de cinema. Sau staruri muzicale, ca Mavis.,

Plasament.

Să creezi specimene perfecte, apoi să le plasezi în visurile lor. Dar ce adolescenți aveau bani pentru așa ceva? Cei cu părinți bogați. Cea mai recentă metodă pentru a-i îndeplini dorințele iubițelului de copil.

„La mulți ani, draga mea! Ți-am adus o pereche de sâni noi!"

Nu era foarte departe de teoria lui Roarke cu Frankenstein. Parcurse apoi datele oficiale despre Jasmina.

Născută acum douăzeci și șase de ani în Louisville, Kentucky, unul din cei trei copii ai unui polițist pensionar.

Teoria aceasta nu se aplica deloc în cazul Free, decise Eve. Polițiștii nu câștigau destul ca să plătească onorariile mari ale doctorilor. Firește, din considerente umanitare, doctorul ar fi putut să accepte câțiva pacienți și pe gratis. Dar Eve parcurse toate datele și nu descoperi nimic suspect.

Totuși era o idee bună să continue să parcurgă lista. Poate că mai descoperea altceva. Curioasă în continuare, extrase datele despre Lee-Lee Ten. Se pare că fusese foarte apropiată de doctorul Will Icove.

Născută la Baltimore, nu avea frați, nici surori. Crescută de mama ei după ce aceasta întrerupsese coabitarea legală cu tatăl ei. Prima profesie - model la vârsta de șase luni. Șase luni? Ce naiba putea să facă un manechin de șase luni? se întrebă ea.

Prezenta moda, făcea reclame video, oferte pentru bebeluși în spoturi.

Dumnezeule, își spuse Eve în timp ce citea. Femeia asta a lucrat chiar toată viața ei. Aici nu există niciun fel de posibilități de plasament, decise ea. Niciuna dintre pacientele de pe lista lui Icove nu erau destinate plasamentului înainte de a împlini vârsta de șaptesprezece ani.

Dar selectă numele Lee-Lee și îl confruntă cu datele centrului și constată că Lee-Lee avusese mai multe ajustări de-a lungul anilor.

Oare nimeni nu era mulțumit de înfățișarea cu care îl înzestrase Dumnezeu?

Rulă probabilitățile pe computerul ei, trecând în revistă diverse scenarii. Nu descoperi nimic. Își luă o cafea, apoi se instală ca să examineze numeroasele proprietăți, filiale, conexiuni ale lui Icove, căutând locații care ar fi putut să-i ofere condiții prielnice pentru proiecte confidențiale.

Găsi câteva zeci: aziluri, spitale, birouri, centre de tratament și sănătate, instituții de cercetare, centre de reabilitare fizică, mentală, emoțională și diverse combinații ale acestora. Unele erau chiar ale lui, altele se aflau în posesia fundației lui, la unele avea acțiuni, la altele era afiliat sau lucra acolo într-un funcție oarecare.

Le separă după prioritățile ei, concentrându-se mai întâi asupra locațiilor în care Icove deținea controlul deplin. Apoi se ridică în picioare și începu să se plimbe. Nu putea să analizeze facilitățile din afara țării și a planetei. Și nici nu era foarte sigură că nu alerga după cai verzi pe pereți. Dar nu era așa, își spuse Eve în timp ce se uita prin fereastră la cerul palid de noiembrie.

Doctorul avusese un secret și secretele o obsedau. Secretele o dureau.

Știa mai bine ca oricine altcineva.

Le aplicase etichete, își zise ea. Dacă refuzi să-i dai cuiva un nume, înseamnă să-l dezumanizezi.

Nu-i dăduseră niciun nume când se născuse. Nu-i dăduseră niciun nume nici în primii opt ani de viață, când abuzaseră de ea. O dezumanizaseră. O pregătiseră. O instruiseră prin viol și bătăi și teamă, pentru a o transforma în târfa. Era o investiție, nu un copil.

Și apoi lucrul acela nu în întregime uman se ffânsese, se frânsese în cele din urmă și ucisese ceea ce o tortura și o ținea pe ea închisă.

Nu era același lucru, Roarke avea dreptate, nu era același lucru. În însemnări nu se pomenea de viol. Nu se vorbea de niciun fel de agresiune fizică. Dimpotrivă, se pare că se luaseră toate măsurile ca să fie ținute într-o formă fizică perfectă. Dar existau și alt fel de abuzuri, iar unele dintre ele arătau foarte benign la suprafață.

Undeva, în acele însemnări, se afla motivul. Undeva dincolo de ele se afla documentația mai specifică. Acolo o va găsi și pe Dolores.

— Eve!

Se întoarse auzind vocea Mirei. Aceasta stătea în cadrul ușii, cu ochii larg deschiși.

— Am venit să-mi cer scuze pentru că te-am repezit în dimineața asta.

— Nu e nicio problemă.

— Ba da, este. A mea. Aș dori să intru. Și să închid ușa.

— Bineînțeles.

— Aș vrea să văd ceea ce voiai să-mi arăți în dimineața asta.

— Am consultat alt expert în medicină. Nu mai este nevoie să…

— Te rog.

Mira se așeză și își încrucișă mâinile în poală.

— Pot să mă uit?

Fără să rostească un cuvânt, Eve scoase hârtiile și i le dădu Mirei.

— Criptate, spuse Mira după câteva clipe de tăcere. Incomplete. Wilfred era un om meticulos în toate domeniile vieții lui. Dar în felul lor și notițele acestea sunt criptate în mod meticulos.

— De ce nu au nume?

— Pentru ca să-l ajute să-și mențină distanța, obiectivitatea. Sunt tratamente pe termen lung. Aș spune că nu a vrut să riște să se atașeze sentimental de paciente. Acestea erau pregătite.

— Pentru ce?

— N-aș putea să spun. Dar erau pregătite, cizelate, educate, testate, li se dădea posibilitatea să-și exploreze propriile resurse și

calități personale, să-și amelioreze punctele slabe. Cele din procentajul de jos erau eliminate în momentul în care se considera că nu au șanse să se perfecționeze. Ținea ștacheta foarte sus. Așa trebuia.

— Și de ce avea nevoie de toate acestea atât de sus?

— Nu știu exact despre ce este vorba. Dar avea nevoie de facilități medicale și de laborator, de încăperi și dormitoare pentru pacienți, de zone pentru pregătirea hranei, de terenuri pentru exercițiile fizice, zone de învățământ. Voia tot ce e mai bun. Insista în acest sens. Dacă fetele astea au fost într-adevăr pacientele lui, voia ca ele să se simtă bine, să fie stimulate, să fie bine tratate.

Privi în sus către Eve.

— Nu era omul care să rănească un copil. Nu făcea rău nimănui. Nu spun acest lucru ca prietenă a lui. Afirm aceasta în calitatea mea de psiholog criminalist. Era un medic cu adevărat devotat.

— Crezi că ar fi putut să facă experimente în afara legii?

— Da.

— Văd că nu ai nicio ezitare.

— Considera că știința, medicina, beneficiile și posibilitățile ei sunt mult mai importante decât legea. Și adesea așa și este. Și în anumite privințe se considera mai presus de lege. Nu exista niciun fel de violență sau cruzime în asta, dar era o cantitate mare de aroganță.

— Dacă era implicat într-un proiect care le cizela - așa cum spuneai tu - pe tinerele fete pentru a deveni ceea ce unii consideră că ar fi femei perfecte, crezi că fiul lui ar fi știut despre asta? /

— Fără discuție. Erau foarte mândri unul de altul - iar afecțiunea lor reciprocă era autentică și profundă.

— Genul de facilități pe care le-ai descris, tratamentul pe termen lung așa cum reiese din date, echipamentele, securitatea, toate acestea costau probabil foarte mult.

— Așa cred.

Eve se aplecă în față.

— Ar fi fost de acord să se întâlnească cu…să o numim o absolventă a proiectului lui? Pentru el era numai o etichetă, un cod alfanumeric, totuși lucrase cu ea mai mulți ani, îi urmărise progresul. Dacă aceasta l-ar fi contactat într-un anumit moment, după ce a fost plasată, crezi că el ar fi acceptat să se întâlnească cu ea?

— Instinctul profesional l-ar fi îndemnat să refuze, dar și mândria și curiozitatea și-ar fi spus cuvântul. Medicina reprezintă un risc zilnic. Cred că și-ar fi asumat acest risc pentru satisfacția de a vedea pe una dintre fetele lui. Dacă era una din ele.

— Și oare era? Nu ar fi mai corect să presupunem că se cunoșteau? Femeia a trebuit să se apropie foarte mult. O singură lovitură de cuțit în inimă. Fără furie, control perfect. Așa cum o controlase și el pe ea. Un instrument medical ca armă a crimei, o tăietură curată. Obiectivă, la fel de obiectiv cum fusese și el.

— Da. Mira închise ochii. O, Dumnezeule, oare ce a făcut?

7

Eve o găsi pe Delia Peabody la biroul ei.

— O să descâlcim ghemul ăsta. Mira scrie acum profilul victimei ca să mai adauge ceva greutate la ceea ce avem noi. Și apoi o să insistăm ca să obținem un mandat de percheziție.

— N-am găsit nimic deosebit sub aspect financiar, îi spuse Peabody.

— Nora, copiii?

— Nimic ieșit din comun.

— Trebuie să fie niște bani pe undeva. Întotdeauna sunt. Omul are atâtea afaceri pe rol că în mod sigur are și câteva ascunse după perdea. Iar acum o să mergem înapoi la centru, să vorbim cu oamenii - cu cei de la administrativ.

— Pot să mă îmbrac cu haina ta nouă?

— Sigur că da, Delia.

Chipul Deliei străluci ca un soare.

— Chiar pot?

— Nu.

Rotindu-și privirile și scuturându-și haina de piele, Eve ieși pe ușă. Delia se luă imediat după ea.

— Nu trebuie să mă lași să-mi fac speranțe.

— Dacă nu te las să-ți faci speranțe, cum pot să le mai zdrobesc? Și unde ar mai fi atunci bucuria mea?

Se dădu la o parte ca să lase să treacă doi polițiști în uniformă care îl trăgeau pe un ticălos pe coridor. Acesta urla fel de fel de obscenități cât îl ținea gura.

— Ei bine, ăsta știe să cânte, nu glumă, remarcă Eve.

— Un bariton foarte plăcut. Aș putea să încerc și eu haina ta atunci când n-o porți tu?

— Sigur că da, Delia.

— Iar mă lași să-mi fac speranțe pentru ca să ai ce zdrobi, nu-i așa?

— Încearcă să înveți mai repede chestia asta și s-ar putea ca într-o bună zi să ajungi detectiv de gradul doi. Eve adulmecă aerul în timp ce sărea pe scara rulantă. Miroase a ciocolată. Ai cumva ciocolată? *)*

— Dacă aș avea, ție nu ți-aș da, mormăi Delia.

Eve adulmecă din nou, apoi urmări mirosul cu ochii și o zări pe Nadine Furst care stătea înghesuită pe scara care urca. Reportera de la Canalul 75 își pieptănase părul în șuvițe într-un fel de coc răsucit, purta un pardesiu galben de culoarea canarului peste un taior bleumarin. Și ducea în mână o cutie roz de la patiserie.

— Dacă te duci cu mita la departamentul meu, strigă Eve, ai face bine să-mi păstrezi și mie ceva.

— Eve! Nadine se răsuci prin mulțimea de trupuri înghesuite. La naiba! Așteaptă-mă! Așteaptă-mă jos! O, Dumnezeule, ce haină! Așteaptă-mă! Am nevoie numai de cinci minute.

— Am plecat. Mai târziu.

— Nu, nu, nu. În timp ce treceau una pe lângă cealaltă, aproape umăr la umăr, Nadine reuși să scuture cutia.

— Brioșe. Cu trei straturi de ciocolată.

— Ticăloaso, oftă Eve. Cinci minute.

— Mă mir că nu i le-ai smuls pur și simplu din mâini ca să-ți bagi nasul în ele, comentă Delia Peabody.

— M-am gândit la asta și am respins ideea. Prea mulți martori. Și în plus, își spuse Eve, s-ar putea să aibă nevoie de Nadine la fel de mult ca de o brioșă cu trei straturi de ciocolată.

Pantofii lui Nadine erau asortați cu haina, iar vârfurile și tocurile păreau suficient de ascuțite ca să poată tăia o arteră jugulară. Dar ea reușea să meargă cu ei de parcă ar fi fost la fel de comozi ca adidașii Deliei.

— Arată-mi ciocolata, spuse Eve fără nicio introducere. Amabilă, Nadine ridică capacul de pe cutie. Eve aruncă o privire rapidă și încuviință sexul din cap.

— Bună mită. Mergi și vorbește.

— Haina - Nadine rosti cuvântul ca pe o rugăciune - este trăsnet.

— Mă apără de ploaie. Eve își smuci într-o parte umărul când Nadine își trecu mâna peste ea.

— N-o mai mângâia.

— E netedă ca o cremă. Aș putea să asigur o performanță sexuală uimitoare pentru o astfel de haină.

— Mulțumesc, dar nu ești genul meu. Oare haina mea va reprezenta subiectul discuției în cele cinci minute ale tale?

— Aș putea discuta despre haina asta câteva zile în șir, dar nu despre asta e vorba, ci despre Icove.

— Cel mort sau cel în viață?

— Cel mort. Avem date biologice despre ying și le vom folosi. Wilfred Benjamin Icove, pionier în medicină, tămăduitor, umanitar. Filantrop și filosof. Tată iubitor, bunic blând. Savant și cărturar bla, bla, bla. Viața lui va fi prezentată la nesfârșit de presa de pe planetă și din afara ei. Acum spune-mi cum a murit.

— Înjunghiat în inimă. Dă-mi o brioșă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap.

Nadine își puse ambele brațe peste cutie ca s-o împiedice să ia vreo brioșă.

— Ciocolata nu e ieftină. Avem problema cu femeia frumoasă și misterioasă. Gărzile, securitatea, personalul medical și administrativ care nu trebuie să fie mituit ca să vorbească. Ce ați descoperit în legătură cu ea?

— Nimic.

— Haide, haide.

Nadine deschise din nou capacul cutiei, își flutură mâna pe deasupra ei ca să îndrepte mirosul către Eve.

Eve izbucni în râs.

— Se pare că femeia, care se presupune că ar fi fost ultima persoană care l-a văzut pe Icove în viață, și-a dat o identitate falsă. Ofițerii care anchetează în secțiunea identificări a departamentului lucrează cu mult sârg pentru a o identifica pe această femeie, ca s-o putem interoga în legătură cy moartea lui Icove.

— O femeie neidentificată a folosit o identitate falsă, s-a strecurat prin sistemul sofisticat de securitate de la Centru, a pătruns în biroul lui, l-a înjunghiat și apoi a ieșit afară. Am înțeles.

— Nu pot să confirm acest lucru. Dorim foarte mult să o identificăm, s-o localizăm și s-o interogăm pe această femeie. Dă-mi naibii o brioșă!

Când Nadine ridică capacul, Eve înhăță două brioșe. Înainte ca cineva să apuce să protesteze, îi dădu una Deliei.

— Mai departe, spuse ea cu gura plină de ciocolată și atât de încântată încât aproape că își auzea amigdalele cum torceau fericite. Teoria noastră este că victima o cunoștea pe atacatoare.

— O cunoștea? Asta e ceva nou.

— Încă nu am stabilit dacă agresorul a fost femeie sau bărbat. Dar lovitura mortală a fost aplicată de aproape, nu sunt niciun fel de urme de luptă, niciun fel de răni primite în apărare. Nu sunt niciun fel de indicii de jaf sau alt fel de agresiune. Există o foarte mare

probabilitate ca victima să-l fi cunoscut pe atacator. Firește, probele nu ne dezvăluie în ce măsură s-a simțit sau nu amenințat.

— Motivul?

— La asta lucrăm acum.

Coborâră la nivelul garajelor.

— Neoficial, spuse Eve.

— Nu pot să sufăr chestia asta, sâsâi Nadine. Bine, neoficial?

— Cred că doctorul era implicat într-o afacere cam dubioasă.

— Sex?

— Posibil. Dacă firul pe care l-am prins acum ne duce acolo, o să fie fierbinte. Iar reporterul care o să difuzeze chestia asta, om s-a făcut.

— Trebuie să mă apuc să-mi caute scuturile de protecție.

— Mai bine ajută-mă să economisesc timp. Sapă după niște informații. Vreau toate datele pe care le au oamenii tăi despre Icove, și după aceea și ceva în plus. Tot ce se referă la zonele medicale sau sociale din afara centrului.

Nadine strânse buzele:

— În ce sens?

— În toate sensurile. Tu îmi dai ceva care să mă ajute, iar când treaba e gata să fie adusă la cunoștința publicului, îți dau tot pachetul, tot ciclul media înainte să vină haita cea mare.

Ochii verzi ai lui Nadine exprimau cel mai viu interes.

— Crezi că umbla cu ceva nu tocmai curat.

— Cred că oricine arată atât de curat trebuie să aibă niște rufe murdare pe undeva.

Când ajunseră în mașina lui Eve, puseră cutia cu brioșe în spate, iar Delia scoase niște șervețele din poșetă.

— Nu crezi că cineva poate duce o viață fără de prihană? întrebă ea. Să fie intrinsec bun, lipsit de egoism.

— Nu dacă e făcut din sânge și came. Nimeni nu este fără greșeală, Delia Peabody.

— Tatăl meu nu a făcut niciun rău nimănui, niciodată.

— Dar tatăl tău nu pretinde că este sfânt și nici nu are un serviciu specializat care să-i preamărească haloul. Și apoi a fost și arestat de câteva ori, așa este?

— Da, dar numai sub acuzații minore. A protestat. Cei din perioada liber cugetătorilor considerau că este o onoare să protestezi și nu credeau în permise. Dar asta nu înseamnă…

— Este o urmă, o întrerupse Eve. O urmă mică, firește, dar o urmă. Și el nu încearcă s-o șteargă. Un dosar atât de curat? Cineva l-a spălat. *J*

Tăbliță rămase la fel de imaculată și după ce discutară cu personalul de la centru. De la asistentul lui administrativ până la tehnicianul de laborator, de la doctori la infirmieri. Era mai degrabă un sanctuar decât un dosar.

Eve încercă s-o abordeze pe secretară dintr-un alt unghi.

— Uitându-mă pe agenda doctorului Icove, am impresia că avea foarte mult timp liber. Cum îl folosea?

— Petrecea foarte mult timp cu pacienții, îi vizita aici și în alte locuri în care lucra. Pia era îmbrăcată în negru din cap până în picioare și ținea în mână un șervețel de hârtie. Domnul doctor Icove era foarte convins de importanța relației personale.

— Dar din programările lui pentru consultații și operații, nu reiese că ar fi avut chiar așa de mulți pacienți activi.

— O, dar îi vizita și pe pacienții care nu erau în mod direct ai lui. Adică, el considera că toți pacienții care intrau în vreuna din secțiile lui îi aparțineau și lui. Își petrecea mai multe ore pe săptămână cu ei. Îi plăcea să facă ceea ce numea el vizite neoficiale. Să ia pulsul lucrurilor, cum spunea el. Și petrecea și foarte mult timp citind reviste medicale, ca să se țină la curent. Și mai și scria articole

pentru ele. Și acum lucra la o altă carte. A publicat până acum cinci cărți. Era foarte ocupat, chiar dacă se retrăsese oarecum.

— Cam de câte ori pe săptămână îl vedeați?

— Depinde. Dacă nu călătorea undeva, cel puțin de două-trei ori pe săptămână. Mai venea în control și prin holograme.

— Ați călătorit vreodată împreună cu el?

— Uneori, atunci când avea nevoie de mine.

— Ați satisfăcut vreodată…și anumite nevoi personale ale doctorului?

Femeia avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă și Eve își dădu seama imediat că nu fusese vorba de relații sexuale.

— Nu! Nu, firește că nu. Domnul dr. Icove n-ar fi…nu, niciodată.

— Dar a avut prietene. Îi plăcea compania doamnelor.

— Asta da. Dar nu a fost niciodată vorba de vreuna în mod special sau de ceva serios. Căci altfel aș fi știut. Pia oftă. Aș fi dorit să fie. Era un bărbat atât de încântător. Dar își mai iubea soția. O dată mi-a spus că existau anumite daruri, anumite relații care nu mai pot fi repetate sau înlocuite. Dar munca îl susținea. Munca și familia.

— Dar ce știți despre proiectele lui? Proiectele experimentale la care lucra și care încă nu erau gata de publicare.

Pia scutură din cap.

— Proiecte experimentale? Nu, doctorul Icove folosea facilitățile de aici. Considera că acestea sunt cele mai bune clin lume. Tot ce făceau el sau asistenții lui se înregistra aici. Doctorul Icove era foarte meticulos în privința înregistrării datelor.

— De asta sunt convinsă, spuse Eve. În privința ultimei lui programări. Cum s-au salutat unul pe altul?

— El era la biroul lui când am introdus-o pe ea. S-a ridicat în picioare. Nu sunt foarte sigură…

— Și-au dat mâinile?

— Hmm, nu, nu cred…îmi amintesc că el s-a ridicat în picioare și a zâmbit. Iar ea a spus ceva mai întâi, chiar înainte să fac eu prezentările. Acum îmi amintesc.

Pia continuă:

— Da, acum îmi amintesc, a spus ceva în sensul că îi făcea plăcere că s-au întâlnit și îi este recunoscătoare că i-a rezervat o parte din timpul lui prețios pentru a sta de vorbă cu ea. Ceva cam în acest sens. Cred că și el a spus că îi face multă plăcere s-o vadă. A făcut un semn către băuturii^, răcoritoare din celălalt capăt al încăperii, chiar a vrut să plece din spatele biroului, dar ea a spus nu, mulțumesc; nu dorea nimic. Atunci doctorul Icove mi s-a adresat: „Totul e în ordine, Pia, poți să pleci la masă la ora obișnuită. Petrecere frumoasă".

— Acesta este ultimul lucru pe care mi l-a spus. „Petrecere frumoasă". Pia începu să plângă.

Eve se încuie apoi cu Delia în biroul lui Icove. Tehnicienii de la analiza „scenei crimei" trecuseră pe acolo și mirosul lăsat de ei se mai simțea încă. Examinase deja toate probabilitățile și programele de reconstrucție, dar dorea să vadă totul la fața locului, cu oameni.

— Tu ești Icove. Stai la biroul lui, îi ordonă ea Deliei.

Delia Peabody se supuse îndatoritoare, iar Eve se duse

Înapoi către ușă și se întoarse.

— Ce faci acolo? De ce te strâmbi așa?

— Încerc să arborez un zâmbet de unchi bonom. Ca un doctor blând.

— Încetează. Îmi dai fiori. Secretara intră cu Dolores. Icove se ridică în picioare. Femeile se apropie. Nici un fel de strângeri de mână, pentru că ea este probabil emoționată și el ar putea s-o simtă. Ce atitudine adoptă?

— Ah. Stând în picioare în locul lui Icove, Delia începu să recite: Timidă? Cu ochii în jos, poate cu ambele mâini pe mânerul poșetei. Emoționată. Sau…

— Sau se uită direct în ochii lui pentru că se cunosc de multă vreme. Și așa privirea ei îi dă de înțeles că vor sări peste strângerile de mâini și întrebările convenționale. Gândește-te la ce a spus, după cum afirmă secretara. Era bucuros s-o vadă - pe Dolores. Nu bucuros să o întâlnească sau să facă cunoștință cu ea, ci s-o vadă.

— Un nerostit „din nou"?

— Eu așa aș auzi. Se oferă o băutură, este refuzată. Secretara pleacă, închide ușa. Apoi amândoi se așază. Femeia trebuie să tragă de timp, să aștepte până când secretara pleacă la masă. Stau de vorbă. Poate că el i-a propus să se așeze pe canapea, să ia un ceai, dar ea îl vrea pe scaunul de la birou, așa că refuză.

— De ce la birou? întrebă Delia. I-ar fi fost mai ușor să ajungă aproape de el dacă se așezau pe canapea.

— E un simbol. În spatele biroului este poziția de putere, el este șeful. Vrea ca el să moară pe scaunul puterii lui. Are de gând să-i ia această putere. Iată-te așadar aici, poate că și-a spus ea, în spatele mesei tale frumoase din biroul tău mare, cocoțat deasupra orașului de unde domnești peste centrul pe care l-ai construit și i-ai dat numele tău. Și porți costumul tău scump. Și nu știi că ești mort.

— Mă ia cu frig, adăugă și Delia.

— Femeia care a ieșit de aici avea mult sânge rece. Timpul trece, femeia se ridică în picioare.

Când se ridică Eve, Delia făcu la fel.

— Și el se ridică în picioare, spuse Delia. E de modă veche. Când se ridică femeia, se ridică și el. Așa cum a făcut când a intrat în cameră la început.

— Bine zis. Așa că ea îi spune: Stai jos, te rog. Poate chiar îi face semn să se așeze. Trebuie să continue să vorbească, dar să nu-l

contrarieze cu nimic, să-l facă să se simtă la largul lui. Trebuie să ocolească biroul ca să se apropie de el.

Apoi trebuie să…Eve se aplecă până când fața ei și a Deliei fură aproape la același nivel. Și cu pixul pe care îl apucase în mână o împunse ușor pe partenera ei în dreptul inimii.

— Iisuse Hristoase! Delia sări înapoi. Nu mă mai împunge.

O clipă am fost îngrozită la gândul că vrei să mă săruți sau cam așa ceva. Apoi ai…Oh! *J*

— Da. Unghiul rănii. Ea stă în picioare, el este așezat, dar a luat în calcul și greutatea ei, greutatea lui în poziția șezând, apoi s-a aplecat peste el. A venit din partea asta, iar el și-a întors scaunul - automat - exact așa cum ai făcut și tu. A pus mâna pe armă. El nici n-a văzut-o. El îi privește chipul.

— O înfige în el și gata. O cunoștea, Delia. Este unul din plasamentele lui, pot să pun pariu. Poate a ajutat-o chiar să capete și identitatea falsă, poate că și asta facea parte din serviciu. Chiar dacă este profesionistă, mi se pare din ce în ce mai puțin probabil să fi fost angajată de altcineva.

— Fiul n-o cunoștea. De asta sunt sigură.

— N-a recunoscut-o, ceea ce nu înseamnă că n-o cunoștea.

Eve se încruntă și începu să se plimbe prin cameră.

— De ce nu are niciun fel de date aici? Aici, unde lucrează două sau trei zile pe săptămână. De ce nu are niciunul din dosarele alea codificate aici, la birou, unde este centrul puterii lui?

— Dacă e vorba de ceva colateral, poate că a vrut să le țină mai ferite.

— Daa.

Eve studia biroul; sertarele cu dosare erau acum încuiate, iar dosarele se aflau la ea. Dar asta nu însemna că le avea pe toate.

Ușa se deschise și Will Icove intră în încăpere.

— Ce faceți aici? întrebă el.

— Ne facem meseria. Aceasta este scena unei crime. Dar ce faceți dumneavoastră aici?

— Este biroul tatălui meu. Nu știu ce căutați aici sau de ce se pare că vă interesează mai mult să mânjiți memoria tatălui meu decât să-l prindeți pe ucigaș, dar…

— Scopul nostru este să-l prindem pe ucigaș, ripostă Eve. Și are legătură cu lucrurile pe care trebuie să le căutăm și care s-ar putea să vă displacă. Femeia care își spunea Dolores Nocho-Alvarez era pacienta tatălui dumneavoastră?

— Ați examinat dosarele lui. Ați găsit-o acolo?

— Nu cred că am văzut toate dosarele. Eve deschise servieta Deliei și scoase de acolo fotografia lui Dolores. Mai uitați-vă încă o dată.

— N-am văzut-o în viața mea. Dar nu se uită la fotografia pe care Eve încă i-o ținea în fața ochilor. Nu știu de ce l-a ucis pe tata și nici de ce se pare că sunteți înclinate să dați vina pe el pentru propria lui moarte.

— Greșiți. Dau vina pe persoana care a înfipt cuțitul în el ca să-l ucidă. Eve puse fotografia la locul ei. Chestiunea care ne interesează este de ce a făcut-o și dacă tatăl dumneavoastră și ucigașul au avut ceva în comun, care să explice acest de ce. La ce lucra? La ce lucra în particular de atât de multă vreme?

— Munca tatălui meu a fost o adevărată revoluție. Și totul este consemnat în documente. Indiferent cine ar fi femeia asta, în mod clar este o dezechilibrată. Dacă o veți găsi, lucru de care am început să mă cam îndoiesc, se va constata că are o afecțiune mentală. Între timp însă, eu și familia mea suntem în doliu. Soția mea și copiii au plecat la casa noastră din Hamptons și plec și eu mâine acolo. Simțim nevoia să fim singuri și să finalizăm planurile pentru înmormântarea tatălui meu.

Făcu o pauză, părând că se luptă cu sentimentele care îl copleșeau.

— Nu știu nimic despre acest gen de lucru. Mi s-a spus că sunteți foarte competente. Am încredere în asta și voi aștepta până mă întorc în oraș. Dacă până atunci nu veți fi făcut niciun progres și veți continua să-l anchetați mai mult pe tatăl meu decât asasinarea lui, intenționez să mă folosesc de toată influența de care dispun pentru ca acest caz să fie transferat altui anchetator.

— Este dreptul dumneavoastră.

Icove dădu aprobator din cap și se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță, răsuflă adânc și spuse:

— A fost un om mare. Apoi ieși din cameră.

— Este neliniștit, observă Delia. Suferă - și nu cred că se preface -, dar nu încape nicio îndoială că este și neliniștit. Am atins un punct sensibil.

— Și-a trimis soția și copiii de acasă, mormăi Eve. Are nevoie de timp ca să scape de toate posibilele incriminări. N-o să putem obține mandatul de percheziție la timp ca să-l putem opri în cazul în care se mișcă repede.

— Chiar dacă șterge datele, băieții de la IT o să le scoată la iveală.

— Ai vorbit ca un fan al industriei electronice. Mai bine să insistăm să obținem mandatul.

Încă mai aștepta mandatul la încheierea turei și ca ultimă resursă adusese și cutia cu brioșe de la Nadine în biroul, ca o celulă, al procurorului adjunct. Aceasta, observă Eve, nu stătea mult mai bine decât polițiștii în ceea ce privește condițiile de muncă.

Cher Reo avea reputația că îi este întotdeauna foame. Eve o alesese pe ea, pentru că dacă chestia cu brioșele nu funcționa, atunci avea să funcționeze în mod sigur perspectiva de a fi implicată într-

un scandal care s-ar fi soldat cu o mulțime de zile cu ore suplimentare.

În ciuda părului mătăsos și auriu, a ochilor albaștri ca de păpușă și a buzelor roșii bine conturate, Cher era cunoscută ca o adevărată pirania. Purta o fustă gri simplă, lungă până la genunchi, și o bluză albă. Jacheta asortată era așezată cu grijă pe spătarul scaunului.

Biroul ei era acoperit cu dosare, dischete și însemnări. Sorbea cafea dintr-un pahar uriaș de carton.

Eve intră în ritm de vals și lăsă cutia roz pe biroul ei. Și văzu cum nările lui Cher încep să freamăte.

— Ce este? întrebă ea cu un ușor accent sudic, în legătură cu care Eve urma să decidă dacă este autentic sau nu.

— Brioșe.

Cher se aplecă deasupra cutiei și mirosi. Apoi închise ochii.

— Sunt la cură de slăbit.

— Cu strat triplu de ciocolată.

— Ticăloaso! Cher ridică o clipă capacul, aruncă o privire înăuntru și mormăi. Ticăloasă abjectă! Și ce trebuie să fac eu pentru ele?

— Tot mai aștept mandatul de percheziție pentru reședința doctorului Icove junior.

— Ar trebui să ai foarte mult noroc ca să-l obții, în general, încerci să ponegrești un sfânt, detectiv Dallas! Cher se lăsă pe spătarul scaunului și se răsuci. Eve văzu că avea în picioare o încălțăminte comodă, în timp ce pantofii gri cu tocuri înalte se odihneau plini de demnitate într-un colț.

— Șeful meu nu e de acord să-ți bagi nasul acolo. Dorește ceva mai mult.

Eve își puse un șold pe biroul ei.

— Convinge-l că am dreptate. Fiul supraviețuitor știe ceva, Cher. În timp ce șeful tău se joacă de-a politica în loc să fie de aceeași parte

a baricadei cu mine - și cu Mira - ca să-l convingă pe judecător, s-ar putea ca toate datele să se piardă. Oare Biroul Procurorului dorește să frâneze ancheta privitoare la asasinarea unui om de importanța lui Icove?

— Nici vorbă. Dar în mod sigur nici nu dorește să arunce murdării în mormântul lui.

— Insistă pentru mandat, Cher. Dacă reușesc să obțin ceea ce caut, o să fie o treabă pe cinste. Și am să țin minte cine m-a ajutat.

— Și dacă nu găsești nimic? Nimeni nu va uita cine te-a ajutat s-o dai în bară.

— Am să găsesc în mod sigur ceva. Se dădu jos de pe birou. Dacă nu ai încredere în mine, Cher, ai încredere în brioșe.

Cher răsuflă.

— Am să iau una. Și apoi, chiar dacă reușim să-l convingem pe șeful meu - și asta va dura ceva timp - mai e nevoie de contrasemnătura unui judecător.

— Atunci de ce nu te pui deja pe treabă?

De astă dată, când se întoarse acasă, Summerset era chiar acolo unde se aștepta să-l găsească. Stătea de pază în hol ca un gargui cu față de monstru. Eve decise să-l lase pe el să dea prima lovitură. Prefera represaliile pentru că, de regulă, îi asigurau ultimul cuvânt.

Își scoase haina în timp ce se priveau unul pe altul. Și decise că declarația era mai mult decât clară dacă și-o atârna pe stâlpul de la baza scărilor, acolo unde își punea de obicei jacheta.

— Doamnă locotenent, trebuie să-mi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră.

Eve ridică din sprâncene. Nu se aștepta să audă așa ceva din partea lui și încă pe un ton atât de politicos și inofensiv.

— Pentru ce?

— Este vorba de Wilfred Icove.

— Ce e cu el?

Summerset, un omuleț țeapăn într-un costum negru la fel de țeapăn, o aținteа cu ochii lui negri. Chipul lui, de regulă posomorât în imaginația lui Eve, părea acum mai încordat ca de obicei.

— Aș dori să vă ofer orice ajutor de care sunt în stare în chestiunea pe care o anchetați.

— Ei bine, ăsta chiar că este un eveniment, începu ea apoi își îngustă ochii. L-ai cunoscut? Cum așa?

— L-am cunoscut oarecum. Am lucrat ca asistent medical oarecum neoficial - în timpul Războaielor Urbane.

Eve privi în sus către Roarke care tocmai cobora scara.

— Știai asta?

— Am aflat ceva mai înainte. Ce-ar fi să stăm jos?

Înainte ca Eve să apuce să protesteze, Roarke o apucă de braț și o conduse spre salon.

— Summerset mi-a spus că l-a cunoscut pe Icove la Londra și că a lucrat cu el la una din clinici în timpul războaielor.

— Mai exact, pentru el, îl corectă Summerset. A venit la Londra ca să ajute la înființarea mai multor clinici și a unităților medicale mobile care, în cele din urmă, s-au transformat în Unilab. A făcut parte din echipa care le-a înființat și aici, la New York, unde a izbucnit focarul înainte să ajungă în Europa. Cam acum patruzeci de ani, adăugă el. Înainte ca voi doi să vă fi născut. Chiar înainte să se nască fiica mea.

— Cât timp a stat la Londra? întrebă Eve.

— Două luni. Poate trei. Summerset își întinse în lături mâinile osoase. Nu mai știu exact. A salvat nenumărate vieți în această perioadă, a lucrat neobosit. Nu o dată și-a riscat propria viață. A aplicat unele din inovațiile lui din domeniul chirurgiei reconstitutive pe câmpul de luptă. Căci asta erau orașele pe atunci. Câmpuri de luptă. Ați văzut imagini din acea perioadă, dar nu se

compară cu ce a fost acolo. Victime care și-ar fi pierdut membrele sau și-ar fi continuat viața ca niște schilozi au fost salvate datorită muncii lui.

— Vrei să spui că a experimentat?

— A inovat. A creat. Reportajele din presă spuneau că asta s-ar putea numi asasinat profesional. Mai am încă anumite contacte în unele cercuri.

— Dacă vrei să le folosești e foarte bine. Tatonează, dar cu grijă. Cât de bine l-ai cunoscut personal?

— Nu foarte bine. Oamenii care vin în contact în timpul războiului stabilesc foarte rapid o legătură, chiar o legătură intimă. Dar când nu mai au nimic în comun, legătura dispare. Și era foarte…distant.

— Privea oamenii de sus.

Pe chipul lui Summerset se citi dezaprobarea, dar încuviință:

— Exprimarea aceasta nu este incorectă. Lucram împreună, mâneam și beam împreună, dar menținea distanța față de subordonați.

— Fă-mi o caracterizare a personalității, abstracție făcând de aspectul lui de sfânt.

— E greu să vă spun ceva foarte exact. Era război. În timpul războiului personalitățile fac față, strălucesc sau se sfărâmă.

— Dar aveai o părere despre el ca om.

— Era sclipitor.

Summerset se uită în sus oarecum surprins când Roarke îi oferi un pahar cu whisky.

— Mulțumesc.

— Sclipitor este deja în dosar, spuse Eve. Nu mai caut nimic în legătură cu asta.

— Vrei defectele. Summerset sorbi din whisky. Dar eu nu consider că este un defect atunci când un doctor tânăr și strălucit

este nerăbdător și se simte frustrat de împrejurări, cu echipamentul și în condițiile precare în care lucram. Cerea foarte mult și, pentru că dădea și el foarte mult și realiza foarte mult, de regulă primea ce cerea.

— Spuneai că era distant. Numai față de ceilalți medici, de personalul sanitar, de voluntari sau și față de pacienți?

— La început își făcea un punct de onoare din a memora numele tuturor pacienților pe care îi îngrijea și pot să spun că suferea de fiecare dată când pierdea câte unul. Dar pierderile erau…cumplite. Atunci a aplicat un sistem prin care le punea numere în loc de nume.

— Numere, murmură Eve.

— Obiectivitate esențială, cred că așa îi spunea. Erau trupuri care trebuiau îngrijite sau reconstituite. Trupuri pe care trebuia să le mențină în viață sau să le lichideze. Era dur, dar împrejurările impuneau un asemenea comportament. Cei care nu se puteau distanța de oroare erau inutili pentru cci care sufereau din cauza ororii.

— Soția lui a fost ucisă în acea perioadă.

— La vremea respectivă lucram în altă parte a orașului. Din câte îmi amintesc, a părăsit Londra imediat ce i s-a anunțat moartea ei și s-a dus la fiul lui, care era ținut în siguranță acasă.

— Și de atunci nu ai mai avut nicio legătură cu el.

— Nu. Nu cred că își mai amintea de mine. Am urmărit munca lui și m-am bucurat că multe din cele pe care sperase să le realizeze au devenit realitate.

— Vorbea despre asta? Ce spera să realizeze?

— Cu mine nu vorbea. Summerset schiță un fel de zâmbet. Dar l-am auzit vorbind cu ceilalți doctori. Voia să vindece, să ajute, să îmbunătățească calitatea vieții.

— Era perfecționist.

— Nu există perfecțiune în timpul războiului.

— Asta probabil că l-a făcut să se simtă foarte frustrat.

— Toți ne simțeam așa. Oamenii mureau de jur împrejurul nostru. Indiferent câți salvam noi, erau foarte mulți la care nu puteam ajunge, pe care nu-i puteam ajuta. Un om putea fi împușcat pe stradă numai pentru că avea niște pantofi decenți în picioare. Altuia i se tăia gâtul pentru că nu avea deloc pantofi. Frustrare este puțin spus.

Eve se gândi intens.

— Așadar, băiatul este trimis undeva în siguranță la țară, iar soția lucrează alături de el.

— Nu alături, nu. S-a dus ca voluntar într-un spital înființat pentru tratamentul copiilor răniți și pentru a-i adăposti pe cei pierduți sau rămași orfani.

— A călcat strâmb?

— Poftim?

— Era război, era departe de familie. Își risca viața mereu. Se culca cu cineva?

— Nu văd ce scop are o întrebare atât de brutală, dar nu, eu cel puțin nu am auzit de așa ceva. Era devotat muncii și familiei lui.

— Foarte bine. Am să mai vorbesc cu tine. Eve se ridică în picioare. Roarke?

Ieși din cameră și îl auzi pe Roarke care șopti ceva înainte s-o urmeze. Așteptă până ajunseră sus și apoi vorbi:

— Nu i-ai spus nimic despre datele pe care le-am găsit.

— Nu. Și e o situație destul de stânjenitoare.

— Ei bine, va trebui să rămână așa stânjenitoare încă ceva timp. Nu știu dacă asasinarea lui este legată de ceva petrecut chiar în timpul Războaielor Urbane, dar vreau să mă mai gândesc la asta. Și nici ucigașa nu se născuse pe atunci, asta dacă nu a reușit cumva să-și scadă pe cale chirurgicală sau prin alte proceduri vreun deceniu de viață. Dar…

— Avea o mamă, un tată. Și aceștia se născuseră deja.

— Da, este o altă posibilitate. Orfani de război. Poate că a început să experimenteze, să trateze, să plaseze. Începu să se plimbe prin dormitor. Nu este ceva frumos să lași copiii să scurme în gunoaie pe străzi, în timpul războiului și după ce trece nebunia războiului, nu-i așa? Unii dintre ei nu vor supraviețui, or tu ești implicat tocmai în industria supraviețuirii. Ești interesat de îmbunătățirea calității vieții. Dar și de aparențe. Ai fost martorul unui cumplit camagiu în timpul războiului. Poate că asta l-a marcat.

Se uită la dispozitivul cu ceas de la mână.

— Unde naiba o fi mandatul meu de percheziție?

Se așeză pe canapea și îl studie cu atenție pe Roarke.

— Cum te-ai simțit atunci când Summerset te-a cules din stradă?

— Am mâncat, m-am culcat într-un pat. Și nu mă mai bătea nimeni până la sânge în fiecare zi. Omul care a avut grijă de mine a făcut mult mai mult decât să-mi asigure cămăși curate și mâncare. Oricum, eram pe jumătate mort atunci când m-a luat la el. În momentul în care am reușit să gândesc din nou clar și să mă dau jos din pat, încă nu-mi revenisem din șocul provocat de norocul care dăduse peste mine. Am crezut că e un răufăcător, dar m-am convins că nu este așa prima dată când am încercat să-i fur ceva din buzunar. Și am învățat pentru prima oară în viața mea să fiu recunoscător cuiva.

— Așadar, atunci când ți-a spus ce să faci, când te-a trimis la învățătură, te-a adăpostit și ți-a instituit niște reguli, te-ai conformat.

— Nu mi-a pus cătușe. Căci aș fi scăpat de ele și aș fi fugit. Dar da, m-am conformat.

— Da. Dădu capul pe spate și privi tavanul. Și după aceea a devenit familia ta. A fost pentru tine tată, mamă, profesor, doctor, preot. Totul.

— În esență, da. A, apropo de familie - mai mulți membri ai familiei mele vor veni de la Clare. Acum că am făcut-o, nu mai știu la ce să mă aștept.

Eve se uită la el.

— Ei bine, atunci suntem doi în această situație.

8

Tic-tac, își spuse Eve și se strâmbă la dispozitivul de apelare pe care îl așezase pe masa din sufragerie. În cămin ardea un foc vesel și pe farfurie era un fel de friptură de porc foarte sofisticată.

— Nu știi că dacă te uiți fix la el, dispozitivul de apelare nu sună niciodată?

Își întoarse apoi privirea către Roarke care își înfipse furculița într-o bucată de friptură din farfuria ei și apoi i-o ridică către gură.

— Fii fetiță cuminte și papă tot.

— Pot să mănânc și singură. Dar pentru că bucățica tot era acolo, acceptă oferta. Al naibii de bun porcul ăsta.

— Probabil că până acum a șters deja toate documentele. - Și poți să faci ceva în privința asta?

— Nu.

— Atunci ai putea să-ți savurezi mâncarea.

Alături de friptura de porc erau și niște cartofi gătiți într-un fel mai deosebit. Eve îi gustă.

— Trebuie să aibă ceva bani ascunși undeva. Te-ar interesa să-i găsești?

— Locotenente, mă interesează întotdeauna să găsesc bani.

— Indiferent dacă mandatul iese sau nu, am s-o iau pe urma banilor. Să văd despre ce proiect este vorba, cum a fost finanțat, ce profit și impozite a generat.

— Foarte bine. Planul era să luăm masa aici.

Eve se încruntă la el.

— Păi chiar luăm masa aici. Înfipse furculița în friptură și o ridică? Vezi?

— E vorba de Ziua Recunoștinței.

Și trebuia să admită că este cam încurcat, ca și când ar fi fost absolut nesigur cu privire la pașii pe care trebuie să-i facă. Știa cum să se descurce cu oamenii, cu petrecerile, cu ședințele, chiar și cu soția lui foarte complicată. Știa să conducă un imperiu interplanetar și să-și găsească timp ca să se ocupe și de cazurile de asasinat. Dar cum se va descurca cu familia lui?

— A, da, desigur. Curcanul. Eve se uită nesigură în jurul camerei, la masa uriașă, la sclipirile de argint și la lemnul care lucea liniștitor și cald.

— Ei bine, acesta va fi locul cel mai potrivit. Și misiunea? Trebuie să fie oficială. Nu vreau niciun fel de șmecherii.

— Ei bine, nu mai are niciun haz.

— Pot să obțin autorizare pentru o anchetă financiară completă. Asasinarea lui Icove, mai multe teorii posibile. Șantaj, fost pacient nemulțumit, posibilitatea unui atac terorist sau din partea altui profesionist.

— Dar nu subscrii la niciuna din aceste posibilități.

— Nici nu le exclud, spuse Eve. Numai că sunt în partea de jos a listei. Mai am și dischetele securizate și parólate care adaugă o oarecare greutate cererii mele de autorizare a percheziției. Pot să susțin că, indiferent la ce se referea acest proiect, a dus la asasinat. Pun toate astea la un loc și pot să obțin autorizația fărji să jignesc pe nimeni. Nu vreau să spun că Icove făcea afaceri necurate, ci că ceva legat de munca lui - și de veniturile lui în același timp - a dus la asasinarea lui.

— Foarte înțelept din partea ta.

— Pentru că sunt o fată înțeleaptă. Atâta timp cât nu am mai multe dovezi, nu vreau să fac tam-tam în legătură cu hibridizarea umană sau sclavia sexuală sau pregătirea i urtezanelor. Să obțin banii de care am nevoie.

— E ca și făcut.

Roarke încercă să se relaxeze în timpul mesei și să nu-și liică griji în legătură cu logistica evenimentului pe care îl declanșase. Transportul nu era o problemă. Se ocupase deja de acest aspect. Și nici cazarea lor, căci locuința era suficient dc mare. Dar ce naiba avea să facă cu ei după ce vor fi cu lojii strânși laolaltă aici? Nu era ca atunci când te ocupi de ¡isociații de afaceri sau când te întreții cu prietenii.

Și avea o mulțime de rude. Dar cum să se obișnuiască cu această idee, cum să se poarte cu ele, după ce trăise aproape toată viața fără ele? Iar acum aveau să fie sub acoperișul lui și el nu știa la ce să se aștepte.

— Crezi că ar trebui să facem ceva special pentru copii?

— Cum?

Eve arătă spre mâncarea din farfuria ei.

— A, asta. La naiba, habar n-am. Ar trebui să știi cum se face chestia asta.

Fața lui era imaginea însăși a frustrării.

— Și de unde să știu cum se face ceva ce n-am mai făcut niciodată? Se strâmbă către paharul cu vin. Este enervant, asta e.

— Poți să iei legătura cu ei, să le spui că a intervenit ceva și să anulezi totul.

— Nu sunt chiar așa de laș, mormăi el într-un fel care o lăcu să creadă că exact așa se considera. Și ar fi și nepoliticos.

— Eu pot să fiu nepoliticoasă. Lăsă munca la o parte și se gândi puțin la ceea ce spusese. Ba chiar îmi place să fiu nepoliticoasă.

— Asta pentru că te pricepi așa de bine la chestia asta.

— E adevărat. Ai putea să le spui că, din cauza implicării mele obsesive într-un important caz de omucidere, Ziua Recunoștinței se anulează. Gata cu curcanul pentru voi. Și dai vina numai pe mine. Nevasta asta a mea mă scoate din minți, spuse ea cu un accent irlandez exagerat în timp ce gesticula cu paharul cu apă. Madam locotenent muncește toată ziua și jumătate din noapte și nu-mi acordă nici măcar cinci minute din prețiosul ei timp. Și săracul om ce să facă atunci? înghite și tace.

Roarke rămase tăcut o clipă, privind fix la ea.

— Eu nu vorbesc absolut deloc în felul acesta și niciuna din cunoștințele mele.

— Pentru că nu te-ai auzit cum vorbești atunci când ești băut, căci te vei îmbăta cu siguranță din cauza frustrării provocate de comportamentul meu.

Eve ridică din umeri și bău puțină apă.

— Problemă rezolvată.

— Nici pe departe, dar îți mulțumesc oricum pentru oferta stranie și generoasă. Ei bine, să ne întoarcem la crimă, care, din întâmplare, este o chestiune mai simplu de abordat pentru amândoi.

— Aici ai dreptate.

— De ce presupui că un om de calibrul lui Icove s-ar fi implicat în medicina ilegală, dacă teoria ta este corectă?

— Pentru că putea, asta în primul rând. Și pentru că spera să pună la punct o - cum îi spune - o cursă de șoareci. Trupul omenesc are diverse neajunsuri, nu-i așa? Se strică, are nevoie de reparații periodice și de întreținere. Este fragil. A crescut convingându-se de această fragilitate prezentată de munca părinților lui. A urmat apoi accidentul și sinuciderea mamei lui. Moartea soției lui cu tot coșmarul Războaielor Urbane. Așadar, ce stimulent mai bun pentru dorința de a-l face să fie perfect, sub aspect fizic și intelectual? Ai

făcut și tu destul «Ic mult în acest scop și ai primit felicitări pentru asta. Te-ai îmbogățit din asta. De ce să nu te ridici cu un nivel și mai NUS?

— Numai cu femeile?

— Nu știu. Eve scutură din cap. Poate că avea o preferință pentru femei. Mama, soția. Poate se concentra asupra lor pentru că femeile din viața lui fuseseră atât de fragile.

— Și indiferent dacă era bogat sau nu, avea veniturile necesare pentru a-și desfășura activitatea. Cred că este mai mult ideea ta decât a mea. Este mai ușor să vinzi o femeie decât un bărbat. Simt mai multe femei pe post de damă de companie decât bărbați. Iar agresorii sexuali sunt mai mult bărbați decât femei. Voi, bărbații, puneți semnul egalității intre sex și putere sau virilitate, chiar viață. Și sunteți pedepsiți când greșiți. Femeile văd de cele mai multe ori implicarea sentimentală. Sau îl văd ca pe o marfa sau instrument de negociere.

— Sau armă.

— Da, și asta. Depinde cum funcționează mașinăria. Vezi tu…

Mânca automat, în timp ce piesele cazului i se învârteau prin minte.

— Îl avem aici pe marele doctor - creier luminat, nume mare, avere mare. Dar și un orgoliu uriaș. Înțelegi ce vreau să spun.

— Firește, spuse Roarke zâmbind.

— Are deja o mulțime de lucruri la activ. O mulțime de bunuri, acte de caritate, numeroase realizări în spate. Și un stil de viață desăvârșit. Dar întotdeauna mai este ceva. Este mai mult de făcut și de aceea dorește să facă mai mult. Tipul ăla, Frankenstein, trebuie să fi fost foarte inteligent.

Îi plăcea foarte mult s-o urmărească cum analizează un caz, își spuse el. Modul în care creierul ei prindea toate detaliile și le punea la un loc.

— Ei bine, să creezi viața din părți ale unui trup mort.

— OK, dezgustător, dar inteligent. Sunt o mulțime de realizări medicale, științifice, tehnologice și puțină nebunie, foarte multă îngâmfare.

— Sau accidente fericite, sublinie Roarke.

Eve făcu un gest către lumânările care ardeau pe masă.

— Pun pariu că primul om care a făcut foc și-a închipuit că este zeu, iar ceilalți oameni ai cavernelor s-au prosternat în fața lui.

— Sau i-au dat în cap cu o piatră și i-au furat bețele.

Eve izbucni în râs.

— Da, sigur, dar înțelegi ce vreau să spun. Așadar, faci foc, foarte bine, acum să vedem ce putem face cu el. O, nu mai mâncăm mastodont crud! Eu îl vreau bine făcut! Aoleu, la naiba, l-am așezat pe Joe în foc.

Acum Roarke fii cel care izbucni în râs și o făcu să zâmbească.

— O, îmi pare rău, Joe, continuă ea. Așa că acum trebuie să te gândești cum se poate trata o arsură. Și ce să faci cu cineva căruia îi place să-l pună pe Joe pe foc, sau poate să dea foc chiar satului. Următorul lucru pe care îl afli este că ai spitale și polițiști și controlul climei și…

Apucă altă bucățică de came.

— Friptură de porc la comandă.

— O vedere captivantă a evoluției civilizației pe scurt.

— Cred că am reușit să mă fac înțeleasă cam prin dreptul momentului cu mastodontul. Oricum, ceea ce spun eu este că faci ceva măreț la nivel universal, de importanță vitală și devii cunoscut pentru asta. Ce urmează?

— Să fii și mai mare.

Când dispozitivul de apelare începu să sune, Eve îl smulse imediat.

— Dallas la telefon.

— Ar fi bine să ai dreptate, răsună vocea foarte oficială a Im Cher Reo. Pentru că în caz contrar suntem amândouă în pom.

— Trimite-mi hârtia.

— Nu, o aduc eu personal. Ne vedem la reședința lui Icove)r. peste douăzeci de minute. Oh, și locotenent Dallas, dacă o dai cumva în bară, am să te fac bucăți și am să te pun sub mine ca să-mi amortizez căderea.

— Mi se pare destul de corect. Eve închise, apoi îi aruncă o privire lui Roarke.

— Ei bine, am pornit, spuse ea și o apelă pe Delia Peabody.

Sosi înaintea lui Reo și a Deliei și profită de acest răgaz ca să studieze casa lui Icove. La etajul al treilea o fereastră era luminată. Să fi fost biroul de acasă, dormitorul? Și o alta care dădea o lumină palidă era aprinsă la etajul al doilea. Probabil o lumină pe un hol, lăsată aprinsă pentru siguranță.

Etajul principal era cufundat în întuneric, cu excepția luminilor de securitate și a ledului roșu care clipea la ușa de intrare indicând faptul că doctorul este acasă. Asta însemna că va fi mai ușor să intre, dar percheziția avea să fie mai complicată. Intenționa să lase partea diplomatică în seama lui Reo.

Trecuse de nouă, se lăsase întunericul și sufla o briză ușoară, răcoroasă. Una din casele din apropiere avea un fel de ornamentație folclorică pe fronton, de forma unui curcan gras.

Asta o făcu să se gândească imediat la Ziua Recunoștinței și la faptul că va avea de-a face cu o mulțime de străini de origine irlandeză. Erau rudele lui Roarke, se admonestă ea. Va trebui să se gândească cum trebuie să-i abordeze, cum să se descurce cu ei. Sinead, mătușa lui, îi plăcea - și era singura din grup pe care o cunoștea. Dar asta nu însemna că va ști cum să se poarte cu ea sau cu ceilalți, când aveau să se învârtă cu toții în jurul ei.

Relațiile de familie erau foarte departe de sfera ei dc interese. Nu întrebase cât vor rămâne la ei și acum trebuia să recunoască faptul că îi este frică să întrebe. Poate că stăteau numai în ziua aceea. Sau și peste noapte. Dar dacă rămâneau mai mult? Dacă stăteau o săptămână?

Poate că avea noroc și survenea o crimă violentă; în cazul acesta ar fi fost plecată de acasă aproape tot timpul cât ar sta ei. Dar, oftă ea, e o gândire de-a dreptul bolnăvicioasă.

Roarke era neliniștit în privința rolului pe care trebuia să-l joace el, deși avea un sânge rece ca gheața aproape întotdeauna. Asta înseamnă că era vorba de ceva important pentru el. Chiar foarte important. Iar ea trebuia să-l sprijine ca o soție iubitoare.

Dumnezeule! Dar n-ar fi deloc vina ei, nu-i așa, dacă s-ar comite o crimă cu violență! Nu deținea ea controlul asupra acestui gen de lucruri.

O zări pe Delia Peabody care se apropia dinspre colțul vestic. Și recunoscu și silueta osoasă în pantaloni de culoarea neonului verde care pășea alături de ea.

— Admirabilă haină, spuse McNab. Nu se fabrică și în culori mai vii?

— Nu știu. Ți-am spus eu să-ți aduci și jucăria masculină cu tine?

— M-am gândit că s-ar putea să ne fie de folos un specialist IT.

McNab zâmbi și ochii lui verzi sclipiră pe chipul lui frumos.

— Nu că m-ar deranja când se joacă ea cu mine. Hei, Mavis îți transmite salutări. Am văzut-o în timp ce veneam încoace. Se face tot mai mare.

— Ce mărime este haina?

— Mărimea de locotenent. O să ne asiști la percheziție, adăugă Eve. Dar nu faci niciun fel de cercetări electronice

I iUuA nu-ți spunem noi. Din moment ce tot ești aici, poți să 'iiipiaveghezi transferurile, dacă vom considera necesar să luHiiăm computere, unități, date sau comunicări și să le iluecm la Centrală.

Am înțeles.

Au, uitați-vă la curcan! Delia zâmbi către ușa ornamentată a vecinului. Făceam și noi chestii dintr-astea când ' i ntn copii. Ceea ce nu însemna că mâneam curcan de Ziua Recunoștinței, căci acesta era considerat un simbol comercial și/sau politic al opresiunii pentru noi, cei din epoca libertății de gândire.

Unde naiba umbla Reo, se întrebă Eve și își afundă mâinile în buzunare.

— Facem ceva de Ziua Recunoștinței la noi acasă, dacă vă interesează.

— Serios? Chipul Deliei exprima recunoștința și uimirea. (), e așa de drăguț! Mi-ar face plăcere să venim, dar trebuie să petrecem câteva zile cu ai mei. Dacă nu suntem cumva de serviciu. Este prima dată când vizităm familia de când stăm împreună.

McNab își arătă dinții într-un zâmbet în care Eve desciffă neliniștea. Oare de ce îi speria atât de mult pe cei curajoși și cinstiți ideea de a face o vizită familiei?

— Facem economii ca să petrecem câteva zile în Scoția cu clanul lui McNab imediat după Crăciun. Iar acum Delia Peabody avea zâmbetul acela suferind pe față. Vrem să rezolvăm totul în anul acesta.

— Nu face nimic.

Dar Eve era dezamăgită. Nu va avea cui să spună în timpul petrecerii „Știam eu că așa o să fie!" încetă să se mai gândească la asta când văzu mașina care dădea colțul. Cher Reo coborî în costumul ei impecabil cu pantofii cu tocuri înalte, perfect asortați.

Cher îi înmâna Evei mandatul.

— Hai să găsim ceva. Doamnă detectiv Peabody, de acord? Cher îi aruncă o privire cochetă lui McNab. Dumneavoastră?

— Detectiv McNab. Umerii lui osoși se îndreptară imediat. Unitatea electronică.

— Cher Reo. Ii întinse mâna după care se îndreptară către intrare.

Iar Delia îi trase un ghiont când Cher se întoarse cu spatele. Eve sună la ușă, iar sistemul de securitate clipi și răspunse:

Ne cerem scuze, soţii Icove nu aşteaptă şi nu primesc vizitatori la această oră. Dacă doriţi puteţi lăsa un mesaj şi cineva din familie sau din personalul casnic vă va contacta dacă va considera de cuviinţă.

Eve ridică mai sus insigna și mandatul.

— Dallas, locotenent Eve Dallas. NYSPD, împreună cu Peabody și McNab, detectivi și Reo, asistenta procurorului adjunct. Avem un mandat de percheziție care ne autorizează să intrăm și să percheziționăm incinta. Informați-l pe doctorul Icove sau pe cineva din personalul casnic. Dacă nu ni se dă drumul în casă de bună voie în cinci minute, vom lua măsurile de rigoare.

Un moment, vă rugăm. Identitatea şi documentele dumneavoastră vor fi scanate şi verificate.

— Dă-i drumul. Cronometrul a pornit.

O lumină verde palidă trecu peste insigna ei și peste ștampila mandatului. Mai dură încă un minut până când dispozitivul de securitate se activă din nou.

Documentele şi identitatea dumneavoastră au fost confirmate. Un moment, vă rog, până va fi activat principalul droid al casei. Dr. Icove nu a confirmat încă această cerere.

Interesant, își spuse Eve.

— Notează, Delia, ordonă ea și dădu drumul și recorderului ei.

Mai trecură încă trei sau cinci minute până când ledul sistemului de securitate trecu pe verde. Ușa se deschise și apăru același droid femeie pe care Eve îl văzuse și la vizita ei precedentă.

— Doamnă locotenent Dallas, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Nu eram pe modul de operare activ. Făcu un pas înapoi politicoasă. Dr. Icove este sus, în biroul său. Dar aseară, înainte de a fi dezactivată mi s-a ordonat să nu-l deranjez.

— Foarte bine. Mie nu.

— Dar…

În timp ce Eve se îndrepta către scări, droidul își împreună mâinile.

— Dr. Icove este foarte strict când spune că nu vrea să fie deranjat în birou. Dacă trebuie să vorbiți cu el, poate că ar fi mai bine să aveți în vedere mai întâi sistemul de comunicare din casă.

Făcu un gest către scanerul casnic și dispozitivul de apelare, asemănător cu cel pe care îl avea și Eve acasă.

— Reo, ia-o pe aici. McNab, verifică sistemul de securitate. Peabody, tu vii cu mine.

Eve își continuă drumul în sus, pe scări.

— Reo a pus ochii pe el, murmură Delia când ajunseră la etaj.

— Ce?

— Pe McNab. A pus ochii ei pofticioși pe el. Și ar fi bine să nu mai pună și altceva pe el, că altfel va trebui să-i dau un șut în fundul ei delicat de sudistă.

— Ce-ar fi să te prefaci puțin că ești în exercițiul funcțiunii? îi sugeră Eve. Numai așa, pentru dosar.

— Vorbeam și eu, așa. Aruncă o privire în jur în timp ce se îndreptau spre următorul etaj.

— Ce casă mare! Și ce culori frumoase, opere de artă de calitate. Liniște.

— Se presupune că nevasta și copiii dorm deja liniștiți în casa lor de la țară. Îmi imaginez că biroul lui este izolat fonic. Dezactivează droidul casnic pe timpul nopții, pune semnul „trecerea interzisă" la sistemul de securitate. Da, chiar a vorbit serios când a spus că nu vrea să fie deranjat.

La etajul al treilea fuseseră amenajate trei camere. Observă zona de joacă - lumea copiilor - cu arcade mari, ecrane pentru divertisment, șezlonguri, un bar cu gustări. Zona alăturată era un fel de salon/birou pentru o doamnă, zugrăvit în culori pastel și cu nenumărate arcade și curburi.

În partea cealaltă, era o ușă închisă. Presupunând că aceasta este izolată fonic etanș, nu bătu la ușă, ci apăsă pe butonul interfonului:

— Domnule doctor Icove, sunt locotenent Dallas. Am intrat în locuința dumneavoastră cu un mandat de percheziție. Sunteți obligat prin lege să deschideți ușa și să cooperați cu noi.

Așteptă o clipă, dar nu primi niciun răspuns.

— Dacă refuzați să cooperați, suntem autorizați să ocolim sistemul de securitate și să intrăm. Puteți să vă contactați avocatul sau reprezentantul pentru a verifica. Aveți posibilitatea să cereți ca avocatul sau reprezentantul dumneavoastră să fie prezent pentru a supraveghea numita percheziție.

— Tăcere, comentă Delia după o clipă.

— Să se vadă în înregistrare că dr. Icove a fost informat și a refuzat să răspundă verbal. Intrăm fără aprobarea lui.

Eve își scoase șperaclul universal și îl introduse în încuietoare.

— Domnule doctor Icove, poliția! Intrăm.

Deschise ușa.

Primul lucru pe care îl auzi fu muzica. O muzică discretă, blândă, de genul celei care se aude în lift sau atunci când dispozitivul de apelat rămâne în așteptare. În fața biroului erau trei ferestre. Nu se vedea niciun semn că ar fi lucrat acolo. O ușă din stânga lăsată

deschisă dădea spre baie. Lângă ușă era ecranul pentru stabilirea ambientului setat pe culori pastelate, potrivite cu muzica. Se vedeau opere de artă, fotografii de familie și ceea ce presupuse ea că erau diplome,.i premii. În cameră domnea o căldură plăcută.

În colțul din dreapta era amenajată o zonă pentru discuții. I'c măsuță se afla un termos negru strălucitor, un platou cu li nete și brânză, o ceașcă supradimensionată cu farfuria.derentă și un șervet de pânză verde.

Pe canapeaua lungă de culoare roșu închis, tapițată cu o piele la fel de frumoasă ca haina ei, stătea întins Wilfred B. Icove junior. Era cu picioarele goale și o pereche de papuci negri fuseseră așezați foarte ordonat sub canapea. Purta o pereche de pantaloni gri-închis și un pulover ceva mai deschis la culoare. În dreptul inimii avea o pată de sânge pe pulover, din care ieșea mânerul strălucitor al unui bisturiu.

— Trusă de teren, strigă Eve către Delia. Cheamă echipa. I'iine-l pe McNab să sigileze totul și să ia discurile de securitate chiar acum. Sigilează casa.

— Da, să trăiți.

— Ticălosul, spuse încet Eve când rămase singură. Ticălosul. Victima identificată vizual de ofițerul anchetator este Icove jr…dr. Wilfred B. Victima este decedată, determinare vizuală. Până vor fi prelevate probele, cadavrul nu va fi examinat și nici nu se va intra în încăpere pentru a nu se contamina locul faptei. În pieptul victimei a fost inserat un instrument care pare să fie un bisturiu de același tip cu cel utilizat în cazul doctorului Icove, senior. Pată de sânge în dreptul inimii. Așa cum se vede din înregistrare, victima se află în poziție înclinată pe o canapea din biroul lui de acasă. Ușa biroului era încuiată, lumina scăzută, ecranul de protecție a intimității de la fereastră activat.

Ridică o mână când auzi pași pe coridor - tocuri înalte.

— Asistenta procurorului adjunct se apropie. Nu intra, Reo. Mai întâi sigilăm zona.

— Ce s-a întâmplat? Delia spunea că Icove e mort. Nu…

Cher Reo se năpusti în cameră, privind pe lângă Eve de jur împrejur. Ochii ei se opriră la canapea. Începură să se rotească în cap în timp ce ea scoase un sunet abia auzit, ca un balon care se dezumflă. Eve se repezi și reuși s-o oprească în cădere, apoi o ridică și o așeză pe asistenta procurorului adjunct pe jos în hol. Își continuă raportul asupra incidentului.

— Intrarea în reședință a fost efectuată pe baza mandatului de percheziție. Sistemul de securitate a activat un singur droid din personalul casnic. Scena crimei nu prezintă semne de intrare forțată, și nici urme de luptă.

Eve se întinse după trusa ei de teren în momentul în care Delia tocmai se întorcea.

Partenerul ei păși peste asistenta procurorului adjunct.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A leșinat. Vezi ce poți să faci.

Eve delimită zona, apoi își duse trusa înăuntru. Verifică de formă și semnele vitale, dar nu găsi niciunul.

— Deces confirmat.

Îi scană și amprentele digitale.

— Identificarea confirmată. Delia, cercetează toată casa, dar mai întâi asigură droidul.

— Am asigurat deja droidul. Și am să fac cercetarea după ce o trezesc pe Frumoasa Adormită. A fost lichidat la fel ca și tatăl lui?

— Așa se pare. Îi luă temperatura corpului. A murit de mai puțin de două ore, fir-ar să fie!

Eve se ridică, studie unghiul corpului și unghiul armei.

— Din nou, de aproape. Stă întins. A dezactivat droidul - l-a lăsat la fel ca și sistemul de securitate pe modul de funcționare „nu

deranjați". Dar stă întins aici și nu este îngrijorat că va veni cineva să se aplece peste el. Poate că a luat tranchilizante. O să vedem la examenul toxicologic. Dar nu cred. O cunoștea. Nu-i era teamă de ea. Nu se temea pentru viața lui când femeia a intrat în încăpere.

Se duse la ușă ca să vadă întreaga scenă. Cher Reo ședea acum în capul oaselor, cu capul în mâini. Delia Peabody stătea m picioare lângă ea, surâzând afectat.

— Cercetarea casei, detectiv Peabody.

— Da, să trăiți. Voiam numai să mă asigur că civilul se simte bine.

— Mă simt foarte bine. Foarte bine. Numai că sunt puțin cam zdruncinată. Făcu semn cu mâna în direcția Deliei. I)u-te. N-am mai văzut niciodată un cadavru până acum, îi spuse ea lui Eve. Imagini, fotografii, dar n-am dat niciodată peste unul adevărat. M-a luat prin surprindere.

— Du-te jos și așteaptă-i pe cei care urmează să cerceteze locul faptei.

— Mă duc. Imediat. Spuneai că nu e mort decât de două ore. Ochii ei mai erau încă puțin sticloși, dar reuși să prindă privirea lui Eve. N-am putut să obțin mandatul mai repede. A trebuit să fac tot felul de manevre ca să-l obțin, în general. N-am putut să mă mișc mai repede.

— Nu dau vina pe tine.

Cher își rezemă din nou capul de perete.

— Poate că nu. Dar e greu să nu mă învinuiesc eu însămi, în mod sigur am fi găsit ceva, nu-i așa? Te așteptai la asta?

— Nu. Și cu greu o să mă convingă cineva că ar fi trebuit. I)u-te jos, Cher. Am treabă aici.

Cher se ridică în picioare.

— Pot să contactez ruda cea mai apropiată.

— Da, poți s-o faci. Nu-i spune că e mort. Comunică-i că este nevoie de ea în oraș. Mai fa o faptă bună și urc-o într-o navetă a

poliției și ad-o aici în cel mult o oră. Și ai grijă ce faci cu presa, Reo. Aici o să fie un balamuc total cât de curând.

Eve ridică termosul și îl mirosi. Cafea. Îl marcă, la fel și ceașca, platoul cu fructe și brânză ca să le trimită la laborator.

Eve lăsă cadavrul și se duse la birou, unde începu să verifice mesajele care veneau și plecau, datele intrate recent sau șterse. Puse toate discurile în pungi și marcă și calculatorul pentru transfer la unitatea de investigații IT.

— Casa este goală, raportă Delia. Droizii casnici - toți trei - sunt dezactivați. Toate ușile și ferestrele sunt închise și asigurate. Nu sunt semne că s-ar fi umblat la ele. McNab mi-a spus că de pe discul de la sistemul de securitate, cel care a început să înregistreze de la ora nouă dimineața, lipsesc două ore.

Eve se uită la ea și se încruntă.

— Două ore.

— Exact. În această perioadă nu este nicio înregistrare de la sistemul de intrare și ieșire din incintă. Discul se oprește la ora optsprezece treizeci și este reactivat la ora douăzeci patruzeci și doi. Ne arată clar cum ne apropiem de casă și suntem primiți la ora douăzeci și unu și șaisprezece.

Câteva minute, își spuse Eve. Am ratat-o cu numai câteva minute. Făcu un gest către dispozitivul de apelare de pe masă.

— Îl pusese pe modul de operare privat. Îl setase la ora șaptesprezece. Niciun fel de transmisii. Hai să verificăm celelalte dispozitive.

Porniră în jos în timp ce echipa de tehnicieni urca scara.

— Soția lui Icove este urcată în navetă chiar în momentul acesta. Va fi aici în aproximativ douăzeci de minute, le spuse Reo. Și am luat legătura și cu Morris.

— Foarte bine. Trebuie să stau de vorbă cu omul meu de În IT. Poți să rămâi aici sau să pleci.

— Să plec? Cher Reo râse scurt. Uită de chestia asta. N-am participat niciodată la anchetarea unei crime de la bun început. Or să vrea să mă dea în gât după ce închizi tu dosarul. Am nevoie de muniție ca să rămân în joc. Nu mă clintesc de nici.

— Foarte bine. Unde este camera de securitate? o întrebă I ve pe Delia.

— În spațiul de utilități și securitate, dincolo de bucătărie. În spatele casei.

— Începe verificarea dispozitivelor de apelare. Pune în pungi de probe toate discurile. Etichetează toate computerele pentru verificare. Al soției, ale copiilor, ale servitorilor.

Se uită din nou la Reo.

— Ai vorbit cu soția personal?

— Da. La legătura pe care mi-a dat-o droidul casnic.

I Inmptons.

— Foarte bine. Eve dădu din cap și pomi după McNab. Chiar dacă arăta ca o victimă a tendințelor modei, McNab e pricepea la electronică. Stătea cu un tub subțire de neon și examina ecranele pe o consolă, mormăind fel de fel de i omenzi într-un dispozitiv de mână.

— Ce faci aici? Ce ai găsit?

Îi aruncă lui Eve o scurtă privire.

— Chiar vrei să știi?

— Esențialul. Și în engleză.

— Am căutat în sistem aglomerări, scurtături, baipasuri. Aici ai esența. Surse multiple, scanare completă, mișcare, voce, detectare vizuală. Intrare prin cod și amprentă vocală. Nu am la mine decât un dispozitiv personal de mână, dar nu i'.iscsc niciun fel de lacune.

— Atunci cum au trecut?

— Asta e întrebarea. Se răsuci cu scaunul îndepărtându-se de consola de securitate și se scărpină în bărbie.

— O să examinăm totul mai atent acasă, dar se pare că au intrat pe verde.

— Cu alte cuvinte cineva le-a dat drumul în casă sau ei au dezactivat securitatea.

— M-am uitat puțin la dispozitivul ușii și nu prezintă semne de agresiune. Ar fi trebuit să se vadă. O să examinăm și chestiunea asta mai de aproape, dar după părerea mea, băiatul cel rău a intrat fără probleme. Fie că a fost acceptat de sistemul de securitate, fie că l-a ajutat o sursă din interior. Poate că i-a dat drumul înăuntru chiar mortul.

— Și după aceea s-a dus sus, a încuiat ușa, s-a întins pe canapea și a așteptat o lovitură în inimă?

McNab își umflă obrajii, apoi suflă aerul afară. Se bătu peste buzunare și scoase la iveală un inel de argint, prin care își trecu părul formând astfel o coadă de cal.

— Foarte bine, poate că n-a fost așa. Oricum, persoana a luat discurile pentru perioada de timp cât urma să fie văzută de cameră. Le-a scos pur și simplu. Nu sunt nici un fel dc semne de căutare pe aici. Și a trebuit să-mi folosesc șperaclul ca să deschid ușa. Era închis pe dinăuntru, ordonat și frumos.

Eve studie camera de securitate. Avea aproape dimensiunile biroului ei de la Centrală și era mult mai elegantă. Mai multe ecrane arătau imagini din diverse încăperi și de la intrări. McNab le lăsase active și Eve îi vedea pe tehnicieni în costumele lor de protecție cum lucrau. Cher Reo aflată la etajul principal vorbea la telefon, iar Delia Peabody se retrăsese la bucătărie, unde punea etichete pe un centru de comunicare și date.

Rămase nemișcată un moment, privind ecranele.

— Foarte bine, spuse ea, apoi se uită la Morris care intra pe ușa principală. Se consultă scurt cu Cher Reo, care ¡1 trimise în sus pe scări.

— OK, spuse ea din nou și îl lăsă pe McNab să-și facă treaba.

Droidul casnic stătea în bucătărie în așteptare. Eve îl activă.

— Domnul doctor Icove a avut vizitatori după ce soția Inia plecat astăzi de acasă?

— Nu, doamnă locotenent.

— Doctorul Icove a părăsit vreo clipă casa după ce soția Ini și copiii au plecat?

— Nu, doamnă locotenent.

Droizii ăștia aveau un lucru bun, își spuse Eve. Vorbeau la obiect.

— Cine a setat sistemul de securitate aseară? Cine a ordonat închiderea pe perioada nopții?

— Domnul doctor Icove a încuiat personal la ora vaptesprezece treizeci, chiar înainte să mă dezactiveze pentru perioada nopții.

— Și ceilalți droizi?

— Amândoi au fost dezactivați înaintea mea. Eu am fost uliima. Setată pe modul de somn la ora șaptesprezece treizeci ip cinci, cu comanda „nu deranjați".

— Ce a mâncat aseară?

— Nu mi s-a cerut să servesc masa de seară. Am servit Mipă - pui și orez la ora treisprezece și cincisprezece. Dar iii Icove a consumat numai o porție mică din fiecare fel, o i cașcă de ceai din ginseng și trei biscuiți de grâu.

— A mâncat singur?

— Da, domnule locotenent.

— La ce oră a plecat soția lui?

— Doamna Icove și copiii au plecat la ora douăsprezece iînzeci. Doamna Icove mi-a dat instrucțiuni să-i servesc lomnului doctor Icove supă și ceai. Și-a exprimat îngrijorarea pentru că nu mânca cum trebuie și se va îmbolnăvi.

— Au avut o conversație?

— Conversațiile dintre membrii familiei și oaspeți sunt confidențiale.

— Aici este vorba de anchetarea unei crime. Funcțiile tale de confidențialitate sunt anulate. Au avut o conversație

Droidul părea stânjenit.

— Doamna Icove și-a exprimat dorința ca domnul Icove să-i însoțească sau să-i permită să trimită copiii cu guvernanta droid ca să poată rămâne cu el. Domnul doctor Icove a insistat să plece și ea cu copiii și i-a spus că va veni și el într-o zi sau două. I-a comunicat dorința de a fi singur.

— Nimic altceva?

— S-au îmbrățișat. A sărutat copiii. Le-a urat drum bun. Am pregătit și am servit mâncarea pe care a comandat-o doamna Icove pentru el. La puțin timp după aceea a plecat la Centru și m-a informat că se va întoarce la ora cinci, așa cum a și făcut.

— Singur?

— Da, s-a întors singur, și a început dezactivarea droizilor și încuierea.

— Ai servit fructe și brânză seara aceasta?

— Nu, doamnă locotenent.

— Foarte bin. Deocamdată asta e tot.

Sus, Morris tocmai termina examinarea la fața locului. Purta un halat transparent peste o cămașă purpurie și pantaloni negri strâmți. Își strânsese părul la spate în trei cozi de cal perfect aliniate.

— Te-ai împopoțonat așa numai pentru mine? întrebă Eve.

— Am o întâlnire la ore târzii, cu potențial mare de încălzire. Dar am să încep de dragul tău. Cum a fost tatăl, așa e și fiul. Aceeași metodă, același tip de armă, aceeași cauză a decesului.

Se vede acolo.

Îhî. Morris se aplecă deasupra cadavrului. Ucigașul în h..1 unghi și cam la această distanță. De aproape și foarte l'i'iNonal.

Am nevoie de examenul toxicologic.

II ii. Se îndreptă din nou și se uită la tavă. Nimic din ce .ii aici nu pare să fie atins. Ce risipă! Sunt niște fructe care mita foarte bine.

I)roidul casnic raportează că a mâncat puțină supă de

I mii ni orez, câțiva biscuiți de grâu și ceai la ora treisprezece. \ dezactivat droizii cu puțin după ora șaisprezece. Niciunul din ci nu a servit această tavă.

Așa că și-a luat-o singur. Sau i-a adus-o ucigașul.

Poate că a luat tranchilizante, poate că nu. Oricum, ui nul stă culcat aici și primește o lovitură în inimă.

Îl cunoștea pe ucigaș.

Îl cunoștea și avea încredere în el. Se simțea destul de bine în prezența lui ca să se întindă pe canapea. Poate că i-a Iul chiar el drumul ucigașului înăuntru și apoi a fost ademenit nici, sus. Dar nu văd de ce.

Eve scutură din cap.

De ce să se chinuiască să-l ducă sus, să-i pună mâncare Iii farfurie? De ce să nu-l oprească pur și simplu jos, să-și

II tije un efort? Poate că vrei să ai mai întâi o discuție, dar ce limba, poți s-o ai și jos. Ușa este încuiată. Cu încuietoarea pe dinăuntru.

— A, misterul ușii încuiate. Ești Poirot al nostru - numai. a îți lipsește mustața și accentul.

Eve știa cine este Poirot pentru că răsfoise niște romane dc Agatha Christie după ce văzuse filmul *Martorul acuzării* și crima de acolo.

— Nu e chiar un mister, îl corectă Eve. Ucigașul cunoaște codurile. Își face treaba, setează codurile din interior, închide ușa și pleacă. Ia discurile de la dispozitivul de securitate pentru perioada de timp respectivă. Și resetează chiar și sistemul de securitate.

— Omul cunoștea topografia locului.

— Ea. Pun pariu că este o femeie. Ia-l la centrală, vreau să verifici de aproape dacă nu există alte răni, ciupituri, urme de apăsare, strângere, orice. Dar nu cred că ai să găsești așa ceva. Și nici tranchilizante. Și tatăl ca și fiul, repetă ea. Da, exact la fel.

9

Eve își găsi timp ca să-l contacteze pe Roarke.

— Am fost acasă la Icove și l-am găsit mort. Mă întorc lArziu.

— Ăsta e un raport plin de miez, locotenente. Cum a murit?

— La fel ca și tatăl lui.

Ieși din încăpere în timp ce vorbea, ca s-o poată supraveghea și pe recenta văduvă.

— Soția și copiii au plecat la casa lor de weekend astăzi nini devreme. Era singur acasă, cu toate ușile încuiate și nsigurate și servitorii dezactivați. Și stătea întins pe canapeaua tlm biroul lui. Cu un bisturiu în inimă. Camera era încuiată yi pe o tavă se aflau câteva gustări.

— Interesant, făcu Roarke.

— Da. Și mai interesant este faptul că băieții din echipa idinică nu au găsit niciun fel de urme de forțare a ușilor, iar discul de la sistemul de securitate care cuprinde perioada i urnei a dispărut. Sistemul de securitate era activat în moincntul sosirii noastre și pus pe modul de funcționare complet, i…i cum raportează și servitorii că l-a setat chiar doctorul uniră aceasta. Ucigașul a pătruns la aproape nouăzeci de minute după aceea. Este o treabă bine făcută.

Te gândești iarăși la un profesionist?

— Toate aparențele sunt în favoarea acestei idei. Ne vedem mai târziu.

— Pot să te ajut cu ceva de aici, de unde sunt?

— Găsește-mi banii, spuse ea și încheie transmisiunea în momentul în care văzu mașina care venea în urma unui echipaj de poliție.

Coborî s-o întâmpine chiar ea pe Avril Icove.

Avril era îmbrăcată într-un costum gri, cu pantaloni și o jachetă, cu o haină roșie aruncată elegant pe umeri. Ghetele moi cu tocuri se asortau cu haina.

Coborî din mașină înainte ca șoferul să apuce să-i deschidă ușa.

— Ce s-a întâmplat? E ceva rău? Will!

Eve îi tăie calea și punând o mână pe brațul femeii sesiză vibrația trupului ei.

— Doamnă Icove, trebuie să veniți cu mine.

— Ce este? Ce este? Vocea ei era gâtuită de emoție și avea ochii ațintiți asupra ușii de la intrare. S-a produs un accident?

— Mergem înăuntru ca să stăm jos.

— Mi-au telefonat, mi-au telefonat și au spus că trebuie să vin imediat acasă. Dar nimeni n-a vrut să-mi spună de ce. Am încercat să-l sun pe Will, dar nu răspunde. E aici?

Dincolo de baricada instalată de poliție erau o mulțime de gură-cască. Eve îi dădu la o parte și o conduse pe Avril către casă.

— Ați plecat în după-amiaza aceasta.

— Da, da, cu copiii. Will dorea ca eu și copiii să plecăm departe de…de toate acestea. Și voia să fie un timp singur. Nu mi-a plăcut să-l las singur. Unde este? E rănit?

Eve o duse înăuntru, o trase mai departe de trepte și o conduse spre living.

— Stați jos, doamnă Icove.

Trebuie să vorbesc cu Will.

I ve îi susținu privirea.

Îmi pare rău, doamnă Icove. Soțul dumneavoastră este MMM I A fost ucis.

(¡ura lui Avril se mișcă de parcă ar fi vrut să rostească t rva, dar de pe buzele ei nu ieși niciun sunet. Dădu din mâini n dată, apoi și le încleștă în poală.

Will!

Lacrimile începură să curgă, dând ochilor ei o culoare dc ametist.

— Un accident?

— A fost asasinat.

— Dar cum se poate așa ceva? Cum se poate? Lacrimile alunecau încet pe obrajii ei. Noi abia am…avea de gând să vină și el mâine. Voia numai puțină liniște.

Eve se așeză pe canapea.

— Doamnă Icove, aș dori să înregistrez ceea ce spuneți, pentru raportul meu. Aveți obiecții?

— Nu, nu.

Eve dădu drumul recorderului, introduse datele de identificare.

— Doamnă Icove, trebuie să știu unde v-ați aflat de la cinci treizeci în după-amiaza aceasta până la ora nouă seara.

— Ce?

— Pentru raport, doamnă Icove. Puteți să ne spuneți unde ați fost în această perioadă de timp?

— Am luat copiii. I-am dus la casa noastră din Hamptons. Se ridică absentă și își dădu jos haina de pe umeri. Aceasta arăta ca o baltă de sânge pe fundalul culorilor pale ale încăperii.

— Am plecat…am plecat imediat după prânz.

— Cu ce ați călătorit?

— Cu naveta. Cu naveta noastră personală. I-am dus apoi la o plimbare pe malul mării. Speram să facem un picnic, dar era prea răcoare. Am înotat în piscină și am luat masa. Lissy, fetița noastră, adoră apa. Ne-am dus în oraș să mâncăm o înghețată și i-am întâlnit acolo pe vecinii noștri. Apoi i-am invitat la noi. Don și Hester. Au acceptat să bea un pahar cu noi.

— La ce oră se întâmpla asta?

Ochii femeii deveniră inexpresivi în timp ce povestea. Acum clipi ca cineva care se trezește brusc din somn.

— Poftim?

— La ce oră au venit vecinii dumneavoastră?

— Pe la șase, așa cred. Și au rămas la cină. Nu voiam să fiu singură. Lui Will îi place să fie singur atunci când este stresat sau supărat. Dar eu prefer să mai fie cineva cu mine. Am luat masa cam pe la șapte și copiii s-au dus la culcare la ora nouă. Am jucat cărți. Am făcut un bridge în trei. Don, Hester și cu mine. Și apoi au telefonat - femeia aceea, nu mai țin minte cum o cheamă. A sunat și a spus că trebuie să vin acasă. Hester a rămas cu copiii.

— De ce era stresat soțul dumneavoastră?

— Din cauza tatălui său. Tatăl său a fost asasinat. O, Doamne! își încrucișă mâinile peste piept. O, Doamne!

— Soțul dumneavoastră simțea că este în pericol? Amenințat? Știți dacă a fost amenințat de cineva?

— Nu, nu. Suferea din cauza tatălui lui. Firește, suferea și era supărat.

Avril își cuprinse coatele cu mâinile și își frecă mâinile ca și când i-ar fi fost frig. Și avea sentimentul…scuzați-mă, avea sentimentul că nu faceți o treabă foarte bună. Era supărat pentru că își închipuia că încercați cumva să compromiteți reputația tatălui lui.

— În ce fel?

Nu știu. Nu pot să vă spun. Era supărat și voia să fie «liigur.

(c știți despre munca lui?

Munca lui? Este chirurg, un chirurg foarte talentat și important. Facilitățile de la centru sunt dintre cele mai bune illu lume.

Discuta cu dumneavoastră despre munca lui? Și în În i iul despre proiectul și cercetările Iui personale?

— Un om cu o profesie atât de importantă nu-și aduce munca acasă în fiecare zi. Are nevoie de un sanctuar.

Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Nu înțeleg întrebarea.

— Ce știți despre proiectele pe care soțul și socrul dumneavoastră le efectuau în afara înregistrărilor oficiale, ci să spunem așa?

Lacrimile continuau să-i împăienjenească ochii și să-i altereze vocea.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Mă interesează un proiect pe termen lung pe care soțul și socrul dumneavoastră îl urmăreau cu foarte mare asiduitate. Un proiect care avea nevoie de facilități de amploare, la centru sau în afara lui. Un proiect referitor la tratamentul unor tinere.

Lacrimile se desprinseră și pentru o clipă ochii de culoarea lavandei rămaseră limpezi. Era ceva în ei, ceva ascuțit și rece. Apoi acel ceva dispăru, acoperit de un alt val de lacrimi.

— Îmi pare rău. Nu știu nimic despre el. Nu eram implicată în activitatea lui Will. Vreți să spuneți că munca lui i-a cauzat într-un fel moartea?

Eve schimbă subiectul.

— Cine deține codurile de securitate ale casei?

— Ah…Will și cu mine, firește. Și tatăl lui - și tatăl lui le avea. Servitorii.

— Altcineva?

— Nu. Will era foarte meticulos în privința securității. Schimbam codurile la fiecare câteva săptămâni. O grijă în plus, spuse ea cu o urmă de zâmbet. Nu prea pot să țin minte cifrele.

— Cum era căsnicia dumneavoastră, doamnă Icove?

— Cum era căsnicia mea?

— Aveați probleme? Fricțiuni? Soțul dumneavoastră vă era fidel?

— Firește că era fidel. Avril își întoarse capul într-o parte. Ce lucru oribil ați întrebat!

— Cel care l-a ucis pe soțul dumneavoastră a fost primit în casă sau cunoștea codurile. Un bărbat aflat în stare de stres poate să-și trimită soția și copiii de acasă pentru câteva zile ca să petreacă un timp cu iubita.

— Eu am fost singura lui iubită. Vocea lui Avril scăzu devenind o șoaptă. Am fost ce și-a dorit. Era un soț și tată iubitor, un doctor devotat. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău nici mie, nici copiilor. Nu ar fi pângărit niciodată căsnicia noastră cu un act de infidelitate.

— Vă rog să mă scuzați. Știu că este greu.

— Nici nu pare real. Nu mi se pare posibil. Ce ar trebui să fac acum? Nu știu ce trebuie să fac.

— O să trebuiască să luăm trupul soțului dumneavoastră de aici pentru examinare.

Avril tresări.

— Autopsie?

— Da.

— Știu că trebuie. Nu-mi place gândul acesta și ce se va întâmpla. Unul dintre motivele pentru care nu discutam despre munca lui Will este că nu-mi place ideea de…a tăia și a repara cu laserul.

I ricoasă? O soție de doctorși o femeie căreia îi plac iltumdc polițiste!

I upă o scurtă ezitare încercă să schițeze un zâmbet.

I'robabil că îmi plac rezultatele finale, dar aș prefera ni nu am de-a face cu sângele. Trebuie să semnez ceva?

Nu, deocamdată nu. Vreți să telefonăm cuiva? Vreți să lu.îți legătura cu cineva?

Nu. Nu am pe nimeni. Trebuie să mă întorc la copii. Mi mi Ic i se ridicară din poală și îi apăsară buzele care lii-murau. Copilașii mei! Trebuie să le spun. Trebuie să am yrijă de ei. Cum am să le explic?

Vreți un consilier psihic?

Nu, nu acum. Cred că au nevoie de mine. Deocamdată numai de mine. De mine și de timp. Trebuie să mă duc la copiii mei.

Avril șovăi din nou, apoi scutură din cap.

— Am să aranjez să fiți însoțită înapoi. Eve se ridică în picioare. Voi avea nevoie de dumneavoastră, așa că rămâneți prin preajmă, doamnă Icove.

— Bineînțeles. Firește că o să fiu la dispoziția dumneavoastră. Diseară rămânem la Hamptons. Departe de oraș. I)eparte de toate astea. Presa oricum n-o să ne dea pace, dar am să mă simt mai bine acolo. Will ar fi dorit să-i apăr pe copii.

— Aveți nevoie de ceva de aici?

— Nu. Avem acolo tot ce ne trebuie.

Eve o urmări cu privirea cum se îndepărtează și se urcă în mașină, de astă dată cu o escortă a poliției.

Când termină ancheta la fața locului, Eve îi făcu un semn Deliei.

— Biroul meu de acasă este mai aproape. Am să scriu raportul de acolo și am să aranjez după aceea să te ducă cineva acasă. lin-

— Vrei să stau cu tine?

— Deocamdată.

Se îndreptă către mașină și îi întinse Deliei înregistrarea discuției cu Avril Icove.

— Ascultă și spune-mi ce părere ai.

— Sigur că da.

Delia se instală în mașină și dădu drumul player-ului în timp ce Eve conducea. Eve intră pe propria poartă ascultând vocea lui Avril.

— Tremură, spuse Delia, plânge, dar se ține bine.

— Ce lipsește?

— Nu a întrebat cum a murit.

— Nu a întrebat cum, unde, de ce și nici cine l-a omorât. Și nici n-a cerut să-l vadă.

— Ceea ce este ciudat, de acord. Dar șocul se manifestă în diferite feluri.

— Care este întrebarea numărul unu pe care o pune un membru șocat al familiei când este informat?

— Probabil că întrebarea numărul unu este: Sunteți sigur?

— N-a întrebat deloc, n-a insistat să i se dovedească, începe cu întrebarea: A fost un accident? O întrebare de rutină, încearcă să-și găsească echilibrul. Foarte bine. Tremura toată când am dus-o în casă - asta înțeleg. Dar n-a întrebat deloc cum a murit.

— Pentru că știa? Asta ar rezulta, Eve.

— Poate că da. N-a întrebat cum am intrat, cum l-am găsit. N-a spus nicio clipă: O, Dumnezeule, cineva a intrat prin efracție, a fost un jaf! Nu a întrebat dacă a ieșit din casă și a fost ucis. Eu nu i-am spus că asasinatul s-a comis în casă. Dar dacă te uiți la chipul ei pe înregistrarea video, vezi că privește de câteva ori în sus, spre scări. Știa că e acolo, mort.

— Putem să verificăm dacă a fost sau nu acolo unde susține că s-a aflat în perioada de timp respectivă.

În mod sigur a fost acolo. Precis că are un alibi foarte tolid. Dar este cumva implicată în chestia asta.

Stăteau în fața casei. Eve se încrunta prin parbriz.

— Poate că o înșela, sugeră Delia. Folosește ceea ce i s-a întâmplat tatălui ca sursă de inspirație și găsește pe cineva nrt 1 lichideze. Poate că ea îl înșela și și-a spus că e mai bine sA I știe mort. Îi transmite iubitului codurile de securitate, îi înregistrează dinainte amprenta vocală. Și acesta îl înjunghie pc soț, imitând modul de operare al primei crime.

— De unde a apărut tava cu fructe și brânză?

— La naiba, Eve Dallas! Icove putea să-și comande o gustare.

— Provine de la unitatea din bucătărie. Am verificat.

— Și ce-i cu asta?

— De ce să se ducă jos, să comande o gustare și s-o ducă sus? Dacă vrei o gustare, folosești automatul.

— Lee-Lee Ten, îi reaminti Delia. Poate că și el este așa. Poate că îi place să-și facă de lucru prin bucătărie când îl obsedează ceva.

— Nu-l încântă bucătăria. Poate ea, Avril, să se fi purtat așa, dar nu el. Nu doctorul Will.

— Poate că era jos și a decis să se ducă sus. A comandat-o ca s-o ia cu el. Și când ajunge sus constată că nu-i este foame, se întinde pe canapea și adoarme. Amantul frumos, dar neglijent al soției intră în casă, se duce sus, intră în cameră, îi înfige bisturiul în inimă, ia discul, resetează sistemul de securitate și pleacă.

Eve scoase un sunet obscen.

— O să discutăm cu prietenii, cu vecinii și cu asociații. O să-i verificăm din nou finanțele personale, vom examina modul ei de viață.

— Dar nu-ți place varianta mea cu iubitul.

— Nu exclud amantul frumos, dar șleampăt. Însă dacă este așa, s-au mișcat al naibii de repede ca să meargă totul așa de uns. Pun pariu că treaba a fost planificată cu multă grijă și cu la fel de mult timp în avans ca și asasinarea bătrânului doctor. Aceiași oameni și același motiv în spatele ambelor crime.

— Poate că Dolores este iubitul ei frumos, dar neglijent.

Eve deschise ușa.

— Ia mașina. Vino înapoi la ora șapte. O să dormim câteva ore înainte să mergem la Centrală.

Peabody se uită la dispozitivul de la mână.

— Oh! Se pare că am să pot dormi cinci ore.

— Vrei să dormi? Fă-te vânzătoare de pantofi.

Eve nu fii surprinsă să-l găsească pe Summerset complet îmbrăcat în hol.

— Acum și fiul lui Icove este la fel de mort ca și el. Își scoase haina și o aruncă pe stâlpul din capul scărilor. Dacă chiar vrei să ne ajuți, scotocește mai adânc în memorie și vezi ce găsești. Precis era băgat în ceva.

— Orice persoană pe care o vezi trebuie să fie pătată?

Eve aruncă o privire în urmă în timp ce urca scara.

— Dacă vrei să descoperi cine l-a ucis și nu să-l canonizezi, o să cauți tocmai petele.

Continuă să urce și se duse direct în biroul ei. Roarke intră pe ușa laterală.

— Dacă eu aș veni acasă și un polițist m-ar întâmpina la ușă, începu ea, și mi-ar spune că ai fost asasinat, ce crezi că aș face eu?

— Ai cădea într-o fântână a disperării din care n-ai mai putea ieși tot restul vieții tale triste și pustiite.

— Haide, haide. Fii serios.

— Mi-a plăcut foarte mult varianta asta. Roarke se rezemă de tocul ușii. Mai întâi îmi imaginez că i-ai da un șut im li licitului mesager și oricui ar fi suficient de tâmpit ca să u i în calea ta și i-ai da la o parte. Ca să te duci să vezi cu i ii Im tăi. Și aș spera că vei vărsa un ocean de lacrimi fierbinți,i amare deasupra trupului meu. Iar după aceea ai afla tot ce ii poate afla și l-ai urmări pe ucigașul meu până la capătul pământului.

— OK. Eve se așeză pe marginea biroului ei și îl studie.

I tur dacă nu te-aș mai iubi?

Atunci viața mea nu ar mai merita să fie trăită și m-aș mucide probabil sau aș muri de inimă rea.

Eve fu nevoită să-i zâmbească, apoi deveni din nou u i ioasă și dădu din cap.

— Nu-l iubea. Văduva. A înscenat o reprezentație demnă, dur nu avea toate replicile și nu a…Cum se spune atunci când actorii…

Întinse mâinile în lături și luă o expresie oripilată, bătându-se cu brațele încrucișate peste piept.

— Mimează? Te rog să nu mai faci așa, mă înspăimânți.

— Nu mimează. Oamenii ar trebui să aibă voie, ba nu, s ar cuveni să li se ceară să-i alunge pe mimi pe stradă cu bâta. Nu transmite emoții, aceasta este expresia. Avril nu a transmis o emoție credibilă. Folosește un anumit ton când vorbește despre el și un alt ton când pomenește de copii. Îi iubește pe copii. Dar nu-l iubea pe tatăl lor, sau nu-l mai iubea. Nu ca mai înainte. Delia susține că are o aventură.

— Pare rezonabil. Ție nu ți se pare?

— Când mai am eu timp de aventuri dacă tu îmi anihilezi orice șansă?

Roarke întinse mâna și o trase repede de păr.

— Ești foarte rapidă în seara asta.

— Da, pentru că îmi bâzâie un fel de sonerie în cap în legătură cu chestia asta. Poate că are și o aventură și poate că este suficient de deșteaptă și de calculată încât să repete întocmai asasinatul socrului ei ca să tulbure apele. Dar mă gândesc la fapte așa cum arată. Două asasinate legate între ele comise de aceleași persoane implicate sau în numele acestora. Iar ea este implicată.

— De ce? Bani, sex, teamă, putere, furie, gelozie, răzbunare. Nu sunt acestea motivele?

— Da, puterea este printre ele. Amândoi erau niște bărbați puternici și au fost uciși cu un instrument al meseriei lor. Dacă este răzbunare, este rece ca gheața. Nu văd niciun fel de frică, iar banii nu-i spun nimic. Gelozia pare puțin probabilă. Răzbunarea - aceasta este necunoscuta.

— Banii sunt din belșug și bine canalizați. Încă nu am găsit nimic dubios. Conturile lor sunt în ordine, extrem de bine organizate și întreținute.

— Trebuie să mai fie ceva pe undeva.

— Atunci am să-i găsesc.

— Iată care este esența.

Eve îl informă foarte rapid. În timp ce vorbea, Roarke intră în încăpere și deschise o ușă ascunsă de unde scoase o sticlă de brandy. Își turnă un păhărel și, cunoscându-și soția, comandă pentru ea o ceașcă de cafea fără lapte. Spera ca aceasta să fie ultima în acea zi lungă.

— Nu-i plăcuseră victimele ei, își spuse el. Dar asta nu avea s-o împiedice să-l urmărească pe făptaș, oricine ar fi fost el.

De astă dată morții n-o obsedau. În schimb o preocupau fetele de care credea ea că se folosiseră cei doi. Și de dragul lor Eve ar fi făcut totul pentru a găsi răspunsurile.

— Nu este imposibil ca sistemul să fi fost compromis, spuse el după ce Eve termină informarea. Îi dădu ceașca de cafea. Dar în cartier Ia ora aceea a serii - trebuie să ai calități cu totul deosebite ca să găsești ceva. Și trebuie să ai calități și mai grozave dacă cei de la tehnic care examinează sistemul o să descopere că nu s-a umblat la el.

(„ci mai probabil este că ea avea codurile, iar tehnlt mi ii o să le ia unul câte unul să vadă dacă sunt comnise. Dacă ordinele lui Icove au fost contramandate de

m într-un anumit moment mai devreme, unul dintre droizi ii li putut să deschidă ușa pentru ucigaș și apoi să i se spele memoria.

Asta se vede. Asta dacă nu ești, așa cum spuneam, i'iiinm de talentat.

Nu mânca - Icove, vreau să spun. Nu avea poftă de niAncare. Așa că dacă stomacul începe să-i chiorăie, foarte lunc, vrea o gustare. Dar lucrează în biroul lui. Sechestrat ui olo. Ștergând datele. Pun pariu pe ce vrei.

Eve se plimba prin cameră.

Nu se duce jos lâ bucătărie ca să comande o tavă cu Iructe. Nu este eficient. Și știi cum arată tava? Este o tavă h mnoasă cu finețe frumoase, aranjate cu multă artă împreună cu brânza și mai știu eu ce. Este mâna soției.

— De unde să știu eu? spuse Roarke sec. Nu cred că soția mea mi-a aranjat vreodată fructe și brânză cu multă artă pe lavă.

— Mă depășește. E treabă de femeie și e sâcâitoare. Genul de treburi pe care le fac femeile sâcâitoare ca să convingă pe cineva să mănânce. Dar n-a fost soția lui. Ea era la Hamptons și mânca înghețată cu copiii, se întreținea cu vecinii. Avea grijă ca cineva să poată jura cu mâna pe un munte de Biblii că altcineva vârâse bisturiul în inima lui Icove. Așa că poate că Icove călca pe alături, iar cea care a aranjat tava și soția lui lucrau mână în mână.

— Și am ajuns din nou la sex.

— Da. Dar poate că el le înșela pe amândouă. Și poate că tatăl lui cel sfânt era un pervers și se juca cu toate trei. Dar nu este vorba despre asta. Nu poate fi vorba despre sex. Este vorba despre proiect. Despre munca lor. Avril m-a mințit când a spus că nu știe nimic despre munca lui, când de fapt era la curent cu cercetarea lui particulară pe termen lung. Acesta era elementul care lipsea din rutina ei zilnică. Dar a existat un moment de furie. Am văzut cum i-a strălucit în ochi.

Eve sorbi din cafea.

— Ar fi putut să plaseze arma la Centru. Cine să-i pună întrebări doamnei Icove dacă se plimbă pe acolo? E destul de ușor să pui mâna pe un bisturiu și să-l ascunzi. Ea reprezintă principala verigă de legătură între cele două victime. Fostă pupilă a unuia, soție a celuilalt. Poate că participa și ea la acest proiect.

— E cam lungă așteptarea pentru a te răzbuna, remarcă Roarke. Între timp se creează o mulțime de legături emoționale. Nu ar fi putut fi forțată să se căsătorească și să trăiască cu Will Icove și să

facă copii cu el, Eve. Trebuia să fie decizia ei. Dacă este implicată, cred că este mai degrabă vorba de faptul că a descoperit proiectul - a avut obiecții, a fost indignată, furioasă.

— Dar tot mai avea o alternativă. Dacă ești atât de indignat, dai totul în vileag. Putea s-o facă în mod anonim. Să ofere suficiente date autorităților pentru a le determina să ancheteze. Nu-l ucizi pe tatăl copiilor tăi pentru că ești nemulțumită de munca lui colaterală. Îl părăsești, sau îl ataci pe cale legală. Să omori doi oameni în felul acesta? Este un act personal, cauzat de o acțiune personală.

Eve ridică din umeri.

— Mă mai gândesc. Am să stau de vorbă cu Mira.

— E târziu, hai să mergem la culcare.

— Mai întâi vreau să scriu toate astea, cât timp îmi sunt proaspete în memorie.

Roarke se apropie de ea și o sărută pe frunte.

— Să nu mai bei cafea.

Rămasă singură, scrise raportul, mai adăugă câteva însemnări despre caz și apoi formulă câteva întrebări.

Avui Icove - rude în viață?

I .ita exactă și împrejurările tutelei lui Icove?

Rutina zilnică, săptămânală? Când ieșea din casă singură? Unde se ducea? Când?

Legătura posibilă cu femeia numită Dolores Nm Im-Alvarez.

Vreo operație la trup sau la față?

Ultima vizită la centru înainte de moartea socrului.

Sunt ceea ce dorea el.

Ce luase la Hamptons, dacă luase ceva, în general?

Eve se rezemă de spătar, lăsă gândurile să i se mai învârtă I ii în minte câteva clipe. Avea iar poftă de cafea. Închise biroul Vi se duse

în dormitor. Roarke lăsase lumina aprinsă ca să nu meargă pe întuneric. Eve se dezbrăcă și își puse pe ea o i rtmașă de noapte. Când se strecură în pat, Roarke o cuprinse iii brațe.

— Am mai vrut încă o cafea.

— Sigur că da.

— N-a vrut ca ei să sufere.

— Foarte bine.

Se simțea din ce în ce mai bine în brațele lui calde.

— Voia ca ei să moară, dar nu voia să sufere. Dragoste. Ură. Este complicat.

— În mod sigur.

— Iubire. Ură. Dar fără patimă. Căscă alene. Dacă ar trebui să te ucid, aș vrea să suferi. Foarte tare.

Roarke zâmbi pe întuneric.

— Mulțumesc, draga mea.

Zâmbi și ea și alunecă într-un somn greu.

10

La ora șapte dimineața, Eve bea a doua ceașcă de cafea și trecea în revistă informațiile pe care le găsise despre Avril Icove.

Notă data nașterii lui Avril, data morții părinților ei și că devenise în mod oficial pupila lui Icove înainte să împlinească șase ani.

Citi apoi datele referitoare la educația lui Avril - Academia Brookhollow, Spencerville, New Hampshire, clasele I - XII și continuarea studiilor la Brookhollow College.

Așadar, drăguțul de doctor o trimisese pe Avril la internat chiar de la început. Oare ea cum se simțise, se întrebă Eve. Și-a pierdut mama - și unde era copilul în timp ce mama ei se stingea…unde se întâmplase asta? în Africa. Cine avea grijă de fetiță în timp ce mama ei salva vieți și și-o pierdea pe a ei în Africa?

După ce își pierde mama este expediată la școală. Niciun fel de rude în viață. Asta chiar că e mare ghinion, își zise Eve. Nici frați, nici surori; și părinții ei fuseseră la rândul lor singuri la părinți. Bunicii morți înainte de nașterea ei. Niciun fel de unchi sau mătuși, sau vreun văr de-al doilea.

Cam ciudat, își spuse Eve. Aproape toți oamenii aveau niște rude. Măcar îndepărtate. Ea nu avea, dar existau întotdeauna și excepții de la regulă. Iisuse, uite ce i s-a întâmplat lui Roarke! A trăit toată viața fiind convins că e singur pe lume și dintr-odată s-a pomenit cu atâtea rude că are cu ce să populeze un întreg orășel.

I ar din dosarul lui Avril nu reieșea că avea alte rude de »Unge în afara celor doi copii.

Așadar are aproape șase ani, și-a pierdut mama, iar Icove, întinde ei legal, o trimite într-o școală cu pretenții. Chirurg ni nput cu realizarea Icoanei Icove, își creștea propriul fiu urc trebuie să fi avut pe atunci, ia să vedem, șaptesprezece

IWII.

Adolescenții au talentul de a produce necazuri și de a Iuti a în necazuri. Dar studiase dosarul doctorului Will și i nustatase că era la fel de nepătat ca și cel al tatălui său.

Între timp, Avril se apropia de șaisprezece ani și era la tu oeași școală, ceea ce lui Eve i se păru ca un fel de condamnare la închisoare. Sigur, își spuse ea în timp ce sorbea ilm nou din cafea, școala trebuie să fi fost un fel de închi- Noure pentru ea.

Estima timpul care mai rămăsese până va deveni majoră t va putea să scape din sistem - își aminti ea - din sistemul nire o devorase după ce fusese găsită pe aleea aceea din Pallas. Și apoi direct la Academia de Poliție. Alt sistem, iceunoscu ea, dar de astă dată fusese alegerea ei. În sfârșit, decizia ei.

Dar Avril avusese de ales?

Studii de artă, citi Eve, cu studii secundare de științe casnice și teatru. Căsătorită cu Wilffed B. Icove junior în vara de după obținerea diplomei - el având pe atunci vreo treizeci și cinci de ani și niciun fel de pată în dosarul lui, niciun fel de coabitări cu alte femei.

Va trebui s-o stimuleze pe Nadine să vadă dacă nu găsește ceva mai suculent despre viața personală a tânărului și bogatului doctor în ziarele mai vechi.

Avril nu lucrase niciodată. Statut de mamă profesionistă după nașterea primului ei copil.

N-avea nici dosar penal.

Auzi fașâitul ușor al încălțărilor Deliei și mai sorbi o dată din cafea, în timp ce Delia își făcu apariția.

— Avril Icove, începu Eve. Evaluarea personalității.

— Ei bine, la naiba, nu știam că mai întâi trebuie să completez un chestionar. Delia își trânti jos poșeta și miji din ochi.

— Elegantă și reținută, mormăi ea. Bine crescută și manierată și - aș vrea să adaug - corectă. Consideră că teritoriul ei este casa - pornind de la ideea că profesia ei este să fie mamă, în timp ce el o exercită pe cea de doctor. Și aș mai spune că are gust și este discretă.

— Dar purta o jachetă roșie, spuse Eve.

— Și?

— Nimic, poate că nu înseamnă nimic. Toată eleganța aceea calmă din casă contrastează cu jacheta ei roșie. Eve ridică din umeri. Altceva?

— Mi s-a părut că este și foarte supusă.

Privirea lui Eve se aprinse brusc:

— Cum așa?

— Când am fost prima dată acasă la Icove, acesta îi spunea ce să facă. Nu în genul, „Ei, ticăloaso, mișcă-ți fundul la bucătărie". Nu era dur, nici măcar foarte direct, dar avea o atitudine fermă. El era șeful, el lua toate deciziile. Iar ea este SOȚIA cu majuscule.

Delia se uită lung la cafea, dar continuă:

— Și m-am mai gândit la ceva. Era obișnuită ca el să conducă dansul și să ia deciziile. Așa că nu e chiar foarte surprinzător că nu a avut nicio reacție când i-ai zis că omul a murit. Nimeni nu-i spusese cum trebuie să se poarte în asemenea împrejurări.

— A făcut timp de șaisprezece ani studii la școli particulare și a obținut note foarte mari.

I xistă o mulțime de oameni care sunt foarte buni la Im A Muri, dar nu au calități practice.

I'une-ți niște cafea, că ai început să salivezi.

Mulțumesc.

Tatăl ei le-a abandonat, mama este genul de misionar nu (lu ai, plecată în sălbăticie. Moare acolo. Eve ridică vocea nu l)elia se dusese la bucătărie. Singura ei legătură cu Icove uite de ordin profesional. Poate că erau și amanți, dar nu tini că asta contează.

I ve lăsă capul într-o parte și studie imaginea de identi- Ilutie a lui Avril de pe ecran. Elegantă, își spuse ea. Mai mult, impresionantă. La prima vedere părea blândă. Dar ea v A/.use licărirea aceea, care durase numai o clipă. Și în ochii m na erau reflexe de oțel.

Ne întoarcem la scena crimei, continuă ea. Vreau să merg prin toată casa, cameră cu cameră. Să vorbesc cu vecinii, t ii ceilalți servitori. Trebuie să-i verificăm și alibiul. Și vreau „î știu când a fost ultima dată la Centru, înainte de moartea socrului ei.

— O să fii cam ocupată, spuse Delia cu gura plină de gogoși cu glazură. Erau chiar acolo, molfai ea, când Eve se încruntă.

— Unde?

— La G în meniu. Înghiți în grabă. McNab a continuat cu examinarea părții electronice, așa că a venit acasă după mine. (u mult după mine. A spus că a marcat totul. O să-l informeze în dimineața asta pe Feeney ca să te scutească pe tine de efort.

— Nu era preocupată de electronică. Se gândea la securitate, la transmisii, la date.

— Înclin tot în favoarea adulterului. Dacă Avril este implicată, trebuie să fi avut un partener. Nu omori pe cineva decât dacă iubești sau dacă te-a prins cu ceva.

— Sau te răzbuni pe ei.

— Da, și asta. Dar am examinat chestiunea. Știu că este dezgustător, dar dacă cumva socrul se învârtea pe lângă fusta ei? Ne gândim la el ca la o persoană interesată de tinerele fete datorită proiectului ăluia. Dar ea a fost pupila lui. Ar fi putut să se folosească

de ea sub aspect sexual. Și apoi i-o transferă fiului său ca să poată s-o aibă sub control. Poate că o foloseau împreună.

— Mi-a trecut și mie prin minte chestia asta.

— Atunci ce zici de asta. Este dominată și folosită de bărbați. Așa că se îndreaptă către o femeie. Pe plan afectiv, poate emoțional. Și se combină.

— Dolores!

— Da. Să zicem că se cunosc, devin amante. Delia își linse zahărul de pe degete. Se gândesc cum să facă să scape de cei doi Icove fără a o implica pe Avril. Poate că Dolores a acționat asupra juniorului, l-a agățat, la sedus.

— A văzut fotografia ei după asasinarea tatălui lui. Nici n-a clipit.

— Da, e mai ciudat. Dar nu este imposibil. Știm foarte bine că Dolores l-a ucis pe numărul unu. Aceeași metodă și aceeași armă sunt utilizate și pentru numărul doi. Probabilitatea este de nouăzeci și opt la sută și ceva că ea i-a lichidat pe amândoi.

— Nouăzeci și opt virgulă șapte. Am rulat și eu programul ăsta, spuse Eve. Acceptând această ipoteză și că Avril este implicată, că se cunoșteau. Sau că Avril a angajat-o. Asta mai înseamnă că Dolores a rămas în oraș după prima crimă și că încă mai este aici. Vreau s-o găsesc.

Ușa dintre birouri se deschise și Roarke păși în încăpere. Costumul de culoarea antracitului care îi punea în valoare suplețea trupului accentua parcă albastrul viu al ochilor. Părul m. i;i pieptănat pe spate, dezvelind fața frumoasă și zâmbetul Mltnd care avea efecte aproape obscene asupra pântecelor Inneilor.

Iar salivezi, mormăi Eve către Delia.

Și ce dacă?

Doamnelor, vă deranjez cumva?

Examinam câteva chestii, îi spuse Eve. Avem de gând »A plecăm în curând.

Atunci sincronizarea mea este bună. Ce mai faci, Delia?

Voiam să-ți mulțumesc pentru invitația de Ziua Recunoștinței. Ne pare rău că nu vom putea veni, dar trebuie mergem la părinți câteva zile.

— Ei bine, dacă e vorba despre familie, trebuie să le acordăm tot ce e mai bun. O să vă simțim lipsa. Îmi place colierul tău. Ce piatră e asta?

Era ceva între roșu și oranj și foarte masivă. Singurul gând al lui Eve când văzuse colierul la gâtul partenerei sale luscse că într-o urmărire după un răufăcător, piatra va sări drept în ochii Deliei.

— Comelian. Mi l-a făcut bunica.

— Serios? Roarke făcu un pas înainte și cântări piatra în mână. Ce lucrare drăguță! Bunica ta își vinde bijuteriile?

— De cele mai multe ori prin canalele Free-Ager. La magazine și târguri. Este un fel de hobby.

— Îți stă foarte bine, spuse el și lăsă pandantivul să atârne din nou. Dar trebuie să mărturisesc că mă obișnuisem să te văd în uniformă.

— Păi, ce să zic! Delia roși în timp ce Eve dădea ochii peste cap în spatele ei.

— Plec într-o clipă, dar am câteva lucruri care s-ar putea să vă intereseze pe amândouă. Roarke aruncă o privire în jos la ceașca din mâna Deliei, de care aceasta uitase cu desăvârșire sub imperiul valului hormonal.

— Mi-ar prinde bine și mie puțină cafea.

— Cafea? Delia înghiți în sec, apoi răspunse repede: Da, sigur că da. Îți aduc imediat.

Roarke zâmbi în urma ei.

— E o comoară, începu el.

— Ai zăpăcit-o de tot. Ai făcut-o dinadins.

Pe chipul lui se citea nevinovăția.

— Nici n-am idee despre ce vorbești. Oricum, sunt foarte bucuros că i-ai invitat, pe ea și pe McNab la masă și îmi pare rău că nu pot veni. Între timp am făcut ceva cercetări pentru tine, după ședința mea de dimineață.

— Ai și avut o întâlnire?

— Conferință prin holograme. Cu Scoția. Sunt cu cinci ore înaintea noastră și a trebuit să mă pliez după ei. Și oricum, trebuia să vorbesc și cu mătușa mea din Irlanda.

Așa se explica, își spuse ea, că nu se afla la locul lui obișnuit din salon la ora șase când se trezise ea.

— Mi-ai găsit banii.

— Într-un sens. Făcu o pauză și îi zâmbi din nou Deliei care venea cu tava.

— Am făcut-o acum pentru tine, Dallas.

— În ce sens? întrebă Eve nerăbdătoare.

Dar Roarke nu se grăbea și turnă cafea personal.

— În sensul unor donații mari canalizate prin diferitele filiale ale holdingurilor Icove. Aparent foarte generoase și filantropice. Dar, în esență, atunci când treci de suprafață și le examinezi cu atenție, destul de discutabile.

— Cum așa?

— Aproape două sute de milioane - până acum - în ultimii treizeci și cinci de ani pe care i-am analizat pentru veniturile lui. Un om care dă așa de mult ar trebui să simtă o oarecare jenă în buzunar. Dar nu s-a întâmplat așa.

Sorbi din cafea.

Ceea ce indică existența unei alte surse de venit. O mii să ascunsă.

Așa se pare. Bănuiesc că sunt mai multe. Abia am Im cput investigațiile în direcția aceasta. Interesant, nu-i așa, a im om cu un venit discutabil se hotărăște să-l doneze - d 1 se ret, chiar anonim -

pentru cauze meritorii. Cei mai mulți ți.11 l i cumpărat cu acești bani o mică țărișoară.

În mod anonim.

Și-a dat foarte mare osteneală ca să se distanțeze de donații. Între el și beneficiar sunt o mulțime de intermediari, li usturi, ONG-uri, fundații, fel de fel de organizații și corporații.

Ridică din umeri.

— Cred că nici nu dorești și nici nu ai nevoie de o lecție despre impozite, doamnă locotenent. Să spunem numai că a beneficiat de o consiliere financiară excelentă și a preferat să dea toți acești bani fără să-și asume meritele pentru ei. Și lără să ia în seamă cât de mult îi erodau venitul. Și apoi, nu mai raporta veniturile.

— Evaziune fiscală.

— Oarecum. Dar este foarte dificil, chiar și pentru fisc să stoarcă ceva, din moment ce banii erau destinați unor scopuri caritabile.

— Așadar, trebuie să găsim sursa veniturilor. Eve luă cafeaua în mână și dădu ocol încăperii. Există întotdeauna un fir.

Buzele lui Roarke se arcuiră enigmatic.

— Nu, nu întotdeauna.

Eve îi aruncă o privire piezișă.

— Cineva care știe cum să șteargă urmele ar trebui să știe și cum să le găsească.

— Ar trebui.

— Poate că e mai bine să începi din capătul celălalt, sugeră Delia. De la cei care au primit banii.

— Spune-mi, să zicem, care au fost cei mai importanți cinci beneficiari.

— Pot să fac asta. Cel mai mare, de departe, este o mică școală particulară.

— Brookhollow? întrebă Eve.

— Nota zece pentru tine, locotenente. Academia Brookhollow și filiala ei de studii superioare, Colegiul Brookhollow.

— Bingo! Eve se întoarse din nou către ecranul din perete cu un mic zâmbet de satisfacție. Ghici cine și-a făcut studiile la aceste instituții!

— Se leagă, fu de acord Delia. Dar se poate spune că și-a trimis pupila acolo pentru că avea încredere în școală și a băgat bani în ea. Sau că a băgat bani în ea pentru că pupila lui se afla acolo.

— Am s-o verific. Când a fost înființată, de către cine? Lista personalului didactic, directori, tot ce se poate. Găsește-mi lista studenților actuali. Și numele fetelor care au studiat împreună cu Avril Hannson.

— Da, să trăiți. Delia Peabody se repezi la computerul lui Eve și se puse pe treabă.

— Simt că suntem aproape! spuse Eve, apoi se uită la Roarke. Este un fir bun.

— Plăcerea e de partea mea. O bătu cu degetul pe bărbie, îi atinse ușor gura cu buzele înainte ca ea să poată obiecta.

— Pe linie personală, ai fi de acord să iau legătura cu Mavis pentru Ziua Recunoștinței? Ne apropiem de eveniment și se pare că farfuria ta este mai plină ca a mea.

— Ar fi bine.

— Altcineva?

— Nu știu. Se foi stânjenită. Mă gândesc că poate Nadine. Probabil că Feeney o să-și petreacă acea zi în familie, dar oricum mai trec pe la el.

Ce părere ai despre Louise și Charles?

Sigur că da. Bine. Chiar facem noi toate astea?

Acum e prea târziu ca să mai dai înapoi. O sărută din imn Ținem legătura, da? Acum plec.

Se întoarse în biroul lui și închise ușa. Îl iubesc pe McNab.

În timp ce se întorcea către Delia Peabody, Eve simțea i mu mușchiul de sub ochiul ei drept începe să zvâcnească.

O, Doamne! Chiar trebuia să te îndrăgostești?

Da, îl iubesc pe McNab, repetă Delia. Am avut nevoie ilc ceva timp ca să-mi dau seama, sau ca să ajung aici. Dar el c Alesul. Dacă tu ai muri și Roarke ar decide că aș putea să-l consolez cu un sex sălbatic probabil că aș refuza. Probabil. I ar chiar dacă aș face-o, tot îl iubesc pe McNab.

— Cel puțin în fanteziile tale sexuale eu sunt deja moartă.

— Așa e corect. Nu pot să-mi înșel partenera. Așa că probabil că n-o să fac sex cu Roarke, dacă s-ar ivi ocazia, decât dacă și tu și McNab ați fi uciși amândoi într-un accident stupid.

— Mulțumesc, Peabody. Acum mă simt mult mai bine.

— Și probabil că am lăsa să treacă un interval decent de timp. Să zicem, vreo două săptămâni, dacă am putea să ne controlăm.

— E din ce în ce mai bine, observă Eve. Dar poate că voi o să fiți aceia care o să muriți într-un accident stupid, ripostă Eve. Atunci eu și McNab…O, nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu! Se cutremură vizibil. Nu te iubesc chiar așa de mult.

— A, asta nu e foarte drăguț din partea ta. Cu atât mai rău pentru tine, pentru că McNab e ca oțelul.

— Încetează. Păstrează-ți forțele.

— Academia Brookhollow, spuse Delia pe un ton solemn, întemeiată în 2022.

— Cu numai câțiva ani înainte să se nască Avril? Cine este fondatorul? Pune datele pe ecran.

— Pe ecranul unu.

— Instituție particulară de învățământ, citi Eve, scanând. Pentru fete. Numai fete. Întemeiat de Jonah Delecourt Wilson - trece-l și pe el prin sistem, Peabody.

— Imediat.

— Clasele I-XII, pensiune completă. Acreditată de Asociația Internațională a Școlilor Independente. Este a treia din SUA, a cincisprezecea din lume. Un campus cu suprafața de treizeci și două hectare. Un teren foarte mare. Raportul student/cadru didactic, 6:1.

— Se acordă o atenție individuală foarte serioasă.

— Pregătire la nivel de colegiu, pensiune completă pentru studenți și profesori. O comunitate de intenții. Of, ce fraze! Un mediu exigent, dar prietenos. Bla, bla. Baza pentru Colegiul Brookhollow și iar bla, bla despre colegiu. Taxa anuală…Dumnezeule mare!

— Incredibil! Este numai pe un semestru, spuse Delia cu ochii larg deschiși, un semestru pentru o fetiță de șase ani.

— Fă-mi o comparație cu alte colegii de înalt nivel.

— Imediat. Dar ce căutăm aici, de fapt, Dallas?

— Nu știu. Dar suntem în câștig. Dublu, spuse ea. La Brookhollow taxa este dublă față de o instituție comparativă.

— L-am găsit pe fondator. Jonah Delecourt Wilson, născut la 12 august 1964, mort la 5 mai 2056. Acesta este doctorul Wilson, adăugă Delia. Doctor în medicină și în științe umaniste. Cunoscut pentru cercetările lui în genetică.

— Serios? Hm.

— Căsătorit cu Eva Hannson Samuels, iunie 1999. Fără copii. Samuels - și ea doctor, a murit cu trei ani înaintea soțului ei. Accident de navetă particulară.

— Hannson. Numele de fată al lui Avril. Probabil că sunt rude.

Wilson a înființat școala și a fost președintele ei timp.1. mici ani, apoi a preluat conducerea soția lui. A rămas în m nistă funcție până la moarte. În momentul de față, președinta este Evelyn Samuels - menționată aici ca nepoata pu-deeesoarei sale - și una dintre primele absolvente de la Mmokhollow College.

Totul în familie. Dar atunci când pompezi bani într-o instituție ca aceasta, obții tot felul de avantaje. Pun pariu că poți să ai propriul tău laborator. Poate îi trimiți pe unii din pacienți aici ca studenți. Le oferi o educație aleasă și îi monitorizezi în același timp. Un genetician, un chirurg plastic și o școală cu internat numai pentru fete. Se potrivește foarte bine, ce zici?

— Hm. Da, dar taxele sunt foarte mari.

— Pentru femei perfecte. Manipulare a genelor, chirurgie plastică, programe educaționale specifice.

— Iisuse, Dallas!

— Da, foarte nasol! Și nasol la pătrat dacă mergi mai departe și te gândești că absolventele ar fi putut fi plasate contra unor taxe usturătoare celor interesați. Aseară în timpul interogatoriului, Avril a spus că a fost ceea ce-și dorea Will Icove să fie. Exact așa. Și oare un tătic iubitor nu ar fi dorit să-i ofere singurului lui fiu ceea ce își dorea acesta?

— Asta este SF, Dallas.

— ADN.

— Și?

— Dolores Nocho-Alvarez. ADN. Pun pariu că acest pseudonim este o mică glumă privată. Eve apucă dispozitivul dc comunicare care clipea.

— Dallas.

— Am alcătuit un volum întreg despre Senior. Date fiind evenimentele recente, acum lucrez la unul despre Junior. Ce se întâmplă, Dallas? întrebă Nadine.

— Și ai găsit ceva în volumul ăla despre o asociere cu un anume dr. Jonah D. Wilson?

— E interesant că mă întrebi. Ochii lui Nadine sclipiră. Amândoi s-au afirmat în timpul Războaielor Urbane. Au devenit prieteni, apoi asociați. Au contribuit la întemeierea unor centre de reabilitare

pentru copii în timpul și după încheierea războaielor. Și în afară de aceasta mai există și alte lucruri, dar trebuie să mai sap. Am mai mirosit ceva, dar parcă ar fi un fel de cenzură, poate de la Afaceri Interne, oricum, e îngropat adânc.

— Minează câmpul, iar dacă suntem pe calea cea bună, s-ar putea să ai reportajul vieții tale.

— Nu te juca cu mine, Dallas.

— Trimite-mi tot ce ai și continuă să sapi.

— Dă-mi ceva de care să mă sprijin, ce să caut. Am nevoie de…

— Nu pot. Trebuie să închid. A, dacă te contactează Roarke, să știi că este vorba de o invitație pentru Ziua Recunoștinței.

— Da? Grozav. Pot să vin cu cineva?

— Presupun că da. Mai târziu.

Închise aparatul.

— Hai să mai mergem o dată acasă la Icove.

Delia salvă datele și sări în picioare.

— Ajungem cu chestia asta la New Hampshire?

— Nu m-ar mira.

Într-o casă ca un palat cu vedere spre mare, ecranele de intimitate de pe pereții de sticlă protejau interiorul de privirile curioșilor. Prin ele, apa avea o culoare albastră-cenușie care se întindea până la orizont.

Așa ar dori s-o picteze, își spuse ea. Goală și liniștită și imensă, numai cu câteva păsări pe deasupra valurilor.

Voia să picteze din nou. Nu mai dorea să facă portrete ilulccge și frumoase, ci să picteze ceva sălbatic, întunecat,.Irălucitor și îndrăzneț.

Și în curând va trăi în același fel. Libertatea, își imagina ra, înseamnă toate aceste lucruri.

— Aș vrea să putem locui aici. Aș fi fericită dacă am putea \ locuim aici. Am putea să locuim aici cu copiii și să fim exact cine suntem.

— Poate cândva, într-un loc ca acesta.

Nu se numea Dolores, ci Deena. Acum avea părul de un roșu-închis și ochii de un verde-viu. Ucisese și va ucide din nou, dar conștiința ei era curată.

— După ce se va termina, după ce vom face tot ce putem tace, va trebui să vindem ce este aici. Însă mai există și alte plaje.

— Știu. Dar sunt într-o dispoziție melancolică. Se întoarse cu eleganță și zâmbi. Nu are rost să fim triste. Suntem libere. Sau cel puțin foarte aproape, mai aproape ca oricând.

Deena se apropie și luă mâna femeii pe care o considera sora ei.

— Ți-e teamă?

— Puțin. Dar sunt și emoționată. Și tristă. Ce pot să fac? A existat dragoste, Deena, chiar dacă a fost mutilată de la rădăcină, dragostea a existat.

— Da. M-am uitat în ochii lui când l-am ucis și am văzut dragoste în ei. Bolnăvicioasă și egoistă, dar dragoste. Nu vreau să mă gândesc la asta, nu pot să-mi permit. Respiră adânc. Ei bine, ei m-au pregătit cum să fac asta, adică să-mi înăbuș sentimentele și să-mi fac treaba. Dar după aceea…

Închise ochii.

— Vreau pace, Avril. Pace și liniște și zile cu nimic altceva decât pace și liniște. Știi la ce visez?

Strânse degetele Deenei.

— Spune-mi.

— O căsuță, un fel de mic conac, de fapt. Cu o grădină. Flori și copaci și păsări care cântă. Un câine mare și prost. Și cineva care să mă iubească, un bărbat care să mă iubească. Zile întregi ca aceasta, liniștite și fără ascunzători, fără război și moarte.

— O să le ai.

Dar Deena privea înapoi, an după an. Și nu vedea nimic decât ascunzători și moarte.

— Te-am transformat într-o ucigașă.

— Nu, nu. Avril se plecă mai aproape, și o sărută pe Deena pe obraz. Libertate. Acesta a fost darul tău.

Se duse înapoi la peretele de sticlă. Am să pictez din nou. Pictură adevărată. Am să mă simt mai bine. Am să-i liniștesc pe copii, sărmani micuți! O să-i scoatem de aici imediat ce se va putea. Să plecăm din țară, cel puțin pentru un timp. Undeva unde să poată crește în libertate. Așa cum n-am putut noi.

— Poliția. O să vrea să stea din nou de vorbă cu tine. O să-ți mai pună și alte întrebări.

— E în ordine. Știm ce să facem, ce să spunem. Și aproape totul este adevărat, așa că nu e greu. Wilfred ar fi respectat-o pe Dallas pentru mintea ei. Era așa de rapidă și în același timp la obiect. Ne-ar plăcea ca persoană, dacă am putea să agreăm pe cineva.

— Trebuie să avem mare grijă în privința ei.

— Da. Foarte mare. Ce prostie din partea lui Wilfred, ce egocentrism din partea lui să țină dosare personale acasă. Dacă Will ar fi știut - sărmanul Will. Și cu toate acestea mă întreb dacă e bine că ea știe de proiect. Sau dacă știe ceva. Am putea să așteptăm să vedem ce descoperă. Poate rezolvă ea treaba în locul nostru.

— Nu putem risca. Nu după ce am ajuns așa de departe.

— Presupun că nu. O să-mi fie dor de tine, spuse ea. Aș dori să poți să rămâi. Am să mă simt singură.

— N-o să fii niciodată singură. Deena se apropie de ea și o îmbrățișă. O să vorbim în fiecare zi. Nu mai e mult.

Dădu aprobator din cap.

— E oribil, nu-i așa, să dorești și mai multă moarte. Să vrei ca aceasta să vină repede. Într-un mod nefericit, este și ea una dintre noi.

— Nu mai este - dacă a fost vreodată. Deena se dădu înapoi, apoi sărută obrazul surorii sale.

— Să fii puternică.

— Ai grijă de tine.

Se uită la Deena în timp ce aceasta își punea o pălărie albastră peste păr, ochelari de soare închiși la culoare. Apoi își aruncă geanta peste umăr. Deschise ușa de sticlă de la terasă, păși repede afară și apoi pe trepte în jos, spre nisipul plajei. Plecă mai departe, o simplă femeie care facea o plimbare pe plajă în luna noiembrie.

Nimeni nu putea să știe de unde venise. Sau unde se dusese.

Multă vreme nu mai fu acolo decât marea cu plaja și păsările. La ușa lui Avril se auzi apoi o bătaie delicată, la fel de blândă ca și comanda ei verbală de deschidere a zăvorului.

Fetița stătea acolo, blondă și delicată ca și mama ei și se freca la ochi.

— Mami!

— Vino încoace, iubito. Avril se duse s-o ia în brațe pe fetiță.

— Tați!

— Știu, știu. Mângâie copilul pe păr, îi sărută obrăjorii umezi. Știu, și mie mi-e dor de el.

Și într-un mod ciudat, pe care nici ea nu-l înțelegea, spunea purul adevăr.

11

Eve își limpezi mintea și se străduí să vadă.

— Casa liniștită. Familiară. Pe ușă, singură. S-a dus la centru singură. A omorât singură.

Înapoi la bucătărie. De ce tava? se întrebă ea, refăcând drumul pe care își imagina că mersese ucigașul. Ca să liniștească și să distragă atenția.

Cineva pe care el îl cunoștea. Îl cunoștea pe ucigașul tatălui său? Ascunsese asta?

Ajunsă în bucătărie rămase un timp pe loc, analizând.

— Servitoarea nu a pus mâncarea pe tavă. Nici Icove nu cred că a pus-o.

— Poate că o aștepta, sugeră Delia. De aceea a scos droizii din funcțiune.

— Posibil. Dar de ce să încuie ca pentru noapte? Dacă aștepți pe cineva, de ce să setezi sistemul de securitate pentru noapte? Poate că l-a setat, a scos din funcțiune droizii și apoi a fost contactat de ea. A coborât și i-a dat chiar el drumul înăuntru. Bună, hai să luăm o gustare.

— Felul cum ședea sus în birou. Nu se întreținea cu un musafir. Părea să sugereze ideea că „vreau să mă întind numai puțin". Hai să încercăm și așa. Ea intră, știe codurile și are permisiunea să intre. Vine aici, așază mâncarea, știe că el e sus.

— De unde știe?

— Pentru că îl cunoaște. *Știe.* Și poate verifica ușor cu ipitorul scanerului de interior dacă nu este absolut sigură. Poate că l-a și folosit, eu așa aș fi făcut. Confirmă astfel nu numai locația lui, dar și faptul că e singur în casă. Verifică droizii, se asigură că sunt scoși din funcțiune. Duce tava sus.

Se întoarse și se îndreptă spre locul de unde venise.

Oare era emoționată? se întreba Eve. Farfuria zăngănise pe tavă sau își păstrase un calm glacial?

În fața ușii de la birou, Eve mimă gestul de a ține o tavă, lăsă capul într-o parte.

— Dacă este încuiat pe dinăuntru, va folosi comanda vocală ca să descuie și să deschidă ușa. De ce să pună tava jos ca să-și elibereze mâna? Să-i lăsăm pe cei de la IT să arunce o privire și să vedem ce obținem.

— Verificat.

Eve intră și studie unghiul.

— Nu putea s-o vadă, nu chiar de la început. Putea s-o audă dacă era treaz, dar stătea cu spatele spre ușă. Traversează, pune tava jos. Au vorbit? Ți-am adus câte ceva. Trebuie să mănânci, să ai grijă de tine. Vezi, e ca o soție. N-ar fi trebuit să-și bată capul cu tava. A fost o greșeală.

Eve își rezemă o coapsă de centrul canapelei. Era suficient spațiu pentru asta, își spuse ea, vizualizând corpul lui Icove în minte.

— Dacă s-a așezat așa, îl blochează și el nu se mai poate ridica și din nou are o atitudine de soție. Nu este deloc amenințătoare. Și apoi, tot ce are de făcut este să…

Eve se aplecă înainte cu mâna făcută pumn ca și când ar fi ținut mânerul unui bisturiu și apăsă în jos.

— Rezolvat.

— Da, dar nu de tot. Tava e cheia. Poate că avea și tranchilizante și era o soluție de rezervă. Poate că era vorba de un sentiment de vinovăție - să-i dea omului o ultimă masă.

Prima dată nu a fost nimic de genul acesta. Intrat, executat, ieșit. Fără fasoane.

Se ridică din nou în picioare.

Toate celelalte acțiuni sunt foarte eficiente. Încuie ușa în spatele tău, ia discurile, resetează sistemul de securitate. Dar tava asta nu-mi iese din minte.

Răsuflă adânc.

— Și Roarke face chestii din astea. Mă obligă să mănânc. Acționează din instinct. Dacă sunt supărată sau prost dispusă, imediat îmi bagă o farfurie cu mâncare sub nas.

— Te iubește.

— Așa este. Cine a făcut asta avea un sentiment pentru el. O relație de un anumit fel.

Se învârti prin cameră.

— Hai să ne întoarcem la el. De ce s-a încuiat aici?

— Ca să lucreze.

— Da, dar se întinde pe canapea. E obosit, plictisit sau poate gândește mai bine când stă pe spate. Nu contează.

Se uită în baia de alături în timp ce se gândea.

— O baie cam meschină pentru o casă așa de elegantă ca asta.

— Este numai pentru birou, nu este accesibilă pentru restul casei. Nu are nevoie de confort deosebit.

— Ba da, are, spuse Eve. Uite-te cum arată restul spațiului. Supradimensionat, mobilă elegantă, obiecte de artă. Baia lui personală de la Centru era mai mare decât asta și aici se afla acasă.

Și mai curioasă acum, intră cu totul în baie.

— Dimensiunile nu sunt corecte, Peabody.

Pomi apoi repede cu Delia în urma ei către biroul lui Avril, aflat de cealaltă parte a băii. Se uită la peretele acoperit cu lucrări de artă, la măsuța mică, la cele două fotolii așezate chiar în centru.

— Este ceva aici. E ceva între acest perete și baie. Se întoarse și studie dulapul mic din perete cu prosoape și deschise ușile. Dădu un pumn în fundul dulapului.

— Ai auzit?

— Solid. Întărit. Dumnezeule, avem un spațiu secret aici, Dallas!

Începură să caute un mecanism, pipăind cu mâinile peretele și rafturile. În cele din urmă, Eve se așeză pe genunchi cu șezuta pe călcâie, murmură o înjurătură și scoase dispozitivul de apelare.

— Poți să găsești o clipă de răgaz între formularea planurilor pentru dominarea lumii și achiziționarea tuturor curcanilor din țară?

— Posibil. Dar ar trebui să am un stimulent.

— Am descoperit o cameră secretă. Nu pot găsi intrarea. Probabil că este activată electronic. Aș putea să-i chem pe cei de la electronică, dar din moment ce tot ești acasă, ești mai aproape.

— Adresa?

Eve îi dădu adresa.

— Zece minute.

Eve se așeză mai confortabil pe podea.

— Am să-l aștept și am să mă ocup de alibi. Vrei să stai de vorbă cu câțiva dintre vecini?

— Nicio problemă.

Eve telefonă din locul unde ședea și nu fu deloc surprinsă să constate că alibiul lui Avril de la Hamptons se confirmă perfect. Se ambiționă și contactă și salonul de înghețată unde spusese Avril că se dusese cu copiii. Și din nou nu fu deloc surprinsă când totul se confirmă cuvânt cu cuvânt.

— Te-ai pregătit al naibii de bine, murmură ea și se ridică pornind în jos pe scări.

Îl apelă pe Morris.

— Tocmai mă pregăteam să te sun, Dallas. Conținutul stomacului confirmă masa de ieri. Examenul toxicologic prezintă substanțe standard. Și un tranchilizant ușor. Ambele îngerate cam cu o oră înainte de moarte.

— Cât de ușor?

— Era probabil relaxat și puțin somnoros. Avea în el o doză standard din ambele medicamente. Un amestec pe care poți să-l iei atunci când ai o durere de cap supărătoare și dorești să te odihnești.

— Se potrivește. Se gândi la poziția lui de pe canapea. Da, se potrivește. Mai ai și altceva?

— Niciun alt traumatism. Bărbat sănătos, operații de chirurgie estetică de calitate superioară la față și corp. Era conștient în momentul morții, dar puțin amețit. Armă identică, o singură rană în inimă.

Ușa se deschise și Roarke intră în încăpere.

— Foarte bine. Mulțumesc pentru promptitudine. Mai vorbim. Nu era nevoie să forțezi încuietorile.

— Practica. Frumoasă casă. Studie decorația holului și a livingului. Cam prea tradițional și nu deosebit de creativ, dar drăguț în felul lui.

— O să am grijă să trec și asta în raportul meu. Făcu semn cu degetul mare spre scări și pomi în sus.

— Apropo, sistemul de securitate este foarte bun, spuse el pe un ton nonșalant. Mi-ar fi luat ceva mai mult timp dacă cei de la IT nu s-ar fi jucat deja cu el. Dar oricum, m-au văzut câțiva vecini. Au crezut probabil că sunt polițist. Uimitor.

Eve aruncă o privire peste umăr la costumul lui de zece mii de dolari.

— Nu, nici vorbă. Uite aici este!

Roarke privi biroul de jur împrejur. Văzu urmele prafului lăsat de cei de la amprente, observă lipsa de aparatură electronică. Probabil că este deja la departament, își spuse el.

— Tablourile sunt partea cea mai reușită a decorațiunii.

Se duse către o schiță în cărbune care înfățișa un portret de familie. Icove stătea pe podea, cu un picior îndoit din genunchi. Soția lui ședea lângă el, cu ambele picioare îndoite într-o parte și capul înclinat către brațul lui. Iar copiii stăteau ghemuiți în fața lor.

— Drăguță lucrare. Frumoasă familie. Tânăra văduvă este talentată.

— Așa cred și eu. Eve rămase mai mult timp alături de el și studie portretul. E o lucrare bună?

— Poziția, lumina, limbajul corpurilor, liniile și curbele. Pare să surprindă un moment fericit.

— De ce ucizi ceea ce iubești?

— Sunt o mulțime de motive.

— Aici ai dreptate, fu de acord Eve și se întoarse către baie.

— Presupui că ea a făcut-o.

— Cred că e implicată. Nu pot dovedi nimic în momentul de față, dar știu. Își agăță degetele mari în buzunarele din față și dădu din cap. Este acolo în spate, de partea cealaltă a dulapului.

Așa cum făcuse și ea, Roarke examină încăperea.

— Aici trebuie să fie.

Scoase din buzunar un dispozitiv de mână. Când îl puse în funcțiune văzură o rază subțire și roșie. Roarke plimbă raza pe toate rafturile.

— Ce face chestia asta?

— Șșșt-

Eve auzi sunetul slab. Dispozitivul din mâna lui emitea un fel de zumzet stins.

— În spatele peretelui este oțel, spuse el, privind la ecran.

— Mi-am dat și eu seama de asta, fără jucăria ta.

Roarke se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană în direcția ei. Se apropie mai mult și introduse ceva în dispozitiv. Zumzetul deveni un bip lent și ritmic. Plimbă raza de lumină centimetru cu centimetru, până când Eve își auzi propriii dinți care scrâșneau.

— Ce-ar fi dacă…

— Șșt, ordonă el din nou.

Eve renunță și se duse afară să se întâlnească cu Delia, când auzi că se deschise ușa de la intrare.

— Am găsit doi vecini. Nimeni nu a observat niciun fel de activitate. Toți sunt surprinși și întristați de ce i s-a întâmplat lui Icove. O familie drăguță și cumsecade, după cum susțin vecinii. Am găsit-o pe femeie, Maude Jacobs, chiar înainte să plece la lucru. Este membră a aceluiași club de sănătate ca și Avril Icove și uneori fac gimnastică împreună. După aceea beau câte un suc de legume. Spune că este o femeie drăguță, o mamă bună, fericită. Familiile dau petreceri cam la două luni. Nu a observat niciodată niciun fel de fricțiuni.

Delia se uită în sus.

— M-am gândit să mă întorc când am văzut că Roarke e aici. Să vedem ce e cu baia înainte să mai discutăm și cu alți vecini.

— Lucrează la ea. O să-i chemăm și pe cei de la tehnic, continuă ea în timp ce se îndreptau din nou către birou.

Zidul din spate era deschis. De fapt, ușa, mai corect, spuse Eve. Aceasta avea vreo doi centimetri grosime și pe partea interioară se vedeau acum o mulțime de încuietori.

— Fantastic! făcu Delia apropiindu-se de deschizătură.

Roarke ieși din interior și îi aruncă un zâmbet.

— Este un vechi adăpost transformat într-un birou de maximă securitate. După ce intri înăuntru și închizi ușa, activezi sistemul și

nu se mai poate pătrunde din exterior. Toate dispozitivele electronice sunt independente.

Făcu un gest către un perete scurt cu ecrane.

— Ai posibilitatea de supraveghere completă a casei, și pc dinafară și pe dinăuntru. Stocurile de provizii - ca să poți rezista în cazul unei invazii, chiar și al unui atac nuclear.

— Înregistrări. Eve se uită la ecranul alb al computerului.

— Computerul este parolat și securizat. Aș putea să-l ocolesc, dar…

— O să-l luăm la Centrală, îl întrerupse ea. Să avem tot lanțul probelor foarte clar.

— Sigur, puteți să-l luați, dar vă spun că a fost probabil șters complet. Și nu este niciun disc în toată camera.

— Le-a distrus el mai înainte sau le-a luat ea. Dacă le-a luat ea, înseamnă că știa de existența camerei. Soția ar fi trebuit să știe. Chiar dacă Icove nu i-a vorbit despre ea, tot ar fi știut. Este artistă, asta în primul rând. Știe ce înseamnă simetria, or, echilibrul și proporțiile nu simt respectate în această baie.

Privi atent încăperea, apoi ieși din nou și studie biroul.

— Nu are de gând să distrugă discurile, decise ea. Este prea organizat, la fel ca tatăl lui. Și știți ceva? Proiectul acesta este munca vieții lor. Este misiunea lor. Nu se gândea că va muri și avea această ascunzătoare secretă aici. Se simte în siguranță aici. Se simte în siguranță, numai că eu îi pun întrebări și își dă seama că tatăl lui a ținut evidențe - firește codificate -, dar mult prea ușor accesibile. Așa că poate că verifică încăperea, ca să se asigure.

— Dacă o cunoștea pe femeia care i-a omorât tatăl, nu se temea că îl va ataca și pe el?

Peabody ieși afară cu Eve.

— Poate că de aceea i-a spus soției sale să plece împreună cu copiii. Pentru siguranța lor.

— Un tip care se gândește că poate primi un cuțit în inimă, transpiră un pic. Dar el n-a transpirat deloc. Era furios pentru că scormoneam viața tatălui lui. Îngrijorat, ba chiar înspăimântat la gândul că moartea tatălui ar fi putut fi o consecință a muncii lor și că am putea descoperi acest lucru. Dar când îți este frică pentru viața ta, fugi și te ascunzi. Nu te închizi în casa ta și iei un sedativ. Standard, ușor, Morris, spuse Eve înainte ca Delia să apuce să întrebe ceva.

— Dacă au existat înregistrări, acum sunt la ucigaș, spuse Eve. Întrebarea este, ce era în ele? Și de ce le-a vrut?

Eve se întoarse către Roarke.

— Hai să privim lucrurile altfel. Vrei să elimini o organizație, o companie. S-o distrugi sau s-o preiei. Ce faci?

— Mai multe lucruri. Dar modalitatea cea mai rapidă și mai nemiloasă este să-i tai capul. Să detașezi creierul și trupul se prăbușește.

— Da, așa ceva. Buzele ei se arcuiră. Cei doi Icove erau creierul. Dar chiar și așa, dorești să ai toate datele, toate informațiile pe care poți să le aduni. Mai ales cele din interior. Nu au fost singuri. Dorești să-i cunoști pe toți jucătorii. Și chiar dacă îi cunoști pe unii din ei, vrei datele. Și să-ți acoperi urmele.

— Crezi că ucigașul îi va ataca și pe alții implicați în acest proiect?

Eve încuviință dând din cap către Roarke.

— O să mă gândesc, hei, de ce să mă opresc acum. Hai să-i trimitem aici pe cei cu amprentele, Peabody. Apoi mergem la Centrală. Avem o grămadă de lucruri de citit.

Pomi în jos în timp ce Delia o urma.

— Oh, Nadine a spus că vine la Ziua Recunoștinței, îi spuse ea lui Roarke și aduce pe cineva.

— Foarte bine. Am vorbit și eu cu Mavis. A zis că ea și Leonardo vor fi acolo și vor suna.

— Ce să sune?

— Din clopoței, așa presupun.

— Ce vrea să însemne asta? De ce să vină oamenii la tine m asă purtând clopoței? Ar putea fi supărător.

— Mm. Oh, și Peabody, ea a spus că dacă vorbesc cu tine înainte să…Nu, stai să-ți transmit întocmai. Dacă dau de ime înainte să te sune ea, să-ți spun că Trina și cu ea sunt de acord și dacă te aranjează se întâlnesc diseară la Dallas.

Eve păli.

— Ce Dallas? Trina? Nu!

— Haide, haide, o domoli Roarke și o bătu ușor pe mână.

I ii curajos, micul meu soldățel.

Dar ea se repezi ca o panteră spre Delia.

— Ce ai mai făcut?

— M-am…ăăă…m-am gândit să-mi fac ceva la păr și am vorbit cu Mavis.

— Oh, oh. Ticăloaso, te omor! Am să-ți smulg măruntaiele și am să te strangulez cu intestinul gros.

— Aș putea să-mi fac mai întâi extensiile la păr? Delia încercă să arboreze un zâmbet timid.

— Îți dau eu ție extensii! Ar fi fost gata să sară, dar Roarke o cuprinse cu brațele pe la spate și o ținu pe loc.

— Mai bine fugi, îi spuse el Deliei, dar aceasta alerga deja către ușă.

— Poți oricum s-o omori pe Trina, îi sugeră Roarke.

— Nu cred că poate fi omorâtă. Eve se gândi la specialista

În păr și cosmetică și probabil singura entitate de pe planetă și din afara ei, care o înspăimânta. Las-o moartă! N-am s-o ucid pe Peabodynu încă, pentru că am nevoie de ea.

Roarke o întoarse către el și o strânse la piept.

— Mai pot să fac ceva pentru dumneata, locotenente?

— Am să te informez eu.

Pe stradă nu se mai vedea nici urmă de Delia. Făcându-i semn de rămas-bun lui Roarke, se așeză pe trepte ca să-i aștepte pe cei de la amprente. Și întrucât ziua ei era deja stricată de perspectiva unui tratament de înfrumusețare în seara aceasta, sună la laborator și discută cu tehnicianul șef, Dick Berenski.

— Fructele erau curate și delicioase. Fața lui osoasă deveni unsuroasă pe ecranul ei. Brânza, biscuiții, ceaiul, totul. Brânza era de vacă și de capră. Calitatea întâi. A avut mare ghinion că a murit înainte să le mănânce.

— Ai consumat probele?

— Mostrele. Nu este probă dacă n-a umblat nimeni cu ea. Am câteva fire de păr blond - blond natural. Unul pe puloverul lui, două pe canapea. Nimic în legătură cu arma crimei. Foarte curată. Nici pe tavă nu sunt amprente. Nimic nici pe fructe, farfurie, șervet, tacâmuri. Nimic nicăieri.

Niciun fel de amprente, își spuse ea, după ce întrerupse comunicarea. Dacă ar fi adus Icove tava, ar fi lăsat amprente. Așadar, teoria ei primea o nouă confirmare.

— Ăăă, doamnă…

O văzu pe Delia Peabody pe trotuar la o distanță apreciabilă pentru a fi în siguranță. Stătea în vârful picioarelor, gata s-o ia la fugă.

— Am vorbit cu alt vecin. Același ton. Am verificat declarațiile servitorilor cu privire la obiceiurile casei și programul familiei.

— Bravo. De ce nu vii aici să stai jos, Peabody?

— Nu, mulțumesc, prefer să-mi întind picioarele.

— Lașo!

— Nici vorbă. Chipul ei exprima tristețea. De fapt, n-am făcut chiar nimic. Am dat întâmplător peste Mavis și i-am spus că aș vrea să-mi fac părul altfel, iar ea a apucat mingea și s-a dus imediat să marcheze.

— Adică nu ai putut să interceptezi o femeie însărcinată?

— Este grasă, dar e foarte agilă. Nu mă omorî.

— Acum am prea multe altele pe cap ca să plănuiesc să te ucid. Roagă-te să fiu în continuare ocupată.

Când se întoarse la Centrală, îi dădu Deliei teancul de materiale pe care le descoperise Nadine. Să citească până i o da sângele prin ochi, se gândi Eve, aproape mulțumită.

Ocoli biroul Deliei și îl apucă pe Baxter de guler.

— Mă miroși.

— Haina. Miroseam haina.

— Las-o moartă. Îi dădu drumul. Ticălos pervers!

— Jenkinson este un ticălos pervers.

— Da, da, strigă Jenkinson din partea cealaltă a camerei.

— Dacă nu reușești să-ți ții echipa în frâu, mă faci să pun sub semnul întrebării calitățile tale de comandant.

Eve își întoarse capul către Baxter, căruia i se șterse zâmbetul de pe față.

— Ți-ai făcut vreodată o operație de chirurgie estetică la față sau la corp, Baxter?

— Înfățișarea mea demnă de invidiat se datorează genelor mele excepționale. De ce? E ceva în neregulă cu fața sau cu corpul meu?

— Vreau să te duci la Centrul Wilfred B. Icove. Îmbrăcat elegant. Să consulți pe cel mai bun tip al lor în chirurgie facială.

— Dar ce nu e în regulă cu fața mea? Femeile se topesc când îmi exercit asupra lor puterea zâmbetului meu.

— Cu cel mai bun de la fețe, repetă Eve. Vreau să știu exact prin ce proces trebuie să treci pentru consultație. Mă interesează

eșalonarea tarifului, vibrațiile. Vreau să știu cum se simt acum, când amândoi Icove sunt la morgă.

— Aș fi încântat să te ajut, Dallas, dar gândește-te la un lucru. Cine ar putea să creadă că vreau să-mi fac ceva la față. Întoarse capul din profil și ridică bărbia. Uită-te la profilul meu, dacă îndrăznești. E senzațional.

— Folosește-l ca să ademenești pe cineva din personalul feminin. Află tot ce poți. Vrei să faci o vizită prin instituția lor, înainte să-ți încredințezi fața în mâinile lor și chestii d-astea. Ai priceput?

— Sigur. Și ce facem cu băiatul meu?

Eve se uită la ajutorul lui Baxter, polițistul Troy Trueheart, care ședea în separeul lui și rezolva hârtii. Era încă boboc, dar Baxter îl ajuta să crească.

— Cum se descurcă la capitolul spus minciuni?

— Mai bine.

Poate, dar era încă tânăr, bine făcut și chipeș. E preferabil să trimită acolo un polițist mai copt, care se descria drept un bărbat cu un profil senzațional.

— De astă dată zicem pas. Oricum, nu-ți va lua decât câteva ore.

Îl găsi pe Feeney și se oferi să cumpere ceea ce trecea drept prânz la cantina Centralei. Intrară într-un mic separeu lateral și comandară amândoi un fel de păstramă cu fulgi de secară. Eve își cufundă bucata de came într-un muștar de culoarea nefericită a urinei infectate.

— Mai întâi Icove, începu Feeney, băgând un cartof prăjit într-o băltoacă de ketchup anemic. În noaptea precedentă asasinării lui nu au existat niciun fel de comunicări, nici emise, nici recepționate de la biroul de acasă. Am copii după cele recepționate și trimise de la dispozitivul de comunicare de la centru și de la cel personal, de buzunar. Nimic de la un posibil suspect. M-am uitat și la

convorbirile doctorului Will. Soția l-a căutat de la dispozitivul personal din Hamptons, cam pe la ora cincisprezece.

— N-a menționat acest lucru.

— O verificare rapidă. Copiii sunt bine, am mâncat înghețată, prietenii vin ceva mai târziu la noi să bea un pahar. Voia să știe dacă a mâncat ceva, dacă se odihnea. Chestii casnice.

— Pun pariu că el i-a spus că se duce acasă și are de gând să încuie totul.

— Îhî. Feeney înecă un alt cartof prăjit. I-a zis că o să încerce să lucreze puțin, apoi o să închidă. Era obosit, îl durea capul și mai avusese încă o rundă de discuții cu tine. Nimic suspect.

— Dar știa acum care erau planurile lui pentru restul zilei. Ce ai mai descoperit în legătură cu cel bătrân?

— Dosarele pacienților și fișele de observație sunt foarte extinse. Am pus pe unul din băieții mei care are o oarecare pregătire medicală să plivească prin ele. Dar uite care e lucrul cel mai interesant.

Pentru a alunga gustul sandvișului, Feeney bău o așa-zisă cafea de-a dreptul oribilă.

— Am găsit un fel de agendă personală, alta decât calendarul programărilor pe care ni l-a dat secretara lui. Un fel de agendă absolut personală - întâlnire cu nepoții, flori pentru noră, consultație cu unul dintre doctorii din personalul lui, ședințe de consiliu. Aici avea notată și întrevederea cu ea. Numai prima inițială, numai D, data și ora. În toate celelalte cazuri, dacă se întâlnea cu un alt doctor, dacă discuta cu un pacient, folosea numele și prenumele, ora, ziua și un cuvânt sau două ca să-i amintească despre ce e vorba. De fiecare dată, cu această singură excepție. Și mai e ceva.

— Ce anume?

— Carnetul cuprinde date eșalonate pe un an întreg. Suntem în noiembrie, așadar au trecut unsprezece luni. Timp de unsprezece

luni, cu excepția cazurilor când era plecat din oraș cu treburi sau ca să se distreze, serile de luni și joi și după-amiezile de miercuri sunt întotdeauna libere. Niciun fel de programare. Nici date, nici întâlniri, nimic.

— Am văzut asta și în cealaltă agendă, dar n-am examinat tot anul. Da, e ceva, de acord. O activitate periodică pe care n-o notează.

— Ceva de rutină, cum ar fi bunăoară faptul că nu trebuie să uiți niciodată să consumi porția zilnică de fibre. Feeney se concentră asupra altui cartof. Poate că te ocupi de ceva anume și ești bine organizat, așa că reușești să păstrezi întotdeauna o seară liberă. Dar două seri și o după-amiază? În fiecare săptămână timp de unsprezece luni? E ceva chiar ieșit din comun.

— Aș vrea să aprofundezi cercetarea, să mergi mai departe. Fă același lucru cu Icove nr. Doi. Vezi dacă aveau aceleași seri libere. Și mă interesează toate mențiunile referitoare la Academia sau Colegiul Brookhollow. Orice referire la Jonah D. Wilson sau Eva Hannson Samuels.

Feeney își scoase propria agendă pentru a introduce numele.

— Ai de gând să-mi spui de ce?

Eve îl informă în timp ce continuau să mănânce.

— Cât de proastă poate să fie plăcinta asta? se întrebă el și marcă o comandă în meniul mesei, plus încă două cafele.

— OK, așadar doctorul cel tânăr. Dacă cineva a umblat la încuietori, atunci a avut mâini invizibile. Nu se vede nimic.

— Au trebuit să treacă prin dispozitivul de verificare a amprentei vocale. Nu poți să scoți vocile?

— Nu pot, dădu el din cap. Sistemul nu le păstrează. Din motive de securitate. Nu lasă posibilitatea ca cineva să le scoată, să le înregistreze și apoi să le doneze. Trebuie să spun că în cazul celui care a intrat există trei variante: ori i s-a deschis ușa, ori a fost autorizat, ori este un geniu.

— Este inteligentă, dar nu e un geniu. Suficient de inteligentă pentru a nu lăsa să se creadă că a fost o intrare prin efracție. Creează și mai mult confuzie, spuse ea, când Feeney ridică din sprâncene. Soția are un alibi solid la Hamptons. După cum susțin și ea, și servitorii, nimeni din afara familiei nu avea codurile și nu era autorizat. Așa că nu ne mai rămâne decât să vorbim despre o fantomă. Trebuie să ne mai ocupăm de soție. Mai examinează chestiunea încă o dată, dar are mai mulți martori care o localizează la câțiva kilometri buni de soțul ei în momentul în care acestuia i se străpungea inima. Trebuie să căutăm un complice, o legătură între ea și Dolores. Și până acum n-am găsit nimic.

— Cu excepția acestui proiect.

— Și a școlii.

Eve încuviință dând din cap.

— Da. Cred că va trebui să fac o excursie la New Hampshire. Ce fac oamenii la New Hampshire?

— Asta chiar că mă depășește. Feeney se încruntă la farfuria care alunecă din fanta pentru comenzi. Pe ea se afla un triunghi dubios de culoare maronie în loc să fie portocalie.

— Asta este plăcinta de dovleac? întrebă Eve. Seamănă mai degrabă cu o felie de…

— Nu mai spune cu ce! Feeney apucă curajos furculița. Eu o mănânc.

Gândindu-se că Delia mai avea câteva ore bune de lucru, Eve se duse după masă la biroul lui Whitney ca să-l informeze.

— Crezi că o școală cu reputația Colegiului Brookhollow este o acoperire pentru sclavie sexuală?

— E posibil.

Whitney își trecu degetele prin părul lui tuns scurt.

— Dacă îmi amintesc eu bine, era și pe lista soției mele de potențiale colegii pentru fiica noastră.

— Și ați depus cerere?

— Din fericire, tot acest proces mi s-a cam șters din memorie. Dar cu siguranță că doamna Whitney își amintește.

— Domnule, apropo de doamna Whitney…L-am trimis pe Baxter într-o recunoaștere neoficială, ca potențial client. Să intre să vadă facilitățile, să se lămurească în privința sistemului. Dar mă întrebam dacă doamna Whitney ar fi de acord să discute cu mine despre…ăăă…experiența ei?

Chipul lui Whitney exprima o durere aproape la fel de mare ca cea pe care o simțea ea în momentul acela.

— Nu cred că o să fie încântată, dar este soție de polițist. Dacă ai nevoie de o declarație, o să-ți dea.

— Vă mulțumesc, domnule comandant. Sper să nu fie nevoie.

— Și eu la fel, locotenente. Mai mult decât îți închipui.

Se duse la biroul Mirei, croindu-și drum dincolo de secretariat printre pacienți. Nu se așeză, deși Mira îi făcu semn către un scaun.

— E totul în ordine? întrebă Eve.

— Mă simt cam ciudat. Acum s-au dus amândoi. L-am cunoscut pe Will, îmi făcea plăcere să stau cu el și cu familia lui atunci când ne întâlneam.

— Cum ai caracteriza relația lui cu soția?

— Afectuoasă, oarecum de modă veche, fericită.

— De modă veche - în ce sens?

— Impresia mea este că el conducea casa. Că totul se învârtea în jurul nevoilor și al programului lui, dar pe de altă parte mi se pare că această dinamică le convenea. Ea este o mamă foarte iubitoare și devotată și îi plăcea să fie soție de doctor. Are și ea talentele ei, dar mi s-a părut că preferă să se joace cu arta ei, în loc să se lase dominată de ea.

— Și dacă ți-aș spune că este implicată în asasinate?

Ochi Mirei clipiră de câteva ori, apoi rămaseră larg deschiși.

— Pe baza evaluării profesionale pe care am făcut-o caracterului ei nu aș putea fi de acord.

— I-ai întâlnit în diverse împrejurări, din când în când. I-ai văzut așa cum voiau ei să fie văzuți. Ești de acord?

— Da, dar…Eve, profilul ucigașului indică o persoană cu mult sânge rece, eficientă, extrem de controlată. Impresia mea despre Avril Icove - și s-a format în timp, de-a lungul anilor - este că are o inimă bună și o fire potolită; în plus, nu numai că era mulțumită cu viața ei, dar părea chiar încântată de ea.

— A crescut-o pentru fiul lui.

— Ce?

— *Știu.* Icove a modelat-o, a educat-o, a instruit-o, a creat-o ca pereche perfectă pentru fiul lui. Nu era un om care să se mulțumească cu ceva mai puțin decât perfecțiunea.

Se așeză și se aplecă în față.

— A trimis-o la școală - la o școală mică, privată, exclusivistă, sub controlul lui. El și cu prietenul și asociatul lui, Jonah Wilson, genetician.

— Stai așa! Mira ridică în sus ambele mâini. Stai! Vorbești cumva despre manipularea genelor? Avea peste cinci ani în momentul în care Wilfred a preluat tutela.

— Poate, dar s-ar putea ca interesul pentru ea să fi datat de mult mai înainte. Există o legătură între ea și soția lui Wilson. Au același nume de familie, dar nu există date cu privire la legătură. Probabil că a existat o relație de rudenie între mama ei și Icove, care a devenit apoi tutorele ei. Wilson și soția lui au înființat școala - iar Icove a trimis-o pe Avril acolo.

— S-ar putea să fi existat o legătură și acesta poate fi chiar motivul pentru care a ales această școală. Simplul fapt că a cunoscut sau a fost asociat cu un genetician…

— Există interdicții cu privire la manipularea genelor în afara evitării bolilor sau a infirmităților. Și ele există pentru că oamenii vor întotdeauna mai mult. Dacă poți să vindeci sau să repari un embrion, de ce să nu-l faci la comandă? O să am o fată, mulțumesc, blondă, cu ochi albaștri și să-i dăm și un năsuc câm dacă tot suntem aici. Oamenii sunt dispuși să plătească o groază de bani pentru perfecțiune.

— Este un salt cam mare, Eve.

— Poate. Dar ai un genetician, un chirurg plastician și o școală privată de elită. Cu aceste elemente de bază nu trebuie să merg prea departe. Știu ce înseamnă să fii dresat.

Se rezemă de spătar și apucă strâns brațele scaunului.

— Doar nu crezi că un om ca Wilfred ar putea abuza fizic și sexual de un copil.

— Cruzimea este numai una din metodele de dresaj. Poți s-o faci și cu blândețe. Uneori îmi aducea bomboane. Alteori îmi făcea câte un cadou după ce mă viola. Așa cum îi dai unui câine o gustare după un număr reușit.

— Ea îl iubea, Eve, am văzut. Avril se gândea la Wilfred ca la tatăl ei. Nu a fost închisă. Dacă ar fi dorit să plece, ar fi putut s-o facă.

— Știi și tu foarte bine cum stau lucrurile, replică Eve. Lumea este plină de oameni care sunt sechestrați în locuri fără gratii. Eu te întreb dacă ar fi putut să facă așa ceva. Ar fi putut să recurgă la știință, să se simtă captivat de posibilitatea oferită de știință pentru a manipula un copil, transformând-o în soție pentru fiul lui și mamă pentru nepoții lui.

Mira închise ochii pentru o clipă.

— Latura științifică l-ar fi intrigat, firește. Îmbinată cu tendințele lui perfecționiste, poate că l-a sedus. Ai dreptate în toate privințele, ar fi considerat că ceea ce face este pentru un bine de ordin superior.

— Da, își spuse Eve. Așa gândeau întotdeauna cei care se credeau zei.

12

Când Eve sări pe scara rulantă, Baxter apăru imediat în spatele ei.

— Locul ăla e o nenorocire.

— De ce? Ce ai aflat?

— Că am un nas asimetric care dezechilibrează proporțiile maxilarului, ale bărbiei și raportul sprâncenelor. Aiureli de felul ăsta.

Eve se încruntă și îl studie.

— Nu văd nimic rău cu nasul tău.

— Și nici nu este.

— Este exact în mijlocul feței tale, acolo unde îi este locul. Coborî de pe scara rulantă la nivelul lor, arătă spre automatul care vindea răcoritoare și îi dădu câteva monede. - Adu-mi o cutie de pepsi.

— Oricum va trebui să interacționezi cu mașina mai devreme sau mai târziu.

— De ce? Ți-au impus să vinzi ceva? întrebă ea. Acum spune-mi dacă au făcut presiuni asupra ta, ai semnat un contract?

— Depinde de punctul tău de vedere. Am înțeles că vrei să trec drept un individ bogat, așa că am cerut o analiză electronică a imaginii. Cinci bătrâne și am fost de acord.

— Cinci? Cinci? La naiba, Baxter! Eve se gândi la bugetul ei, înhăță cutia de pepsi și monedele care mai rămăseseră.

— Cumpără-ți singur ce vrei să bei.

— Tu ai vrut să mă duc acolo și să mă uit bine la zonele pentru clienți și la procedeu. Introduse monedele apoi își formă codul și scoase un pahar de limonadă.

— Ai avut noroc că nu m-am băgat la faza a doua și la programul pentru întreg corpul. E grozav. Te afișează pe un ecran, mărit foarte mult. Porii mei arătau ca niște cratere de pe lună, la naiba! Și după aceea trag niște linii peste mine și îmi arată că nasul e într-o parte și urechile ar trebui să fie mai aproape de cap. Urechile mele sunt foarte inimoase. Și apoi vorbesc despre refacerea suprafeței dermei. Nimeni n-o să se atingă de derma mea!

Eve se rezemase de zid și îl lăsa să vorbească.

— Și după ce reușesc să-ți distrugă tot respectul de sine, îți arată ce înfățișare o să ai după aceea. Iar eu am exclamat. „O, trebuie neapărat să fac asta!", chiar dacă nu vedeam nicio diferență. A fost un tribut plătit capacității mele de a tergiversa lucrurile. Am convins-o pe tehniciană să-mi arate locurile și trebuie să-ți spun că totul este fantastic de elegant. Și mi se pare firesc având în vedere prețurile pe care le practică. Și prețul pentru ceea ce ar urma să-mi facă mie? Douăzeci de bătrâne. Da, și uită-te la mine.

Își desfăcu larg brațele.

— Sunt un băiat foarte chipeș, naiba s-o ia de treabă.

— Treci peste asta, Baxter. Ce senzații ai avut?

— Locul acela e ca un cavou. Sau mai bine zis, o adunătură de cavouri. Și tot personalul - fără excepție - poartă o banderolă neagră pe braț. Am întrebat-o pe tehniciană ce s-a întâmplat și a izbucnit imediat în lacrimi. Sincere. Mi-a povestit despre asasinate, în timp ce eu îmi exercitam talentele actoricești. Ea crede că este vorba de un student la medicină care a dat greș în meserie și s-a transformat în ucigaș în serie care îi atacă pe medici din invidie profesională.

— Am să mă gândesc și la versiunea asta. Ai vorbit cu vreunul dintre chirurgi?

— Fiind eu așa de fermecător și ticălos, am reușit s-o fac să mă pună pe lista de consultații a doamnei doctor Janis I'etrie. Sau cum îi spun eu, doamna doctor Bombă. Este o reclamă vie pentru meseria ei și se spune că este una dintre cele mai bune de acolo. Am adus din nou vorba despre asasinate, pretinzând că nu-mi face plăcere să mă aflu acolo sau să mă mai gândesc la tratament, ținând seama de ceea ce se întâmplase.

Baxter sorbi din limonadă.

— Din nou ochi umezi. M-a asigurat că Centrul Icove era cea mai bună facilitate pentru chirurgia plastică și reconstitutivă din țară și că, în pofida acestor tragedii, instituția era pe mâini bune. Am continuat să mă arăt neliniștit și atunci mi s-a făcut un tur complet al sistemului de securitate în compania a doi paznici. Sistemul e foarte bine pus la punct. N-am putut să pătrund în niciuna din zonele rezervate pentru medici sau personal. Nu se permite accesul absolut niciunui pacient, client sau potențial client.

— Foarte bine. Am să te anunț eu dacă mai este nevoie de ceva.

Eve făcu un pas lateral, miji din ochi și se uită la el.

— Și să știi că nasul tău arată foarte bine.

— La naiba!

— Dar poate că urechile sunt ceva cam depărtate, acum dacă mă uit mai bine.

Eve îl părăsi în timp ce se străduia să-și vadă imaginea reflectată în geamul automatului de răcoritoare.

În momentul când apăru în biroul principal, Delia Peabody sări de la locul ei și alergă spre ea. Când ajunseră în biroul lui Eve, Delia făcu din nou mutra aia de câine vinovat.

— Am fost pedepsită destul?

— Nu există pedeapsă suficient de mare pentru fărădelegile tale.

— Dar dacă îți spun că am găsit o legătură între Wilson și Icove în sprijinul teoriei tale cu privire la parteneriatul lor în proceduri medicale discutabile?

— În cazul în care informația este de valoare, s-ar putea să fii eligibilă pentru eliberarea condiționată.

— Cred că e foarte bună. Nadine este așa de meticuloasă, încât cred că creierul meu a început să aibă scuigeri prin urechi cam după trei ore, dar ne-a economisit foarte mult timp cu munca ei.

Delia își lipi palmele ca pentru rugăciune și spuse:

— Vă rog, să trăiți, pot să-mi iau o cafea?

Eve smuci degetul mare către automat.

— M-am uitat și la Icove, în anii de tinerețe, continuă Delia în timp ce programa mașina. Studiile, cercetările lui în domeniul chirurgiei reconstitutive, inovațiile lui de aici. A lucrat foarte mult cu copii. Lucruri bune, Dallas. A obținut diplome, premii, granturi, burse. S-a căsătorit cu o femeie din societatea înstărită, cunoscută și ea pentru atitudinea ei filantropică. Au avut un fiu.

Se opri o clipă ca să soarbă din cafea și să scoată un aaah! de satisfacție.

— Și apoi au urmat Războaiele Urbane. Haos, rebeliuni, lupte și el își oferă voluntar timpul, priceperea și fonduri considerabile pentru spitale.

— Nu-mi spui nimic nou.

— Stai puțin. Trebuie să punem faptele în context. Icove și Wilson au contribuit la fondarea Unilab-ului - care furniza și furnizează facilități de cercetare și de laborator mobile pentru grupuri cum ar fi *Medici fără frontiere* și *Dreptul la sănătate.* Unilab a câștigat Premiul Nobel pentru activitatea sa. Și asta s-a întâmplat imediat după ce soția lui Icove a murit într-o explozie la Londra, unde se dusese să lucreze ca voluntar într-un spital pentru copii. Au fost peste

cincizeci de morți, cea mai mare parte copii. Soția lui Icove era însărcinată în cinci luni.

— Însărcinată. Eve se încruntă. Se știe ce sex avea fetusul?

— Femeiesc.

— Mamă, soție, fricǎ. A pierdut trei femei care presupunem că erau importante pentru el. Foarte dur.

— Extrem de dur. S-a scris foarte mult despre moartea eroică a soției și apoi despre cuplul Icove. O mare poveste de iubire cu un sfârșit tragic. Se pare că după aceea a devenit mai închis în sine, a lucrat pentru Unilab și a stat mult cu fiul său. În schimb, Wilson călătorea prin toată lumea și făcea campanii pentru ridicarea interdicțiilor împotriva aplicațiilor generalizate ale eugeniei.

— Știu, spuse Eve încet. Am citit și eu.

— Wilson ținea discursuri, conferințe, scria articole, investea bani. Una dintre platformele lui era chiar războiul. Prin modificarea și manipularea genelor, copiii se vor naște cu un grad superior de inteligență, cu mai puține tendințe spre violență. Se pot vindeca astfel defecte din naștere, așadar, de ce să nu creăm o rasă mai pașnică și mai inteligentă? O rasă superioară.

— Discuția este mai veche, continuă Delia. Dezbaterea profesioniștilor durează de mai multe decenii. Și-a găsit câțiva adepți, unii chiar foarte puternici, în acea atmosferă de după război. Dar se pune problema cine decide ce înseamnă suficient de inteligent sau ce grad de violență este acceptabil, pentru supraviețuire și autoapărare. Și apoi dacă ne gândim la această rasă superioară, trebuie să creștem numai copii albi,«numai negri? Blonzi? Și unde se stabilește linia de demarcație între natură și știință? Cine va plăti? Și el împinge linia tot mai departe susținând că omenirea are dreptul înnăscut, ba chiar datoria să se perfecționeze, să elimine moartea și boala și să pună capăt războaielor, pentru a face următorul salt evoluționist. Prin

tehnologie vom crea o rasă superioară, ne vom perfecționa calitățile fizice și intelectuale.

— N-a mai fost și alt tip care vorbea la fel, cândva prin secolul XX?

— Da, și oponenții lui nu au ezitat să joace pe cartea lui Hitler. Dar Icove a ieșit din peștera lui și a conferit greutate teoriei lui. A adus imagini cu sugari și copii pe care i-a operat și a întrebat ce diferență este între prevenirea acestor defecte genetice înainte de naștere și remedierea lor după naștere. Iar știința și legea au permis cercetarea și manipularea genelor în ceea ce s-a considerat acceptabil și corect, dar oare nu venise timpul să se extindă? Icove reușise să aplaneze lucrurile, deschizând domenirnoi pentru modificarea genetică în vederea prevenirii defectelor genetice. Dar s-au auzit zvonuri căUnilab experimenta în domenii interzise și ilegale. Proiectarea de copii, selectarea, programarea genetică și chiar donarea reproductivă.

Eve se afundase în scaunul ei. Acum se îndreptă:

— Zvonuri sau fapte?

— Nu s-a dovedit nimic. Am obținut niște frânturi de informații - sublinierile lui Nadine - cu privire la ceea ce cercetau cei doi. Dar nu existau prea multe știri în presă în legătură cu asta. Părerea mea este că nimeni nu dorea să discrediteze doi câștigători ai Premiului Nobel, dintre care unul era văduv de război și creștea un copil de unul singur. La asta se mai adaugă sume mari de bani și zvonurile încetează.

— Iar când valul a început să crească - așa cum era firesc în perioada postbelică, în care Ideea Epocii Libertății era în floare - Icove și Wilson s-au retras. Wilson și soția lui întemeiaseră deja școala, iar Icove s-a afirmat în domeniul chirurgiei reconstitutive, la care a adăugat și sculptura cosmetică. A construit o clinică și un sanatoriu la Londra cu numele soției lui, a continuat să-și

construiască imperiul medical și a început să lucreze la centrul lui de reprezentanță de la New York.

— Și cam atunci când Brookhollow începe să se afirme, iar Icove proiecta clinici și centre, devine și tutorele fiicei de cinci ani a unei asociate. Momentul este cât se poate de potrivit pentru ca fetița să fie înscrisă. Unilab are facilități în întreaga lume.

— Și două în afara planetei. Iar una dintre ele este chiar la Centrul Icove din New York.

— Este foarte convenabil să ai locul de muncă așa de aproape, mormăi Eve. Riscant, dar convenabil. Două seri și o după-amiază libere în fiecare săptămână. Ce altă utilizare mai bună poți să le dai decât să lucrezi la proiectul tău de suflet? Ar fi fost mai bine să fie una după alta, dar o să mai vedem. Ce naiba căutăm, de fapt?

— Asta mă depășește. Am chiulit la biologie și nici la chimie n-am fost prea bună.

Eve se așeză jos și rămase cu privirile ațintite în gol, până când Delia pocni din degete în fața ei.

— Mai ești aici?

— M-am prins. Caut-o pe Louise! Dacă dorește să-și înfrumusețeze pielea sau să-și prăjească părul sau ce naiba mai au ei acolo în meniu, să-i dea drumul.

— Sigur. Dar ce…

— Fă cum îți spun!

Se răsuci către masa ei de lucru și activă dispozitivul de comunicare. Renunță să mai treacă prin diversele canale și pe la secretara lui Roarke și folosi codul privat pentru a lăsa un mesaj vocal.

„Sună-mă când poți. Am o misiune specială care este chiar pentru tine. Vin în curând acasă, așa că dacă ești ocupat acum, te informez când ajung."

Când ajunse la două intersecții depărtare de casă, îl zări în oglinda retrovizoare. Se amuză și folosi dispozitivul de comunicare.

— Am o „coadă", prietene.

— Sunt întotdeauna încântat să-ți văd „coada". Mesajul tău nu părea urgent, dar m-a intrigat.

— Te pun la curent în câteva minute. Spune-mi mai întâi dacă ai programul foarte încărcat pe mâine?

— Destul. Fel de fel de activități legate de dominarea lumii și achiziționarea curcanilor.

— Poți să-ți găsești timp vreo două ore?

— Este cumva vorba de acțiuni sexuale ilegale?

— Nu.

— În acest caz, va trebui să mă uit în agendă.

— Dacă timpul pe care îl consumi mă ajută să închei cazul, o să beneficiezi de orice act sexual transpirat și ilegal la alegerea ta.

— Ia te uită! Ca să vezi, chiar am câteva ore libere mâine.

Eve râse și intră prima pe poarta casei.

— Nu cred că am mai făcut asta vreodată, spuse ea când coborâră amândoi din mașină. Adică să venim acasă în același timp.

— Atunci să facem un lucru și mai neobișnuit și să ne ducem la plimbare.

— Se întunecă.

— Mai este încă suficientă lumină, o contrazise el și îi înlănțui umerii cu brațul.

Își potrivi pasul cu al lui.

— Ce știi despre Unilab?

— Este o organizație cu multe filiale și programe, care își are originea în Războaiele Urbane. Programele umanitare furnizează laboratoare permanente și mobile pentru grupurile de medici voluntari. UNICEF, DWB, Corpul Păcii etc. I'rogramul lui de cercetare care își are centrul principal la New York este considerat

de vârf în domeniu. Mai are și clinici în mediul urban și rural în întreaga lume pentru a asigura îngrijiri celor care nu-și pot permite. Prima ta victimă a fost unul dintre fondatori.

— Și acum că el e mort, la fel ca și co-fondatorul și, fiul lui, poate că Unilab se va arăta interesat de o sursă exterioară cu mult cheag.

— Toți sunt interesați de „cheag", dar de ce crezi că directorii de la Unilab s-ar opri în mod special asupra mea?

— Pentru că se potrivește cu inteligența ta, cu contactele tale, cu relațiile tale. Mi se pare că dacă ai să emiți niște zgomote interesante o să dorească să se întâlnească cu tine și să-ți facă un tur prin organizație.

— Este mai probabil să mă bucur de o primire călduroasă dacă există perspectiva unei donații sau înzestrări substanțiale.

— Atunci nu crezi că ar fi bine să-l iei cu tine și pe expertul tău medical?

— Ba da. Fac impresie dacă am anturaj.

În timp ce se plimbau, la parter clipeau tot felul de luminițe, activate de mișcare. Se întrebă dacă n-ar trebui să organizeze niște activități afară pentru copii. Poate că ar trebui să aducă niște instalații de joacă. Nu cumva era pe cale să înnebunească?

— Dar ce căutăm? o întrebă el pe Eve.

— Orice. Locul este uriaș. Nu voi obține niciodată un mandat ca să percheziționez întreaga instituție. Dacă îl obțin, vor veni imediat cu un ordin temporar de restricție și o să mă țină în loc câteva luni bune. Și dacă ar fi fost ceva de găsit, acel ceva va dispărea până în momentul în care am să reușesc să intru acolo. Iar dacă fac inginerie sau manipulări genetice la modul serios, este de presupus că desfășoară aceste activități în altă parte, pe o proprietate privată.

— Cum ar fi o școală.

— Da. Sau într-un buncăr subteran din Europa de Răsărit. Sau în afara planetei. Universul este mare. Dar cred că Icove, de fapt,

amândoi Icove, au dorit un loc în apropiere unde să lucreze. Acesta era probabil Centrul.

Eve îi prezentă o informare succintă în timp ce se plimbau în jurul casei. Amurgul ceda treptat locul întunericului.

— Copii perfecți, declară Roarke. Acolo ajungem.

— Cred că asta l-a impulsionat. A lucrat cu copiii la începutul carierei sale. A avut un copil. A pierdut unul o dată cu soția. O fetiță. Prin chirurgie are posibilitatea nu numai să reconstruiască sau să repare, dar chiar să și modifice, să îmbunătățească. Să perfecționeze. Prietenul și asociatul lui apropiat este genetician cu orientări radicale. Pun pariu că a aflat foarte multe despre cercetările și tratamentul genelor. Sunt convinsă că drăguții de doctori au stat foarte mult de vorbă unul cu altul.

— Și iată că le cade în mână un alt copil.

— Da. Legat de familia Samuels. Interesant de ce n-au fost numiți tutori Wilson și soția lui - și aici trebuie să mai fac săpături. Dar ei o controlează. Adulții își exercită controlul asupra copiilor, mai ales dacă aceștia sunt izolați.

Roarke întoarse capul și o sărută în fiigă pe păr. Un mesaj silențios de înțelegere și alinare.

— Poate că Wilson s-a jucat cu Avril încă înainte să se nască.

Eve simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Sunt foarte sigură că au experimentat ceva cu ea într-un fel sau altul. Poate că și copiii ei făceau parte din vreun proiect. Asta ar fi putut s-o supere. Să știe că copiii ei simt ținuți sub microscop.

Când terminară turul complet al casei - echivalentul ascensiunii pe patru blocuri, își spuse Eve - zăn luminile unor faruri care intrau pe poartă.

— La naiba, cred că circul a venit în oraș până la urmă.

Un circ, își spuse el. Ar putea…încetează cu nebunia.

— Mi-ar plăcea o paradă.

Ar fi putut să alerge în sus pe scări, să se ascundă cel puțin. Dar Summerset stătea ca o statuie la baza scărilor.

— Gustările sunt în salon. Primii oaspeți au sosit.

Dar în momentul în care Eve se pregăti să facă o strâmbătură, Roarke o îndemnă să meargă mai departe.

— Haide, iubito, să-ți tom un pahar de vin bun.

— Mai bine două Zingers duble. Își dădu ochii peste cap când el se mulțumi numai să chicotească. Da, da, un pahar civilizat de vin înainte de începerea torturii.

Roarke îi turnă și se aplecă să-i atingă ușor buzele cu gura în timp ce îi dădea paharul.

— Ai rămas cu pistolul asupra ta.

Eve se învioră imediat.

— Da, așa e.

Dar se pleoști imediat când auzi vocea Trinei împreună cu tonurile acute ale lui Mavis în timp ce Summerset le dădea drumul înăuntru.

— Poate ar fi mai bine să-l scot, mormăi Eve.

Nu știa foarte sigur cum o să se descurce cu banda de femei și nici de ce păreau toate așa de încântate la gândul de a-și lăsa fețele, părul și trupul mânjite cu fel de fel de substanțe vâscoase. După părerea ei, nu aveau prea multe lucruri în comun. Doctorița cea devotată cu sânge albastru, reporterița ambițioasă și atotștiutoare, polițista dură formată în perioada Epocii Libere. Și Mavis, fostă hoață de buzunare, actualmente vedetă video și înspăimântătoarea Trina cu sacoșa ei fără fund, plină de creme și unsori - toate acestea reprezentau un amestec curios.

Dar stăteau acolo, în picioare sau pe scaune, se răspândiseră în salonul elegant al lui Roarke și erau fericite ca o mică haită de cățeluși.

Pălăvrăgeau. Nu înțelesese niciodată de ce pălăvrăgeau femeile și se pare că aveau o rezervă infinită de material despre care să vorbească. Mâncare, bărbați, haine, bărbați, păr. Chiar și despre pantofi. Nu știuse niciodată că se poate vorbi atât de mult despre pantofi și că tot ce se spunea nu avea nicio legătură cu faptul de a merge cu acei pantofi.

Și pentru că Mavis era însărcinată, copiii reprezentau unul din subiectele principale de discuție.

— Mă simt îngrozitor, spuse Mavis devorând brânzeturi, biscuiți, legume umplute și orice îi mai cădea sub mână, ca și când mâncarea ar fi fost pe punctul de a fi declarată ilegală. Am intrat în săptămâna treizeci și trei și se spune că acum copiii aud, le place sau nu le place ceva, ba chiar că și văd acolo. Și acum e cu capul în jos, adică a luat poziția de naștere. Uneori îl simt cum dă din picioare.

În ce dă cu picioarele? se miră Eve în sinea ei. În rinichi, în ficat? La gândul acesta nu se mai atinse de pate.

— Și cum se descurcă Leonardo? întrebă Nadine.

— E nemaipomenit. Acum luăm lecții. Hei, Dallas, tu și cu Rțarke ar trebui să vă înscrieți la un curs de asistență.

Eve scoase niște sunete, dar nu fu în stare să-și exprime toată groaza.

— Exact, să faceți cursul de asistență, spuse Louise strălucind de încântare. E minunat. E așa de bine pentru viitoarea mămică să aibă în jurul ei în timpul travaliului și al nașterii oameni pe care îi iubește și în care are încredere.

Eve fu scutită de a mai da un răspuns concret, căci Louise începu s-o întrebe pe Mavis ce metodă a plănuit să aplice și unde intenționa să nască.

Reuși totuși să murmure un „Lașule!” când îl văzu pe Koarke cum se strecura afară din cameră.

Așa că își turnă un al doilea pahar cu vin.

În ciuda formei ei ciudate și în continuă expansiune, Mavis nu încetase să facă mișcare. Renunțase la pantofii cu toc în favoarea unor încălțări cu talpă comodă, dar chiar și aceștia erau ultimul răcnet al modei. Ghetele aveau un model abstract roz pe verde și ajungeau până la genunchi.

Mavis purta o fustă strălucitoare verde și o bluză în aceeași culoare, care mai mult îi subliniau pântecele proeminent în loc să i-l ascundă. Pe mânecile bluzei era același model ornamental ca pe ghete și totul se termina cu un ansamblu de pene roz și verzi.

În păr își împletise șnururi roz și verzi, iar din urechi îi atârnau pene. Și avea o mică inimă strălucitoare la colțul ochiului.

— Ar trebui să începem, spuse Trina, care își transformase propriul păr într-o cascadă ce-i cădea pe spate, peste albul orbitor al halatului și zâmbi - răutăcios, după părerea lui Eve. Avem multă treabă. Unde mergem?

— Roarke a aranjat cabana de la piscină, spuse Mavis și mai băgă ceva în gură. Am întrebat dacă putem să ne jucăm acolo. Înotul este foarte bun pentru mine și burta mea.

— Trebuie să stau de vorbă cu Nadine și cu Louise. Separat, spuse Eve. Oficial.

— Mă înfior. O să ne separăm acolo. Putem să luăm și mâncarea, nu-i așa? spuse Mavis și înhăță tava pentru orice eventualitate.

*

— Nu se putea face o treabă oficială, zise Eve, în vreme ce stătea în camera cu aburi împreună cu Louise.

— Sunt de acord, spuse Louise și înghiți dintr-o sticlă cu apă. Am să fixez ora cu Roarke. Dacă văd ceva suspect, îți dau de veste. E puțin probabil - căci dacă se ocupă de manipulări genetice ilegale

sau de inginerie genetică sigur nu fac asta în zonele general accesibile, dar poate că reușesc să miros ceva.

— Te-ai declarat foarte repede de acord.

— Ziua mea devine astfel mai incitantă. În plus, există anumite limite sau ar trebui să fie în medicină și în știință. Aceasta este una din ele pentru mine. Sinceră să fiu, nu am probleme cu ilegalitatea. La naiba, și controlul nașterilor a fost cândva ilegal chiar aici, în SUA, cu mai puțin de două sute de ani în urmă. Fără cercetare și fără o mișcare ilegală, încă am mai fi făcut câte un copil pe an și am fi fost terminate la patruzeci de ani. Nu, mulțumesc.

— Atunci care e problema cu aranjarea genelor până când totul devine absolut perfect?

Louise dădu din cap.

— Ai văzut-o pe Mavis?

— Ar fi fost greu să n-o văd.

Louise râse și mai luă o înghițitură din sticlă.

— Ceea ce i se întâmplă ei este un miracol. Lăsând la o parte procesul anatomic și biologic, crearea vieții este un miracol și ar trebui să rămână așa. Da, putem și chiar trebuie să ne folosim cunoștințele și tehnologia pentru a asigura sănătatea mamei și a copilului. Să eliminăm defectele din naștere și bolile ori de câte ori este posibil. Dar să depășim această linie și să începem să proiectăm copii? Manipularea sentimentelor, a aspectului fizic, a capacității mentale, chiar și a trăsăturilor de personalitate? Asta nu mai e miracol. Asta e trufie.

Ușa camerei cu aburi se deschise și Delia Peabody băgă capul înăuntru, cu fața plină de o unsoare verde.

— E rândul tău, Dallas!

— Nu, nu este, trebuie să discut cu Nadine.

— Atunci mă duc eu acum.

Cu im entuziasm bolnav după părerea lui Eve, Louise sări în picioare.

— Trimite-o pe Nadine la biroul meu, îi ordonă Eve Deliei.

— Nu pot. Este în stadiul unu de detoxificare. Înfășurată ca o mumie. Într-o chestie cu alge de mare, îi explică Delia.

— Asta e revoltător!

Eve își trase un halat pe ea. Zona din preajma piscinei, întotdeauna plină de plante și arbori tropicali, fusese transformată într-un înspăimântător centru de tratament. Mese capitonate cu trupuri întinse pe ele. Mirosuri ciudate, o muzică încă și mai ciudată. Trina se înveșmântase într-un halat de laborator. Petele de pe el formau un adevărat curcubeu. Eve parcă ar fi preferat să fie de sânge. Cel puțin asta ar fi fost pe înțelesul ei.

Mavis stătea culcată cu părul ascuns sub o cască transparentă de protecție, iar restul trupului îi era învelit în fel de fel de substanțe de cele mai felurite nuanțe, pe care Eve nici nu dorea să încerce să le identifice.

Pântecele era…prodigios.

— Ia uită-te la țâțe. Mavis ridică brațele și arătă cu degetele spre sâni. Sunt ca niște baloane. Este cel mai mare avantaj al faptului că ești însărcinată.

— Nemaipomenit, făcu Eve și o mângâie pe Mavis pe cap, trecând mai departe, la Nadine.

— Sunt în paradis, murmură Nadine.

— Nu, ești în pielea goală înfășurată într-o grămadă de alge marine. Fii atentă!

— Toxinele ies din trupul meu prin toți porii, chiar acum când vorbim. Ceea ce înseamnă că trebuie să mai beau niște vin când o să fiu gata.

— Fii atentă, repetă Eve. Deocamdată totul e neoficial până îți dau eu undă verde.

— Neoficial, o imită Nadine, cu ochii închiși. Am să-i dau Trinei o mie de dolari ca să-ți tatueze asta pe fiind.

— Cred că cei doi Icove au condus sau cel puțin au participat activ într-un proiect care își are originile în manipularea genetică, și o mare parte din finanțarea pentru numitul proiect a provenit din vânzarea unor femei care au fost supuse acestui gen de inginerie și instruite pentru a satisface nevoile unor eventuali clienți.

Ochii lui Nadine se făcură cât cepele, un verde viu pe fundalul pielii vopsite ușor în galben.

— Râzi de mine.

— Nu, și să știi că acum arăți ca un pește. Și chiar și miroși a pește. Asta-i rău. Cred că și Avril Icove a făcut parte dintr-un astfel de experiment și că este implicată în moartea socrului și a soțului ei.

— Scoate-mă din chestia asta. Nadine încercă să se ridice în capul oaselor, dar pătura subțire era prinsă în cureluțe de jur împrejurul mesei.

— Nu știu cum și nici n-am de gând să pun mâna pe nimic. Dar ascultă! Am ajuns la concluzia asta pe mai multe căi. S-ar putea s-o dau în bară, dar știu că sunt pe calea cea bună. Vreau să stai pe capul lui Avril Icove.

— Încearcă să mă ții departe de ea.

— Cere-i un interviu - te pricepi la asta. Fă-o să vorbească despre munca pentru care au fost cunoscuți cei doi bărbați, învârte-te în jurul problemei geneticii. Tu ai descoperit legătura cu Jonah Wilson, așa că poți să abordezi și chestia asta. Dar trebuie să te arăți în permanență plină de simpatie, să pari impresionată de ceea ce au făcut ei pentru omenire și rahaturi dintr-astea.

— Știu cum să-mi fac meseria.

— Știi cum să scrii reportajul, fu de acord Eve. Dar eu vreau să obții date. Și dacă am dreptate și dacă a fost implicată în două asasinate și dacă va considera că sapi prea aproape de această mină,

de ce ar ezita să te elimine? Faci cercetare, Nadine. Eu nu am niciun fel de date în legătură cu ea care să-mi permită s-o chem la un interogatoriu.

— Dar s-ar putea să dezvăluie ceva unei reportere pline de compasiune care te-ar ajuta.

— Ești deșteaptă. De aceea te rog pe tine să faci asta, deși zaci acolo ca un fel de păstrăv mutant.

— Am să aflu ceva. Și când am să public reportajul, numai cerul va mai fi limita pentru mine.

— Nu publici nimic până nu se încheie cazul. S-ar putea ca cei doi Icove să nu fie singurii implicați în chestia asta. Nu știu dacă ea se va mulțumi să-i lichideze numai pe ei doi. Așa că trebuie să privești problema dintr-un unghi umanitar. Cel care i-a fost ca un tată și soțul ei, tatăl copiilor ei, amândoi au dispărut în urma unui act de violență inexplicabilă. Întreab-o despre studiile ei, despre artă. Vrei să vezi femeia, fiica, văduva, mama.

Nadine strânse din buzele galbene.

— Nenumăratele ei fațete care țin de individualitatea ei. Așa că îmi va prezenta relația ei cu bărbații. Ea este pata de lumină. Foarte bine. Și în același timp și producătorul meu va fi fericit.

Se auzi o sonerie.

— Sunt gata, spuse Nadine.

— Aduc sosul tartar.

N-avea cum să scape. Cu Mavis așezată alături, cu mâinile și picioarele într-o apă verzuie cu spumă și Delia sforăind ușor relaxată, Eve suportă cu stoicism un tratament facial. Iar acum substanța aceea care nu semăna cu nimic era deja încleiată în părul ei.

— Acum o să facem un tratament complet facial și corporal în timp ce părul tău se înmoaie și se îmbibă cu suc.

— Nu are nicio logică. Ori corpul, ori fața.

— Unii oameni s-ar descurca mai bine dacă fundul le-ar fi față.

Eve nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Toată lumea își face părul, în afară de Mavis. Ea și l-a făcut azi de dimineață. Vrei ceva deosebit cu al tău?

— Nu. Într-un gest defensiv, Eve își duse mâna la păr și se umplu de ceva vâscos. O, Doamne!

— Putem încerca o nuanțare, sau niște extensii. Așa, de amuzament.

— În lumea mea nu mai este loc pentru altă distracție. Nu vreau să fie diferit.

— Te înțeleg.

Eve deschise ochii bănuitoare.

— Cum așa?

— Că îl vrei așa cum este. Dar nu ai grijă de el și de pielea ta așa cum ar trebui. Să știi că nu-ți ia chiar foarte mult timp să-ți acorzi îngrijirile de bază.

— Dar mă mențin în formă, spuse Eve în șoaptă.

— Da, în privința corpului. Ai un trup a-ntâia. Numai mușchi. Unele dintre clientele mele au rahat sub sculptura aia corporală.

Eve clipi și deschise ochii. Se lăsase orbită de teamă, neglijând faptul că era o sursă excelentă, își spuse ea supărată.

— Lucrezi cu cineva care a fost la Centrul Icove?

— La naiba! Trina pufni în timp ce lucra. Cam cincizeci la sută din clientele mele. N-ai nevoie de ei, poți să mă crezi pe cuvânt.

— Ai lucrat vreodată cu soția lui Icove? Cu Avril?

— Ea merge la Utopia. Am lucrat acolo acum vreo trei ani. Era clienta lui Lolette, dar am înlocuit-o eu o dată la masaj corporal pentru că Lolette avea un ochi vânăt. Prietenul ci era un ticălos, și eu i-am spus, dar ce, parcă ascultă. Numai după ce…

— Avril Icove, o întrerupse Eve. Ai putea să-mi spui dacă și-a făcut ceva - sculptură, reconstrucție, mărirea unor părți ale corpului?

— Când ai trupul gol sub scanere, știi totul. Sigur, și-a tăcut câte ceva. Ceva pe la față, un pic pe la sâni. Lucrare de prima calitate, dar e de așteptat.

Soțul ei spusese că fusese pur și simplu binecuvântată, își aminti Eve.

— Ești sigură?

— Hei, tu îți cunoști meseria ta, eu o știu pe a mea. De ce?

— Eram numai curioasă. Eve închise din nou ochii. Dacă se gândea la crimă, tratamentul facial devenea aproape suportabil.

13

După o seară care nu se mai termina și mai mult vin decât ar fi fost înțelept - Eve pomi greoi spre biroul ei. Poate că o cafea tare o să contracareze efectul alcoolului și ar mai putea să lucreze o oră. Prima problemă pe lista ei era verificarea fișei medicale a lui Avril. Voia să știe ce tip de chirurgie estetică găsea.

Apoi dori să examineze mai de aproape Academia Brookhollow. Tocmai sorbea prima gură de cafea când Roarke intră în cameră venind din biroul lui.

— Burtă galbenă, spuse ea.

— Poftim?

— Ai burta galbenă așa cum o avea și Nadine acum câteva ore.

— Nici măcar nu vreau să știu ce înseamnă asta.

— Ai șters-o și m-ai lăsat singură.

Roarke îi aruncă o privire care se voia inocentă.

— Mi s-a părut evident că festivitățile din seara asta erau numai pentru doamne. Respectând ritualul feminin, m-am retras discret.

— Ca să te citez, Burtă Galbenă, ai dat-o-n bară rău de tot! Ai șters-o imediat ce Mavis a început să vorbească despre lecțiile de asistență la naștere.

— Recunosc că sunt vinovat și nici nu mi-e rușine. Mi-a făcut foarte bine, de fapt. Luă cafeaua ei și sorbi din ea. M-a fugărit peste tot.

— A, nu mai spune!

— Da, și trebuie să fii foarte satisfăcută, pentru că ești băgată și tu în chestia asta la fel ca și mine, dragă prietenă! Undeva între frecatul trupului și lustruit m-a descoperit și mi-a vorbit despre programul de instruire pe care vom fi siliți să-l absolvim ca să asistăm la naștere. Nu există cale de scăpare pentru noi.

— Știu. Suntem condamnați.

— Condamnați, repetă și el. Eve, se fac filme video.

— O, Dumnezeule!

— Și simulări!

— Încetează! încetează chiar acum! Apucă ceașca de cafea și plescăi zgomotos.

— Mai sunt câteva luni.

— Săptămâni, o corectă el.

— E ca și când ar fi luni. Pentru că și lunile sunt alcătuite din săptămâni. Nu este acum și nu este lucrul cel mai important. Trebuie să mă gândesc la altceva. Am de lucru. Și apoi știi, adăugă ea în timp ce se îndrepta către birou, se mai pot întâmpla o mulțime de lucruri - de exemplu să fim răpiți de teroriști chiar înainte ca ea să intre în travaliu.

— O, ce bine ar fi!

Eve zâmbi afișând lista clienților și pacienților celor doi Icove.

— Se pare că Trina a uns-o cu cremă și pe Avril o dată și susține că a găsit urme de sculptură corporală când a pus-o sub scanner. După toate probabilitățile unul dintre Icove a făcut treaba asta, sau cel puțin a fost consultat.

— Consultat e mai probabil. Cred că este greu să lucrezi cu un membru al familiei, moral vorbind.

— Dacă a fost consultat unul din ei, Avril va apărea pe listă. Așa este procedura standard. Computer, afișează consulturile medicale și/sau procedurile pentru Avril Icove.

se dizolva în plăcere și patimă, în dragoste și desfătare. Când o trase după el pe podea, Eve alunecă și intră sub el ca o mătase moale. Și acolo el îi găsi gura caldă și generoasă. Pielea ei netedă și parfumată.

Apoi intră în ea, unde nu mai era nimic altceva. Și o lăsă să-l ducă cu ea.

Ar fi putut să se încolăcească și să doarmă pe jos fără niciun fel de obiecții. Fiecare celulă a trupului ei era relaxată și satisfăcută. Dar când simți că e pe punctul să adoarmă, se scutură și se ridică în capul oaselor. Și scoase o exclamație de uimire când văzu motanul urcat pe biroul ei și privindu-i fără să clipească cu ochii lui de culori diferite.

Roarke studie motanul în timp ce o mângâia ușor pe Eve pe spate.

— Ce crezi, e de acord sau nu? Niciodată nu ne spune.

— Mie puțin îmi pasă, totuși nu cred că ar trebui să se uite la noi când facem sex. Nu este corect.

— Poate ar trebui să-i aducem o prietenă.

— E castrat.

— Totuși s-ar putea să se bucure de compania ei.

— Nu suficient ca să-i dea și ei din conserva lui cu somon.

Și pentru că nu era corect să lase motanul să se uite la ea, mai ales că avea niște mici inimioare roșii strălucitoare într-un anumit loc, se întinse să-și ia pantalonii și și-i trase pe ea.

În timp ce își trecea degetele prin păr, se auzi bipul computerului. Galahad tresări ușor, apoi ridică imediat un picior și începu să se lingă pe spate.

Sarcina încheiată...

— Hei, ce mai sincronizare!

Sări în picioare și apucă și tricoul.

— Și apoi cred că sexul mi-a ars alcoolul din organism.

— Să-ți fie de bine.

Rostise cuvintele râzând, dar ea învățase ceva în anul acela de căsătorie.

— Modul în care m-ai atins a anulat traumatismul provocat de Trina. Asta da, putere.

Ochii lui o priviră cu căldură în timp ce se ridica în picioare.

— Dar inimioarele trebuie să dispară. Computer, afișează imaginile care corespund pe ecranul de pe perete.

O singură imagine corespunde…

— Gol! strigă Eve când imaginile apărură alături, una lângă alta. Bună, Deena.

Flavia, Deena, data naşterii 8 iunie 2027, Roma, Italia. Tată! Dimitri, doctor specialist în pediatrie. Mama, Anna Trevani, doctor, psihiatru. Nu are fraţi, nici surori. Nu a fost căsătorită, nu are coabitări în dosar. Nu are copii înregistraţi. Nu are dosar penal. Ultima adresă cunoscută Brookhollow College. Nu există date înregistrate după 19-20 mai 2047. Imaginea afişată este fotografia oficială de identitate din iunie 2046.

— Frumoasă femeie, spuse Roarke. Chiar foarte frumoasă.

— Și este și plină de merite. A absolvit înainte de termen. Computer, caută rapoarte de persoane dispărute referitoare la Flavia. Căutare internațională.

Se lucrează...

— Sarcină colaterală. Părinții mai trăiesc? Dacă da, unde și cu ce se ocupă?

Înţeles. Se lucrează...

— Adresa înregistrată este cea de la colegiu, nu de la domiciliu. Nu are dosar penal, nu a fost căsătorită, nu a coabitat și dispare în ceață înainte să împlinească nouăsprezece ani.

— Și reapare, interveni Roarke doisprezece ani mai târziu ca să-i ucidă pe cei doi Icove.

— Ceva mai tânără decât Avril, dar au fost colege de școală. Este un internat de elită, sigur s-au cunoscut.

— Dar este o distanță mare între colegele de școală și complicele la crimă.

— Da, dar așa se stabilește legătura între ele. Avril a văzut imaginea de la Centru și nu a spus: Ei, dar asta e Deena de la Brookhollow. N-am mai văzut-o de ani de zile. Da, știu, spuse ea ridicând mâna, un avocat al apărării va spune că Avril nu poate fi obligată să-și amintească de toate colegele de școală. Și că au trecut doisprezece ani de când a terminat colegiul, ceea ce coincide cu perioada când a dispărut Deena. Dar o situează în același loc și în același moment cu suspecta.

Sarcina secundară îndeplinită Flavia, Dimitri şi Trevani, Anna locuiesc la Roma, Italia. Amândoi sunt angajaţi la Institutul pentru copii din acest oraş...

— Verifică Institutul pentru copii și vezi dacă are legături cu Icove, Wilffed B…sr. și/sau Wilffed B…jr. și cu Wilson, Jonah Delecourt.

Sarcină suplimentară. Se lucrează...

— Pot să-ți economisesc eu ceva timp, spuse Roarke. Am finanțat și eu institutul acesta prin companiile mele italiene. Știu că cel puțin la un moment dat Icove sr. a fost membru în Consiliul Director.

— Din ce în ce mai bine. Avem acum legătura și cu familia Flavia, care ne duce la Deena, alias Dolores, care ne duce la Avril, care face legătura cu Brookhollow. Și așa avem toată diagrama.

Prima sarcină încheiată. Nu există raport de persoană dispărută referitor la Flavia, Deena.

— Nu a reclamat nimeni fie pentru că știau unde este, fie pentru că nu se dorea ca poliția să-și bage nasul. Dacă este vorba de al doilea motiv, au angajat pe cineva particular. Oricum, este căutată de peste un deceniu. Și…

Sarcina suplimentară încheiată. Icove, Wilfred, B...dr. a făcut parte din consiliul de consultanți și în calitate de chirurg invitat, conferențiar invitat al Institutului pentru copii de la înființarea acestuia în 2025 până la moartea sa. Wilson, Jonah Delecourt a făcut parte din consiliu între 2025 - 2048.

— Foarte bine, acum avem…
Întrebare...
— Ce este? se răsti Eve.

Vrei să încheiem sarcina cu prezentarea unor imagini de la Brookhollow la vremea respectivă?

— Ce alte imagini sunt acolo?
A doua imagine corespondentă, înscrisă actualmente la Academia Brookhollow în legătură cu Flavia, Deena.

— Ai spus că este o singură imagine disponibilă, la naiba.

Afirmativ...

Imaginea care apăru era mai blândă decât cea a Deenei Flavia. Și era un copil. Eve simți cum inima parcă i se oprește.

— Identifică imaginea curentă.

Rodríguez, Diana, data naşterii 17 martie 2047, Argentina. Părinţii Héctor, tehnician de laborator şi Cruz, Magdalene, fizioterapeut.

— Locul de muncă.

Lucrează... Rodriguez, Hector, angajat la Genedyne Research, Cruz, Magdalene, lucrează la Centrul de Chirurgie reconstitutivă şi reabilitare St. Catherine.

— Legătura cu ambele locuri de muncă ale celor doi Icove, Wilfred B…sr. şi Icove, Wilfred B…jr.; Wilson, Jonah; şi Samuels, Eva sau Evelyri.

— Nu este copilul lor, interveni Roarke. Nu biologic vorbind. Este imaginea Deenei Flavia.

— Îi cresc şi îi vând. Ticăloşii! Manipulează genele - le fac perfecte, le fac la comandă. Le instruiesc, le educă, le programează. Apoi le vând.

Roarke întinse mâna instinctiv şi o mângâie pe umeri.

— Crezi că a vrut copilul, ce crezi? Sau este numai o răzbunare?

— Nu ştiu. Depinde de ce anume o interesează cel mai mult. Poate că vrea să le obţină pe amândouă.

Computerul reveni şi listă toate cele patru nume legate de locaţiile din Argentina.

— Computer, începe cercetarea şi corelarea imaginilor. Toţi absolvenţii de la Academia sau Colegiul Brookhollow şi studentele actuale. Listează toate datele rezultatelor.

Se lucrează...

— Lasă-l să lucreze și hai să dormim puțin, spuse Roarke blând. Mâine o să ai nevoie de o minte limpede. Presupun că te duci la New Hampshire.

Se trezi în zori, dar Roarke era deja îmbrăcat. Mormăind ceva ce aducea a Bună dimineața! intră la duș, comandă jetul la capacitatea maximă și așteptă să se trezească. Se uscă apoi și bău prima gură de cafea după care se simți aproape omenește.

Mănâncă ceva, îi porunci Roarke și trecu de la i.1 poartele financiare de pe ecran la revista presei de dimineață.

— Ceva, repetă el din dulapul ei.

Când ieși, Roarke se uită la grămada de haine pe care o Ncosese și spuse:

— Nu.

— Ce nu?

— Nu cu îmbrăcămintea asta.

Dacă expresia „a jigni de moarte" ar putea avea și o imagine, dincolo de definiția ei, aceasta ar fi fost fața ei.

— Ei, asta-i acum!

— Te pregătești să faci o vizită oficială Ia o școală exclusivistă. Trebuie să inspiri autoritate.

Eve bătu cu mâna pe teaca pistolului care atârna pe spătarul scaunului.

— Asta e autoritatea mea.

— Un costum?

— Un ce?

Roarke oftă și se ridică în picioare.

— Cunoști conceptul și din întâmplare ai câteva astfel de costume. Trebuie să inspiri putere, prestigiu, simplitate. Să pari importantă.

— Trebuie să-mi acopăr fundul cu ceva.

— Ceea ce e mare păcat, de asta pot să te asigur, dar poți să-l și acoperi în același timp. Uite ăsta! Linii pure, iar culoarea asta arămie adaugă forță. Pune-l împreună cu asta.

Adăugă și o bluză decoltată de o nuanță bleu-deschis. Și lă-ți de cap, Eve. Poartă și niște bijuterii.

— Dar nu mă duc la cine știe ce petrecere.

Totuși își trase pantalonii pe ea.

— Știi ce ți-ar trebui ție? Un droid, un droid de îmbrăcat. Poate am să-ți cumpăr unul de Crăciun.

— De ce să iau ceva fals, când am unul real? Roarke deschise seiful pentru bijuterii din dulapul ei și alese niște cercei mari de aur și un pandantiv cu safir.

Ca să economisească timp și energie, Eve se îmbrăcă așa cum i se spusese. Dar se împotrivi ferm când Roarke făcu un mic cerc în aer cu degetul.

— Nu întinde coarda prea mult, amice.

— Merita să încerc. Dar tot arăți ca o polițistă, locotenente. Numai că ești o polițistă foarte bine îmbrăcată.

— Da, și răufăcătorii o să fie foarte impresionați de toaletele mele la modă.

— Ai să fii surprinsă să constați acest lucru, ripostă el.

— Am treabă.

— Poți să scrii rezultatele căutării chiar aici și să mănânci ceva. Dacă o mașină poate îndeplini mai multe sarcini…

Nu i se părea o idee prea bună, dar nici costumul nu o făcea să se simtă foarte la largul ei. Dar cum el tot dădea comenzi, programă și ea un corn cu cremă de la Bucătarul Automat.

— Cred că ai putea să alegi ceva mai ca lumea.

— Sunt foarte incitată. Eve își aminti că biroul ei nu era singurul loc în care se putea plimba, așa că procedă în consecință, mușcând în același timp din corn.

— Afișează datele pe ecran aici.

Recepționat. Imaginea unu din cincizeci și șase...

— Cincizeci și șase? Eve se opri brusc. Nu se poate. Chiar dacă ne gândim la timpul scurs, la numărul de eleve, oricum nu putem avea așa de multe imagini corespondente. Nu se poate… stai.

Delaney, Brianne, data naşterii 16 februarie 2024, Boston, Massachusetts. Părinţi Brian şi Myra Delany, născută

Copley. Fără fraţi şi surori. Căsătorită Alistair, George, 18 iunie 2046. Copii: Peter, 12 septembrie, 2048, Laura 14 martie 2050. Domiciliul Atena, Grecia.

Corespunde cu O'Brian, Bridget, data naşterii 9 august 2039, Ennis, Irlanda. Părinţi Seamus şi Margaret O'Brian, născută Ryan. Ambii decedaţi. Fără fraţi, surori. Tutori legali Samuels, Eva, de la moartea ei, Samuels, Evelyn. Actualmente înscrisă la Colegiul Brookhollow, New Hampshire.

— Computer, pauză! A avut un copil la doisprezece ani? întrebă Eve.

— Se mai întâmplă, spuse Roarke, dar…

— Da, dar. Computer, numai imagini, împarte ecranul, mărește cu 50%.

Lucrează...

Când apărură imaginile, Eve se apropie mai mult.

— Același colorit, asta e bine. Părul roșu, tenul alb, ochii verzi. Cred că e rezonabil, căci sunt trăsături moștenite. Același nas, aceeași gură, aceeași formă a ochilor, a feței. Pun pariu că poți să numeri și pistruii și ai să obții același număr la amândouă. Fetița este ca o miniatură a femeii. Ca o…

— Clonă, completă liniștit Roarke. Iisuse Hristoase!

Eve respiră adânc o dată, apoi încă o dată.

— Computer, prezintă următoarea imagine corespunzătoare.

Priviră imaginile o oră și Eve simți cum prinde contur un fel de bolovan în stomac, care rămâne acolo ca o tumoare.

— Au donat fetițe. Nu este vorba numai de influențarea ADN-ului pentru a îmbunătăți intelectul sau înfățișarea. Nu este vorba de ingineria genetică, de proiectarea de copii și modificarea lor fizică sau intelectuală pentru a le ameliora calitățile. Ci de crearea lor. Încalcă legea internațională și creează copii. Îi vând. Pe unele dintre ele ca soții.

Eve continuă în timp ce privea la ecran.

— Pe altele direct pe piață. Alții sunt creați pentru a continua munca. Doctori, profesori, tehnicieni de laborator. Credeam că influențează embrionii, sau anumite eșantioane de control pentru laborator. Dar este mai rău, mai rău decât oricare din aceste cazuri.

— Există anumite zvonuri despre cercetări ilegale privind donarea, uneori se vorbește chiar de anumite succese. Dar legile sunt atât de stricte, atât de oneroase și de universale, încât nimeni nu a îndrăznit să dovedească ceva pe față.

— Dar cum funcționează chestia asta? Știi?

— Nu tocmai. De fapt, chiar deloc. Și noi facem anumite cercetări privind donarea - firește, în limitele legii. Pentru țesuturi și organe. O celulă implantată într-un ovul de femeie stimulat electric. Dacă e vorba de o clinică privată, așa cum e cazul nostru, atunci celulele sunt donate de clienți, care plătesc foarte mult pentru țesuturile de înlocuire generate deoarece acestea nu prezintă riscul de a fi respinse de organism după transplant. Trebuie să presupunem că, în cazul donării reproductive, avem celule și ovule care după fuzionare se implantează într-un uter.

— Al cui?

— Ei bine, asta e întrebarea.

— Trebuie să-i spun toate astea comandantului, să obțin de la el undă verde și să mă duc la școală. Poți s-o informezi pe Louise în legătură cu asta.

— Bine.

— Probabil că a făcut câteva miliarde bune cu asta, adăugă Eve.

— Brut.

— Într-adevăr, este o brută.

— Nu, nu. Se simți ușurat că poate să râdă. Vorbeam de venit brut. Pentru că trebuie să coste enorm să ții toate laboratoarele astea, să dezvolți tehnologia, școala, rețeaua. Dar, oricum, presupun că și venitul net este suficient de substanțial. Gândește-te, însă, Eve, ce riscuri există! Cred că ești în căutarea unui laborator al iubirii.

— Așa crezi? Eve scutură din cap. Acum sunt înregistrate cam șaizeci de fete care frecventează Academia. Și trebuie să mai fie încă vreo câteva sute care au absolvit-o deja. Ce s-a întâmplat cu cele care nu au ieșit chiar așa cum se dorea? Cât de mult crezi că le iubea pe cele care nu erau perfecte?

— Este un gând de-a dreptul hidos.

— Da. Mai am încă un milion de astfel de gânduri.

Eve își găsi timp să întocmească un raport, să ia legătura cu Whitney și să-i ceară permisiunea să-l informeze mai devreme. O găsi pe Delia Peabody în timp ce se îndrepta spre Centrală și conveni cu ea s-o ia pe drum. Aceasta sări în mașina ei și își scutură părul. Era mai lung cu vreo zece centimetri buni și avea un fel de terminații mai bogate.

— McNab a rămas cu gura căscată când a văzut ce păr am. Numai că trebuie să țin minte să-l scutur mai des.

Eve îi aruncă o privire precaută.

— Te face să arăți ca o fetiță.

— Știu! Vădit încântată de compliment, Delia se afundă în scaun. Și m-am simțit extraordinar de bine așa, ca fetiță, aseară când am ajuns acasă. S-a repezit la mine ca o maimuță la o papaya coaptă.

— Stop, scutește-mă! Avem o problemă serioasă.

— Mi-am închipuit eu că nu te-ai oferit să mă iei cu mașina numai pentru ca să mă scutești de aglomerația din metrou.

— Am să te pun la curent pe drum, după aceea mă duc la comandant. Urmează o informare completă, inclusiv cu cei de la tehnic la ora zece.

Delia nu spuse nimic cât timp Eve parcurse datele pe care le adunase în timpul nopții. Tăcerea ei continua și când intrară în garajul de la Centrală.

— Nu ai întrebări, observații?

— Încerc să…diger cele auzite. Este contrar firii mele. Adică probabil că ai spune contrar ADN-ului meu. Contravine modului în care am fost crescută, educată. Crearea vieții este misiunea unei puteri superioare. Misiunea noastră, datoria și bucuria noastră este să ocrotim viața și s-o respectăm. Știu că sună cam a Epoca Libertății, dar…

— Nu ești prea departe de felul în care gândesc eu. Dar lăsând la o parte sensibilitățile personale, donarea ființelor umane este ilegală în conformitate cu legile din New York, din țara noastră și din întreaga planetă, ba chiar și din afara ei. Avem dovezi că cei doi Icove au încălcat aceste legi. Iar asasinarea lor, care este de domeniul nostru, a fost o consecință directă a acestei activități.

— Va trebui oare să predăm cazul la…Cine se ocupă de fapt de acest gen de lucruri? FBI? Poliția globală? Interplanetară?

Chipul lui Eve se lungi în clipa în care coborî și trânti portiera.

— Nu se va întâmpla așa dacă pot să mă descurc singură. Vreau să cauți pe computer toate informațiile despre donarea umană. Domenii tehnice, domenii juridice, echipamente, tehnici, dezbateri,

reclamații, istoric, mituri. Vrem să știm despre ce vorbim atunci când vom ajunge la Brookhollow.

— Dallas, cu ceea ce ai descoperit tu, îi avem la mână. Unii dintre ei sunt copii. Niște simpli copii și atât.

— O să ne ocupăm de asta la momentul potrivit.

Whitney nu se dovedi la fel de reținut ca Delia Peabody și o copleși pe Eve cu întrebări tot timpul cât dură raportul.

— Locotenente, aici este vorba de un laureat al Premiului' Nobel, la ale cărui funeralii programate pentru astăzi la ora paisprezece vor participa șefi de state din întreaga lume. Fiul lui, a cărui reputație și renume erau pe cale să le egaleze pe ale tatălui, va fi onorat în mod similar săptămâna viitoare. Ambele evenimente se vor petrece la New York și serviciile de securitate, presa, dirijarea circulației, toate acestea au devenit deja un adevărat coșmar. Dacă scapă vreo informație cu privire la aceste lucruri, coșmarul va lua proporții internaționale.

— Nu va răsufla nimic.

— Ai face bine să fii foarte sigură de asta și să știi ceea ce faci.

— Cincizeci și șase de identificări numai la Academia Brookhollow. Presupun că multe dintre acestea, dacă nu chiar toate, corespund cu dosarele codificate pe care Icove sr. le ținea în apartamentul său - afacerile lui curente, ca să spunem așa. A colaborat strâns cu un genetician și, la un moment dat, a susținut ideea manipulărilor genetice.

— Manipularea genetică este un subiect foarte delicat. Clonarea umană este o pădure foarte, foarte întunecoasă. Ramificațiile…

— Domnule comandant, ramificațiile implică deja două asasinate.

— Ramificațiile vor trezi ecouri dincolo de cele două asasinate. Politice, morale, religioase, medicale. Dacă afirmațiile tale sunt reale, înseamnă că mai există și alte clone, multe dintre ele copii, minori.

Unii dintre ei vor deveni monștri, alții victime. Comandantul se frecă la ochi. Vom avea nevoie de opinia unui expert jurist. Toate agențiile, de la Global la Homeland se vor repezi asupra noastră.

— Dacă le veți notifica constatările recente, le vor prelua de la noi. Și vor stopa cercetarea.

— Așa este. Care este obiecția dumitale?

— Sunt crimele mele, domnule comandant.

Comandantul rămase tăcut un moment, urmărindu-i fața.

— Care este obiecția dumitale, locotenente?

— Dincolo de asta, și aceasta este obiecția mea fundamentală, domnule, cred că trebuie să fie oprit. Dacă guvernul se amestecă în chestia asta, o să vrea să obțină ceva. Și mai multe cercetări secrete, și mai multe experimente. Și or să bage tot gunoiul sub covor și au să pună tot ce găsesc sub microscop. O să-i pună Cod Albastru și vor bloca accesul presei, vor bloca toate informațiile. Cei doi Icove vor fi cinstiți cu toate onorurile și munca pe care au făcut-o pe ascuns nu va mai ieși niciodată la lumină. Iar…subiecții creați, spuse ea, negăsind un cuvânt mai potrivit, vor fi închiși și examinați, studiați, ținuți în recluziune și interogați. Au fost fabricați, domnule, dar sunt din came și oase, la fel ca și noi toți ceilalți. Dar nu vor mai fi tratați ca noi toți ceilalți. Poate că lucrurile nu se vor opri aici, poate că nu ne putem împotrivi unui anumit mers al lucrurilor, dar eu vreau să-mi fac datoria până la capăt.

Comandantul își puse palmele pe masă.

— Trebuie să-l informez și pe Tibble în legătură cu toată chestia asta.

— Da, domnule, încuviință Eve.

Nu puteau să ocolească toate căile oficiale fără știrea șefului poliției.

— Cred că Cher Reo ar putea fi de folos în chestiunile juridice. Este inteligentă și suficient de ambițioasă ca să-și țină gura până

când va veni momentul să dezvăluie totul. Am făcut apel la doctoriţele Mira şi Dimatto în calitate de experţi medicali în cadrul anchetei. Contribuţia lor ar putea să fie utilă. Am nevoie de un mandat de percheziţie ca să văd dosarele de la şcoală şi aş dori să-l iau pe Feeney sau pe cineva din secţia lui ca să examinăm datele electronice de la faţa locului.

Comandantul dădu aprobator din cap.

— Consideră că ancheta are statut de Cod Albastru. Vor li informate numai persoanele care trebuie neapărat să ştie, informaţiile către presă sunt total blocate. Alcătuieşte echipa. Se uită la ceasul de la mână. Informare peste douăzeci de minute.

14

Își schimbase înfățișarea. Se pricepea la asta. În ultimii doisprezece ani avusese o mulțime de identități. Actele ei de stare civilă erau impecabile - meșterite cu grijă, falsificate fără cusur. Așa și trebuiau să fie.

Academia Brookhollow era o construcție din cărămidă roșie acoperită cu iederă - niciun fel de domuri modeme de sticlă sau turnuri de oțel, ci numai demnitate și tradiție nobiliară. Terenuri de sport spațioase, copaci noduroși, grădini frumoase, livezi înfloritoare. Erau terenuri de tenis și un centru de echitație, două dintre sporturile considerate potrivite pentru elevele de la Brookhollow. Una dintre colegele ei de școală câștigase aurul olimpic la proba de dresaj la frageda vârstă de șaisprezece ani. Cu trei ani în urmă fusese trimisă să se căsătorească cu un aristocrat britanic la fel de pasionat după cai ca și ea.

Erau create pentru un scop, pe care îl slujeau cu devotament. Dar fusese fericită când plecase de acolo, își aminti Deena. Cele mai multe dintre ele erau încântate să plece. Deena nu le lua în nume de rău fericirea și ar fi făcut tot posibilul pentru a proteja viețile pe care și le construiseră cele asemenea ei. Dar orice război își are prețul lui. Și tot mai multe erau cele care doreau să guste libertatea care le fusese refuzată întotdeauna.

Dar ce se întâmpla cu cele care se împotriveau, sau dădeau greș sau puneau întrebări?

Cu ele ce sc întâmpla?

Pentru ele și pentru cele care ar fi urmat după ele, era gata să riște orice.

Aici, la Academie, erau trei bazine de înot - două închise -, două laboratoare de științe, o sală pentru holograme, două amfiteatre mari, un teatru care putea rivaliza cu oricare din cele de pe Broadway. Academia se mai fălea cu un dojo, o școală de inițiere și antrenament în artele japoneze ale apărării, trei centre de fitness și o clinică medicală. În interiorul zidurilor ei se afla și un centru de presă la care se pregăteau studentele selectate pentru cariere în domeniul jurnalisticii și un studio de muzică și dans.

Existau douăzeci de săli de clasă cu instructori umani și automați.

Era o singură sală de mese unde se servea de trei ori pe zi o mâncare sănătoasă, gustoasă, exact la orele șapte dimineața, douăsprezece treizeci și șapte seara.

La ora zece dimineața și patru după-amiaza li se ofereau gustări pe terasa acoperită.

Îi plăceau la nebunie pricomigdalele. Își amintea foarte bine de ele.

Apartamentele în care locuiau studentele erau spațioase și frumos decorate. La vârsta de cinci ani, dacă treceai cu bine toate testele, erai mutată în acele apartamente. Amintirile tale despre acei primi cinci ani erau…ajustate.

Cu timpul puteai să uiți de tot - sau aproape tot - ce însemnase experiența de a te simți ca un șoarece într-un labirint.

Primeai o uniformă și o garderobă corespunzătoare. O garderobă proiectată în așa fel încât să se potrivească cu personalitatea și tipul tău de pregătire. Pentru că fiecare avea și un trecut. Fiecare venea de undeva, fiecare avea o anumită proveniență.

Instruirea era foarte riguroasă. O studentă de la Brookhollow trebuia să exceleze, după aceea să treacă la colegiu și să continue să se dezvolte. Până la Plasament.

Ea personal vorbea fluent patru limbi străine. Asta îi fusese de folos. Știa să rezolve teoreme matematice complexe, să identifice date și obiecte din săpăturile arheologice, să execute cu ușurință sărituri complexe de la trambulina de înot și să organizeze un dineu de stat pentru două sute de persoane.

Electronica era o jucărie pentru ea. Și se pricepea să ucidă în mod eficient, folosind mai multe metode. Știa cum să-i facă plăcere unui bărbat în pat și putea să discute cu el dimineața despre politica interplanetară.

Nu fusese destinată căsătoriei sau împerecherii, ci pentru a fi folosită în acțiuni secrete. Și în această privință, își spunea ea, educația ei nu dăduse greș.

Era frumoasă, nu avea niciun fel de defecte genetice. Speranța ei de viață era estimată la o sută cincizeci de ani, dar ar fi putut fi prelungită considerabil prin progresul continuu al tehnologiei.

Fugise la vârsta de douăzeci de ani și trăise ascunsă doisprezece ani, perfecționându-și calitățile pe care le dobândise. Gândul de a mai trăi încă un secol așa cum trăise până atunci era coșmarul ei permanent. Nu ucidea cu sânge rece, dar era eficientă. Ucidea din disperare și cu ardoarea războinicului care apără un nevinovat.

Pentru această moarte purta un costum negru sobru, comandat și executat pentru ea în Italia. Banii nu erau o problemă. Furase o jumătate de milion înainte să fugă. De atunci, mai avusese acces și la alte sume. Ar fi putut să trăiască bine, fără să fie descoperită. Dar avea o misiune. În întreaga ei viață, nu avea decât o misiune.

Și avansase mult pe calea spre îndeplinirea ei.

Rigiditatea taiorului o facea să arate și mai feminină și ii scotea în evidență strălucirea roșie a părului, verdele viu al ochilor. Își

petrecuse în dimineața aceasta o oră pentru n-și schimba conturul feței. Își făcuse bărbia mai rotundă, nasul mai plin.

Își adăugase și câteva kilograme la siluetă, care era acum numai curbe.

Schimbările vor fi de ajuns - sau poate că nu.

Nu îi era frică de moarte, dar se îngrozea la gândul că ar putea să cadă prizonieră. Așa că avea într-o capsulă tot ce-i trebuia în cazul în care ar fi fost identificată și capturată.

Tatăl îi permisese să vină la el, îi acordase o audiență, o crezuse când îi spusese că se simte singură și regretă. Nu-și văzuse moartea în ochii ei.

Însă aici, în această închisoare, se știa ce a făcut. Dacă o recunoșteau, rolul ei se încheia. Dar erau altele care îi vor lua locul dacă ar fi căzut. Foarte multe.

Chiar dacă simțea teama ca pe un nod uriaș în gât, fața ci era calmă și senină. Învățase și acest lucru. Să nu le arăți nimic. Să nu le dai nimic.

Ochii ei se întâlniră cu ai șoferului în oglinda retrovizoare. Își compuse rapid un zâmbet și dădu din cap.

Se opriră la poartă pentru verificare. Inima îi bătea puternic. Dacă era vorba de o capcană, nu va mai ieși niciodată pe această poartă. Nici vie, nici moartă.

Dar iată că acum erau deja înăuntru, șerpuind printre terenurile frumoase. Copaci, grădini, sculpturi.

Clădirea principală se înălța impunătoare în fața ei cu cele cinci etaje. Cărămizi de un roșu-blând acoperite de iederă. Geamuri strălucitoare și coloane mărețe.

Fetele, își zise ea și simți cum îi vine să plângă. Tinere și proaspete și drăgălașe, mergând singure sau în perechi sau în grupuri către alte clădiri. La ore sau în recreație.

La teste. La ameliorare. La evaluare.

Aşteptă ca şoferul să parcheze şi să vină apoi să-i deschidă portiera. Să-i ofere mâna. Mâna ei era rece şi uscată.

Nu avu niciun alt fel de reacţie decât un mic zâmbet politicos când Evelyn Samuels ieşi pe uşa principală ca s-o întâmpine.

— Doamnă Frost, bine aţi venit la Brookhollow. Eu sunt Evelyn Samuels, şefa Academiei.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, în sfârşit, şi personal. Îi întinse mâna. Terenurile şi clădirile dumneavoastră sunt încă şi mai impresionante în realitate.

— O să vă facem un tur complet, dar mai întâi vă rog să veniţi înăuntru să beţi un ceai.

— Cu multă plăcere.

Intră pe uşă şi simţi cum i se strânge stomacul. Dar se uită de jur împrejur ca un viitor părinte atunci când vizitează şcoala la care se gândea pentru fiica sa.

— Speram s-o aduceţi şi pe Angel, ca să facem cunoştinţă.

— Încă nu. După cum ştiţi, soţul meu are anumite dubii, fiind vorba de o şcoală situată atât de departe de casă. Aşa că am preferat să vin singură de astă dată.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că vom reuşi să-l convingem că Angel va fi nu numai foarte fericită aici, dar va şi beneficia de o educaţie aleasă şi de experienţa vieţii în comunitate. Acesta este holul nostru principal.

Femeia făcu un gest circular.

— Plantele au fost cultivate şi îngrijite prin programele noastre de horticultura, la fel ca şi toate grădinile. Lucrările de artă pe care le vedeţi aici au fost executate chiar de studente de-a lungul anilor. În această clădire, la nivelul la care ne aflăm, avem birourile administraţiei, sala de mese, solariul, una din cele şase biblioteci, bucătăriile şi zonele pentru arta culinară. Aici se află şi biroul meu de zi. Iar acum aş fi foarte încântată să vă fac un tur, dacă doriţi.

Întreaga ei ființă dorea cu disperare să scape de acolo, ui se ascundă. Se întoarse zâmbind:

Dacă nu vă supărați, aș vrea să beau un ceai.

— Sigur că da. Un moment.

Scoase din buzunar dispozitivul de comunicare. Abigail, vrei să vezi dacă ceaiul este pregătit în biroul meu pentru doamna Frost? Chiar acum.

În timp ce îi arăta drumul, Evelyn continua să gesticuleze și să explice.

Era la fel ca înainte, își spuse Deena. Scrobită și frumoasă, lăudându-se cu școala ei, cu vocea aceea a ei cultivată. Se mișca eficient, întotdeauna foarte eficient. Avea acum părul scurt și moale, de o culoare șaten-închis. Avea ochii profunzi și inteligenți. Ochii erau aceiași. Ochii domnișoarei Samuels.

Ochii Evei Samuels.

Deena simți cum îi zumzăie toate cuvintele în urechi. Auzise toate acestea și mai înainte, pe vremea când era prizonieră. Văzu și fetele, frumoase ca niște păpuși în uniformele lor alb cu bleu, vorbind cu voce scăzută, așa cum se cuvenea m holul mare.

Apoi se văzu pe ea însăși, așa de subțirică, așa de dulce, cum cobora grațioasă pe treptele din aripa de est. Tremură numai o dată - numai o dată avea voie - și întoarse în mod deliberat privirea.

Trebui să treacă pe lângă copil atât de aproape că îi simți mirosul pielii. Auzi și vocea ei când rosti:

— Bună dimineața, doamnă Samuels. Bună dimineața, doamnă.

— Bună dimineața, Diana. Cum a fost la lecția de gătit?

— Foarte bine, mulțumesc. Am făcut sufleuri.

— Excelent. Doamna Frost este în vizită la noi astăzi. S-ar putea ca fiica doamnei să vină la noi, la Brookhollow.

Făcu un efort ca să se uite în ochii adânci căprui care erau chiar ai ei. Era oare în ei același calcul care fusese și în ai ei? Se ascundeau

oare acolo furia și hotărârea, care fierbeau, clocoteau sub suprafața senină? Sau găsiseră o modalitate s-o domolească?

— Sunt sigură că fiica dumneavoastră va fi încântată de Brookhollow, doamnă Frost. Tuturor ne place aici.

Fiica mea, își spuse ea. O, Dumnezeule.

— Mulțumesc, Diana.

Urmă un zâmbet ușor și ochii lor își susținură reciproc privirea încă o clipă, după care fata spuse la revedere și se depărtă.

Inima îi bătea nebunește. Se recunoscuseră. Cum ar fi putut să nu se recunoască? Cum ai putea să privești în propriii tăi ochi și să nu-i recunoști? Și în timp ce Evelyn mergea înainte, Deena întoarse capul. Fata făcu la fel. Ochii lor se întâlniră din nou și amândouă zâmbiră din nou, un zâmbet complet, mândru și curajos.

O să plecăm de aici, își spuse Deena, n-or să ne poată ține aici.

— Diana este una dintre comorile noastre, spuse Evelyn. O minte ascuțită și iscoditoare. Și o constituție robustă în același timp. Ne străduim să le dăm tuturor studentelor noastre o educație cât mai complexă, dar facem și teste ample și evaluări ca să depistăm principalele lor puncte forte și zone de interes.

Diana, nu se putea gândi decât la numele fetei, cu toate aceste sentimente care o tulburau peste măsură. Dar spunea ce trebuie, făcea gesturile corecte și fu introdusă în biroul doamnei Samuels.

Elevele erau primite în acest sanctuar numai atunci când aveau merite deosebite sau când comiseseră o abatere gravă. Ea nu intrase niciodată pe ușa aceasta.

Avusese mare grijă să se amestece în marea masă a l vrlor. Dar i se spusese la ce trebuie să se aștepte, i se ilRtlusr topografia exactă a locului și specificațiile. Așa că m um sc concentră pe ele, pe ceea ce trebuia să facă acum și xt NirAdui să-și alunge din minte gândul la copil.

Apartamentul era decorat în culorile școlii - albastru și ill l'creții albi, țesăturile albastre. Pardoseala albă, covoarele rtllmstre. Două ferestre spre vest, o fereastră dublă spre sud.

Era izolată fonic și nu avea camere de luat vederi.

Existau, firește, sisteme de securitate, la ferestre și la uyn Iar doamna Samuels avea la mână un dispozitiv de comunicare. Și două dispozitive fixe de comunicare, unul I ic utru școală, altul privat. Un ecran pe perete și în spatele Im un seif cu dosarele tuturor studentelor.

Pe o măsuță albă era servit ceaiul. Farfurioare albastre, piAjiturele albe. Se așeză pe scaunul care îi fusese oferit și wytcptă până când doamna Samuels turnă ceaiul.

— Povestiți-mi despre Angel.

Cu toate eforturile ei, continua să se gândească la Diana.

— E lumina ochilor mei.

— Firește, zâmbi Evelyn. Spuneați că are calități artistice.

— Da, îi place să deseneze. Îi face mare plăcere. Aș vrea nA fie fericită, asta în primul rând.

— Firește. Însă…

— Ce colier frumos!

Acum, își spuse ea, fa-o până nu te apucă greața.

— Îmi dați voie?

În timp ce Evelyn se uita în jos la colier, Deena se ridică dc pe scaunul ei, aplecându-se înainte ca și când ar fi examinat piatra. Bisturiul era în mâna ei.

Și apoi în inima lui Evelyne.

— Nu m-ai recunoscut, Evelyn, spuse ea în timp ce Evelyn Samuels căsca ochii mirați la ea. Sângele se întindea pe bluza ei albă și apretată. Ai văzut numai ceea ce te așteptai să vezi, așa cum ne-am imaginat și noi. Perpetuezi această nerușinare. Dar, de fapt, pentru asta ai fost creată, așa că poate nu e vina ta. Îmi pare rău,

spuse ea privind la Evelyn cum moare. Dar trebuie să se termine o dată.

Se ridică, își împreună mâinile și pomi repede către ecran. Găsi dispozitivul de control acolo unde i se spusese că va fi, îl deschise, apoi folosi decodorul pe care îl avea în poșetă pentru a descuia fișetul.

Scoase toate discurile de acolo. Nu fu nici uimită, nici nemulțumită de faptul că găsi și o sumă considerabilă de bani lichizi. Deși prefera fondurile electronice, se va descurca și cu banii de hârtie.

Încuie la loc fișetul, puse ecranul la locul lui și îl asigură.

Părăsi încăperea iară să mai arunce nicio privire înapoi. Pomi fără grabă, dar cu pulsul galopând, spre locul unde o aștepta șoferul. Respiră profund când mașina se îndreptă către porți. Când acestea se deschiseră, simți cum presiunea din piept îi scade.

— Ai fost rapidă, spuse șoferul încet.

— Cel mai bine este să fii rapid. Nu m-a recunoscut. Dar…Am văzut-o pe Diana și ea m-a recunoscut. Știa.

— Ar fi trebuit să fac eu partea asta.

— Nu. Camerele de luat vederi. Chiar și cu un alibi, nu poți contesta ceea ce au surprins camerele. Iar eu sunt ca fumul. Desiree Frost a și dispământ. Dar Avril Icove!

Se lăsă pe spate și strânse umărul lui Avril.

— Avril mai are încă de lucru.

Renumele său și miliardele considerabile aflate în spatele lui îl autorizară pe Roarke să fixeze o întâlnire la ora zece dimineața cu directorul general executiv al Centrului Icove.

— O să fie ceva neoficial și numai o întâlnire preliminară, ii spuse el lui Louise în timp ce străbăteau orașul prin i irculația densă.

— Dar ne aduce mai aproape.

— Dacă Eve e pe calea cea bună, repercusiunile vor fi /¡duduitoare. Nu este vorba numai de tehnologia care a fost dezvoltată pe ascuns, de explozia care va atinge reputația celor doi Icove și a facilităților lor sau a celorlalte persoane implicate, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Roarke, gandește-te la dilema etică, legală și morală a existenței clonelor. Războaiele medicale, juridice, politice și religioase sunt inevitabile. Numai dacă nu reușim să mușamalizăm lotul, să acoperim totul.

Roarke se întoarse ca s-o poată privi în față și ridică o sprânceană:

— Asta ai vrea să faci?

— Nu știu. Recunosc că sunt sfâșiată. Ca medic, aspectul științific mă fascinează. Chiar și știința rea este seducătoare.

— De cele mai multe ori.

— Da, de cele mai multe ori. Dezbaterea cu privire la culturile gemene artificiale se reia din când în când și deși, în principiu, sunt împotrivă, este o chestiune foarte atrăgătoare. Este o provocare prea puternică. Și prea fragilă. Să execuți o replică a ființelor umane în laborator, să selectezi trăsăturile, să elimini alte particularități. Cine decide care sunt parametrii? Și ce se întâmplă cu ființele umane nereușite, greșite, așa cum se întâmplă în orice fel de experiment? Repet, dacă este pe calea cea bună, ce uriașă tentație a trebuit să existe pentru un om cu reputația lui Icove ca să-l facă să folosească aceste clone ca pe o marfa?

— Și dacă sau când totul se va afla, adăugă el, oamenii vor fi înspăimântați și fascinați totodată. Vecinul meu este oare unul din ăștia? Și dacă este și mă enervează, nu am oare dreptul să-l distrug? Guvernele vor umbla cu limba scoasă după tehnologie. Și totuși, cei care sunt răspunzători de acest lucru trebuie să-și treacă numele în istorie fără niciun fel de pată? Cineva trebuie să plătească, să se facă dreptate. Justiția. Așa gândește Eve.

— Toate lucrurile la vremea lor. Aproape că am ajuns.

— Știi ce trebuie să cauți?

Femeia ridică din umeri.

— Cred că o să-mi dau seama când o să văd.

— Ai dori așa ceva?

Se uită la el.

— Ce anume?

— Să te re-creezi?

— O, Doamne, nu. Dar tu?

— Nici într-o mie de ani. Noi avem tendința să ne reinventăm, nu-i așa?

— Suntem într-o evoluție constantă, sau ar trebui să fim. Și asta e mai mult decât suficient. Ne schimbăm, suntem meniți să ne schimbăm. Oamenii și condițiile, experiențele ne fac să ne schimbăm. În bine sau în rău.

— Originea mea, sângele, educația, mediul timpuriu, toate acestea ar fi trebuit să mă predispună - după cum credea familia mea - la un anumit gen de viață și de muncă. Ridică un umăr. Nu am ales eu, și experiențele acestea m-au schimbat. Când am întâlnit-o pe Eve, m-am schimbat din nou - și aceasta mi-a oferit posibilitatea să lucrez la Duchas. Datorită faptului că v-am cunoscut pe voi două, drumul meu s-a intersectat cu al lui Charles și relația noastră m-a făcut să mă schimb. M-a făcut să mă deschid. Indiferent ce ADN avem, felul în care trăim și existăm este cel care ne modelează. Trebuie să ne placă să fim pe deplin vii, pe deplin umani, oricât de pompos ar putea să sune asta.

— Moartea ne-a adus pe noi doi, pe mine și pe Eve, laolaltă. Și oricât de bombastic ar putea să sune, există momente când simt că asta a fost ca și când aș fi respirat pentru prima oară.

— Cred că sună minunat.

— Acum avem o viață, chiar o viață complicată, râse el. Vânăm ucigași și savanți nebuni și plănuim o mare serbare de Ziua Recunoștinței.

— La care suntem încântați că suntem invitați și noi, eu și Charles. Abia așteptăm.

— Este pentru prima oară că facem ceva așa de…adică de familie. O să le cunoști pe rudele mele din Irlanda.

— Abia aștept.

— Mama mea a avut o soră geamănă, spuse el pe un ton scăzut.

— Serios? Nu știam. Identică?

— Se pare că da, identică. Cu toate lucrurile astea care se întâmplă aici, uneori începi să intri la idei. Ce alte lucruri are în comun cu ea mătușa mea, în afară de trăsăturile fizice?

— Relațiile de familie sunt la fel ca oricare altele. E nevoie de timp ca să te obișnuiești cu ele. Și uite că am ajuns.

Scoase rapid o oglindă, se uită să vadă cum arată și își netezi părul cu mâna în timp ce mașina lua curba.

Îi întâmpinară trei bărbați în costume elegante, trecură prin sistemul de securitate, apoi fură însoțiți până la un ascensor privat. Roarke o examină din priviri pe femeia de vreo treizeci de ani, brunetă, cu un aer singuratic, cu ochi sfredelitori și un costum sobru care era de serviciu.

Impresia lui se confirmă atunci când femeia preluă conducerea.

— Ne face o deosebită plăcere interesul pe care îl manifestați pentru Centrul Wilfred B. Icove, începu ea. Așa după cum știți, am suferit de curând o dublă tragedie. Serviciul funerar pentru doctorul Icove va avea loc astăzi, în capela de aici. Secțiile noastre administrative și de cercetare se închid astăzi la amiază din respect pentru cel decedat.

— Este de înțeles. Apreciez faptul că ați reușit să ne găsiți un loc în program, deși v-am anunțat în ultimul moment și într-o perioadă atât de dificilă.

— Voi fi la dispoziția dumneavoastră pe tot parcursul vizitei pentru a vă răspunde la întrebări sau pentru a găsi răspunsuri la ele, adăugă ea cu un zâmbet strălucitor. Ca să vă fiu de folos în orice fel.

Roarke descoperi că gândește așa cum prezisese că se vor gândi și alții: Oare este și ea una dintre ele?

— Și ce funcție aveți aici, doamnă Poole?

— Sunt șefa a Serviciului de Operațiuni.

— Sunteți tânără pentru o astfel de funcție, comentă Roarke.

— Așa este. Zâmbetul ei era la fel de larg. Am venit la Centru direct după Colegiu.

— La ce universitate ați studiat?

— La Colegiul Brookhollow, unde am urmat un curs accelerat. Ușa se deschise și ea le făcu semn să treacă. Vă rog, după dumneavoastră. Am să vă conduc direct la doamna Icove.

— Doamna Icove!

— Da.

Doamna Poole făcu un alt gest și îi conduse prin zona de la recepție pe o ușă de sticlă.

— Domnul doctor Icove a fost director general executiv, iar doctorul Will Icove a preluat această funcție după moartea tatălui său. Acum…doamna Icove este directoare generală până când va fi numit un succesor permanent. În ciuda acestei tragedii, Centrul va continua să funcționeze în mod eficient și să facă față nevoilor clienților și pncienților săi. Grija pentru ei și satisfacția lor reprezintă t ca mai înaltă prioritate pentru noi.

Ușile către fostul birou al lui Icove erau deschise. I toamna Poole intră.

— Doamnă Icove?

Aceasta era cu spatele spre încăpere, privind pe fereastră i airc priveliștea New Yorkului și a cerului mohorât. Se întoarse. Părul ei blond era pieptănat pe spate și strâns la ceafă. Purta o rochie neagră și ochii ei de culoare lavandei păreau îngrijorați și triști.

— O, da, Caria. Încercând să zâmbească, înaintă și întinse mâna mai întâi lui Roarke, apoi lui Louise.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Condoleanțele noastre, doamnă Icove, pentru pierderile dumneavoastră recente.

— Vă mulțumesc.

— Tatăl meu l-a cunoscut pe socrul dumneavoastră, spuse I ouise. Și am participat și eu la mai multe prelegeri pe care le-a susținut la Facultatea de Medicină. O să ne lipsească.

— Da, așa este. Caria, ne poți lăsa o clipă singuri, te rog?

Pe chipul Cariei Poole trecu o umbră de surpriză care fu mascată rapid.

— Bineînțeles. Voi fi alături dacă aveți nevoie de mine.

Caria Poole ieși și închise ușa.

— Vreți să luați loc? Acesta este biroul socrului meu. Mă intimidează. Doriți o cafea? Altceva?

— Nu, mulțumesc, nu vă deranjați.

Se așezară în zona amenajată pentru discuții din birou, iar Avril își puse mâinile în poală.

— Eu nu sunt o femeie de afaceri și nu am niciun fel de aspirații în acest sens. Nici vorbă de așa ceva. Funcția mea aici este - și va continua să fie - aceea de figurant. Purtătoare a numelui de Icove.

Avril privi în jos spre mâinile ei și Roarke observă că își trece degetul mare peste verighetă.

— Dar mi s-a părut că este important să mă întâlnesc personal cu dumneavoastră când v-ați exprimat interesul pentru Unilab și Centru. Trebuie să fiu sinceră.

— Vă rog.

— Caria - adică doamna Poole - crede că aveți intenția să achiziționați majoritatea acțiunilor de la Unilab. Și că această vizită este un fel de expediție de recunoaștere în acest scop. Așa este?

— Ați avea obiecții dacă ar fi așa?

— În momentul de față, am convingerea că este important să evaluăm și să reconstruim centrul, facilitățile și funcțiile lor așa cum erau. Iar eu, ca șefa a familiei, trebuie să mă implic cât mai mult în acest proces. În viitor, poate chiar în viitorul foarte apropiat, mi-ar plăcea să cred că cineva cu reputația și talentele dumneavoastră, cu instinctele dumneavoastră, ar putea să coordoneze munca desfășurată aici. Dar am nevoie de timp pentru această evaluare și reconstrucție. Așa cum știți, probabil chiar mai bine decât mine, Centrul este o organizație complexă cu mai multe fațete. Atât soțul meu, cât și tatăl lui controlau totul la toate nivelurile. Va fi o reconstrucție laborioasă.

Foarte sinceră, își spuse Roarke. Logică și foarte bine pregătită pentru această întâlnire.

— Nu doriți să participați activ și permanent la conducerea Unilab-ului și a Centrului?

Avril zâmbi. Reținut, politicos, atât și nimic mai mult.

— Câtuși de puțin. Dar am nevoie de timp ca să-mi fac datoria și să-mi exercit opțiunea de a-l lăsa pe mâini de încredere.

Avril se ridică.

Acum vă las cu Caria. O să vă facă un tur al Centrului li mai cuprinzător decât aș putea să vă fac eu și va răspunde

În întrebările dumneavoastră într-un mod mult mai inteligent ilrcAt aș fi eu capabilă.

Pare foarte eficientă. Spunea că a studiat la Colegiul I li ookhollow. Sunt sigur că înțelegeți că am făcut și eu unele n cotări

înainte de a veni la această întâlnire. Și dumneavoastră ați studiat la Colegiul Brookhollow, așa este?

— Da.

Privirea ei rămase la același nivel.

Deși este mai tânără decât mine, Caria a absolvit de lupt înaintea mea. A participat la un curs accelerat.

La Centrală, Eve ținea ședința în sala de reuniuni. Printre i ci de față se numărau șeful poliției, comandantul ei, Cher Kco, Mira, Adam Quincy-juristul șef al NYSPD și partenera n, apoi Feeney și McNab.

Quincy - așa cum era tipic pentru relațiile - slavă I)omnului - rare pe care Eve le avea cu el, juca rolul avocatului diavolului.

— Afirmi la modul serios că cei doi Icove, Centrul Icove, Dnilab, Academia și Colegiul Brookhollow și poate și alte instituții în care au activat acești doi doctori renumiți, sunt implicați în practici medicale ilegale care includ donarea umană, manipularea fiziologică și comerțul cu femei.

— Mulțumesc că ai făcut rezumatul în locul meu, Quincy.

— Doamnă locotenent, începu Tibble, un bărbat slab și cu o față negricioasă parcă dăltuită în piatră. Așa cum a subliniat juristul șef, acuzațiile acestea sunt uluitoare și foarte grave.

— Da, domnule, așa este. Și nu le-am formulat în mod superficial. Prin anchetarea omuciderilor am constatat că Wilfred Icove, sr…l-a cunoscut și a lucrat cu dr. Jonah D.

Wilson-un genetician cunoscut care sprijinea ridicarea interdicțiilor din zona manipulării genetice a donării reproductive. După moartea soției sale, Wilfred Icove și-a exprimat public sprijinul pentru opinia asociatului său. Deși ulterior nu l-a mai susținut public, nu și-a retractat niciodată declarațiile și împreună, cei doi oameni au construit facilități care…

— Clinici medicale, interveni Quincy. Laboratoare. Respectatul Unilab, pentru care a câștigat Premiul Nobel.

— Fără îndoială, ripostă Eve. Amândoi au întemeiat și Colegiul Brookhollow. Wilson a fost președintele lui, urmat de soția lui și apoi de nepoata acesteia.

— O altă instituție foarte respectabilă.

— Avril Icove, pupila doctorului Icove sr…care a devenit ulterior soția doctorului Icove jr…a frecventat această instituție. Mama lui Avril a fost asociată a doctorului Icove sr.

— Ceea ce explică în mod logic de ce a fost numit tutorele ei.

— Femeia suspectată de asasinarea doctorului Icove sr. și identificată vizual ca Deena Flavia, a frecventat și ea Colegiul Brookhollow.

— În primul rând, identificată vizual. Quincy ridică o mână cu un deget în sus. În al doilea rând…

— Vrei să aștepți puțin?

— Quincy, spuse blând Tibble, vrei, te rog, să mai aștepți cu pledoaria apărării? Continuă, locotenente, prezintă totul.

Cineva, cândva spusese că o imagine este egală cu o mie de cuvinte. Presupunea că Quincy avea câteva miliarde de cuvinte pregătite. Dar ea avea o mulțime de imagini.

— Peabody, prima imagine, te rog.

— Am înțeles, să trăiți.

Delia afișă imaginea, așa cum discutaseră înainte.

— Aceasta este imaginea obținută de la camerele de luat vederi ale sistemului de securitate. Este femeia care și-a spus

I lolores Nocho-Alvarez în momentul în care iese din biroul lut Icove sr…la câteva secunde după ora confirmată a decesului. Alături, pe ecran se află imaginea Deenei Flavia, datând de acum treisprezece ani, cu puțin timp înainte de dispariția ei. O dispariție care nu a fost raportată autorităților.

— Mie mi se pare că este aceeași, comentă Cher și privi ti coada ochiului către Quincy. Este clar că există modalități tic a duplica anumite imagini, sau de a-ți schimba propria mlățișare - temporar sau permanent. Dar se poate discuta, nu i așa, de ce? Dacă Dolores a accesat imaginea de identi- I icare a Deenei, se poate afirma fie că și-a asigurat cooperarea acesteia, fie că a profitat de moartea ei. Ceea ce le leagă din nou una de alta.

— Datele listate pentru Dolores Nocho-Alvarez sunt contrafăcute. Chiar acolo jos, sub linie: data nașterii, locul nașterii, părinții, domiciliul. Este ceea ce numim noi o copertă l'ulsă - în spatele ei nu se află nimic serios.

— Imaginea următoare, Peabody, spuse Eve, înainte ca Quincy să poată s-o întrerupă. Aceasta este o imagine de pe vremea când era elevă la Colegiul Brookhollow, la vârsta de doisprezece ani.

— Am stabilit deja că femeia cunoscută sub numele de I)cena Flavia a urmat cursurile Academiei, începu Quincy.

— Da, așa este. Dar aceasta nu este Deena Flavia. Este Diana Rodriguez, în momentul de față în vârstă de doisprezece ani, în prezent elevă la Academia Brookhollow și identificată prin verificarea la computer a imaginii în programul tic îmbătrânire ca Deena Flavia.

— Poate că e fiica ei, murmură Quincy.

— Computerul spune că este aceeași persoană. Dar, dacă este fiica ei, tot mai rămâne întrebarea identificării false și a datelor înregistrate cu privire la această minoră. Se pune întrebarea cum i s-a permis unei minore să fie fertilizată și să rămână însărcinată, apoi să nască un copil la o instituție atât de respectată. Nu există înregistrări referitoare la adopție sau tutelă. Există alte cincizeci și cinci de identificări, toate la fel ca aceasta, ale fostelor eleve de la Brookhollow și ale unor minore aflate în momentul de față acolo, ca eleve. Ce șanse există, după părerea dumitale, ca cincizeci și șase de

eleve să dea naștere la cincizeci și șase de fete care să fie copia identică a înfățișării lor fizice?

Eve așteptă o clipă, dar nu primi niciun răsuns.

— Toate o sută douăsprezece frecventând aceeași instituție, în timp ce nu există niciun fel de date cu privire la adopție, tutelă sau părinți adoptivi în care să fie incluși părinții lor biologici.

— Eu n-aș susține asta, murmură Tibble. Ai adus aici un adevărat trăsnet, locotenente. Acum va trebui să ne gândim ce să facem să nu ne prăjim fundurile. Quincy!

Acesta își freca rădăcina nasului cu degetele.

— Trebuie să le vedem pe toate. Ridică o mână înainte ca Eve să apuce să vorbească. Trebuie să le verificăm pe fiecare în parte, una câte una.

— Foarte bine.

Eve simțea că timpul nu lucrează în favoarea ei.

— Următoarele imagini, Peabody.

15

La Centru, Roarke o lăsă pe eficienta Caria Poole să-i conducă prin diversele laboratoare sofisticate de imagistică și simulare, în zonele de examinare și de aplicare ii procedurilor, toate echipate cu tehnică de vârf.

Observă camerele de supraveghere, mai ales pe cele care nau așezate la vedere în mod ostentativ. Și sistemele de securitate de la fiecare punct de acces. Făcu câteva comentarii, mai puse și câte o întrebare, dar o lăsă, în principiu, pe 1 ouise să preia conducerea.

— Facilitățile de care se bucură pacienții dumneavoastră pentru analize sunt admirabile, spuse aceasta, privind de jur împrejurul unei camere mari, echipată cu un scaun de examinare tip contur, computere și aparate de radiografii medicale, scanere pentru față și trup.

— Avem douăsprezece încăperi cu această destinație, spuse Caria; fiecare din ele este monitorizată individual și poate fi adaptată în așa fel încât să satisfacă nevoile pacienților sau cerințele speciale ale acestora. Se analizează și se monitorizează seninele vitale ale pacientului, modelul undelor cerebrale, apoi toate aceste date simt consemnate în documentație pe tot parcursul examinării sau al consultației. - Și opțiunile de realitate virtuală?

— Așa după cum știți, doctore, orice procedură, cât de neînsemnată ar fi, provoacă clientului sau pacientului o stare de stres. Am constatat că dacă le oferim o selecție de programe de

realitate, clienții se relaxează în timpul examinării. Putem chiar să personalizăm un program pentru a-i permite clientului să vadă cum va arăta și cum se va simți după tratament.

— Sunteți în legătură și cu un spital și un serviciu de urgență adiacente.

— Da. În caz de rănire, dacă este nevoie sau se dorește reconstrucția, pacientul poate fi adus aici după stabilizarea în secția noastră de urgență. Pentru fiecare pacient se alcătuiește o echipă medicală și tehnică completă, selectată în funcție de nevoile pacientului. Același lucru este valabil și pentru clienți.

— Dar pacientul sau clientul poate să-și aleagă doctorul curant.

— Firește, spuse Caria cu blândețe. Dacă după recomandarea noastră, pacientul dorește să aibă un personal medical propriu, noi ne înclinăm în fața dorințelor lui.

— Drepturi de observație?

— Acestea sunt limitate din cauza politicii noastre de confidențialitate. Dar, cu acordul pacientului, permitem anumite observații în scopuri pedagogice.

— Dar procedurile sunt înregistrate.

— Așa cum cere legea, spuse Caria calm. Apoi înregistrările sunt sigilate și nu mai sunt desigilate decât la cererea pacientului sau în caz de litigii. Acum presupun că ați dori să vedeți una din sălile de operații.

— Exact, spuse Louise. Dar mă interesează și zonele de cercetare. Ceea ce au realizat cei doi doctori în acest centru este de-a dreptul fabulos. Mi-ar plăcea foarte mult să văd laboratoarele.

— Bineînțeles, spuse Caria fără să clipească. O parte din ele sunt restricționate, datorită caracterului special al cerceuiilor, pentru a se preveni contaminarea sau din motive de tt*i mdate. Dar există mai multe niveluri pe care sunt convinsă ii Ic veți găsi deosebit de interesante.

Caria îi conduse și constatară că spațiul, personalul și i lnpamentul erau de-a dreptul uluitoare. Laboratorul în care Im A condușl fusese modelat ca un fel de răsărit de soare, cu Ki/c care se desprindeau dintr-un corp central iluminat luiternic în care șase oameni lucrau la ecrane, fiecare în propriul său canal. Pereți înalți separau razele de lumină, lumețele de lucru și ecranele. Pereții din fiecare sector aveau ii altă culoare în funcție de un anumit cod, iar tehnicienii purtau halate de aceeași culoare.

Între raze nu exista acces, observă Roarke.

Caria îi conduse către o ușă de la capătul larg al razei albastre și își folosi cardul de acces și amprenta palmară pentru a putea intra.

— Aici fiecare secțiune este specializată într-un anumit lip de cercetare și pentru o anumită echipă. Nu pot să vă explic tot ce se lucrează, dar avem aprobare pentru ceea ce nc întâmplă aici. După cum vedeți, sunt mai mulți droizi medicali supuși analizelor sau tratamentului. Droizii de aici, au fost programați nu numai pentru a introduce date în nucleul ecntral, condus de șeful de secție, ci și pentru a controla icacțiile pacienților umani. Cu ajutorul acestui proces s-a dezvoltat tehnologia numită curent *derma.* Se utilizează în cazul victimelor arsurilor, așa după cum știți, doamnă doctor I Jimatto, și este de-a dreptul revoluționară.

Roarke le ținea isonul, prefacându-se tot timpul că le acordă o atenție absolută. Avea și el laboratoarele lui și recunoștea unele dintre simulările și testele în curs de desfășurare. Dar în momentul de față îl interesau mai mult structura, aranjamentele și sistemele de securitate.

Și faptul că îl recunoscu pe tehnicianul șef de la raza albastră cu ajutorul datelor despre absolvenții Colegiului Brookhollow.

— Cincizeci și șase de identificări perfecte, concluziona Eve. Pe lângă această dovadă substanțială, putem să adăugăm și faptul că în

momentul de față 80% din absolventele de la Brookhollow sunt angajate în cadrul facilităților Icove. Alte cincizeci și trei sunt căsătorite sau coabitează și au fost angajate în aceste relații chiar de la părăsirea colegiului.

— O rată foarte mare de căsătorii și coabitări, comentă Cher.

— Cu mult peste media pe țară, fii de acord Eve, și foarte departe de scara probabilităților. Restul de 9% dintre eleve, ca Deena Flavia, au ieșit din raza radarului.

— Nu au lăsat niciun fel de date? întrebă Whitney.

— Niciuna. Căpitanul Feeney și detectivul McNab vor rula programul de identificare a imaginilor. Deși nu avem nicio consemnare a relației de rudenie și niciun fel de date oficiale, Avril și Eva Samuels au avut același nume de familie: Hannson. Potrivit concluziei echipei de anchetă și examenului probabilităților, în noaptea asasinării lui Icove jr. accesul în reședința acestuia s-a realizat cu ajutor din interior, iar Icove îl cunoștea foarte bine pe asasin.

— O cunoștea pe Deena Flavia, încuviință Cher. E logic.

— Nu, nu cred că Deena Flavia l-a ucis pe Wilfred Icove jr. Probabil că soția lui l-a ucis.

— Nu era în oraș la momentul crimei, interveni Cher. Alibiul este foarte solid.

— Așa se pare. Dar dacă sunt mai multe Avril?

— O, făcu Cher și lăsă capul în jos. Doamne, iartă-mă, la dracu' de treabă.

(Yczi că Icove și-a donat propria noră? Withney se i i ui pc spătarul scaunului făcându-l să pârâie. Chiar dacă mm iiccepta acest lucru, clona ar fi acum copil.

Nu și dacă a donat un sugar. Interesul lui principal s-a mm li optat către copii. A înființat diverse facilități pentru copii im iimpui războaielor. Pe atunci erau o mulțime de copii răniți.

li mulțime de orfani. Iar ea a fost pupila lui încă din copilărie, lira ceva deosebit sau remarcabil pentru el. Atunci credeți. ii i putut rezista tentației de a o dona, de a-i face o dublură?

I iuninnă doctor Mira!

Ținând seama de ceea ce știm și de ceea ce suspectăm, iui A fost la modul real copilul lui. Avea calitățile, cunoștințele, ambiția și afecțiunea necesare. Iar ea știa, continuă Mira înainte ca Eve s-o întrebe. Fusese instruită, programată, ilnoa vreți, să accepte acest lucru și poate chiar să se bucure iii* cl.

Dar dacă programarea eșua? întrebă Eve. Dacă la un moment dat nu ar mai fi acceptat?

Poate că a fost silită să elimine ceea ce o lega de acest 'n-creț, de această instruire, de această viață. Dacă nu mai pillea să accepte ceea ce i se făcuse pe când era copil de i.U re bărbatul în care ar fi putut avea cea mai mare încredere, ni l i putut să ucidă.

Quincy ridică o mână în sus.

— De ce nu sunt mai multe ca ea - dacă datele sunt corecte - de ce nu sunt mai multe ca ea la școală?

— Dacă datele sunt corecte, repetă Mira și lui Eve i se păru că nutrește speranța ca acestea să fie false. S-a căsătorit i u fiul lui, i-a dăruit nepoți. Poate că fiul lui a cerut să nu mai existe alte gemene artificiale ale soției lui, sau poate că amândoi au fost de acord să-i păstreze celulele pentru alte proceduri viitoare. Un fel de asigurare. Un fel de nemurire.

— Doamnă doctor Mira, interveni Tibble, mângâindu-și cu mâna buza de jos, după părerea dumneavoastră de profesionist, teoria doamnei locotenent Dallas stă în picioare?

— Ținând seama de date, de dovezi, de condiții și de personalitatea celor implicați, aș ajunge și eu la aceleași concluzii ca și doamna locotenent.

Tibble se ridică în picioare.

— Quincy, hai să mergem să obținem mandatul pentru doamna locotenent Dallas. Doamnă locotenent, ocupă-te de transportul echipei dumitale și al asistentei procurorului Reo. Jack, mergi cu mine. Să vedem ce putem face ca toată chestia asta să nu ne explodeze în față.

Expiră adânc.

— Deocamdată nu convoc nicio agenție federală. Deocamdată avem încă de-a face cu anchetarea unui caz de omucidere. Orice altă activitate penală descoperită pe parcursul anchetei este în continuare de competența NYSPD. Dacă o să găsiți ceea ce căutați, dacă va fi nevoie să închidem școlile alea, să-i luăm pe minori în custodie, atunci va trebui să prevenim organele federale.

— Am înțeles, domnule. Vă mulțumesc.

Așteptă până când Tibble, Whitney și Quincy ieșiră din încăpere.

— Ne-a acordat ceva timp, așa că hai să profităm de el. Peabody, trusă de teren. Feeney, avem nevoie de electronică portativă - scanere, chei, analizor de date, dispozitive de recuperare a datelor - tot ce se pune de obicei în sacul ăla al vostru cu maimuțe. Tot ce ai mai bun. Am pierdut o mulțime de timp aici, așa că trebuie să-mi verific sursele. Ne întâlnim pe heliportul principal în douăzeci de minute.

— Am plecat. Feeney arătă cu degetul mare în sus către McNab.

McNab pomi spre ieșire, apoi se opri și se întoarse brusc.

— Știu că nu e cazul s-o spun, dar treaba asta e al naibii.li împuțită.

Se repezi afară înainte ca Eve să-i poată răspunde.

— Eu nu fac parte din echipa ta de la fața locului, începu Muu. Eu sunt consultant și îmi cunosc limitele. Dar mi-ai lut c o mare favoare dacă mi-ai permite să merg cu voi. Poate 1*1* li și eu de folos. Iar dacă nu…ar fi o mare favoare pentru ic, așa cum îți spuneam.

— De acord. Ne vedem în douăzeci de minute.

Eve își scoase comunicatorul și îl contactă pe Roarke.

— M-ai prins la țanc. Tocmai am plecat de la Centru.

— Poți să mă pui la curent mai târziu. Acum mă duc la lliimpshire. Am nevoie de un mijloc de transport rapid, iiIicient de mare pentru șase persoane plus electronica imitativă. Și trebuie să vină aici.

— Îți trimit un elicopter cu reacție în treizeci de minute.

— Heliportul principal, Centrală. Mulțumesc.

Eve împinse ușa care dădea spre acoperiș și intră pe lieliport. Pe celelalte turnuri și platforme, elicopterele transportului în comun și vehiculele aeriene pentru urgențe făceau mi zgomot continuu. Spera să n-o zguduie prea rău până în New Hampshire.

Vântul îi răvășea părul și distrugea coafura recent aranjată i Deliei Peabody.

— Dă-mi ce ai despre clonare.

— Am o mulțime de lucruri despre donare, strigă Delia. Discuri organizate pe istoric, dezbateri, teorie și proceduri medicale…

— Dă-mi informațiile de bază. Vreau să știu ce să caut.

— Lucrări de laborator, probabil ceva foarte asemănător i ii ceea ce vezi la clinicile de tratament al sterilității. Sisteme «le refrigerare și conservare pentru celule și ovule. Echipamente de testare pentru viabilitate. Vezi tu, când te apuci sA faci copii, acesta își ia jumătate din gene de la ovul și jumătate de la spermatozoid.

— Știu și eu cum funcționează fecundarea.

— Da, da. Dar vezi tu, în reproducerea clonală, toate genele provin de la o singură persoană. Ai o celulă de la subiect și îndepărtezi nucleul și o implantezi într-un ovul fertilizat căruia i s-a îndepărtat nucleul.

— Cine *se gândește* la treburile astea?

— Fel de fel de savanți țicniți. Oricum, după aceea, trebuie să declanșeze dezvoltarea ovulului. Pot să-l stimuleze cu substanțe chimice sau cu electricitate, pentru ca acesta să se transforme în embrion și, dacă este viabil, să poată fi implantat în uterul unei femei.

— Știi, chestia asta e chiar scârboasă.

— Dacă lăsăm la o parte treaba cu celula unică, nu se deosebește prea mult de fertilizarea în vitro. Dar problema este că dacă embrionul se transformă în sarcină care este dusă la termen, rezultatul este o copie absolut exactă a persoanei care a donat nucleul original.

— Și unde țin femeile?

— Poftim?

— Unde țin femeile pe care le implantează? Nu pot să fie toate eleve. Trebuie să înceapă de undeva. Și nu toate elevele sunt clone. Nu poți să ai mai multe femei cu pântece ca al lui Mavis plimbându-se prin campus. Trebuie să fie ținute undeva, nu-i așa? E nevoie ca femeile astea să fie monitorizate pe parcursul sarcinii. Trebuie să aibă facilități pentru travaliu și naștere, și pentru…cum îi spune după ce apare copilul?

— Secție neonatală. Și pediatrie. Da, ar trebui să aibă.

— Și un sistem de securitate ca să fie siguri că nu se răzgândește nimeni și nu pălăvrăgește. De exemplu, „Ei, știi o noutate? Mi-am dat naștere mie însămi ieri!"

Asta e chiar scârbos!

Și tot felul de borfași - falsificatori de acte, hackeri. I. Iniicicni capabili să genereze identități care să facă față.mumelor de securitate. Ca să nu ne mai gândim la scoaterea. 1« »iiclor din instituție și integrarea lor în societatea normală. '.i de unde naiba vin banii? Roarke a descoperit că donează «urne uriașe de bani. De unde vin banii pentru funcționare?

Se întoarse văzându-i pe Feeney și McNab care ieșeau Im* ușa ce dădea spre heliport. Fiecare dintre ei căra un sac marc de echipament.

Am adus toate instrumentele, îi spuse Feeney. Și am și n /crve. A sosit mandatul?

Încă nu. Eve se uită la cerul plumburiu. O să fie o. Alătorie nu tocmai plăcută.

feeney scoase din buzunar o pungă cu nuci africane și Ic oferi tuturor.

— De ce oare se apucă niște savanți țicniți să creeze niște I mițe ciudate dintr-astea, din moment ce lumea este și așa plină de tot felul de aiuriți? Numai așa, pentru că sunt ei în.tare de chestia asta?

Eve mușcă dintr-o nucă și se strâmbă.

— Poate că îi amuză joaca asta.

McNab preferă o tabletă de gumă de mestecat în loc de nuci.

— Dar se elimină și partea frumoasă a lucrurilor. Nu mai poți să spui: „O, Harry, uite ce copilaș frumos și vesel avem. Ii amintești de noaptea aia când ne-am încins și am zis naiba s-o ia de contracepție?" Ideea e că dacă tot trebuie să ștergi un copil la fund câțiva ani, e bine să ai și parte de plăcere la început.

— Și nu mai există niciun fel de sentimente, adăugă Delia și mai luă o nucă. Nu mai poți spune „Iubito, are ochii tăi și bărbia mea".

— Dar nici nu mai poți spune că are nasul administratorului tău, adăugă Eve.

Feeney scuipă cojile de nucă. Deveniră serioși cu toții când în ușă apărură Mira și Cher. Arăta obosită, își spuse Eve. Avea cearcăne și părea obosită. Probabil că era o greșeală că o luau cu ei.

— Șeful meu, Quincy, și cu șefii voștri stau acum pe capul unui judecător, îi spuse Cher lui Eve. Sper să-l semneze și să-l sigileze în timp ce noi ne deplasăm la fața locului.

— Foarte bine, spuse Eve și arătă spre est. Sper că e al nostru. Se întoarse și se apropie apoi de Mira, vorbindu-i în șoaptă: Nu ești obligată să faci asta.

— Ba da, trebuie. Adevărul nu este întotdeauna plăcut, dar trebuie să ne împăcăm cu el. Simt nevoia să știu care este adevărul. Încă de pe când eram mai tânără decât tine, Wilfred a fost un fel de ideal pentru mine. Calitățile și realizările lui, devotamentul lui față de arta tămăduirii, față de îmbunătățirea calității vieții. A fost prietenul meu și astăzi prefer să fac asta decât să asist la serviciul funerar.

O privi apoi pe Eve drept în ochi:

— Și trebuie să mă împac cu adevărul.

— Foarte bine. Dar dacă simți nevoia să te retragi, nimeni n-o să ți-o ia nicio clipă în nume de rău.

— Retragerea nu reprezintă o opțiune pentru oameni ca tine și ca mine, nu-i așa, Eve? Mergem înainte pentru că asta este ceea ce am promis să facem. O bătu ușor pe Eve pe brat: O să mă simt foarte bine.

Helicopterul era mare, negru și sprinten ca o panteră. Răsucea aerul - și Eve simți miros de ploaie în el -, apoi se așeză pe platformă. Eve nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Roarke pe locul pilotului. Nici măcar iritată.

Roarke îi aruncă un zâmbet în timp ce Eve se urca la Uird.

Bună, locotenente!

Ce vehicul! Louise își desfăcea deja centura de ipuranță de la scaunul copilotului, unde stătuse până atunci

ii să se mute mai în spate. Sunt neașteptat de emoționată.

Atunci stai cu McNab, îi ordonă Eve. Și puteți să i Incotiți tot timpul. Dar de ce sunteți incluși și tu, și Louise?

Pentru că este helicopterul meu și, mai adăugă el, putem iă Ic punem la curent cu vizita pe care am făcut-o la centru.

Aici este ceva cu totul deosebit, exclamă Louise în iimp ce Feeney și McNab încărcau echipamentul.

— Mm, pluș, spuse Cher și mângâie brațele fotoliului în

me stătea, apoi ridică din umeri către Eve care se încruntase. I acă ea poate să fie neașteptat de emoționată, pot să fiu și cu. Cher Reo, Biroul procurorului adjunct, spuse ea și îi întinse mâna lui Louise.

— Louise Dimatto, medic.

— Eve Dallas, dătător de șuturi în fund. Puneți-vă centurile, ordonă ea. Să mergem.

— Doamnelor și domnilor, condițiile sunt destul de vitrege, așa că va trebui să rămâneți pe locurile dumneavoastră până se mai îmbunătățesc. Roarke apăsă pe comenzi și aștepă până când îi apăru pe ecran permisiunea de decolare. Apoi ridică brusc helicopterul pe verticală și pomi pe Bulevardul Nouă.

— La dracu', mormăi Eve în șoaptă, apoi trase adânc aer în piept și se încordă. Helicopterul se repezi înainte trântind-o înapoi în scaun. Primele picături de ploaie se împrăștiară pe parbriz, iar Eve își spuse că n-ar fi trebuit să mănânce cornurile acelea de dimineață.

Auzi cum McNab exclamă încântat: „Iee, auu!" în timp ce străbăteau și despicau cerni și norii. Își imagina cum ar fi să-i ardă o bătaie ca să-i scoată sufletul din el, pentru că îi distrăgea atenția de la ceea ce voia să facă.

— Peabody, înainte de a trece la partea oficială, dă-mi voie să-ți spun că părul tău arată minunat, spuse Roarke.

— Oh, făcu ea și roși ușor. Chiar așa?

— Absolut. Roarke auzi mormăitul scos de Eve alături de el. Avril Icove ne-a întâmpinat în biroul socrului ei, în calitate de director general executiv.

— Ce? Eve deschise ochii mari - uitase să-i țină strâns închiși. Ce spui?

Știa că aceasta o să-i distragă atenția de la sentimentul neplăcut pe care îl trăia.

— Este director general executiv până când Consiliul va numi un succesor și a aranjat să se întâlnească cu noi în particular. Susține că nu vrea să devină femeie de afaceri și am crezut-o. M-a mai rugat ca în cazul în care am intenția să cumpăr pachetul principal de acțiuni de la Unilab sau de la Centru să le acord un răgaz ca să-și revină după pierderea celor doi conducători principali.

— Părea sinceră, interveni Louise, aplecându-se în față atât cât îi permiteau curelele de siguranță. Și durerea ținută sub control părea și ea sinceră. Și a fost foarte diplomată când a spus că este convinsă că Centrul va avea de câștigat de pe urma unei persoane cu talentele și viziunea lui Roarke.

— Adică îți închipui că ar fi vrut să preiei tu afacerea?

— Așa cred. Roarke apăsă pe comenzi ca să facă față turbulențelor. Nu are niciun fel de pregătire medicală sau în domeniul afacerilor. Dar mă îndoiesc că și consiliul lor va fi la fel de binevoitor și tocmai de aceea s-a întâlnit cu noi între patru ochi. Ca să stabilească o relație, un fundament înainte de lovitura de grație.

— Dar are nevoie de timp ca să obțină ceea ce dorește de acolo sau să-și acopere urmele. Ce naiba dorește, de fapt?

Asta nu pot să-ți spun, dar directoarea de la operațiuni, IhnIA absolventă a colegiului Brookhollow a avut mare grijă ut ne ducă numai pe unde trebuie.

Dacă iei afirmația ca atare, obsesia asta cu intimitatea I m.ale să te convingă, explică Louise. Dar dacă începi să cauți dedesubturile, ajungi să-ți pui tot felul de întrebări.

Mai ales cu privire la camerele ascunse din zonele de (insultații și proceduri.

Eve îl măsură din priviri pe Roarke.

Dacă erau ascunse de unde știi că existau?

Roarke îi aruncă o privire plină de milă.

— Pentru că, locotenente, din întâmplare aveam un senzor (u mine.

— Și cum ai putut să treci cu el prin sistemul de secuntate?

— Probabil pentru că acest dispozitiv deosebit de ingenios urată și se comportă ca o agendă. În orice caz, peste tot pe unde ne-au plimbat existau astfel de camere și erau activate iii timpul vizitei noastre. Veți găsi la Centru un sector foarte important de securitate și stocare de date.

— Și apoi mai era și laboratorul, interveni Louise. Cu o arhitectură foarte interesantă, sofisticat și admirabil dotat. Și remarcabil de ineficient.

— Cum așa?

Louise le explică amplasamentele, în timp ce ploaia izbea în parbriz.

— Poți avea diferite niveluri de securitate, continuă ea. Poți avea etaje separate sau diferite pentru zonele specifice dc cercetare și testare. Firește că pentru lucrările mai deosebite ai nevoie de un nivel superior de autorizare. Dar toată această înscenare nu are niciun flux logic.

— Autorizație separată pentru fiecare rază, repetă Eve.

— Exact. Și câte un șef separat, complet izolat de celelalte linii.

— Camerele standard de luat vederi erau vizibile, adăugă Roarke și un număr egal de camere ascunse pentru zonele de scanare. Și, ceea ce este încă și mai interesant, toate stațiile introduceau date în depozitul lor. Nu rezultate, ci numai pași, fiecare bit de date.

Eve se gândi la laboratorul poliției: Tehnicianul șef putea accesa orice sector, putea să analizeze și/sau să studieze orice testare aflată în desfășurare. Dar locul acela era ca un stup, un labirint de camere,

pereți despărțitori și glasvanduri. Pentru unele sectoare era nevoie de un nivel superior de autorizare, dar cele mai multe zone erau conectate cu albinele foarte ocupate care bâzâiau nu numai în camerele lor, ci și în altele.

— Fiecare linie este axată numai pe treaba ei. În felul acesta se elimină fraternizarea și bârfa. Nimeni nu are acces decât cei de sus. Și nu este deloc un sistem ineficient dacă vrei să păstrezi un secret absolut.

Eve chibzui câteva clipe asupra acestor aspecte, apoi privi afară prin ploaie.

— Există posibilitatea de a se închide un sector și de a-l separa complet de rest. Spațiu pentru…cum se cheamă în medicină disciplina care se ocupă de aducerea copiilor pe lume?

— Obstetrică, răspunse Louise.

— Camera pentru pacienți pe care am văzut-o eu era ca un apartament dintr-un hotel de lux. Așa că poate își păstrează incubatoarele umane în casă, în zone de lux, separate de restul populației. Peabody, fa o listă. Vezi ce absolvente au studiat medicina - subliniază în mod special obstetrica - și pediatria.

— Vine mandatul, spuse Cher care ținea în brațe un mic laptop. Când acesta începu să bâzâie, Cher se lumină la față. Suntem buni.

— Oricum, tot ar mai trebui să exersăm, mormăi Eve. Practica ne duce la perfecțiune. Școala înseamnă practică. Trebuie să găsim noi ceva acolo.

— Să sperăm că vom vedea curând cu ochii noștri, spuse Kourke și manevră dispozitivele de control. Începem i oborârea.

Eve văzu acoperișurile rotunde și cărămida roșie aparentă ii zidurilor prin picăturile dese de ploaie. Ziduri de piatră și i opaci golași. Albastrul-închis al unei piscine acoperite în vederea iernii, verdele și albul strălucitor al terenurilor de lenis. Prin grădini și printre terenuri șerpuiau poteci pentru.cuiere, pentru pietoni și

pentru biciclete sau mininavete. Văzu și cai și, spre marea ei surpriză, și vaci aflate într-o incintă exterioară.

— Vaci! La ce le trebuie aici vaci?

— Probabil că este vorba de creșterea animalelor, comentă Koarke.

Eve se cutremură la gândul unor împerecheri între oameni și bovine. Alungă repede gândul acesta supărător din cap.

— Poliția, spuse ea. Au venit polițiștii. Trei unități și un pick-up. La naiba.

Nu este poliția statală, decise ea, încercând să vadă mai bine inscripțiile de pe vehicule și uniforme, în timp ce Roarke cobora spre heliport. Poliția județeană, decise ea. Probabil că este poliția județeană. Își scoase computerul de buzunar și căută rapid datele poliției locale.

— James Hyer, șerif. Cincizeci și trei de ani, născut și crescut în acest județ. A făcut armata regulată patru ani, imediat după terminarea școlii. Poartă insigna de douăzeci de ani, statutul actual - gradul doisprezece. Căsătorit de optsprezece ani, un copil, băiat, adolescent - cincisprezece ani.

Îi studie imaginea de identificare și datele de bază pentru a încerca să-și facă o idee despre el. O față cărnoasă, roșie. Poate că îi plăcea să petreacă mult timp în aer liber sau poate prefera berea locală. Tunsoare de tip militar, părul șatendeschis. Ochi albaștri și nu-și făcuse niciun fel de tratament facial. Își arăta vârsta, ba poate chiar și ceva în plus.

Eve își desfăcea deja centura de siguranță în timp ce Roarke așeza elicopterul pe platformă. Coborî din elicopter și pomi spre școală înainte ca cei doi polițiști în uniformă să ajungă la platforma de aterizare.

— Aici este o zonă restricționată, începu unul din ei. Trebuie să…

— Sunt locotenent Dallas, spuse Eve și îi arătă insigna. NYSPD. Trebuie să vorbesc cu domnul șerif Hyer. Este la fața locului?

— Aici nu suntem în New York. Cel de-al doilea polițist făcu un pas înainte. Șeriful este ocupat.

— Ce nostim! Și eu la fel. Ofițer Reo!

— Avem un mandat pentru a pătrunde în incintă, începu Reo și ridică în sus copia pe care tocmai o printase. Facem percheziție în căutarea unor dovezi în legătură cu două omucideri săvârșite în statul New York, cartierul Manhattan.

— Aici este o zonă asigurată, repetă cel de-al doilea polițist și se înfipse mai bine pe picioare.

— Numele și gradul, îi cern Eve.

— Gaitor, adjunct de șerif, comitatul James.

Privi de sus în timp ce rostea cuvintele, iar Eve nu-l jupui de viu numai pentru că s-ar fi putut să fie pur și simplu prost și nimic mai mult.

— Adjunct Gaitor, va trebui să te consulți cu superiorul dumitale. În caz contrar, te arestez și te acuz de obstrucționarea justiției.

— Nu ai niciun fel de autoritate aici.

— Acest mandat îmi conferă autoritatea de a aplica termenii și cerințele acceptate de statul New Hampshire. Așa că fa bine și ia legătura cu șeful dumitale, Gaitor, în următoarele zece secunde, căci altfel te dobor la pământ, îți

I ttin cătușele și îți dau un șut în fundul tău gras de idiot, ca să »lungi în cel mai apropiat arest.

Eve prinse privirea omului îndreptată către mâna în care (mea arma.

Dacă te atingi de armă, n-ai să-ți mai poți folosi mâna Imip de o săptămână. Dar nici n-o să ai nevoie de ea, pentru i A am să-ți transform scula aia subdimensionată din pantaloni Într-un covrig

așa încât până și simplul gând de a face vreo porcărie o să-ți provoace o durere de nedescris.

— Iisuse Hristoase, Max, las-o baltă! Primul polițist îl luă pe camaradul său de braț. Am luat legătura cu șeriful, doamnă locotenent. Vine imediat. Putem să pornim chiar acum în întâmpinarea lui.

— Mulțumesc.

— Îmi place s-o privesc la lucru, comentă Roarke către lecney.

— Speram cumva că ticălosul va pune mâna pe armă. Ar li fost un spectacol a-ntâia.

— Poate data viitoare.

Gaitor pomi înainte și îl opri pe un bărbat pe care Eve îl recunoscu ca fiind Hyer. Acesta ascultă și dădu din cap. Apoi își scoase pălăria, își mângâie creștetul capului și arătă cu degetul către una din mașinile de patrulă. Gaitor se îndepărtă pășind țeapăn. Hyer se apropie de Eve.

— Ce face New Yorkul aici? Coborâți din cer din mașinăria asta uriașă și neagră?

— Avem un mandat de percheziție în legătură cu două omucideri săvârșite în sectorul meu. Sunt locotenent Dallas, adăugă ea, întinzând mâna. Departamentul Omucideri, NYSPD.

— Jim Hyer, șerif. Și asta nu e cumva o lovitură sub centură? L-ați amenințat pe adjunctul meu că îi puneți cătușele și îl închideți, doamnă New York?

— Așa este.

— Pun pariu că a meritat. Avem însă un adevărat infern aici. Președinta școlii a fost găsită moartă în apartamentul ei particular.

— Vreți să spuneți, Evelyn Samuels?

— Da, despre ea este vorba.

— Și a fost ucisă prin înjunghiere? O singură lovitură, cu un bisturiu medical, direct în inimă?

Șeriful o privi o clipă drept în ochi.

— Sută la sută corect. Trebuie să-ți dăm un premiu în după-amiaza asta. E cazul să vă recompensăm în vreun fel, New York?

— Nu vă faceți probleme. Peabody? Partenera mea, detectiv Delia Peabody. L-am adus cu mine pe căpitanul sectorului nostru de evidență computerizată și un detectiv de la IT, doi medici, un jurist de la biroul procurorului districtual și un consultant expert civil. Suntem la dispoziția dumitale, domnule șerif, pentru anchetarea crimei și vă vom transmite și datele care o leagă de crimele anchetate de noi.

— Foarte bine. Presupun că vreți să vedeți cadavrul.

— Da. Dacă puteți arăta oamenilor mei unde să aștepte, eu și partenera mea am dori să aruncăm o privire asupra scenei crimei.

— Freddie, ai grijă de acești turiști simpatici. E o chestie oribilă, continuă el, în timp ce se îndreptau către clădirea principală a Academiei. Victima a avut întâlnire cu o femeie bogată din afara statului. Declarațiile martorilor - câte am luat până acum - și camerele din sistemul de securitate le arată cum fac o vizită rapidă, după care se duc în apartamentul victimei. Ceva mai înainte se comandaseră gustări care se aflau deja înăuntru. Unsprezece minute mai târziu, femeia a ieșit, a închis ușa și a părăsit clădirea după care s-a urcat în mașina cu care venise. Șoferul a ieșit pe poartă și duși au fost.

Pocni din degete.

— Avem datele vehiculului, modelul, marca și numărul i Ic înregistrare, așa cum a fost prins de camere. Este înregistrat corect pe numele femeii. O avem pe dischete. Se numește I iesiree Frost.

— Totul este fals, îi spuse Eve.

— Serios?

Școlile continuau să-i dea fiori lui Eve, totuși străbătu împreună cu Hyer holul principal. Peste tot domnea o liniște mormântală.

— Unde sunt elevele și personalul?

— I-am mutat pe toți într-o altă clădire. Acolo sunt în siguranță.

Urcară treptele largi și se opriră în ușa camerei unde avusese loc asasinatul. Eve văzu cu ușurare că trupul nu fusese încă mișcat de la locul lui. Înăuntru erau trei oameni, dintre care doi mai purtau încă costumul de protecție pentru scena crimei, iar al treilea examina cadavrul.

— Dânsul este domnul doctor Richard, legistul nostru, și Joe și Billy, de la cabinetul medicului legist.

Eve dădu din cap către ei, în timp ce intra împreună cu Delia Peabody în încăpere.

— E vreo problemă dacă înregistrăm toate astea?

— Pentru mine, nu, spuse Hyer.

— Atunci să-i dăm drumul. Înregistrează!

16

Eve termină examinarea scenei și a cadavrului și făcu un pas înapoi.

— Aș dori ca echipa mea de IT să facă verificările electronice. Și aș mai vrea ca expertul meu civil să-și arunce și el o privire.

— Poți să-mi spui de ce?

— Am două victime, bărbați, care au fost uciși prin aceeași metodă. Acele victime au legătură cu această instituție.

— Vorbești despre cei doi doctori Icove.

Eve simți că o cuprinde nerăbdarea.

— Dacă știi, de ce mă mai faci să pierd timpul?

— Voiam să aud punctul dumitale de vedere. Când văd pe cineva ucis cu aceeași metodă folosită ca să-i lichideze pe cei doi doctori proeminenți din New York, treaba asta mă pune pe gânduri. Și îmi mai amintesc și de chipul suspectei - este foarte tinerică și frumușică. Dar de ce să vină o femeie tânără și frumoasă atâta drum până aici ca s-o ucidă pe directoarea unei școli de fete?

— Avem motive să credem că ucigașa sau ucigașii au frecventat această școală.

Hyer aruncă o privire înăuntru.

— Se vede treaba că a fost foarte nemulțumită de media pe care a obținut-o.

Școala este o ticăloșie. Ești șerif de mai mulți ani. De Ale ori ai fost chemat aici?

Șeriful strânse din buze, dar în scurt timp reveni la i-ntimente mai bune și-i adresă un zâmbet cald.

Asta e prima dată. Dar am mai fost aici de foarte multe ni i neoficial. Teatrul pune în scenă piese noi de trei, patru mi pe an. Și este gratuit pentru public. Soției mele îi plac i licstiile astea. Și în fiecare primăvară fac o vizită prin (țrftdină. De regulă, nevastă-mea mă târăște după ea la ni lunile astea.

— Nu ți se pare curios că în toți acești ani nu ai primit nu iun telefon în legătură cu vreun copil căruia i s-a făcut lor de casă și s-a cățărat pe zid ca să fugă, sau că s-a furat i cva, sau a fost un caz de vandalism și mai știu eu ce?

— Poate că da. Dar nu pot să vin să mă plâng că nu-mi Im probleme.

Ai aflat de vreo fată care să se încurce cu vreun băiat ilc prin partea locului, sau care să se ducă în oraș și să dea de luicluc?

— Nici vorbă. Fetele nu ies și, da, mi s-a părut cam curios. (and m-a adus nevastă-mea pe aici, mi-am mai băgat și eu niin nasul, am pus câte o întrebare în stânga și în dreapta, Însă nu am găsit nimic, zise el privind din nou în jur. Cu luate acestea, aveam un fel de intuiție, dacă înțelegi ce vreau nA spun.

— Da, înțeleg.

— Dar este o școală de elită, iar noi suntem prea neînsemnați ca să ne amestecăm aici. S-a întâmplat de câteva ou ca băieții să încerce să sară gardul sau poarta. E ceva În esc. Însă sistemul de securitate îi prinde înainte să apuce -A pună din nou piciorul pe pământ. Eu îți tot furnizez date, New York. Dar mi se pare că nu primesc nimic în schimb.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți spun prea multe. Avem (od Albastru.

Șeriful făcu ochi mari.

— Asta e mai mult decât mă așteptam eu.

— Pot să-ți spun că avem motive foarte întemeiate să credem că aici se desfășoară și altceva, nu numai un proces de învățământ. Instinctele dumitale nu te înșeală, domnule șerif. Trebuie să dau drumul echipei mele în teren. Trebuie să văd discurile de la sistemul de securitate și dosarele elevelor. Apoi aș vrea să-i interoghez pe martori.

— Mai spune-mi ceva. În semn de încredere.

— Wilfred Icove a fost asasinat de o femeie care a frecventat instituția și după aceea a dispărut. Nu există nicio înregistrare cu privire la ea după această dată și nu a fost raportată la persoane dispărute. Noi credem că datele ei oficiale sunt contrafăcute cu ajutorul sau cunoștința victimei. Credem că l-a ucis sau a participat la uciderea lui Wilfred Icove, jr. Și că a avut un complice răspunzător de crima asta de aici. Școala aceasta este pepiniera pentru astfel de lucruri. Și nu cred că a terminat. Dar presupun că există aici date care ne vor ajuta pe amândoi, și pe dumneata, și pe mine. O să-ți comunic tot ce sunt autorizată să comunic. Iar dacă am să mai pot să adaug ceva, o să afli imediat.

— Crezi că acesta este un fel de loc de cult?

— Nu este chiar așa de simplu. Am adus cu mine doi medici. Vor putea să le examineze pe unele dintre eleve. Una dintre doctorițe are diplomă de consilier. Ar putea să le ajute să facă față acestei situații traumatizante.

— Au și aici, în cadrul personalului, medici și consilieri.

— Prefer să se ocupe doctorița noastră de această chestiune.

— Foarte bine.

— Mulțumesc. Peabody, informează echipa. Poți să-l ajuți puțin pe domnul șerif Hyer la identificare persoanelor. Spune-i lui Roarke că ne întâlnim la scena crimei peste zece minute.

Eve studie imaginea oferită de camera de securitate. Era o schimbare foarte bună, decise Eve. Părul avea o culoare așa de vie că

atrăgea imediat privirile. Fața era mai plină. Mai moale. O nuanță a tenului mai rece, culoarea ochilor era și ea diferită. La fel și forma gurii. Probabil că a folosit un dispozitiv special pentru asta.

— Ea este, spuse Eve. Dacă nu o așteptai, dacă nu o căutai pe ea în mod special, nu-ți dădeai seama că e ea. E bună. Dacă vrei, poți să rulezi programul ca să fii mai sigur - dar este ea - ai aici și mâinile, urechile - dar e ea.

Sau poate una din ele, își spuse Eve. Cum putea să fie sigură?

— Poate că n-ai să…Eve rămase cu cuvintele în aer, căci privea caseta de securitate și dăduse ochii cu Diana Kodriguez, care cobora pe scara principală.

Cum ar fi, se întrebă ea, să mă văd pe mine însămi copil pășind spre mine. Se gândi cum era ea la vârsta aceea. Un copil singuratic, cu atât de multe răni sub masca exterioară că nu știa cum de nu sângerase până la moarte.

Nu semănase deloc cu această fetiță frumoasă care se oprise și părea să vorbească așa de politicos cu femeia mai în vârstă. Nici vorbă să fi fost atât de sigură pe ea și cu o ținută atât de mândră.

Eve își înghiți o exclamație când văzu cum se întâlniră privirile Dianei și ale Deenei.

Știe. Fetița știe.

Și le văzu apoi cum întorceau capul una după alta, în liinp ce se îndepărtau în direcți opuse.

Nu numai că știe. Înțelege. Este de acord.

Ei bine, și cum ar putea fi altfel? Doar sunt una și aceeași persoană.

— Vrei să dau mai repede înainte? întrebă Hyer când Fvelyn Samuels și Deena pătrunseră în salonul apartamentului particular.

— Cum? A, da, te rog!

— Nimeni nu s-a apropiat de ușă în acest timp, continuă el. Nu au existat niciun fel de comunicații în nicio direcție. Opri discul și reveni în timp real. Uite-o acum.

— Rece. La fel ca și în cazul lui Icove. Nu se grăbește, numai că…A luat ceva din cameră.

— Ce crezi că este?

— Poșeta. Dar este mai grea. Uite cum se apleacă pentru ca să echilibreze greutatea. Dă înapoi, dă înapoi până la locul unde intră, oprește imaginea și împarte ecranul ca să afișezi imaginea de la ieșire.

Omul făcu ce i se ceruse și își mușcă buza de jos în timp ce studiau amândoi cele două imagini.

— S-ar putea, s-ar putea să fie așa. Nu mi-am dat seama. Poșeta nu e mare, așa că nu putea să ia nimic altceva decât…

— Discurile. Pun pariu că a luat discuri. Nu ucide ca să fure, nu ca să aibă un profit. Victima avea destule bijuterii pe ea. O interesează informațiile - și treaba asta se potrivește perfect.

Îl duse pe Roarke la scena crimei.

— Tu ce vezi? întrebă ea.

— Un salon foarte drăguț aranjat. Feminin, dar nu prea încărcat. Foarte ordonat, stilat.

— Și ce nu vezi?

— Camerele de luat vederi, așa cum se găsesc în alte zone. Dar tocmai de aceea este o zonă privată, spuse el și scoase dispozitivul care semăna cu o agendă. Și chiar așa și este. Aici nu sunt niciun fel de ochi ascunși.

— Perfect. Așadar avem intimitate. Niciun fel de priviri indiscrete, etanșeitate la zgomote. Probabil că are un birou, poate chiar mai mult de unul și apartamentul în care locuiește. O să ajungem și acolo. Dar acesta este micul ei sanctuar din. Irtdirea

principală. Poate că ține date secrete, jurnale, liucgistrări și în altă parte. Dar de ce să ai un mic sanctuar ilm si nu-l folosești? Deena a luat ceva de aici, ceva ce a pus în poșetă. Dar…ce vezi?

Roarke se uită din nou mai atent la încăpere.

Toate lucrurile sunt la locul lor. Totul denotă ordine și Inin-gust. Seamănă foarte mult, deși la scară mai mică, cu locuința lui Icove. Nu se vede că cineva a căutat și a luat t cva. Cât timp a stat aici?

— Unsprezece minute.

Atunci, ținând seama de faptul că în acest interval de ii mp a comis și crima, înseamnă că ceea ce a luat era oarecum Iu vedere sau știa unde să-l găsească.

— Mă gândesc la ușa numărul doi, pentru că în mod sigur nu a luat vreo vază sau un suvenir. Iar victima noastră nu inea niciun fel de date incriminatoare la vedere. Nu este vorba de o crimă pentru amuzament, ci cu un anumit scop. Deena știa care sunt obiceiurile pe aici.

Sigur că știa, își spuse Eve. Ba chiar le exersase.

— Evelyn Samuels se întâlnea cu părinții sau tutorii potențialelor eleve de aici. Nu că ar fi acceptat multe fete «lin afară, numai atât cât era nevoie ca să-și mai mărească veniturile și să adauge un element de diversificare. Să mențină iclațiile cu publicul. Discuta cu potențialii angajați într-unul din birourile ei. Deena ar fi putut să meargă pe acel drum, dar îl alesese pe acesta. Voise să ajungă aici. Dorise ceva ce se afla aici, nu numai s-o lichideze pe Evelyn. Hai să găsim punctul slab.

Se duse mai întâi la un mic birou. Era la vedere, dar uneori lucrurile sunt lăsate la vedere cu un motiv anume.

— Va trebui să-l conving pe Hyer să mă lase să transport cadavrul la New York.

Roarke își plimbă degetele pe suprafața pereților, în jurul operelor de artă și întrebă:

— Pentru ce?

— Vreau să se ocupe Morris de el. Numai Morris. Mă interesează dacă a avut intervenții la față sau la corp. Vreau să o introduc în programul de confruntare a imaginilor împreună cu soția lui Wilson, Eva Samuels.

Roarke se opri suficient de mult ca să poată privi în urmă, spre ea.

— Crezi că era o clonă. Clona Evei Samuels.

— Da, cam așa ceva. Se aplecă să caute pe sub o masă. Și când i-am examinat cadavrul, am aflat ceva.

— Ce?

— Că sângerează și mor la fel ca oricine altcineva.

— Iar dacă ai dreptate în ceea ce o privește pe Deena, ucid ca și omologii lor concepuți pe cale naturală. Ah, asta este.

— Ai găsit ceva?

— Mi se pare că da. Trase la o parte ecranul de pe perete, iar Eve se ridică și traversă încăperea venind spre el.

— Este o adevărată frumusețe, murmură el, trecându-și degetele pe suprafața peretelui seifului. Nucleu de titaniu cu o carcasă de duraplast. O combinație triplă, inclusiv codul vocal. O secvență incorectă îl resetează automat într-o altă combinație și alt cod și în același timp declanșează o alarmă silențioasă în toate sau în unele din cele cinci locații alese.

— Și ți-ai dat seama de toate astea numai uitându-te la el!

— Așa cum recunosc un tablou de Renoir, iubita mea Eve. Arta este artă la urma urmelor. Dar o să-mi ia ceva timp să rezolv chestia asta.

— Nu te grăbi și anunță-mă când ai intrat. Trebuie să văd ce fac ceilalți membri ai echipei și să mai iau câteva declarații.

O contactă pe Mira și se întâlni cu ea în afara amfiteatrului.

— Ce ai aflat?

— Sunt copii, Eve. Fete tinere. Înspăimântate, derutate, emoționate.

— Doamnă doctor Mira…

— Sunt copii, repetă ea și din vocea ei răzbătea încordarea. Indiferent cum au ajuns să fie copii. Au nevoie de mângâieri, de cineva care să-i liniștească, să-i protejeze, să-i calmeze.

— Dar ce îți închipui că am de gând să fac? Să-i adun la nn loc pentru a-i extermina în masă?

— Unii oameni ar dori exact asta. Nu sunt ca noi, sunt artificiali. Abominabile ființe. Alții or să vrea să le examineze…i le studieze, ca pe niște șoareci de laborator.

— Dar ce crezi că a făcut? îmi pare rău dacă te rănesc în sentimentele tale, dar ce crezi că a făcut cu ele în toți anii nștia? Le-a examinat, le-a studiat și le-a dresat.

— Eu cred că le-a iubit.

— O, pe naiba!

Eve se răsuci în loc, apoi făcu câțiva pași, încercând să-și recapete sângele rece.

— A avut dreptate, a fost moral ce a făcut? Mira ridică mâinile, ca și când ar fi vrut să iasă dintr-o încurcătură. Nu, sub niciun aspect. Dar nu pot să cred că nu însemnau pentru el nimic altceva decât niște experimente. Adică niște mijloace pentru atingerea unui scop. Sunt fete frumoase. Inteligente, sănătoase. Ele…

— De asta a avut mare grijă. Eve se răsuci din nou către ea. A avut grijă ca fetele să îndeplinească specificațiile din caietul de sarcini. Dar unde sunt cele care n-au făcut-o? Și astea? Arătă cu mâinile către ușile amfiteatrului.

— Ce posibilitate de alegere au? Niciuna. Sunt numai opțiunile lui, viziunile lui, standardele lui, absolut totul. Cu ce diferă, în esență, de un bărbat ca taică-meu? Care m-a crescut și m-a închis într-o cușcă asemenea unui șobolan și m-a dresat. Icove avea mai

multă minte și putem presupune că printre metodele lui de dresaj nu figurau bătaia, înfometarea sau violul. Dar a conceput aceste creaturi, le-a ținut închise și le-a vândut.

— Eve…

— Nu! Ascultă-mă! S-ar putea ca Deena să fi fost un adult în momentul în care l-a ucis. Poate că nu s-a temut pentru viața ei. Dar eu știu ce a simțit. Știu de ce a înfipt cuțitul acela în inima lui. Atâta timp cât el trăia, ea era încă în cușcă. Și asta n-o să mă oprească din urmărirea ei și îmi voi face în continuare datoria cât am să pot de bine. Dar nu a ucis un nevinovat. Nu a asasinat un sfânt. Dacă nu poți să renunți la imaginea lui de sfânt, nu pot să lucrez cu tine.

— Cât de obiectivă ești tu dacă îl vezi tot timpul ca pe un monstru?

— Dovezile îl arată ca pe un monstru, ripostă Eve. Dar voi folosi aceste dovezi în încercările mele de a identifica, aresta și trimite la închisoare pe ucigașul sau ucigașii lui. În momentul de față, am vreo optzeci de minore care ar putea să aibă sau să nu aibă un reprezentant legal, ca să nu mai vorbim de cele vreo două sute care se află la colegiu. Ele trebuie abordate, interogate și, la naiba, da, trebuie protejate. Pentru că ele nu au nicio vină. Este vina lui. Iar până mă întorc, te rog să te duci la elicopter și să aștepți acolo până în momentul în care am să pot să-ți aranjez transportul înapoi, la New York.

— Nu-mi vorbi mie în felul acesta! Și să nu mă tratezi ca pe unul din ratații tăi pe care îți face plăcere să-i bestelești.

— Vorbesc cu tine așa cum îmi place și ai să-mi asculți ordinele. Eu conduc ancheta în asasinarea celor doi Icove. Te afli aici sub autoritatea mea. Și ai dat-o în bară. Și acum ori te duci de bună voie la elicopter, ori ai să mergi sub escortă!

Chiar dacă părea obosită, Mira nu se lăsă.

— Nu poți să interoghezi copiii aceia fără mine. Am licență de consilier. Nu poți interoga niște minori fără prezența unui consilier licențiat și fără acordul exprimat de părinții sau lutorii respectivului copil.

— Am s-o folosesc pe Louise.

— Louise nu este autorizată de NYSPD pentru această funcție. Și deci, ca să împrumut o frază de la dumneata, locotenente, să mă pupi undeva.

Mira se răsuci pe călcâie și se repezi înapoi, înăuntru.

Eve trânti ușa cu piciorul în urma ei. Dispozitivul ei de comunicare începu să sune și Eve îl smulse furioasă:

— Da, ce naiba…

— Am intrat, spuse Roarke. Și tocmi îmi arunc o privire.

Eve rămase cu gura căscată la dispozitivul de comunicare

În timp ce Roarke îl întorcea pe al lui în așa fel încât să vadă depozitul gol.

— Minunat, impresionant. Mergi mai departe la biroul ei și transmite-i lui Feeney tot ce găsești.

— Cu cea mai mare plăcere. Oh, locotenente, poate că vrei să dai afară orice entitate străină care s-a urcat pe fundul tău, până nu apucă să-ți strice linia costumului.

— Sunt prea ocupată ca să mă amuz, se răsti ea, apoi pomi spre amfiteatru.

— Vreau să discut cu Diana Rodriguez într-o zonă privată, îi spuse ea Mirei.

— Există un mic salon la nivelul inferior.

— Foarte bine. Condu-o acolo.

Eve se îndepărtă și scoase comunicatorul.

— Peabody, raportează.

— Computerul le identifică pe Flavia și Frost. Deocamdată nu avem niciun rezultat cu privire la șofer și nici la vehicul. Verific toate stațiile de transport pe o rază de o sută de mile.

Eve rămase pe gânduri o clipă, încercând să-și limpezească ideile.

— Verifică zborurile care au plecat de la stațiile locale către New York și Hamptons. Ai lista proprietăților aflate pe numele Icove?

— Da, să trăiți.

— Adaugă-le și pe astea. Indiferent de rezultat, avem nevoie de listele de pasageri. De asemenea, mă interesează toate mijloacele de transport privat și de alt tip de la locațiile respective.

— Mă apuc de treabă.

Eve întrerupse legătura și îi dădu un bip lui Feeney.

— Dă-mi ceva!

— Lucrez la asta. Unitățile școlii au mai multe scuturi de protecție chiar decât Pentagonul. Dar le îndepărtăm unul după altul. S-ar putea să am ceva pentru tine de la camerele exterioare de luat vederi. Poate o imagine parțială a șoferului.

— O iau. Trimite-o la mine.

— Lasă-mă să mă joc mai întâi puțin cu ea. Să văd dacă pot s-o curăț și s-o măresc.

Acum era mai calmă, decise Eve. Ciocnirea cu Mira o enervase. Și îi trezise amintiri și sentimente pe care se străduia din răsputeri să și le înăbușe în timpul anchetei. Nu și le putea permite, își spuse ea în vreme ce străbătea salonul. Nu-și putea permite să se gândească la ceea ce fusese ea, la locul detenției sale și la ceea ce i se făcuse ei.

Salonul era luminos, vesel, echipat cu fel de fel de mașini automate de sucuri, trei bucătari automați, mese lungi și curate, scaune confortabile. Exista și o zonă de divertisment, unde observă o selecție excelentă de filme video. Ea fusese

111 uită în încăperi murdare, adesea în întuneric. Nu i se dăduse tic mâncare. Nu i se permisese să aibă pe nimeni lângă ea.

Dar chiar și o cușcă căptușită cu mătase tot cușcă rămânea, își zise ea. Se uită la una din mașinile automate. Avea nevoie de o lovitură zdravănă, dar nu era nimeni între ca și mașina cea rea. O studie, zăngănind fisele din buzunar.

I i a cât pe-aici s-o pocnească când auzi pași. Se așeză imediat la una din mesele viu colorate și aștepta.

Fetha era o frumusețe. Păr negru strălucitor, ochi negri, profunzi. Chipul ei avea să devină și mai frumos, își zise I ve, își va pierde rotunjimile acestea de copil. Nu era chiar o lungană, dar i se părea înaltă pentru vârsta ei.

— Diana, dânsa este doamna locotenent Dallas.

— Bună ziua, doamnă locotenent.

Eve scoase fisele din buzunar.

— Hei, fetițo, ce-ar fi să ne aduci ceva de băut? Indiferent ce vrei. Eu aș prefera un pepsi. Doamnă doctor?

— Nu, nimic, mulțumesc.

Cel puțin mai era încă cineva care avea o entitate străină pe fund, își zise Eve.

— Am fise de la învățătură și de la sport, spuse Diana în timp ce se apropia de mașină. Îmi face plăcere să le folosesc pentru băuturile noastre. Diana Rodriguez, îi spuse ea mașinii. Nivel albastru 505. Un pepsi și un suc de portocale, te rog. Am un oaspete.

Bună ziua, Diana. Cererea este aprobată. Fișele tale vor fi scăzute.

— Doriți pahar și gheață, doamnă locotenent?

— Nu, mulțumesc, beau din cutie.

Diana aduse cele două cutii la masă și se așeză alături de ea.

— Doamna doctor Mira spunea că vreți să vorbiți cu mine despre ceea ce s-a întâmplat cu doamna Samuels.

— Așa este. Știi ce s-a întâmplat cu doamna Samuels?

— A fost ucisă.

Vocea ei rămase politicoasă, fără nicio umbră de tremur sau de emoție.

— Asistenta ei personală, Abigail, a găsit-o moartă în apartamentul ei privat cam pe la ora unsprezece treizeci în dimineața aceasta. Abigail era foarte speriată și a țipat. Eu tocmai coboram scările când am văzut-o ieșind din încăpere în fugă și țipând. Un timp a domnit o confuzie generală, după care a venit poliția.

— Ce făceai pe scări?

— Ceva mai devreme am preparat sufleuri la ora de științe culinare. Aveam o întrebare și doream s-o pun instructoarei noastre.

— Ai fost și mai devreme în dimineața aceasta pe aici și ai vorbit cu doamna Samuels.

— Da, asta a fost când am plecat de la ora de științe culinare și m-am dus la ora următoare, de filosofie. Doamna Samuels întâmpinase un oaspete în holul mare.

— O cunoșteai pe vizitatoare?

— Nu o mai văzusem niciodată. Diana făcu o pauză, apoi sorbi puțin din băutura ei. Doamna Samuels mi-a prezentat-o ca fiind doamna Frost și a spus că aceasta ar fi vrut să-și trimită fiica să studieze la Brookhollow.

— Doamna Frost a vorbit cu tine?

— Da, doamnă locotenent. Am spus că sunt sigură că fiica dânsei va fi foarte bucuroasă să frecventeze colegiul Brookhollow. Ea mi-a mulțumit.

— Asta a fost tot?

— Da, doamnă.

— M-am uitat la discurile de la sistemul de securitate și mi s-a părut că a fost ceva mai mult. Și tu și doamna Frost ați întors capul și v-ați uitat una după alta în timp ce vă îndepărtați.

— Da, doamnă, spuse Diana fără ezitare, păstrându-și pi ivirea limpede. M-am simțit cam stânjenită pentru că m-a prins că mă întorsesem. Nu este politicos. Dar m-am gândit c a este foarte frumoasă și mi-a plăcut părul ei.

— O cunoșteai?

— Nu am văzut-o niciodată până astăzi.

— Nu asta te-am întrebat. O cunoșteai, Diana?

— Nu o cunosc pe doamna Frost.

Eve se rezemă de spătarul scaunului.

— Ești inteligentă.

— Am un nivel de inteligență de o sută optzeci și opt, cu nouă virgulă șase la aplicații și zece la înțelegere. Rata mea de rezolvare a problemelor este tot zece.

— Eram convinsă. Dacă ți-aș spune că școala aceasta nu este ceea ce pretinde că este, ce ai spune?

— Ce pretinde că este?

— Nevinovată.

Chipul Dianei se lumină.

— Când o trăsătură umană sau un sentiment omenesc este atribuit unui obiect neanimat, apare o problemă interesantă. Elementul uman este cel care exprimă acea trăsătură sau sentiment, sau poate obiectul în sine să fie înzestrat cu o asemenea trăsătură sau sentiment?

— Da, ești inteligentă. Ți-a făcut cineva rău vreodată?

— Nu, doamnă locotenent.

— Știi despre altcineva de la Colegiul Brookhollow căruia i s-a făcut un rău?

În ochii aceia atât de precauți se aprinse o scânteie.

— Doamna Samuels. A fost ucisă.

— Ce sentiment ai în legătură cu aceasta? în legătură cu faptul că doamna Samuels a fost ucisă?

— Omorul este ilegal și imoral. Și mă întreb cine va conduce acum Colegiul Brookhollow.

— Unde sunt părinți tăi?

— Locuiesc în Argentina.

— Dorești să le dai telefon?

— Nu, doamnă. Dacă va fi necesar, îi va contacta cineva din partea școlii.

— Vrei să pleci de la Brookhollow?

Diana ezită pentru prima dată.

— Cred că…mama mea va decide dacă trebuie să mai rămân sau nu.

— Vrei să pleci?

— Aș dori să fiu cu ea, dacă ea va crede că așa e bine.

Eve se aplecă în față.

— Înțelegi că sunt aici ca să te ajut?

— Înțeleg că sunteți aici ca să vă faceți datoria pentru care ați depus jurământ.

‘ - Am să te ajut să ieși de aici.

— Eve, interveni Mira.

— Am s-o ajut să iasă de aici. Uită-te la mine, Diana. Uită-te la mine. Ești inteligentă și știi că dacă spun că am s-o fac, am să găsesc o modalitate s-o fac. Dacă ești sinceră cu mine, vei pleca de aici chiar astăzi împreună cu mine și nu va mai trebui să te întorci niciodată.

În ochii fetei apărură lacrimi, dar nu apucară să se prelingă. În secunda următoare, ochii ei erau din nou uscați.

— Mama o să-mi spună când va veni timpul să plec.

— O cunoști pe Deena Flavia?

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Icove.

— Domnul doctor Wilfred B. Icove a fost unul dintre fondatorii Colegiului Brookhollow. Familia Icove se numără printre cei mai mari binefăcători ai noștri.

— Știi ce li s-a întâmplat?

— Da, doamnă locotenent. S-a oficiat un mic serviciu Itinerar în capela noastră ieri în memoria lor. Este o tragedie teribilă.

— Știi de ce li s-a întâmplat acest lucru?

— Ar fi imposibil pentru mine să știu motivele pentru care au fost uciși.

— Eu știu de ce. Și vreau să opresc acest lucru. Persoana care i-a ucis pe cei doi Icove și pe doamna Samuels vrea și ca să pună capăt acestui lucru. Dar calea ei este greșită. Omorul nu reprezintă o soluție.

— Pe timp de război omorul este necesar și încurajat. În unele cazuri este considerat eroism.

— Nu te mai juca cu mine, spuse Eve impacientată. Chiar dacă persoana aceea consideră că este în război, nu-i poate doborî pe toți. Dar eu pot să opresc totul. Pot să fac în așa fel încât totul să înceteze.

— Vrei să ne distrugi?

— Nu, Doamne ferește. Eve se întinse și cuprinse între palme mâinile Dianei. Nu. Așa vi se spune? Aceasta este una din modalitățile de a vă ține aici, de a vă determina să vă supuneți?

— Nimeni n-o să vă creadă. Nimeni nu mă va crede. Eu nu sunt decât o fetiță. Zâmbi spunând aceasta și zâmbetul ei era fără vârstă.

— Eu te cred. Doamna doctor Mira te crede.

— Alții - autoritățile mai înalte, mințile mai puțin luminate - dacă vor crede, vor distruge și vor închide totul. Viața este importantă; eu doresc să mi-o păstrez pe a mea. Acum aș vrea să mă duc înapoi la celelalte fete. Vă rog.

— Am să opresc testările și instruirea.

— Vă cred. Dar nu pot să vă ajut. Vă rog să mă scuzați.

— Foarte bine. Poți să pleci.

Diana se ridică.

— Nu știu de unde am început, spuse ea. Nu-mi amintesc nimic înainte de vârsta de cinci ani.

— S-ar putea să fi fost aici?

— Nu știu. Sper că ea știe. Vă mulțumesc, doamnă locotenent.

— O duc înapoi, spuse Mira și se ridică în picioare. Vrei să-ți mai aduc altă elevă?

— Nu. Vreau să vorbesc cu persoana care răspunde acum de Colegiu. Cu vicepreședintele.

— Doamna Sisler, spuse Diana. Sau doamna Montega.

Eve dădu aprobator din cap și îi făcu semn Mirei s-o ia pe Diana de acolo în momentul în care comunicatorul ei începu să zumzăie.

— Aici Dallas, ce ați aflat?

— Ești singură? întrebă Feeney.

— Da, deocamdată.

— Am destule elemente de identificare, urechea șoferului, mâna stângă, profilul - așa că pot să emit un mandat de arestare pe numele de Avril Icove.

— Ticălosule! Avril Icove a fost văzută de numeroase persoane, inclusiv de Roarke și Louise în același timp. O să fie un interogatoriu foarte interesant. Strânge totul. O să organizăm o anchetă ca la carte, în cooperare cu poliția locală. O să aducem droizii de la noi de acasă ca să asigure securitatea operațiunilor. Ți-l las aici pe McNab, dar am nevoie de Delia. Ia-o și pe Cher Reo, transmite-i ce ai aflat și pune-o să scoată un mandat. Eu mă duc să arestez suspecta.

17

Îi luă ceva timp să adreseze cererile, să programeze o echipă de percheziție compusă din droizi pe care să-i supervizeze Feeney. Mai fu nevoie de timp și pentru dansul diplomatic cu autoritățile locale. Și mai trebui să aștepte până ce Cher Reo reuși să obțină mandatul.

— Interogatoriu ca posibil martor la o crimă, spuse Cher Reo. Ăsta e cel mai bun lucru pe care poți să-l obții cu identificarea parțială realizată de Feeney. Mai ales dacă ținem seama și de faptul că Avril Icove a acordat astăzi un interviu în direct la televiziune, la ora unsprezece dimineața lui Nadine Furst, în cadrul unei serii de trei interviuri de la om la om. Poți s-o convoci pe Avril Icove pentru interogatoriu, dar n-ai cum să obții un mandat de arestare pe numele ei.

— Mă mulțumesc cu ce pot să obțin.

Delia Peabody veni aproape alergând.

— Nu am făcut niciun progres în legătură cu suspecta sau cu vehiculul. Nu există nicio potrivire de nume cu vreunul din numele cunoscute pe care le-a folosit în mijloacele de transport publice sau private. Am discutat cu câțiva transportatori privați și am reușit să-i elimin pe toți, mai puțin trei. Niciunul către New York, dar am găsit transportatori privați către Buenos Aires, Argentina, Chicago și Roma, Italia. Proprietățile sau instituțiile Icove de fiecare dată.

— Argentina, la naiba. Eve scoase repede comunicatorul, introduse notațiile și îl contactă pe Whitney.

— Domnule, am nevoie de relații internaționale. Cred că Rodríguez, Héctor și Cruz, Magdalene, listați ca părinții Dianei Rodríguez, ar putea fi în pericol imediat. Există un grad înalt de probabilitate ca Deena să fie acolo, sau în drum spre ei. Vreau ca poliția locală să le acorde protecție.

— Dacă lucrurile încep să ia o turnură internațională, n-o să le mai putem ține multă vreme sub control.

— Nu cred că mai avem nevoie de foarte mult timp. O aduc pe Avril Icove la interogatoriu.

Trecuse de ora opt seara, când Eve se apropie de reședința Icove. Casa era cufundată în întuneric, cu excepția luminilor de securitate.

— Poate că este în casa de pe plajă. Sau poate că a luat copiii și a plecat la plimbare.

— Nu cred. Eve apăsă pe butonul soneriei și își scoase insigna pentru a o arăta în fața ferestrei de securitate. I se transmise același mesaj „Vă rugăm, nu deranjați" și Eve insistă.

Le deschise droidul.

— Doamnă locotenent Dallas și doamnă detectiv Peabody, doamna Icove și copiii nu doresc să fie deranjați. Mi s-a spus să vă întreb dacă problema dumneavoastră nu poate aștepta până mâine-dimineață.

— Nu poate. Spune-i doamnei Icove să coboare.

— Cum doriți. Vreți să intrați în living?

— De astă dată nu. Spune-i să vină.

Droidul pomi în sus pe scară, iar Avril coborî. În casă erau camere de luat vederi. Avril urmărise totul și auzise totul.

— Doamnă locotenent, doamnă detectiv, aveți ceva nou în legătură cu ancheta?

— Am un mandat legal prin care vi se cere să mă însoțiți la Centrală pentru a răspunde la întrebări.

— Nu înțeleg.

— Avem motive să credem că ați fost martoră la o crimă în dimineața aceasta la Academia Brookhollow.

— Am fost la New York toată ziua. La serviciul funerar al socrului meu.

— Da, este interesant cum funcționează chestiile astea. Am identificat-o pe Deena Flavia. Am vorbit cu Diana Rodriguez personal. Da, văd că asta v-a zdruncinat puțin, spuse Eve observând că Avril tresărise vizibil. Am suficiente elemente ca să închid școlile, centrul și multe alte facilități. Și când am să fac lucrul ăsta, am să mai găsesc și altele, suficiente ca să vă arestez, pe dumneavoastră și pe Deena Flavia pentru complicitate la crimă. Dar deocamdată, doamnă Icove, nu sunteți decât martoră la o crimă. Mergem la Centru să discutăm despre asta.

— Dar ca fac cu copiii? Acum se odihnesc. A fost o zi cumplită pentru ei.

— Sunt convinsă că așa a fost. Dacă nu ai încredere să-i lași cu droidul care răspunde de ei, pot să aranjez să vină cineva de la Protecția Copilului…

— Nu, nu! spuse ea mai calmă. Am să las instrucțiuni celor de acasă. Am dreptul să iau legătura cu cineva, așa este?

— Ai dreptul să ceri și să ți se dea un avocat sau un reprezentant sau să-l contactezi pe reprezentantul pe care îl dorești. Acesta poate cere să verifice mandatul și să fie prezent în timpul interogatoriului.

— Trebuie să iau legătura cu cineva care să se ocupe de copiii mei.

Se întoarse cu spatele, scoase dispozitivul de comunicare, îl puse pe modul confidențial și vorbi în șoaptă. Apoi întrerupse convorbirea, iar când se întoarse de pe chipul ei dispăruse orice urmă de teamă.

Îi convocă pe toți droizii și le dădu fiecăruia instrucțiuni detaliate ce să facă dacă se trezește vreunul dintre copii sau amândoi și ce să

li se spună. Consemnul „Nu deranjați” trebuia să rămână în vigoare până îl va contramanda ea.

— Este important ca reprezentanții mei să se întâlnească cu mine aici și să mergem acolo împreună. Puteți aștepta o oră?

— De ce?

— Am să vă răspund la întrebări. Aveți cuvântul meu.

Avril își împreună degetele, de parcă ar fi încercat să se stăpânească.

— Credeți că știți, dar nu știți nimic. O oră nu înseamnă prea mult și s-ar putea să nu dureze nici atât. În orice caz, aș dori foarte mult să mă schimb și apoi să mă duc la copii înainte de a pleca.

— De acord. Peabody!

— Merg cu dumneavoastră, doamnă Icove.

Rămasă singură, Eve profită de răgaz ca să ia legătura cuFeeney.

— Sunt acum într-un laborator legat de un fel de clinică. L-au botezat spațiu pentru tratamente interne, evaluare și centru de învățământ. Cum să monitorizeze starea de sănătate a copiilor, bunăstarea lor, indicele nutrițional, și alte instrucțiuni pentru tot felul de rahaturi medicale. Tot aici tratează rănile minore și fac simulări pentru elevi. Au șase oameni în personalul medical care se rotează și doi droizi medicali în permanență, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Localul este dotat cu aparatură de ultimă oră. Așa de multă cum n-am mai văzut încă niciodată. Lucrez la centrele de date și la scanere. Este încă prematur să mă pronunț, dar mi se pare că elevele sunt supuse unor examinări săptămânale.

— E o măsură extremă, dar nu este ilegală.

— Mai dă-mi ceva timp, o rugă Feeney.

Eve trecu de la el la Roarke, care ajunsese acasă.

— Am să vin foarte târziu.

— Așa mă gândeam și eu. Așa cum te cunosc eu, n-ai să termini înainte de ivirea zorilor după care vei avea dreptul să-ți iei câteva ore pentru tine.

— Pentru ce?

— Ar fi bine să facem un sex nebun, dar ținând seama de faptul că unele dintre rudele mele vor fi aici chiar mâine după-amiază…

— Mâine! Dar mâine nu este Ziua Recunoștinței.

Sau poate că era?

— Nu, dar este miercurea de dinaintea Zilei Recunoștinței și rămân la noi câteva zile, așa cum am discutat.

— Dar, dar nu am vorbit în mod special de miercuri, așa este?

— Nici măcar nu știai că mâine e miercuri.

— Nu are nicio legătură. Am să văd dacă pot să-mi fac timp. În momentul acesta am o porcărie încurcată și uriașă care abia așteaptă să se prăvălească peste mine.

— În ultima vreme recurgi la niște imagini foarte deocheate. Dar ar putea totuși să te intereseze faptul că am mai aflat ceva despre bani.

— De ce n-ai spus așa de la început? Unde…

— Iubito, cu multă plăcere, desigur. Să nu-ți închipui cumva că mi-am muncit creierii cu această mică însărcinare.

— O, Doamne! Foarte bine, mulțumesc. Acum spune-mi!

— Te ador. Uneori nu înțeleg de ce, cu toate acestea te ador. Există un fel de pâlnie am putea spune care pornește de la Brookhollow și…

— Vrei să spui că scot bani din școală? Că folosesc școlile ca să distribuie fonduri? Nu, nu, uită ce ți-am spus, te pup. Se potrivește, am să te storc de tot cu prima ocazie

— Sună foarte tentant. Am să-mi verific agenda. Și da, au folosit școala ca să spele bani, apoi i-au canalizat spre diverse acțiuni, prin diverse organizații non-profit, inclusiv Unilab…

— Non-profit? Eve făcu câteva mișcări de dans victorios. O să port orice fel de costum dorești.

— Ei bine, acum urmează ce e mai interesant. Întotdeauna mi-a plăcut…

— Lasă, vorbim despre asta mai târziu. Documentează-te și să-mi dai apoi toate detaliile pe care le poți obține. Dacă pot să dovedesc că au folosit școala ca să spele bani din venituri nedeclarate și să-i canalizeze spre organizațiile non-profit, pot să recurg la RICO, evaziune fiscală și tot felul de alte chestii suculente și să închid școlile indiferent dacă găsesc sau nu ceva putred în incinta lor.

— Va trebui să predăm ancheta polițiștilor federali.

— Atâta rău! Știi cât poate dura să închidă toate facilitățile unde își fac treburile astea, ce înseamnă să ia fetele și să le mute pe toate în altă parte? Dar dacă ai tăiat finanțarea, totul se oprește instantaneu. Acum trebuie să închid. Vine cineva. Probabil că e reprezentantul lui Avril. Te mai sun eu.

Pomi spre ușă în pas săltat. Acum vedea cum funcționează totul.

Apoi auzi zgomotul făcut de unda verde a sistemului de securitate. Își scoase arma în timp ce ușa din față se deschidea încet.

Și rămase deschisă, în timp ce crezu că i se oprește inima în piept.

În prag stăteau două femei. Erau identice - fața, părul corpul. Chiar și hainele și bijuteriile.

Amândouă îi zâmbiră reținut.

— Doamnă locotenent Dallas, noi suntem Avril Icove, spuseră ele într-un glas.

Mâinile la ceafa, fața la perete.

Nu suntem înarmate, spuseră ele.

— Mâinile la ceafa, repetă Eve. Întoarceți-vă cu fața la l*crcte.

Femeile se conformară, mișcându-se perfect sincronizat.

I vc își scoase dispozitivul de comunicare.

— Peabody, ai grijă de martoră și ad-o jos chiar acum.

— Am pornit.

Eve o bătu pe fiecare din ele pe umăr. Ce ciudat, își spuse, nA simți exact aceeași formă a corpului.

— Am venit să răspundem la întrebările dumneavoastră,.puse cea din dreapta.

— De astă dată, renunțăm la dreptul de a fi reprezentate de un avocat. Amândouă priviră peste umăr. Vom coopera cu dumneavoastră.

— O să fie foarte drăguț din partea voastră.

Priviră în sus către scară și zâmbiră amândouă.

— Oh! Vocea Deliei Peabody trăda șoc și emoție în același timp. Orașul suprarealist.

Eve așteptă până când femeia care era cu Peabody se apropie de celelalte două.

— Care dintre voi este Avril Icove de la această adresă?

— Noi suntem Avril Icove. Suntem aceeași.

— Îhî. Eve lăsă capul într-o parte. O să ne distrăm pe cinste. Intrați acolo și stați jos, spuse ea, arătând către living. Liniște.

Se mișcară toate în același timp, observă ea. Nu putea detecta nici cea mai mică diferență în ritm sau mers.

— Și acum ce facem? șopti Delia, cu privirile ațintite asupra celor trei femei.

— În primul rând, schimbăm locul de desfășurare. Nu le putem duce la Centrală, ținând seama că avem Cod Albastru. Le ducem încet și discret la mine acasă. Ne instalăm acolo, îl contactăm pe Whitney. O să vrea și el să participe.

Scoase comunicatorul și sună acasă.

— Trecem la planul B, îi spuse ea lui Roarke.

— Și care este acesta?

— Acum lucrăm la el. O să am nevoie de o zonă izolată pentru interogatoriu și o altă zonă pentru observare. Am să vin cu…dar mai bine să-ți arăt.

Întoarse comunicatorul către cele trei femei care ședeau împreună pe canapea.

— Ah! Interesant.

— Da, chiar foarte. Venim acum.

Eve își puse comunicatorul în buzunar și arma în toc.

— Uite cum o să facem. Voi trei ieșiți acum și vă duceți direct pe bancheta din spate a vehiculului meu. Dacă vreuna dintre voi încearcă să opună rezistență, veți petrece toate trei noaptea la închisoare. Veți fi duse la o locație protejată unde va avea loc interogatoriul. Nu sunteți arestate în momentul de față, dar aveți obligația să participați la interogatoriu. Fiecare dintre voi aveți dreptul să păstrați tăcerea.

Cele trei femei rămaseră tăcute cât timp Eve le citi drepturile.

— Înțelegeți obligațiile și drepturile?

— Da, răspunseră toate trei într-un singur glas.

— Peabody, hai să mergem.

Femeile nu opuseră niciun fel de rezistență. Se urcară toate trei grațios în mașină, ținându-se de mâini. Și nu rostiră niciun cuvânt.

Oare comunicau prin telepatie? se întrebă Eve în timp ce se așeza la volan. Dar, de fapt, trebuiau oare să comunice, în general? Oare nu aveau exact aceleași gânduri?

Eve nu înțelegea prea bine, era un adevărat puzzle pentru ea. Foarte inteligent din partea lor să se îmbrace exact la fel. Îl impresionau și mai tare pe observator și fuzionau într-o singură unitate. Va trebui să țină seama de faptul că sunt niște femei inteligente.

Inteligența a fost una din condițiile esențiale urmărite de Icove în munca sa. Poate dacă n-ar fi insistat atât de mult ca să fie atât de inteligente creațiile lui, acum ar mai fi fost în viață.

Îi făcu semn Deliei să păstreze tăcerea și începu să-și elaboreze strategia.

— Aveți o casă remarcabilă, spuse una dintre ele când Eve intră pe poartă.

Cea de lângă ea zâmbi:

— Întotdeauna am dorit să vedem cum este pe dinăuntru.

— Chiar și în aceste împrejurări neobișnuite, încheie a treia.

Eve nu răspunse, ci continuă să meargă, apoi parcă în fața casei. Flancă împreună cu Delia trioul și le conduse la ușă.

Roarke deschise el însuși ușa.

— Doamnelor, spuse el calm ca totdeauna.

— E totul securizat?

Roarke îi aruncă o privire lui Eve.

— Da. Dacă ai venit pe aici.

Le conduse la ascensorul din hol și reglă greutatea pentru șase persoane.

— Sala de ședințe de la nivelul trei, comandă el.

Eve nu era sigură că au o sală de ședințe la nivelul trei, dar își păstră această părere pentru ea în timp ce ascensorul începu să alunece.

Când ușile se deschiseră, recunoscu vag zona în care Roarke ținea uneori ședințe în direct sau cu holograme când participanții erau prea numeroși ca să încapă în biroul lui. În centrul camerei se afla o masă de conferință lucioasă cu scaune dispuse la cele două capete. De-a lungul unuia dintre pereți, acoperit în întregime cu oglinzi, se afla un bar. Pe peretele opus era un centru de comunicare și de stocare de date.

— Stați jos, ordonă Eve. Și așteptați. Peabody, rămâi deocamdată în picioare.

Îi făcu un semn lui Roarke și ieși cu el pe hol.

— Observație din spatele oglinzii.

— Da, e posibil. Camera este supravegheată video și audio pe toată suprafața ei. Observatorii tăi pot să stea foarte confortabil în salonul de alături. De ce nu ești fascinată?

— Sunt, dar acum trebuie să gândesc. Sunt șmechere. Au așteptat într-un fel momentul ăsta toată viața lor. Sunt pregătite.

— Sunt sincronizate perfect.

— Da. Poate că nu au încotro. Nu știu. De unde putem ști? N-au transpirat nicio clipă. Prima din ele, da, un pic, dar imediat ce a dat telefonul ăla, s-a calmat. Arată-mi unde este salonul de observare.

Merse cu el într-un salon spațios, care se remarca prin culori și mobilă relaxante. Niște uși de sticlă se deschideau către una din numeroasele terase și pe peretele de legătură se întindea un ecran pentru divertisment.

— Activează ecranul, ordonă Roarke. Mod de observare. Conectează sistemul audio.

Zidul parcă se topi. Acum vedea toată sala de ședințe. Delia Peabody stătea în picioare lângă ușă, arborând un calm profesional. Cele trei femei ședeau la un capăt al mesei. Se țineau în continuare de mâini.

Eve băgă mâna în buzunarele hainei pe care uitase că o poartă.

— Nu spun „eu”, spun întotdeauna „noi”. Asta e dovadă de inteligență sau de onestitate?

— Poate de amândouă. Dar inteligența este un factor cert. Îmbrăcămintea și coafura identice. Astea sunt calculate.

— Da. Eve dădu aprobator din cap. Scoase dispozitivul de comunicare și o apelă pe Delia.

— Mod de lucru confidențial, ordonă ea și aștaptă. Lasă-le deocamdată singure, ieși afară, ia-o la dreapta și intră pe prima ușă.

— Da, să trăiți.

— O să știe că sunt observate, spuse Roarke. Sunt obișnuite să fie urmărire și observate.

— Hei, făcu Delia când intră și văzu fereastra mare de observare. Încă un element suprapus peste toate evenimentele astea care îți dau fiori. Mi se pare mie, sau toată chestia asta are ceva foarte înfricoșător?

— Imaginează-ți cum este pentru ele, o înfruntă Eve. Whitney?

— Vine imediat, la fel și Tibble. A cerut să participe și doctorița Mira.

Eve simți cum se încordează.

— De ce?

— Nu am obiceiul să-i pun întrebări comandantului, spuse ea sfioasă. Îmi place să fiu detectiv.

Eve se plimba de-a lungul oglinzii. Din interior nu se auzea niciun murmur. Iar femeile ședeau relaxate.

— O să le identificăm mai întâi prin amprentele digitale, apoi o să le cerem să ofere voluntar probe pentru ADN și le vom testa. O să încercăm să aflăm cu ce avem de-a face. Și putem începe cu astea înainte să vină echipa de observatori.

După ce își ordonă gândurile, Eve își scoase haina.

— Hai să le separăm în timp ce procedăm la identificare. N-o să le placă asta.

Așa cum se aștepta, văzu prima fisură în masca lor perfectă când se întoarse și îi ordonă lui Peabody s-o conducă pe una dintre femei afară din încăpere.

— Vrem să rămânem împreună.

— E o chestiune de rutină. Trebuie să vă identificăm și să vă interogăm separat în momentul de față. Le bătu pe umăr pe cele două care rămăseseră. Voi veniți cu mine.

— Am venit aici ca să cooperăm, dar vrem să rămânem împreună.

— Nu va dura mult. O scoase pe Avril a ei din cameră și o duse într-un mic salon, unde instalase un kit de identificare. Nu pot să te interoghez decât după ce îți confirm identitatea. Am să te rog să te supui testului prin scanare și să ne dai de bună voie o mostră de ADN.

— Știi cine suntem. Știi ce suntem.

— Pentru dosar. Ești de acord?

— Da.

— Ești acea Avril Icove cu care am vorbit după asasinarea lui Wilfred jr.?

— Suntem aceeași. Suntem una singură.

— Corect. Dar una dintre voi era acolo. Una era la mare. Unde era a treia?

— Nu putem fi fizic împreună foarte des. Dar suntem întotdeauna împreună.

— Asta începe să sune a aiureli din Epoca Libertății. Amprentele confirmă: Icove, Avril. ADN. Păr sau salivă? întrebă ea.

— Stai. Avril închise ochii și inspiră adânc. Când îi deschise, ochii ei erau plini de lacrimi. Luă apoi o mică spatulă și recoltă lacrimile, după care o întinse lui Eve.

— Bună șmecherie. Eve introduse spatula în scanerul portativ. Toate sentimentele voastre sunt fabricate?

— Avem sentimente. Iubim și urâm, râdem și plângem. Dar suntem bine instruite.

— De asta sunt sigură. Am spart codurile lui Icove din registrele lui personale. Asta va dura câteva minute. Lăsă scanerul să zumzăie și o studie pe Avril. Dar copiii? Sunt tot creați de el?

— Nu. Sunt pur și simplu copii. Concepuți în trupul nostru. Sunt nevinovați și trebuie să fie protejați. Dacă ne dai cuvântul că ai să-i protejezi, o să te credem.

— Am să fac tot ce pot ca să-i protejez pe copii. Citi datele scanerului: Avril.

Toate trei fură testate. După cum susțineau scanerele și rezultatele lor, toate trei erau aceeași persoană.

Eve se duse la echipa de observație, din care făcea pare și Cher Reo. O lăsă din nou pe Delia Peabody în încăpere cu cele trei femei care erau acum împreună.

— ADN-ul se potrivește. Nu există nicio îndoială cu privire la identitate. Avem trei exemplare care sunt legal și biologic Avril Icove.

— Este incredibil, comentă Tibble.

— Este o situație imposibilă din punct de vedere juridic, interveni Cher Reo. Cum să interoghezi un martor și/sau un suspect când ai trei care sunt unul și același?

— Prevalându-ne de faptul că au venit aici ca o singură entitate, îi spuse Eve lui Cher. Asta este poziția lor, așa că o vom adopta și noi.

— Din punct de vedere fiziologic s-ar putea să fie așa, dar emoțional vorbind…Mira clătină din cap. Nu au avut aceleași experiențe, nu au trăit aceleași vieți. Trebuie să existe diferențe între ele.

— Mostrele de ADN. Una mi-a dat o lacrimă. A stors-o imediat, la comandă. Celelalte două au dat salivă. Numărul unu făcea un pic de spectacol. Dar toate trei au cerut în mod similar să fie protejați copiii.

— Relația dintre mamă și copil este absolut fundamentală. Numai una din ele a născut…

— Sunt doi copii, interveni Eve. Nu putem ști, dacă nu sunt ele de acord să se lase examinate, dacă au fost două care au născut.

O expresie de oroare se așternu o clipă pe chipul Mirei.

— Da, ai dreptate. Dacă…în orice caz, dată fiind legătura intimă dintre aceste femei, instinctul lor primar față de copii poate fi identic.

— Pot să comunice prin telepatie?

— Nu știu. Mira ridică brațele. Din punct de vedere genetic, sunt identice. Este foarte probabil ca și mediul lor timpuriu să fi fost tot identic. Dar la un moment dat au fost despărțite. Se știe că gemenii identici au o legătură de tip unic, își citesc gândurile unul altuia. Chiar și atunci când sunt despărțiți în timp de ani de zile și la distanțe de mii de kilometri, legătura aceasta se păstrează. Este, de asemenea, plauzibil să fie foarte sensibile. Se poate ca această calitate să fi fost indusă în celulele folosite pentru crearea lor sau să fi evoluat datorită acestor împrejurări atât de deosebite.

— Trebuie să începem, spuse Eve.

Ridicară privirile ca una când Eve intră în încăpere. Se duse la un recorder și îi dădu drumul.

— Interviu cu Avril Icove cu privire la moartea prin asasinare a lui Wilffed B. Icove, sr. și Wilfred B. Icove, jr. Doamnă Icove, ați fost informată cu privire la drepturile și obligațiile dumneavoastră?

— Da.

— Înțelegeți aceste drepturi și obligații?

— Da.

— Ar fi mai ușor, pentru scopurile discuției noastre, dacă ați vorbi pe rând, una câte una.

Se uitară una la alta.

— E greu de știut ce așteptați de la noi.

— Vreau să aflu adevărul. Dumneavoastră.

Eve arătă către femeia care stătea la colțul mesei. Deocamdată răspundeți dumneavoastră. Care dintre voi a locuit acolo unde a fost asasinat Wilfred Icove jr.?

— Toate am locuit acolo, la un moment dat.

— A fost alegerea voastră sau ați fost silite în acest sens de soțul sau de socrul vostru?

— A fost un aranjament dictat de tatăl nostru. Întotdeauna. Alegere? Nu este vorba întotdeauna de o opțiune.

— Îi spuneți tatăl vostru.

— A fost tatăl nostru. Noi suntem copiii lui.

— Biologici?

— Nu. Dar el ne-a conceput.

— Ca și pe Deena Flavia.

— Ea este sora noastră. Nu biologic vorbind, adăugă Avril. Dar din punct de vedere sentimental. Este ca noi. Nu este una din noi, dar este ca noi.

— V-a creat pe voi și pe altele ca voi prin proceduri ilegale.

— El îi spunea Naștere Silențioasă. Vreți să vă explic?

— Da, spuse Eve, așezându-se mai comod pe scaun. De ce nu?

— În timpul războaielor, tata s-a împrietenit cu Jonah Wilson, vestitul genetician și cu soția lui, Eva Samuels.

— Mai întâi, ce relație este între voi și Eva Samuels? Aveți același nume de fată.

— Nicio relație. Nu suntem ca ea. Numele a fost ceva ce le-a convenit lor.

— Părinții voștri biologici sunt cei înregistrați ca atare în datele voastre oficiale?

— Nu știm cine sunt părinții noștri. Dar e puțin probabil.

— Foarte bine, continuă. Icove, Wilson și Samuels s-au asociat.

— Pe fiecare îl interesa munca celuilalt. Deși tata era inițial mai sceptic și mai circumspect cu privire la teoriile și experimentele radicale ale doctorului Wilson…

— Chiar și atunci, vezi tu, continuă a doua Avril, existau experimente. Deși era sceptic, nu putea să nege că îl fascinau. Când i-a murit soția, l-a cuprins disperarea. Era însărcinată cu fiica lor și au pierit amândouă. A încercat să ajungă la ele, să ajungă la trupul ei. Dar era prea târziu, nu mai rămăsese nimic viabil. - -

— Prea târziu ca să mai încerce să-i păstreze ADN-ul și, eventual, s-o recreeze.

— Da. Cea de-a treia Avril zâmbi. Înțelegi, n-a putut să-și salveze soția și pruncul pe care îl purta. Cu toate talentele și cunoștințele lui, era neajutorat, așa după cum n-a putut nici să-și salveze propria mamă. Dar a început să-și dea seama ce s-ar putea face. Câte ființe dragi ar putea fi salvate.

— Prin clonare.

— Naștere Silențioasă.

Prima Avril vorbi din nou:

— Erau așa de mulți morți, așa de multe pierderi de vieți omenești. Așa de multă durere. Atât de mulți copii răniți, rămași orfani. Voia să-i salveze. Se simțea obligat s-o facă.

— Prin mijloace extraordinare!

— Ei, adică tata și Wilson lucrau în secret. Copiii aceia, la urma urmelor, mulți dintre ei nu aveau nicio perspectivă. El le-a oferit ceva mai bun. Le-a oferit un viitor.

— Au folosit copii pe care i-au găsit în război? întrebă Delia Peabody. Au luat copii?

— Asta te șochează.

— N-ar trebui?

— Noi eram un copil muribund în timpul războaielor. ADN-ul nostru a fost păstrat, celulele noastre au fost prelevate. Ar fi trebuit mai bine să murim atunci?

— Da.

Toate trei se uitară la Eve. Și toate dădură afirmativ din cap.

— Da. Aceasta este ordinea firească. Ar fi trebuit să ne lase să murim, să nu mai existăm. Dar n-a fost așa. Au existat și eșecuri. Și eșecurile au fost distruse, sau folosite pentru alte studii. Iarăși și iarăși, zi după zi, an după an, până când au rămas cinci care au fost viabile.

— Mai sunt încă două ca voi? întrebă Eve.

— Au fost. Noi ne-am născut în aprilie.

— Stai puțin. De unde a luat femeile care au fost implantate?

— N-au existat astfel de femei. Nu ne-am dezvoltat într-un uter uman. Nu am avut parte de acest dar. Uterele sunt artificiale, este și aceasta o realizare colosală.

Acum vocea ei deveni mai aspră și mânia i se reflectă în roșeața obrajilor.

— Fiecare clipă a dezvoltării poate fi monitorizată. Fiecare celulă care se dezvoltă poate fi adaptată, schimbată, manipulată. Noi nu avem mamă.

— Unde? Unde se face lucrul ăsta?

— Nu știm. Nu ne amintim primii ani. Au fost șterși din memorie. Droguri, tratament, hipnoză.

— Atunci de unde știți ceea ce îmi povestiți?

— De la Will. Ne-a spus câte ceva. Ne iubea, era mândru de ceea ce reprezentam. Mai știm câte ceva și de la Deena și am mai aflat câte ceva când am început să punem întrebări.

— Unde sunt celelalte două?

— Una a murit la șase luni. N-am fost în stare s-o susținem. Cealaltă…

Făcură o pauză și se luară de mâini.

— Am aflat că cealaltă a trăit cinci ani. Am trăit cinci ani. Dar nu eram destul de puternice și intelectul nostru nu se dezvolta suficient, în funcție de nivelul cerut. Ne-a ucis. Ne-a injectat ca atunci când injectezi un animal de companie aflat într-un stadiu terminal de boală. Am adormit și nu ne-am mai trezit niciodată. Așa că suntem trei.

— Există consemnări în documente în legătură cu aceste lucruri?

— Da. Deena le-a obținut. Pe ea a făcut-o foarte inteligentă și ingenioasă. Poate că a calculat greșit nivelul ei de curiozitate, de…umanism. A aflat că au fost două, dar uneia nu i s-a îngăduit să se dezvolte peste vârsta de trei ani. Când ne-a spus, nu ne-a venit să credem. N-am vrut să credem. A fugit, a vrut să venim și noi cu ea, dar…

— Noi îl iubeam pe Will. Îl iubeam pe tata. Nu puteam să trăim fără el.

— A luat din nou legătura cu voi.

— Am fost întotdeauna în legătură cu ea. O iubeam și pe ea. Am ținut totul secret. Ne-am căsătorit cu Will. Era foarte important să-l facem fericit și a fost fericit. Dar a fost o condiție. Copiii noștri - oricâți copii am fi avut împreună - nu aveau să fie niciodată re-creați. Nu vor fi niciodată utilizați în acest fel. Și-au dat cuvântul.

— Una dintre noi a avut un fiu.

— Cealaltă o fiică.

— Și a treia poartă o fiică.

— Ești însărcinată.

— Copilul a fost conceput acum trei săptămâni. El nu știa. N-am vrut să știe. Și-a călcat cuvântul. Singurul lucru sacru. Acum unsprezece luni, el și tata au prelevat celule de la copii. Copiii noștri trebuie să fie protejați - am făcut - și vom face - orice ca să punem capăt acestor lucruri.

18

Eve se ridică în picioare și se duse la bar, ca să programeze o cafea pentru ea și pentru Delia. Acum femeile vorbeau pe rând, dar în același mod unitar. Continuau relatarea de acolo unde o lăsa cea care vorbise înainte.

— Doriți ceva? întrebă Eve.

— Am dori puțină apă, mulțumim.

— Cum ați aflat că și-au încălcat promisiunea?

— Îl cunoșteam pe soțul nostru și ne-am dat seama că ceva nu este în ordine. Am verificat registrele din biroul lui particular când era plecat de acasă și am găsit înregistrările referitoare la copii. Am vrut să ne luăm copiii și să fugim.

— Dar asta nu i-ar fi protejat pe cei pe care ar fi putut să-i creeze. Să-i creeze, apoi să-i modifice și să-i perfecționeze. Să-i testeze și să-i evalueze.

— Au crescut în noi, în căldura din noi și ei voiau să creeze niște duplicate în laboratoarele lor reci! în însemnările lui, Will spunea că este numai o măsură de prevedere pentru cazul că i s-ar întâmpla ceva vreunuia dintre copii. Dar copiii nu sunt niște obiecte pe care să le înlocuiești. Este singurul lucru pe care l-am cerut noi, dar el nu și-a ținut promisiunea.

— I-am spus Deenei și am știut că lucrul acesta trebuia să 1lc oprit. Nu vom afla niciodată tot ceea ce trebuie să știm până când

nu vor fi morți și noi vom avea mai mult control. - Și așa că i-ați omorât pe amândoi. Voi și cu Deena.

— Da. Noi am pus arma la îndemână pentru ea. Eram convinse că nu va fi identificată. Sau dacă ar fi fost, am fi ajuns primele la toate înregistrările; și am fi reușit să lichidăm proiectul. Și am dus copiii într-un loc sigur, apoi ne-am întors după Will.

Eve lucra în ritmul lor și într-un mod straniu constată că este eficient.

— Ați pus-o pe Deena să se ducă la școală și s-o ucidă pe doamna Samuels.

— Era la fel ca noi, din ADN-ul Evei Samuels și destinată să continue munca. Este de fapt duplicatul Evei, știi asta.

— Eva a ajutat la uciderea noastră și a Deenei atunci când n-am fost destul de aproape de perfecțiune. Le-a lichidat și pe altele. Multe. Ne vezi? Nu trebuie să avem nici cea mai mică defecțiune, nici fizică, nici biologică. Asta e directiva tatălui nostru. Copiii noștri au imperfecțiuni, așa cum au toți copiii, cum trebuie să aibă. Știam că o să-i ia și o să-i modifice.

— Nu ne-au dat nicio posibilitate de alegere din momentul în care ne-au conceput. Sunt sute ca noi cărora nu li s-a permis să aleagă, care au fost dresate până la vârsta de douăzeci și doi de ani. Copiii noștri vor avea posibilitatea alegerii.

— Care dintre voi l-a ucis pe Wilfred Icove jr.?

— Noi suntem una și aceeași. Noi l-am ucis pe soțul nostru.

— Una dintre voi a ținut cuțitul.

Toate ridicară mâna dreaptă în sus.

— Noi suntem una.

— Pe naiba. Fiecare din voi are un set de plămâni, o inimă, rinichi!

Eve înclină un pahar în așa fel încât câteva picături de apă căzură pe mâna stângă a celei mai apropiate de ea.

— Una dintre voi are acum mâna udă. Una dintre voi a intrat în acea casă, în bucătărie, a pregătit o tavă cu o gustare frumoasă și sănătoasă pentru bărbatul pe care intenționați să-l ucideți. Una dintre voi s-a așezat alături de el în timp ce el stătea întins pe canapea. Apoi i-a înfipt cuțitul în inimă.

— Noi eram una pentru el. Una dintre noi locuia în casă, ca mamă a copiilor și soție a soțului. Una trăia în Italia, în Toscana. Vila este mare, moșia inimoasă. Ca și castelul din I ranța unde locuia una dintre noi. În fiecare an, în ziua conceperii noastre, avea loc rotația. Și cealaltă stătea un an cu copiii noștri. Credeam că nu avem de ales.

Lacrimile străluceau acum în cele trei perechi de ochi.

— Am făcut ceea ce ni s-a spus să facem. Întotdeauna, mereu. Una pentru fiecare din trei ca să fie ceea ce fusese făcută să fie. Doi ani de așteptare. Pentru că eram ceea ce dorea Will și ceea ce credea tatăl lui că trebuie să aibă el. Ne-a conceput ca să iubim și am iubit. Dar dacă putem să iubim, putem să și urâm.

— Unde este Deena?

— Nu știm. Am luat legătura cu ea când am fost de acord să cooperăm cu tine. I-am spus ce intenție avem și că ar trebui să dispară din nou. Se pricepe la asta.

— Școala are o a doua generație.

— Sunt multe, da, dar nu de la noi. Asta i-a cerut Will tatălui său. Dar știm că multe din celulele noastre sunt păstrate pc undeva. Pentru orice eventualitate.

— Unele au fost vândute.

— Plasament. El numea asta plasament. Duplicatele la comandă asigurau mari profituri. Dar era nevoie de foarte mulți bani pentru a se putea continua proiectul.

— Și toate…toate bazele pentru proiect…toate astea erau din războaie? întrebă Eve.

— Copii, câțiva adulți răniți mortal. Alți doctori, savanți, tehnicieni, profesori.

— Numai femei.

— Cele de care știm noi.

— Ați cerut vreodată să plecați de la școală?

— Unde să mergem și pentru ce? Ni se preda și eram antrenate și testate în fiecare zi, toată viața. Aveam un scop. Fiecare minut era monitorizat și înregistrat. Chiar și ceea ce se numea timpul nostru liber. Eram programate cum să fim, ce să facem, ce să știm, cum să acționăm, cum să gândim.

— Dacă este așa, cum se face că l-ați ucis pe cel care v-a creat?

— Pentru că am fost programate să ne iubim copiii. Am fi trăit așa cum voiau ei să trăim, dacă ne-ar fi lăsat copiii în pace. Vrei un sacrificiu, doamnă locotenent Dallas? Alege pe oricare dintre noi, și aceea va mărturisi totul.

Se luară din nou de mâini.

— Aceea pe care o alegi se va duce la închisoare pentru restul vieții noastre dacă celelalte două vor putea să rămână libere și să se ocupe de copii, să-i ducă undeva unde nu vor fi niciodată atinși sau ținuți sub observație. Unde nimeni n-o să se holbeze la ei și n-o să-i arate cu degetul. Unde nu vor fi obiect de spaimă și fascinație. Vă este teamă de noi, de ceea ce suntem?

— Nu. Eve se ridică în picioare. Și nici nu doresc vreun sacrificiu. Întrerupem interogatoriul. Vă rog să rămâneți aici. Delia, vino cu mine.

Ieși pe ușă și o asigură, apoi se duse direct în salonul alăturat de observare. Cher Reo era deja cu telefonul la ureche, vorbind în șoaptă, dar foarte animat cu cineva.

— Știu unde este Deena Flavia, spuse Whitney.

— Da, domnule. Știu unde este sau cum s-o găsească. Fără îndoială că mențin legătura cu ea. Pot să le separ din nou și să le

abordez individual. Cu mărturia înregistrată, pot să obțin un mandat care să le oblige să se lase examinate ca să aflăm care dintre ele este însărcinată. Dacă e așa, aceasta va fi cea mai vulnerabilă. Delia Peabody poate să le ia cu binișorul, pe fiecare în parte. Se pricepe la asta. În faza următoare vom insista să ne dezvăluie locațiile laboratoarelor utilizate în mod special pentru proiect, unde au depozitat datele pe care le-au luat și dacă cineva este pe lista de lichidare a I)eenei. Încă nu au terminat ce aveau de făcut. Nu au realizat lot ce și-au propus și sunt programate în așa fel încât să-și urmărească scopul până la capăt.

Îi aruncă o privire Mirei, așteptând confirmarea ei.

— Sunt de acord. În acest moment, îți oferă ceea ce dorești să obții. Doresc ajutorul tău ca să stopezi tot procesul și au nevoie de înțelegerea ta. Vor să știi de ce au făcut ceea ce au tăcut și de ce sunt dispuse să se sacrifice pentru asta. N-ai să poți să le înfrângi.

Eve ridică sprâncenele.

— Ești gata să pariezi pe chestia asta?

— Nu are nicio legătură cu calitățile tale de anchetator.

1 de chiar sunt una și aceeași persoană. Experiența lor de viață diferă în mod nesemnificativ. Au fost create ca să fie una și aceeași, apoi instruite și dresate pentru a oferi certitudinea că sunt una singură.

— Dar o singură mână a ținut cuțitul.

— Vorbești la modul literal, spuse Mira impacientată. Dar într-un mod foarte real, mâna aceea a aparținut tuturor trei.

— Pot fi acuzate toate trei, sublinie Tibble. Conspirație în vederea comiterii unui asasinat. Cu premeditare.

— N-o să ajungem niciodată la proces. Cher Reo închise dispozitivul de comunicare. Șeful meu și cu mine suntem de aceeași părere în privința asta. Cu ceea ce am auzit acum, cu ceea ce mai știm, n-o să reușim niciodată să alcătuim un dosar solid. Orice

avocat al apărării o să ne desființeze cu mult înainte de a ajunge pe treptele tribunalului. Și ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să fiu chiar eu apărătorul lor. La sfârșitul dezbaterii voi fi și vestită, și bogată.

— Așadar, le dăm drumul? întrebă Eve.

— Încearcă numai să le acuzi și ai să vezi cum se vor năpusti ziarele asupra ta. Grupurile pentru apărarea drepturilor omului o să se amestece și ele imediat și în numai cinci minute se va forma organizația drepturilor clonelor. Fă-le să te ducă la Deena, e prietena lor, Dallas. Aș vrea să aud și povestea ei. Și dacă Deena este numai una singură, poate să încheiem o înțelegere cu ea. Dar cu astea?

Făcu un gest către fereastră și către cele trei femei care stăteau la masă. Avem aici de toate: sechestrare de persoană, spălarea creierului, capacitate diminuată, punerea în pericol a copiilor. Iar dacă ar trebui să pledez în favoarea lor - aș recurge la vechea poveste cu legitima apărare. N-avem cum să obținem câștig de cauză.

— Au murit trei oameni.

— Trei oameni, îi aminti Cher Reo, care au conspirat pentru încălcarea legilor internaționale și care au nesocotit numitele legi timp de decenii la rând. Care, dacă ceea ce ți s-a spus acolo este adevărat, au creat vieți, apoi le-au lichidat dacă acestea nu corespundeau unor anumite standarde. Sunt inteligente.

Se apropie mai mult de peretele de sticlă.

— Ai auzit ce au spus? „Am fost programate să fim, să simțim etc." Este o linie de apărare puternică și impenetrabilă. Pentru că au fost create artificial și programate. Au acționat așa cum au fost programate să reacționeze. Și-au apărat copiii împotriva a ceea ce mulți oameni vor considera că este un adevărat coșmar.

— Scoate tot ce poți de la ele, ordonă Tibble. Găsește-o pe Deena Flavia, obține locații. Scoate-le detalii.

— Și după aceea? întrebă Eve.

— Arest la domiciliu. Le ținem sub supraveghere până când se încheie ancheta. O să poarte brățări. Gardieni droizi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Va trebui să raportăm mai sus chestia asta, Jack.

— Da, să trăiți, așa este.

— Obține detalii, repetă Tibble. O să le verificăm pe fiecare. Mai avem douăzeci și patru de ore și trecem și de asta. Ai grijă ce faci să nu-ți ricoșeze drept în față toată chestia asta.

— Trebuie să plec și să încep să elaborez o strategie. Să vedem ce facem și dacă facem în general ceva, spuse Cher Reo și își luă servieta. Dacă mai obții ceva care ar putea să-mi fie de folos, te rog să-mi spui. Indiferent că e zi sau noapte.

— Vă conduc pe toți, spuse Roarke care apăruse în ușă.

— Trebuie să vorbesc cu doamna locotenent. Mira stătea acolo unde era. Între patru ochi, dacă nu vă supărați.

— Delia, du-te la ele. Dă-le o pauză ca să meargă la baie, oferă-le de mâncare, de băut. Apoi ia-o pe una din ele. Ia-o în altă parte și lucrează cu ea. Cu binișorul.

Când rămase singură cu Mira, Eve se îndreptă spre vasul mare de cafea pe care probabil că Roarke îl pusese pe masă. Își turnă o ceașcă.

— Nu am de gând să-mi cer scuze pentru comentariile și reacțiile mele de azi-dimineață, începu Mira.

— Foarte bine. Nici eu. Așa că…

— Uneori lucrurile sunt atât de dificile încât nu-ți vine să crezi ce auzi. Știu că nu e adevărat și totuși…Dacă Wilfred și fiul lui au făcut lucrurile pe care ele - ea - susțin că le-au lăcut, este absolut oribil.

— Uită-te pe fereastră. Le vezi? Cred că aceasta ține loc de coroborare a declarațiilor.

— Știu ce văd. Vocea ei tremură puțin, apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Faptul că s-au folosit de copii - nu de voluntari adulți care și-au dat consimțământul de bună voie -ci de ființe

nevinovate, minori, răniți, muribunzi, indiferent care au fost motivele lui, indiferent care au fost scopurile, acest simplu fapt îl condamnă. Dar este dificil, dragă Eve, să condamni pe cineva care este considerat erou.

— Am mai discutat chestia asta.

— La naiba, dă și tu dovadă de puțin respect.

— Pentru cine? Pentru el? Nici gând. Pentru tine, da, de acord. Tocmai asta și fac și lucrul acesta mă enervează. Dacă mai ai cea mai mică rămășiță de respect pentru el, atunci…

— Nu am. Ceea ce a făcut este împotriva oricăror standarde. Poate că l-aș ierta pentru ceea ce a început să facă mânat de durere. Dar nu s-a mai oprit. A perpetuat ideea. S-a jucat de-a Dumnezeu cu viețile omenești, nu numai că le-a creat, dar le-a și manipulat. Le-a dat fiului lui ca și când ar fi fost un premiu.

— Așa este, exact asta a făcut.

— Și nepoții lui! exclamă Mira strângând din buze. Era gata să-și folosească propriii nepoți.

— Și pe el însuși.

— Da. Mă întrebam dacă ți-ai dat seama de asta.

— Un om care are puterea să creeze viață - de ce s-ar înclina în fața morții? Avea niște celule păstrate pe undeva cu ordinul de a fi activate la moartea lui. Sau are deja o versiune mai tânără a lui însuși care lucrează pe undeva.

— Dacă e așa, trebuie să-l găsești și să-l oprești.

— Și ea s-a gândit la asta. Ea și Deena. Și au un mare avans față de mine. I-ar plăcea un proces.

Eve se duse spre peretele despărțitor de sticlă și se uită la cele două femei care erau tot în cameră.

— Dacă copiii ar fi undeva departe, în siguranță, i-ar plăcea al naibii de mult să participe la un proces, ca să dea la iveală toată această poveste. Și-ar petrece toată viața în închisoare, numai ca să

fie sigură că totul a fost dezvăluit. Știe că nu va petrece nicio zi într-o celulă, dar ar face-o dacă ar fi nevoie.

— O admiri.

— Îi dau nota zece la îndrăzneală. Eu admir curajul. A pus-o într-un șablon și a programat-o, dar ea a spart șablonul.

I,-a învins și pe el.

Eve știa ce înseamnă să-ți ucizi temnicerul. Pe tatăl tău.

— E timpul să te duci acasă. O să trebuiască să lucrezi cu ele mâine ca să răspundem la toate solicitările formulate de Tibble. În seara asta este deja prea târziu ca să mai începem ceva.

— Foarte bine, spuse Mira și se îndreptă spre ușă. Am și eu dreptul să fiu tristă. Din cauza izbucnirilor mele iraționale de mai înainte, din cauza furiei și a sentimentelor rănite.

— Și eu am dreptul să mă aștept să fii perfectă, pentru că eu așa te văd. Așa că dacă începi să faci greșeli ca orice liință umană, ca noi toți ceilalți, ființe inferioare, lucrul acesta mă derutează.

— Nu este corect. Și este foarte impresionant. Știi că nu există nimeni pe lumea asta care poate să mă supere mai mult decât tine, în afară de Dennis și copiii mei?

Eve își băgă mâinile în buzunare.

— Presupun că și asta ar trebui să fie tot impresionant, dar sună ca o palmă peste față.

Pe buzele Mirei apăru un zâmbet.

— Ăsta este unul din trucurile mamei și este preferatul meu. Noapte bună, Eve.

*

Eve rămase în picioare lângă peretele despărțitor și le privea pe cele două femei. Ciuguleau ceva dintr-un fel de salată de pui la rotisor și sorbeau apă.

Vorbeau puțin și numai despre lucruri nevinovate și irelevante. Mâncare, vremea de afară, casă. Eve continua să le studieze când ușa se deschise și Roarke intră în încăpere.

— Faptul că ai o conversație cu clona ta înseamnă că vorbești de unul singur?

— Una din multele întrebări și remarci sarcastice care se vor formula atunci sau dacă această chestiune va deveni publică.

Roarke se apropie de ea, prin spate și își puse mâinile pe umerii ei. Și găsi exact locul unde se adunase cea mai mare încordare.

— Relaxează-te puțin, locotenente.

— Trebuie să stau trează. Le mai dau zece minute, după aia le luăm iar la refec.

— Presupun că te-ai împăcat cu Mira.

— Nu știu ce am făcut. Cred că eram de fapt mai mult iritate, decât supărate.

— E un progres. Ați discutat pe marginea faptului că Cher Reo ți-a spus exact ceea ce sperai să auzi?

Eve oftă.

— Nu. Cred că era suficient de iritată ca să-i scape lucrul acesta.

Eve privi peste umăr și întâlni privirea lui.

— Dar ție nu.

— Nu. Nu vreau să fie pedepsite. Sigur, nu e treaba mea, dar nu doresc acest lucru. Nu e drept să fie închise. Au fost închise toată viața lor. Asta trebuie să înceteze. Ceea ce s-a făcut, ceea ce fac ele.

Roarke se aplecă în față și o sărută în creștet.

— Probabil că au deja un loc unde să se ducă. Au un loc unde pot să fugă și să se stabilească. Îmi închipui că Deena a aranjat deja chestia asta. S-ar putea să-l descopăr, mai devreme sau mai târziu.

— Dacă o să ai destul timp, așa cred și eu. Acum o mângâia pc păr. Asta este ceea ce dorești?

— Nu.

Eve se întoarse și îl apucă de mână.

— După ce or să scape, nu mai vreau să știu unde sunt. Atunci nu va trebui să mint din cauza lor. Trebuie să mă întorc la treabă.

Roarke o întoarse cu fața spre el și o sărută.

— Dacă ai nevoie de mine, dă-mi de știre.

Eve lucră cu ele. Le luă în grup, apoi separat. Le lăsă în seama Deliei Peabody. Le permise să stea singure un timp, apoi le luă din nou în primire.

Făcea totul ca la carte, exact așa cum scria acolo. Cine ar fi studiat înregistrările interogatoriilor n-ar fi putut susține nicio clipă că ceva a fost în neregulă. Femeile nu cerură niciun avocat, nici chiar atunci când le puse câte o brățară pentru arestul la domiciliu. Când le duse înapoi la reședința Icove iu primele ore ale dimineții, arătau foarte obosite, dar la fel de calme.

— Peabody, așteaptă-i pe droizi. Rezolvă chestia asta.

O lăsă pe partenera ei în hol și le duse pe cele trei femei în living.

— Nu aveți voie să părăsiți locuința. Dacă încercați să faceți acest lucru, brățările voastre o să emită un semnal și veți fi arestate și - în funcție de infracțiune - veți fi aduse la C 'entrală. Vă rog să mă credeți, vă veți simți mai bine aici.

— Cât timp trebuie să stăm aici?

— Până când vi se va ridica restricționarea de către NYSPD sau de către altă autoritate.

Aruncă o privire în spate ca să se asigure că Delia Peabody nu poate să le audă și continuă să vorbească pe un ton scăzut:

— În mod neoficial. Spuneți-mi unde este Deena. Dacă va mai omorî pe cineva, lucrul acesta n-o să fie nimănui de folos. Vreți ca treaba asta să devină publică și eu pot să fac asta.

— Dar superiorii tăi și autoritățile guvernamentale care vor fi implicate nu vor dori ca problema aceasta să devină publică.

— Eu vă spun că am puterea s-o fac, dar trebuie să mă ajutați. Altfel o să mă blocheze și o să-mi ia cazul. O să mă îndepărteze pe mine și echipa mea. O să vă ia și o să vă închidă ca pe niște hamsteri în cușcă, pe voi și orice alte persoane ca voi pe care vor putea să le găsească și o să vă pună într-un nenorocit de clopot de sticlă ca să vă poată studia. O să ajungeți exact acolo de unde ați plecat.

— Dar de ce îți pasă dumitale de ceea ce o să se întâmple cu noi? Am ucis!

Și eu la fel, își spuse Eve. Ca să se salveze, ca să scape de viața pe care altcineva o plănuise pentru ea. Ca să trăiască după placul ei.

— Și ați fi putut scăpa de aici fără să ucideți pe nimeni. Ați fi putut să vă luați copiii și să dispăreți". Dar aceasta a fost alegerea voastră.

— Nu a fost vorba de răzbunare. Cea care vorbise închise ochii aceia ciudați de culoarea lavandei. A fost vorba de libertate. Pentru noi, pentru copiii noștri, pentru toate celelalte.

— Nu s-ar fi oprit niciodată. Ne-ar fi creat din nou, ar fi făcut duplicate ale copiilor.

— Știu. Nu e treaba mea să spun dacă ați avut sau nu o justificare și oricum am depășit linia admisă. Dacă nu vreți..i mi-o dați pe Deena, găsiți o cale să luați legătura cu ea. Spuneți-i să se oprească, să fugă. O să-i prindem noi pe cei mai mulți dintre cei pe care îi urmăriți. Aveți cuvântul meu.

— Dar ce se va întâmpla cu toate celelalte, elevele, sugarii?

Ochii lui Eve deveniră sticloși și inexpresivi.

— Nu pot să le salvez pe toate. Și nici voi n-aveți posibilitatea asta. Dar puteți salva mai mulți dacă îmi spuneți unde este Deena. Dacă îmi spuneți unde își au cei doi Icove baza operațională.

— Nu știm. Dar…Cea care vorbise se uită la gemenele ci, așteptând încuviințarea lor. Vom găsi o modalitate să luăm legătura cu ea și vom face tot ce putem.

— Nu aveți prea mult timp, le spuse Eve și le lăsă singure.

Ieși afară și aerul rece îi învălui fața. Asta o făcu să se pândească la iarnă, la lunile lungi și întunecoase care urmau.

— Te duc cu mașina până acasă.

— Serios? Chiar până în centru? întrebă Delia și se lumină

În față.

— Trebuie să mă mai gândesc oricum la niște chestii.

— Gândește-te cât vrei. Delia se urcă în mașină. Trebuie ..i i iau pe părinții mei în dimineața asta. Să le dau de știre dacă mai întârziem aici.

— Când vrei să pleci?

— Mâine după-amiază, spuse Delia căscând copios. Poate icnșim să scăpăm de nebunia din traficul de sărbători.

— Du-te.

— Unde să mă duc?

— Du-te acasă așa cum ai plănuit.

Delia se opri din frecatul ochilor ei obosiți și clipi de câteva ori.

— Locotenent Dallas, nu pot să-mi iau pur și simplu zborul,.i să mă duc să mănânc plăcintă în acest moment al anchetei.

— Iar eu îți spun că poți.

Circulația nu era foarte aglomerată. Eve evită Broadway și pomi cu mașina prin canioanele orașului aproape la fel de singuratică precum un tehnician selenar pe fața nevăzută a lunii.

— Ți-ai făcut niște planuri și ai dreptul să le respecți. Am să opresc toată tevatura asta, spuse ea când Delia deschise din nou gura.

Delia închise gura și zâmbi încântată.

— Da, știu, dar voiam s-o spui tu. Cât timp crezi că mai avem?

— Nu foarte mult. Dar partenera mea a plecat și stă cu nasul în plăcinta familială. Rudele lui Roarke vin la noi. Toți oamenii au acum numai curcan în cap, e mai greu să iei legătura cu ei.

— Cele mai multe birouri federale sunt închise mâine, ba chiar până luni. Știe și Tibble asta.

— Da. Poate că în felul acesta mersul lucrurilor o să încetinească pentru câteva ore, ba chiar o zi, dacă Dumnezeu ține cu noi. Și el vrea același lucru, așa că o să facă tărăboi, dar o să oprească și el lucrurile în loc.

— Dar ce facem cu școala, cu copiii, cu personalul?

— Mă mai gândesc.

— Am întrebat-o pe Avril, adică pe una dintre ele, ce intenționau să facă cu copiii. Cum aveau să le explice că au trei mame. A spus că li s-a explicat că simt surori care s-au regăsit după o despărțire foarte lungă. Nu vor ca micuții să știe despre ele. Și nu vor să știe nici ce a făcut tatăl lor. O să se dea la fund, Dallas, cu prima ocazie.

— Fără îndoială.

— O să le oferim o ocazie.

Eve ținea privirea îndreptată înainte.

— În calitatea noastră de ofițeri de poliție, n-o să facilităm în niciun fel evadarea unor martori.

— Corect. Vreau să stau de vorbă cu părinții mei. E ciudat cum atunci când ceva nu merge bine - așa cum ai vrea să meargă - dorești să stai de vorbă cu mama și cu tata.

— Eu nu știu asta.

— Scuză-mă, făcu Delia. La naiba, când sunt obosită mă prostesc.

— Nu-i nimic. Spun că nu știu asta, pentru că nu am avut părinți - sau nu am avut niște părinți normali. Nici ele. Dacă.ista este ceea ce le face pe ele să fie artificiale, atunci și eu sunt artificială.

— Vreau să stau de vorbă cu părinții mei, repetă Delia după o pauză mai lungă. Știu că am noroc că am părinți, că.nu frați și surori

și tot restul. Știu că o să mă asculte, asta e. 1)ar faptul că nu ai avut toate astea, că a trebuit să ieși de sub tot ceea ce ți s-a aruncat în cap, că a trebuit să-ți făurești propria viață…asta nu e nimic artificial. Este o realitate.

Străzile și cerul erau aproape pustii. Din când în când câte un vehicul plin de călători veseli mai strălucea plin de culori și lumină. Visuri de frumusețe și fericire.

— Știi de ce am venit la New York? întrebă Eve.

— Nu, nu știu exact.

— Pentru că este un loc unde poți să fii singur. Poți să ieși m stradă cu mii de alți oameni și totuși să fii complet singur. În afară de a fi polițist, asta a fost ceea ce mi-am dorit cel mai mult.

— Chiar așa?

— Da, un timp cel puțin. Am trecut de la situația în care eram anonimă la aceea în care eram în permanență monitorizată prin programele de adopții și ale școlilor de stat. Voiam să fiu din nou anonimă, dar în condițiile impuse de mine. Voiam să fiu o insignă și punct. Nu știu dacă m-aș li descurcat cu cazul ăsta acum zece - ba nu, acum cinci ani. I)ară l-aș fi abordat așa cum o fac acum. Pe atunci pentru mine lucrurile erau sau negre sau albe. Nu e vorba numai de slujba mea, dar anii care au trecut au adus cu ei și nuanțele de gri. Oamenii, cei vii și cei morți, sunt cei care te ajută să vezi și nuanțele de gri.

— Sunt de acord cu ultima parte. Dar indiferent când te-ai decis, este calea cea dreaptă. Și asta contează, asta este ceea ce faci. Avril Icove este o victimă. Trebuie să fie cineva și de partea ei.

Eve zâmbi ușor.

— Se au una pe alta.

— Bună remarcă. Cam ieftină lovitura, dar merge.

— Odihnește-te, încearcă să dormi, spuse Eve și opri în fața clădirii în care locuia Delia. Am să te anunț dacă am nevoie de tine,

dar deocamdată fa-ți bagajele și încearcă să tragi un pui de somn și apoi pleacă.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă. Delia căscă din nou înainte să coboare. Sărbători fericite dacă nu ne mai vedem.

Eve luă curba și văzu în oglinda retrovizoare că McNab lăsase o lumină aprinsă în apartament pentru Delia.

Va fi și pentru ea o lumină lăsată aprinsă. Și cineva care s-o asculte. Dar nu acum. Își puse vehiculul pe pilot automat și scoase dispozitivul personal de comunicare.

— Oh, făcu Nadine și Eve văzu o siluetă pe ecran.

— Ne întâlnim la Down and Dirty.

— Ce? Cum? *Acum?*

— Acum. Și adu-ți un carnet de notițe - de hârtie, nu electronic. Niciun fel de recorder, Nadine, nici camere. Numai tu, cu creionul și hârtia de modă veche. Te aștept.

— Dar…

Eve închise aparatul și continuă să conducă mașina.

Portarul de la ușa sex-clubului era mare cât un sequoia și negru ca onixul. Purta bijuterii de aur. O vestă de piele stătea întinsă pe pieptul lui masiv, ghetele își croiau drum peste pantalonii de piele care îi acopereau picioarele și își imagină că cele trei lanțuri de la gât îi puteau servi drept armă. Pe obrazul stâng avea un tatuaj care reprezenta un șarpe.

Tocmai se ocupa de doi indivizi când se apropie ea. Unul era alb, avea vreo sută douăzeci de kilograme de grăsime larc, celălalt era de rasă amestecată cu mult sânge asiatic în ol și arăta ca un luptător de sumo. Îi ținea pe amândoi de ceafa și îi târa repede afară.

— Data viitoare când vă mai legați de angajații mei, am să vă răsucesc scula înainte să apucați s-o folosiți.

Le ciocni capetele unul de altul - acțiune absolut ilegală după care îi lăsă să cadă în rigolă. Se întoarse apoi și o zări pe Eve.

— Hei, bună, fetiță albă!

— Bună, Crack, cum mai merge treaba?

— Nu pot să mă plâng. Își lovi palmele una de alta de două ori. Dar ce faceți voi aici? A murit cineva și eu n-am nuzit?

— Am nevoie de o încăpere privată. Am o întâlnire, spuse (¡i când sprâncenele omului se ridicară pe fruntea lui lată. I Irmează să sosească și Nadine. Nu am fost niciodată aici.

— Îmi închipui că nu vreți una din camerele mele ca să vă rostogoliți amândouă în pielea goală pe acolo - ceea ce n ar fi nici o rușine -, trebuie să fie vorba de ceva oficial. I)ar nu știu nimic despre vreo chestie oficială. Haide, intră.

Eve intră în camera zgomotoasă, plină de duhori dintre cele mai diferite -bere stătută și o mare varietate de substanțe ilegale care puteau fi fumate sau îngerate pe altă cale, sex consumat recent, transpirație și alte fluide ale corpului pe care nu-și propuse să le identifice.

Pe scena din față erau o mulțime de dansatoare în pielea goală și o orchestră ai cărei membri purtau numai niște acoperitoare pentru șolduri. Dansatoarele se strâmbau și chicoteau pe mese, spre vizibila desfătare a clienților care plăteau.

În barul ticsit de lume majoritatea clienților erau beți sau drogați. Era perfect.

— Afacerile merg bine, strigă ea pentru a face conversație, în timp ce își croia drum printre grămezile de oameni.

— E perioada sărbătorilor. Așa o s-o ținem tot timpul de acum până în ianuarie și după aceea în continuare, pentru că va fi prea al dracului de frig ca oamenii să petreacă afară. Viața e minunată. Dar ce mai faci tu, copilă polițistă slăbănoagă?

— Destul de bine.

O conduse sus spre încăperile particulare.

— Omul tău se poartă frumos cu tine?

Se dădură înapoi când o pereche ieși împleticindu-se dintr-una din camere, pe jumătate îmbrăcați, râzând zgomotos și mirosind violent.

— Nu vreau camera lor.

Crack se mulțumi numai să rânjească și deschise alta.

— Aici este apartamentul nostru de lux. E cam mare înghesuială în seara asta; de regulă toți preferă cazarea mai ieftină. E curat. Fă-te comodă, iubito, și am s-o aduc pe sexoasa de Nadine direct la tine când apare.

— Să nu cumva să te gândești să-mi plătești, spuse el, când Eve băgă mâna în buzunar. Am fost în parc în dimineața asta și am stat de vorbă cu fetița mea lângă copacul pe care l-ați plantat, tu și omul tău, pentru ea. Să nu te gândești niciodată să mă plătești pentru o favoare.

— Foarte bine. Eve se gândi la sora mai mică a lui Crack și la felul în care plânsese în brațele lui Eve lângă trupul ei de la morgă. Ah, ai vreun plan pentru joi?

Ea reprezenta toată familia lui. Singura lui familie.

— Zi de mare haleală. Am găsit și o femeie care arată trăsnet. Cred că o să băgăm și ceva curcan la jgheab printre alte activități.

— Ei bine, dacă ești amator de meniu complet - fără anumite activități - să știi că organizăm o petrecere la noi. Poți s-o aduci și pe partenera ta trăsnet.

Ochii bărbatului se umeziră și accentul golănesc dispăru din vocea lui.

— Mulțumesc, apreciez gestul. O să-mi facă mare plăcere să vin și să-mi aduc și prietena. Își puse apoi mâna ca o lespede pe umărul lui Eve: Mă duc să mă uit după Nadine.

— Mulțumesc.

Eve intră în cameră și o examină rapid. De lux însemna că avea un pat adevărat și nu unul de campanie. Pe tavan era instalată o oglindă, ceea ce i se părea cam intimidant. Era și un ecran pentru meniu și o fantă pentru înregistrarea comenzii, precum și o masă foarte mică și două scaune.

Se uită la pat și simți cum i se trezește o dorință foarte puternică. Ar fi fost gata să renunțe la mâncare pentru următoarele patruzeci și opt de ore pentru douăzeci de minute tic stat în poziție orizontală. Dar nevrând să riște, preferă să se ducă la ecranul pentru comenzi și să-și comande o cafetieră și două cești. Cafeaua era oribilă. Produse de soia și diverse chimicale combinate pentru a semăna în mod inexplicabil cu un fel de gudron rânced. Dar avea suficientă cafeină ca s-o țină trează.

Se așeză și încercă să se concentreze asupra problemei ci în timp ce aștepta. Ochii i se închiseră, capul se lăsă în jos. Simțea cum o cuprinde visul, un monstru cu gheare ascuțite și puternice care mușca bucăți din mintea ei.

O cameră albă, orbitor de albă. Și zeci și zeci de sicrie de sticlă. Și ea era în toate, copilul care fusese, plin de sânge și de vânătăi de la ultima bătaie, plângând și implorând în timp ce încerca să iasă.

Iar el stătea acolo, bărbatul care o concepuse și rânjea la ea.

Făcută la comandă, spunea el și râdea. Râdea. *Dacă nu se lucrează bine, o arunci la gunoi și o încerci pe următoarea. Niciodată n-o să termin cu tine, fetițo. N-o să terminăm niciodată.*

Tresări și se pipăi după armă. Văzu cafetiera și cestile pe masă, în timp ce fanta pentru mâncare tocmai se închidea, își rezemă capul în mâini ca să-și domolească respirația precipitată. Era în ordine, reușise să scape, continua să se desprindă și acum. Se întreba oare ce vise bântuiau prin mintea lui Avril când era prea obosită ca să le alunge.

Când se deschise ușa, tocmai își turna cafea.

— Mulțumesc, Crack.

— Oricând, cu plăcere, țâțe dulci.

— Încuie, porunci Eve. Și pune pe modul de confidențialitate.

— Cred că e cel mai bine, spuse Nadine și se conformă, apoi se lăsă să cadă pe cel de-al doilea scaun. E trecut de trei noaptea.

— Și totuși arăți minunat și se pare că țâțele tale sunt de zahăr.

— Dă-mi și mie puțin din otrava aia.

— Golește-ți sacul pe pat, spuse Eve în timp ce turna a doua ceașcă de cafea.

— Întâi al tău, Dallas.

— Vorbesc serios. Golește-ți poșeta și am să te scanez să văd dacă ai ceva electronică pe tine. E o treabă serioasă, Nadine.

— Ai putea să ai ceva încredere în mine.

— N-ai fi aici dacă n-aș avea. Dar trebuie să respect regulile.

Vădit prost-dispusă, Nadine deschise uriașa poșetă, se apropie de pat și o întoarse cu gura în jos.

Eve se ridică, îi dădu ceașca cu cafea și începu să i xamineze conținutul. Portofelul, cărțile de identitate, cârduri i Ic credit și de debit, două țigări din plante medicinale într-un

iui de protecție, două blocnotesuri, hârtie, șase creioane ascuțite. O agendă electronică - neactivată, două dispozitive

Ic comunicare. Două oglinzi mici, trei pachete de pilule pentru împrospătarea respirației, o cutie mică de argint cu pilule blocante, patru tuburi de ruj, perii - de față și de păr- /1 unsprezece alte tuburi, borcănele, creioane dermatografe, Im duri de obraz.

— Dumnezeule! Cari după tine toate rahaturile astea și ți Ic dai pe față? Crezi că merită?

— Subliniez că este ora trei noaptea și arăt foarte bine. În schimb tu ai niște cearcăne sub ochi că s-ar putea ascunde în rlc o bandă întreagă de ucigași psihopați.

— NYSPD: Noi nu dormim niciodată.

— Se pare că nici apărătorii Stării a Patra. Ai văzut interviul meu de astăzi cu Avril Icove?

— Nu, dar am auzit despre el.

— Exclusivitate.

— Ce părere ai despre ea?

— Calmă, eleganță demnă. Frumoasă în durere. O mamă devotată. Îmi place. Nu am putut obține prea multe date despre ea personal, pentru că a insistat să discutăm despre socrul și soțul ei ca dovadă de respect. Dar am să continui săpăturile. Interviul este compus din trei ședințe.

De ultimele două n-o să mai aibă parte, își spuse Eve. Dar o să primească compensații. Mărețe. Își trecu scanerul peste Nadine.

— Nu știu dacă mă crezi sau nu, dar am făcut toate astea ca să te protejez pe tine, la fel ca și pe mine. Am de gând să încalc Codul Albastru.

— Icove!

— Te rog să stai jos în timp ce îți expun condițiile mele, care nu sunt negociabile. În primul rând, această conversație n-a avut loc niciodată. Te vei duce acasă și vei scăpa de dispozitivul de comunicare pe care ai primit transmisia mea. N-ai primit niciodată nicio comunicare de la mine.

— Știu cum să mă protejez, pe mine și sursele mele.

— Ascultă-mă! Ai făcut deja cercetări ample cu privire la cei doi Icove și i-ai legat, în mod independent, de Jonah Wilson și Eva Hannson Samuels și apoi cu Brookhollow. Sursele tale din poliție nici n-or să confirme, nici n-or să nege concluziile tale. O să faci o deplasare la Brookhollow. Ai nevoie de asta pentru înregistrările tale. Vei face legătura între asasinarea lui Evelyne Samuels și cea a celor doi Icove.

Nadine începu să scrie.

— Asta este președinta Academiei. Când a fost ucisă?

— Află! O să fii suficient de curioasă și inteligentă ca să examinezi fișele de identitate ale elevelor și să le confrunți cu ale fostelor eleve. De fapt, ai făcut deja asta. Eve scoase un disc sigilat din buzunar. Pune-ți asta în computer. Pune-ți amprentele tale, *numai* amprentele tale pe disc.

— Ce este pe el?

— Peste cincizeci de eleve cu aceeași identitate -potrivire *perfectă* - date de identitate ale unor foste eleve. Date falsificate. Fă o copie și pune-o acolo unde ții datele pe care nu vrei să ți le confișteze.

— Dar ce făceau cei doi Icove de era nevoie să falsifice datele referitoare la eleve?

— Le donau.

Nadine rupse vârful creionului și capul îi zvâcni în sus.

— Vorbești serios?

— De la Războaiele Urbane încoace.

— Dumnezeule! Spune-mi că ai dovezi!

— Nu numai că am dovezi, am trei clone cunoscute sub numele de Avril Icove pe care le țin acum în arest la domiciliu.

Nadine chicoti.

— Să mă ia naiba!

— Am avut o zi grea și sunt prea obosită. Dă-i drumul și m i ie, Nadine. După ce terminăm, te duci acasă și vei face un lest electronic ca să confirmi că ai găsit aceste informații. Arzi notițele astea și îți faci altele. Te duci la Brookhollow și începi să scormonești. Poți să mă contactezi pe mine - și probabil că așa vei face - și să-mi ceri să-ți confirm sau să-ți nilîrm unele date. N-am să fac nici una, nici alta, și asta e oficial. Am să mă duc la superiorii mei și am să le spun că.ista este ceea ce ai adulmecat tu. Așa că adulmecă repede!

— Am făcut deja o mare parte din munca asta și am pus câte ceva cap la cap. Dar n-am ajuns chiar așa de departe. M-am gândit că este

vorba despre manipularea genelor, proiectarea de prunci, tarife de piață neagră.

— Și astea. Scoate tot. Mai avem o zi, poate câteva ore în plus până va suna fluierul și va interveni guvernul. Și atunci vor mușamaliza totul. Vor distruge ce nu pot să ardă. Așa că grăbește-te. Am să-ți ofer tot ce pot, după care plec și nu-ți mai dau nimic. Nu-ți fac o favoare, spuse Eve. Dacă ieși pe post cu chestiile astea, îți aprinzi o mulțime de paie în cap.

— Știu cum să mă feresc de foc.

Ochii lui Nadine erau strălucitori ca briciul în timp ce continua să scrie. Am să mă desfat în razele de căldură când voi da la iveală toate astea.

Mai avură nevoie de o oră și consumară altă cană de cafea oribilă și amândouă blocnotesurile lui Nadine.

Când plecă, Eve nu mai avu încredere în reflexele ei și puse vehiculul din nou pe pilot automat. Dar nu dormi, nu închise nicio clipă ochii. Ajunsă acasă, coborî din mașină și urcă scările ca o somnambulă.

Summerset o aștepta.

— Dumnezeule, până și vampirii dorm puțin.

— Nu există niciun fel de asasinat oficial al celor doi Icove.

— Da, foarte bine.

— Dar știai asta. Știi că există și o așa-zisă operațiune contra taxă care oferă unor clienți tinere femei, instruite la Colegiul Brookhollow din New Hampshire pentru căsătorie, pentru angajare sau servicii sexuale?

Eve se chinui să-și concentreze mintea istovită.

— Cum ai aflat toate astea?

— Există anumite surse accesibile pentru mine care nu sunt accesibile pentru tine și mai puțin deschise chiar și față de Roarke.

— Și sursele astea ți-au oferit și dovezi ale așa-zisei activități?

— Nu, dar eu le consider surse de foarte mare încredere. Icove era legat de Brookhollow. Unul dintre elicopterele cu reacție ale întreprinderilor Roarke a făcut o cursă astăzi la această locație unde se pare că a fost asasinată președinta instituției. În același fel în care au fost uciși ambii Icove.

— Ești un adevărat izvor de informații.

— Știu să-mi fac meseria. Știu că și tu știi să ți-o faci pe a ta. Oamenii nu sunt mărfuri. Este absolut revoltător să folosești o instituție de învățământ pentru un asemenea scop. Iar faptul că o urmărești pe femeia care, după toate probabilitățile, a ripostat, este o mare greșeală.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Tu ar trebui să știi cel mai bine dintre noi toți.

La auzul cuvintelor lui se opri în loc în timp ce se îndrepta către scări.

— Știi ce înseamnă să fii copil, să fii ținut închis într-o cutie și pus să dai rezultate. Știi ce înseamnă să simți nevoia să ripostezi cu aceeași monedă.

Mâna ei se încleștă pe capul stâlpului de la baza scării. Se uită înapoi, spre el.

— Crezi că asta e tot? Oricât ar fi de oribil și de urât, nu este nici pe departe tot. Da, și eu știu să-mi fac meseria. Și mai știu că asasinatul nu pune capăt urâțeniei și răutății. Acestea continuă să se formeze din nou și să se năpustească împotriva ta.

— Atunci ce le oprește? O insignă?

— Insigna le încetinește. Nimic nu le oprește.

Se întoarse și începu să urce scările, simțindu-se aeriană ca o fantomă.

Lumina era redusă în dormitor. Acest simplu fapt fu suficient ca să-i facă lacrimile să curgă pe obraji. Își scoase.mna și insigna și le așeză pe amândouă pe noptieră. Roarke Ic numise cândva

simbolurile ei. Avea dreptate, da, avea dreptate, dar simbolurile acestea o ajutaseră să se salveze. Să devină reală, să-și atingă scopul.

Începuse procesul, își spuse ea din nou. Asta era tot ce sc putea face. Nu era niciodată suficient.

Se dezbrăcă și se strecură în pat alături de el. Se încolăci în jurul lui și pentru că în prezența lui își putea permite, lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe umerii lui.

— Ești așa de obosită, șopti el, așa de obosită, iubita mea.

— Mi-e teamă să dorm. Visurile mă pândesc.

— Dar eu sunt aici. Sunt alături de tine.

— Dar nu suficient de aproape. Eve ridică capul și îi găsi gura cu gura ei. Vreau să fii mai aproape. Trebuie să simt cine sunt.

— Eve, spuse el și îi rosti numele blând de mai multe ori în întuneric.

Ușurel, acum că este așa de fragilă și are nevoie de el să-i amintească de tot ceea ce este. Avea nevoie să-i arate că este iubită pentru ceea ce este. Căldură, își spuse el, pentru că știa cât de mult frig poate să simtă pe dinăuntru. Simțea lacrimile ei ude pe obrajii lui. Ochi ei străluceau de lacrimi.

Roarke știa cât suferă, și durerea ei, înfășurată atât de strâns în curaj, îi frângea inima.

— Te iubesc, spuse el. Iubesc tot ceea ce ești.

Ea oftă sub el. Da, de asta avea nevoie. Să-i simtă greutatea peste ea, mirosul și carnea fierbinte. Să simtă cum îi cunoaște mintea și sufletul.

Nimeni nu o cunoștea așa ca el. Nimeni nu o iubea ca el. În toată viața ei de dinaintea lui nu mai fusese nimeni care să știe s-o atingă atât de profund, să ajungă până la inima de copil care încă mai sălășluia în ea.

Când alunecă în interiorul ei, toate acele umbre se retraseră. Văzu lumina din întuneric.

Și când dimineața începu să înflorească din noapte, putu să închidă ochii. Brațul lui o cuprinse și o ancoră acasă.

Lumina era încă slabă când se trezi. Era ușor derutată, pentru că se simțea destul de odihnită. Avea un pic de mahmureală din cauza efortului prea mare la care îșisupusese creierul și trupul, dar era mai bine decât știa că se simte atunci când nu doarme decât foarte puțin înainte de răsăritul soarelui. Probabil că subestimase efectul revigorator al activității sexuale. Aceasta o transpuse într-o dispoziție sentimentală și se simți recunoscătoare celui de lângă ea. Dar când întinse mâna să-l caute peste cearșafuri, numai ca să-l atingă, descoperi că nu mai era acolo.

Se posomorî, apoi ceru ca robotul să-i spună cât este ceasul.

Ceasul este nouă treizeci dimineața.

Vestea aceasta o făcu să sară ca un arc din pat. Roarke acoperise geamurile ca să nu intre lumina zilei.

— Dezactivați modul de dormit, toate ferestrele, ordonă ea. La dracu'! Trebui să-și pună rapid mâinile la ochi, când lumina soarelui invadă brusc încăperea și o orbi. Continuând să înjure și ținând ochi strânși, își găsi cumva drumul către baie și se băgă sub duș.

Cinci minute mai târziu, scoase un țipăt înăbușit când clipi ca să-și dea la o parte apa din ochi și îl zări pe Roarke. Acesta stătea în fața ei îmbrăcat într-o cămașă albă obișnuită și blugi de culoare închisă și ținea în mână o cană supradimensionată.

— Pun pariu că o să-ți placă chestia asta.

Eve aruncă o privire lacomă către cană.

— Nu se poate să setezi dormitorul pe modul de dormit Iară să-mi spui și mie.

— Dar dormeam amândoi.

— Nu-l setăm niciodată pe modul de dormit.

— Mi s-a părut că este momentul cel mai potrivit să ne mai schimbăm obiceiurile.

Eve își aruncă pe spate părul ud și pomi cu apa picurând lc pe trup către tubul de uscare. Se uită la el în timp ce aerul cald o cuprindea din toate părțile.

— Am atâta treabă de făcut, trebuie să mă văd cu oamenii…

— Aș avea de făcut o sugestie, dar probabil că vei dori să Ic îmbraci mai întâi…

— Dar tu de ce nu ești îmbrăcat?

— Nu sunt…?

— De ce nu porți unul din cele un milion de costume pe care le ai?

— Sunt absolut sigur că nu am mai mult de cinci milioane trei sute de mii de costume. Și nu sunt îmbrăcat cu niciunul din ele pentru că mi s-ar fi părut mult prea oficial, dacă ne gândim la faptul că astăzi ne sosesc musafirii.

— Nu lucrezi astăzi! Eve ieși din uscător și înhață cana de cafea. A dispărut cumva bursa peste noapte?

— Dimpotrivă, este mai activă ca oricând. Pot să-mi permit să-mi mai cumpăr încă un costum. Ține asta, spuse el și îi întinse un halat de baie. Rămâi îmbrăcată cu el în timp ce îți iei micul dejun. Și am să mai beau și eu încă o ceașcă de cafea.

— Trebuie să iau legătura cu Feeney, cu comandantul, să discut cu droizii care o păzesc pe Avril. După aceea urmează să scriu un raport și să văd ce au făcut cei de la tehnic în legătură cu doamna Samuels.

— Ocupată, ocupată până peste cap. Roarke se duse spre bucătarul automat. Apoi se întoarse și constată cu ușurare că femeia epuizată de ieri revenise la starea normală de polițistă.

— Ceea ce îți dorești tu acum este un bol cu fulgi de ovăz.

— Niciun om zdravăn la cap nu-și dorește un bol cu fulgi de ovăz.

— Întărit cu ceva.

Dar Eve nu avea chef de glume.

— Hai să revenim la ce discutam mai devreme. Nu se poate să setezi dormitorul pe modul de dormit fără să-mi spui și mie.

— Când soția mea se întoarce acasă plângând de epuizare și stres, o să am grijă să se odihnească așa cum trebuie.

Aruncă o privire peste umăr și Eve văzu strălucirea de oțel a ochilor lui. Era genul acela de privire care o avertiza că, dacă mai continua așa, se vor certa rău de tot.

— Și a avut noroc că nu am făcut altceva decât să las camera cufundată în întuneric ca să se odihnească puțin.

Roarke traversă încăperea cu un bol de cereale în mână și îl puse pe măsuța de cafea.

— Acum ai face mai bine să stai jos și să mănânci, căci altfel o să-ți începi ziua cu o ceartă a naibii de urâtă.

— Așa mă gândeam și eu, mormăi ea.

— Iar agenda ta este și așa destul de încărcată.

Eve se strâmbă dezgustată când studie mai de aproape bolul cu fulgi de ovăz.

— Are niște coji scârboase prin zeama asta.

— N-are niciun fel de coji. Sunt mere și afine.

— Afine?

— Stai jos și mănâncă tot ca o fetiță cuminte.

— Imediat ce am să găsesc ceva timp liber în agenda mea, am să-ți ard un pumn pentru chestia asta, spuse ea, dar se așeză și se uită la bol. I se părea că fructele acelea perfecte f useseră înecate într-un terci scârbos.

— Tehnic vorbind, schimbul meu de lucru a început la ora opt. Dar am dreptul să-mi acord opt ore între un schimb și altul, dacă nu sunt solicitată în mod special de șeful meu. Și am plecat de la locuința Icove după ora două noaptea.

— Ai decis cumva să te transformi în cronometru?

— Delia Peabody și McNab au cerut liber începând de astăzi. Și le-am spus că pot să plece.

— Și în felul acesta echipa ta s-a subțiat cu doi oameni. Roarke dădu din cap și se așeză. Totul este în perfectă conformitate cu regulamentele, totul este exact ca la carte. Dar ritmul va încetini. Dacă mai adăugăm și sărbătorile, va încetini și mai mult. Și ce ai de gând să faci în legătură cu timpul?

— Am și început să fac ceva. Am încălcat Codul Albastru. M-am întâlnit cu Nadine și i-am spus tot. Băgă o lingură în fulgii de ovăz, o ridică și răsturnă conținutul la loc în bol. Am încălcat un ordin direct, un ordin de prioritate și sunt pregătită să mint până în pânzele albe în legătură cu asta. Mă târăsc cât mai încet ca să-i dau lui Avril Icove suficient timp ca să găsească o soluție cum să dezactiveze brățara, să-și ia copiii și să dispară. Și să sper că or să-mi dezvăluie locul unde se ascunde Deena, sau că or să-mi spună cel puțin unde se află locația sau locațiile operațiilor.

— Dacă ai de gând să te tot lupți cu chestia asta, o să începem totuși ziua cu o păruială.

— Nu am niciun drept să iau decizii pe bază de sentimente, să ocolesc ordinele și să-mi ignor datoria.

— Greșești, Eve, greșești în foarte multe privințe. În primul rând, nu iei această decizie numai pe bază de sentimente, sau nu numai. Decizia se bazează pe instinct, experiență și simțul tău foarte puternic pentru dreptate.

— Polițiștii nu au dreptul să facă reguli.

— Fleacuri. Poate că nu le scrieți, dar le elaborați în fiecare zi, în așa fel încât să se potrivească cu situația. Și așa și trebuie, pentru că dacă legea, regulile, spiritul lor nu se adaptează și nu sunt flexibile, mor.

În esență, și ea își spusese același lucru de nenumărate ori.

— Ei bine, nu i-am zis Deliei chiar toate astea, numai câte ceva. Și mi-am exprimat convingerea că n-aș fi putut să fac lucrul acesta acum cinci ani. Iar ea a spus că aș fi putut.

— Delia noastră este o fată foarte isteață. Îți mai aduci aminte de ziua când ne-am cunoscut?

Roarke băgă mâna în buzunar și scoase nasturele gri de la singurul costum pe care îl avusese ea înainte ca el să năvălească în viața ei. Îl frecă între degete în timp ce se uita atent la ea.

— Și pe atunci te luptai cu procedurile. Dar aveai și atunci ca întotdeauna, un sentiment foarte clar al dreptății. Aceste două lucruri vor fi întotdeauna adevărate. Vei lupta și vei vedea. Asta este ceea ce reprezinți tu, mai mult decât poate face din tine insigna pe care o porți. N-am mai cunoscut nicio persoană în toată viața mea care să nutrească un dispreț atât de profund pentru toți oamenii, dar și atât de multă compasiune pentru ei ca tine. Și acum mănâncă fulgii de ovăz.

Eve luă o înghițitură.

— Ar fi putut fi și mai rău.

Peste foarte puțin timp încep o teleconferință, iar tu ai

0 groază de mesaje pe masă.

— Mesaje?

Trei de la Nadine, cu doză crescândă de nerăbdare. Te mugi să iei legătura cu ea ca să-i confirmi informațiile pe mc le are despre Icove - plural - legătura cu Brookhollow?i altă legătură cu asasinarea lui Evelyn Samuels din New

1 lumpshire.

— Totul decurge conform programului.

— Și mai este și altul de la Feeney. Spune că s-a întors ilm New Hampshire și are un raport pentru tine. Este destul «Ic criptic, presupun că din cauza Codului Albastru.

— Foarte bine.

— Comandantul Whitney dorește raportul tău, oral și scris pflnă la prânz.

— Dar tu ce te pregătești să faci? Ieși pe piață?

Roarke zâmbi și se ridică în picioare.

— O parte din Irlanda va sosi pe la ora două, ceea ce, iiebuie să recunosc, îmi cam dă emoții. Dacă o să întârzii, iun să le explic.

Eve termină de mâncat, se îmbrăcă, își luă insigna și arma și plecă la lucru.

Se întâlni mai întâi cu Feeney cu ușile închise. Îl informă despre ultimele evoluții, cu excepția întâlnirii pe care o avusese cu Nadine. Dacă urma să fie pedepsită pentru asta, nu voia să tragă pe nimeni după ea.

— Zici că sunt trei. Dar acum nu mi se mai pare chiar așa de ciudat. Feeney plescăi de plăcere. Se potrivește foarte bine cu ceea ce am găsit la școli. Am aici înregistrările.

Bătu cu mâna pe discurile pe care le pusese deja pe biroul livei.

— Țineau două sisteme. Unul curat și ordonat pentru audituri și verificări. Aceasta era fața pentru cel de-al doilea.

Fiecare elevă primea un număr și o etichetă codificată pentru testări, modificări…

— Cum adică, modificări?

— Chirurgie, sculptura corpului. Făceau porcăriile astea pe fetițele de opt ani. La suprafață, vezi controlul ochilor, al auzului, vaccinări - dar toate astea numai la suprafață. Trebuie să intri pe codul lor. „Șlefuirea inteligenței" - așa se numește una din operații. Instruire subliminală, audio și video. Elevele selectate pentru statut de „parteneriat" cum le numesc ei, primeau o educație sexuală avansată. Și am mai descoperit ceva interesant.

Făcu o pauză ca să soarbă din cafea.

— Deena nu este singura care a șters-o.

— Mai sunt și altele care au dispărut și au ieșit de pe ecranele cu date?

— Da. Și există fâșiere despre „evadate". Sunt câteva zeci care au dispărut după absolvire, după *plasament.* Deena este singura care a plecat de la școală, dar nu este singura căreia i-au pierdut urma. Și atunci au început să le implanteze pe cele noi încă de la naștere cu un dispozitiv de urmărire. Asta după ce a fugit Deena. Toate elevele de acum sunt și ele implantate. Asta a fost ideea doamnei Samuels și, după cum reiese din însemnările și înregistrările ei, este un aspect pe care nu l-a făcut cunoscut celor doi Icove.

— De ce oare?

— Probabil pentru că cei doi aveau în familie o astfel de persoană căreia îi acordau prea multă libertate. Își pierduseră obiectivitatea necesară față de proiect și de misiunea lor, care era crearea unei rase de Ființe Superioare - aceasta este denumirea lor - și apoi următorul pas în evoluție - ajungându-se în cele din urmă la nemurire. Concepția pe cale naturală, cu riscurile ei inerente și rata discutabilă de succes putea și trebuia să fie înlocuită prin Nașterea Silențioasă.

Cu alte cuvinte, să elimine bărbatul sau femeia de nivel mediu. Faci comanda la un laborator. Dar pentru îndeplinirea nccstei misiuni nu este suficientă tehnologia. Este nevoie și «le sprijinul politic. Trebuie să modifici legile, să ridici Interdicțiile. Trebuie să pui bazele unei noi legislații în stat.

Și începuseră să lucreze și în acest domeniu. Aveau cftteva absolvente în poziții guvernamentale cheie: în medicină, în cercetare, în presă.

— Blonda aia de la emisiunea „Limitările"? Pun pariu că și ea este una dintre ele. Are dinții ăia mari și foarte albi.

Feeney privea fix la ea, fără să înțeleagă prea bine.

— Nu contează. Spune mai departe.

— Estimarea era pentru încă vreo cincisprezece ani, până « And ar fi reușit să înlăture interdicțiile internaționale. Și încă un secol ca să impună o altă legislație, care să interzică conceperea pe cale naturală.

— Voiau să scoată sexul în afara legii?

— Nu, numai conceperea „în afara unor condiții con- Irolate". Conceperea pe cale naturală înseamnă în mod firesc și defecte. Nașterea Silențioasă - așa îi spuneau - nu era numită niciodată artificială sau donare.

— Deja a început să mi se învârtă capul.

— E normal. Mai sorbi din cafea. Nașterea Silențioasă asigură perfecțiunea umană, elimină defectele. Și acest proces ii include și pe cei care sunt considerați acceptabili pentru a li părinți…

— Da, îngână Eve, trebuia să urmeze și asta.

— Așa este. Părinților acceptabili li se garantează copii care vor corespunde cerințelor lor specifice.

Eve strânse din buze.

— Și care este termenul de garanție? Care este politica referitoare la retumări?

Feeney zâmbi fără să vrea.

— Asta e altă problemă, nu-i așa? Femeile nu vor mai fi supuse neplăcerilor gestației sau nașterii.

— Poate că aveau și aici vreo idee.

— Proiectul lor indică introducerea unor legi referitoare la sterilizare cam în șaptezeci și cinci de ani.

Sterilizare forțată, Naștere Silențioasă, o omenire creată și perfecționată în laboratoare. Era ca unul dintre filmele SF ale lui Roarke.

— Gândesc într-o perspectivă destul de îndepărtată.

— Da, dar după cum știi, timpul nu reprezintă o problemă pentru ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Eve și luă în căușul palmei câteva alune de pe masă. Vrei un copil fără bătaie de cap? Alege unul de la departamentul nostru de proiectare. Ați murit cumva de o moarte bruscă și tragică? înscrieți-vă în programul nostru pentru a doua șansă. Vă păstrăm celulele și vă restartăm. Tânjiți după o parteneră care să vă îndeplinească toate fanteziile? Avem o fată pentru dumneavoastră - program restricționat numai pentru adulți.

— Și de ce să fii numai unul când poți să fii trei? adăugă Feeney. Să te vezi cum crești în trei exemplare. Și în felul acesta expresia „ești leită mama ta" dobândește o nouă semnificație.

Eve râse cu jumătate de gură.

— Dar nu sunt niciun fel de referiri la baza de producție?

— Sunt o mulțime de referiri la „Creșe", dar fără specificarea locațiilor. Mai am încă foarte mult material de parcurs.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Whitney și să-i spun ce am descoperit. Ai asigurat paza la școli?

— Am pus droizi. Droizi care să păzească clonele. Este o lume foarte complicată. Tutorii legali au început să ne preseze. N-o să mai putem menține situația aceasta multă vreme.

— Ba da, o să putem. Acest lucru va fi posibil și datorită zilelor libere care or să blocheze totul.

— Până când se vor debloca lucrurile, o să putem aplica legislația internațională. Nu-i văd prea bine pe „tutorii" ăștia legali.

— Ai dreptate. Problema este că avem aproape două sute de minore în cele două școli. Deocamdată numai șase tutori.ui stabilit un contact cu școala. Majoritatea probabil că sunt niște fantome.

Eve dădu aprobator din cap și adăugă și discul cu raportul ci la dosar.

— Și cum or să se integreze în lumea copiilor obișnuiți, I ceney? Cine o să le preia?

— Asta e o problemă care pe mine mă depășește.

— Ai ceva planuri pentru mâine? îl întrebă ea când se i ulică în picioare.

— Toată familia merge la casa cea nouă a fiului meu. I'i-am spus că s-a mutat în New Jersey? Feeney scutură din cap. Ce poți să faci, trebuie să-i lași să-și trăiască viața.

Se duse în biroul lui Whitney exact la ora douăsprezece. Raportul ei redactat cu grijă se afla în mâinile lui. Îl completă cu câteva date suplimentare.

— Informațiile cele mai recente cu privire la școli și la loate aspectele legate de ele furnizate de căpitanul Feeney nu au fost incluse în raportul scris. Am raportul lui și copiile discurilor care conțin datele extrase din evidențele de la Brookhollow.

Le puse și pe acestea pe biroul lui.

— Nu ați făcut niciun progres în localizarea Deenei?

— Nu, niciunul, domnule. Cu înregistrările pe care le-a obținut Feeney vor putea să le identifice și să le localizeze pe toate absolventele, cu excepția celor care și-au abandonat funcțiile.

— Iar creșele la care se face referire nu sunt localizate, din câte știm noi, pe teritoriul academiei Brookhollow.

— Nu s-au găsit niciun fel de probe cu privire la niște terenuri sau echipamente ca cele necesare unei astfel de amenajări. Domnule, legea cere ca toate implantările efectuate asupra unui minor să fie îndepărtate.

Whitney se rezemă de spătar și își încrucișă brațele.

— Devansezi evenimentele, locotenent.

— Nu cred, domnule comandant.

Se gândise foarte temeinic la ceea ce urma să spună.

— Implanturile interne reprezintă o încălcare directă a legilor referitore la protecția confidențialității și intimității, în plus, legea cere ca toți tutorii legali și toate elevele să fie cercetate și verificate. Conform legii, nu putem încredința minorii unor persoane care - așa

cum atestă probele - au falsificat identitatea din dosare sau au contribuit la falsificarea ei pentru a crea aparențele unei tutele legale asupra numitelor minore.

— Te-ai gândit mult la chestia asta.

— Au dreptul la protecție. Brookhollow poate fi închis. Dovezile care scot la iveală evaziunea fiscală permit autorităților locale acest lucru, justificând și o investigare din partea autorităților federale. Domnule, în momentul în care se va produce acest lucru, o parte dintre cei implicați au să dispară, iar elevele vor fi prinse la mijloc. Mai ales când va interveni guvernul.

— Guvernul va dori ca afacerea asta să fie rezolvată rapid. Elevele vor fi informate și…

Și, își spuse Eve. Ei bine, tocmai acest *și* o îngrijora cel mai mult.

— Cred că nu se poate păstra tăcerea, domnule. Am fost contactată de mai multe ori de către Nadine Furst. Îmi cere să-i confirm sau să neg anumite aspecte ale acestei investigații, printre care și legătura dintre școli și asasinarea lui Evelyn Samuels. Până acum am tot refuzat, i-am dat numai informații succinte despre investigația aflată în curs de derulare, darNadine stă cu urechea ciulită.

Whitney o privi pe Eve direct în ochi.

— Cam ce știe ea despre caz?

— Cred că a cercetat destul de temeinic situația școlilor, din câte pot să-mi dau eu seama. A accesat dosarele elevelor. Pune lucrurile cap la cap. Mai înainte a făcut cercetări aprofundate asupra celor doi Icove. A stabilit legătura la vremea respectivă între Jonah Wilson și Eva Samuels. De fapt, a făcut acest lucru înaintea mea, domnule. Are resurse și o să aprofundeze chestia asta.

Comandantul își apropie degetele de la cele două mâini.

— Eu știu că dezvăluirea unor informații către presă poate să ajute la desfășurarea anchetei și contribuie la menținerea relațiilor publice, adică își are avantajele ei.

— Da, domnule, dar Codul Albastru interzice în mod clar astfel de dezvăluiri.

— Da, așa este. Și dacă vreunul dintre membrii acestui departament a încălcat Codul Albastru, vreau să cred că este suficient de inteligent ca să-și acopere bine urmele.

— Înțeleg, domnule.

— Mai observ, locotenente, că nu i-ai anulat concediul detectivei Peabody.

— Nu, domnule, nu l-am anulat. Și nici căpitanul Feeney nu l-a anulat pe al lui McNab. Casa lui Avril Icove este sub supraveghere. Deocamdată nu s-a descoperit urma care duce la Deena Flavia. Paza la Brookhollow a fost asigurată și ancheta este pe punctul de a fi predată autorităților federale. S-ar putea să nu reușim să efectuăm această predare până luni. Iar în privința lucrurilor care pot fi făcute din acest punct de vedere, domnule, mă descurc singură. Mi s-a părut că nu este necesar și că ar fi fost nedrept să-i anulez concediul detectivei Peabody.

Eve așteptă o clipă, dar căpitanul nu spuse nimic.

— Doriți să-i rechem, pe ea și pe McNab, domnule?

— Nu. Așa cum ai spus chiar dumneata, agențiile guvernului sunt aproape închise. Și la noi, la centrală, în după-amiaza aceasta va rămâne numai personalul pentru serviciile de urgență. I-ai identificat pe făptașii infracțiunilor pe care le anchetezi și ai stabilit metoda și motivele. Procurorul a decis să nu pună sub acuzație pe unul dintre acești făptași. Și după toate probabilitățile, va lua aceeași decizie și atunci când sau dacă va fi arestată Deena Flavia. În esență, locotenente, cazul dumitale este închis.

— Da, să trăiți.

— Îți propun să te duci acasă și să te bucuri de această mică vacanță.

— Mulțumesc, domnule.

— Dallas, spuse el când Eve se îndreptă spre ușă, după părerea ta cam când o să difuzeze Nadine Furst știrile?

— Dacă ar trebui să-mi dau cu părerea, domnule, aș spune că pe Canalul 75 o să fie o emisiune mai captivantă decât Parada modei de la Macy.

— Așa aș zice și eu. Ești liberă.

19

Traficul era cât se poate de aglomerat. Newyorkezii plecaseră mai devreme de la lucru și se luptau să ajungă acasă ca să se pregătească pentru sărbătoarea la care vor aduce mulțumiri pentru faptul că nu trebuie să se lupte ca să ajungă acasă. Turiștii care fuseseră suficient de nesăbuiți ca să vină în oraș să vadă parada - în loc să stea naibii acasă, mm se gândea Eve, și s-o vadă pe ecran - împânziseră străzile și trotuarele.

Hoții de buzunare erau cu ochii îr toate părțile după prăzile ușoare. Reflectoare suplimentare brăzdau cerul, încurcând și mai mult circulația și semnalizarea și blocând trenurile cu navetiști. Și în felul acesta, își spunea Eve, îi deranjau pe oamenii care locuiau acolo și ar fi vrut să se ducă acasă ca să se pregătească pentru sărbătoare etc. etc.

Bilboard-urile străluceau peste tot, făcând reclamă soldurilor care aveau să-i atragă pe cei de-a dreptul scrântiți în infernul marilor magazine și mall-uri ale orașului înainte tic a fi digerat complet curcanul tradițional. Intersecțiile, trotuarele și maxibuzele erau așa de aglomerate, încât Eve se întreba dacă mai rămăsese cineva și acasă.

Numărul mare de copii pe patine aeriene, board-uri aeriene, biciclete și scutere îi întărea convingerea că și școlile se închiseseră.

Ar fi trebuit să existe o lege.

Bișnițarii de cartier făceau afaceri rapide: își vindeau la colțurile de stradă dispozitivele și aparatele electronice procurate la negru, ceasurile de mână care arătau ora exact atâta timp cât le trebuia lor să încheie târgul și să dispară amestecându-se în mulțime ca să-și schimbe locația.

Iar cumpărătorul rămânea apoi să se mire de unul singur, își spuse Eve.

Oprise la lumina roșie, când un taxi rapid de pe banda alăturată încercă să facă o manevră și atinse sedanul de închiriat din spatele lui Eve. Eve oftă și își scoase dispozitivul de comunicare ca să-i informeze pe cei de la Circulație. Intenția ei de a-și limita intervenția la această comunicare fu zădărnicită în momentul în care conducătoarea auto a sedanului sări afară din mașină și începu să dea cu pumnii în capota taxiului. Aceasta îl făcu evident și pe taximetrist să se dea jos. Întâmplarea a făcut să fie tot femeie. Și atunci se declanșă infernul.

Din toate părțile se auziră claxoane, țipete și urlete de încurajare, oamenii începeau să-și aleagă favorita.

— Stați așa! Stați așa!

Ambele femei se răsuciră brusc la auzul vocii lui Eve, iar șoferița de pe sedan apucă un buton de alarmă pe care îl purta pe un lanț la gât.

— Stai! strigă Eve, dar în aceeași clipă fu asurzită de urletul ascuțit al alarmei.

— Eu știu ce e asta, știu ce faci! Femeia sună din nou și lui Eve aproape că îi dădură lacrimile. Știu eu ce ticăloși umblă prin orașul ăsta al vostru afurisit! Crezi că dacă suntem din Minnesota nu știu ce e asta? Poliția, să vină poliția! Poliția!

— Eu sunt…

Femeia avea în mână o sacoșă uriașă pe care o răsucea în jurul ei ca pe o armă. Sacoșa o lovi pe Eve în plină față și dacă ne gândim la

milioanele de stele verzi care îi explodară în cap, probabil că era plină cu bolovani.

— Dumnezeule!

Femeia profită de avântul pe care și-l luase și descrise un cerc complet ca s-o lovească și pe șoferița de taxi. Aceasta însă, acum avertizată, se retrase la timp și evită lovitura.

— Poliția! Poliția! Sunt atacată în mijlocul străzii ziua în amiaza mare! Unde naiba sunt polițiștii?

— O să-ți pierzi cunoștința în mijlocul străzii ziua în amiaza mare, o avertiză Eve și se lăsă pe vine ca să evite următoarea lovitură și își scoase insigna. Eu sunt poliția aia nenorocită din orașul ăsta împuțit și te întreb ce naiba faci tu aici, în lumea mea?

— E falsă! Crezi că nu știu să deosebesc o insignă falsă de una bună numai pentru că sunt din Minnesota?

Femeia ridică sacoșa ca să mai dea o lovitură, dar Eve scoase pistolul:

— Pui pariu că ăsta nu e fals, idioată din Minnesota?

Femeia, care avea vreo optzeci de kilograme, se holbă la ea. Apoi ochii începură să i se rostogolească în cap. În cădere se prăbuși peste șoferița de taxi, care nu cântărea mai mult de șaizeci de kilograme cu tot cu ambalaj. Furioasă, Eve privea la încurcătura de membre de pe jos când fereastra sedanului se deschise.

— Mama! A ucis-o pe mama!

Privi în mașină și văzu că sedanul era plin de copii. Nu se mai obosi să-i numere. Toți țipau și plângeau cu un număr de decibeli care acopereau zgomotul alarmei de mai înainte.

— O, fir-ar ea să fie de treabă! îi venise pe buze una din expresiile preferate ale lui Roarke și se pare că în cazul de față era cum nu se poate mai potrivită. N-am omorât pe nimeni. A leșinat. Sunt polițistă. Uite! și ridică insigna în dreptul geamului mașinii.

Dar în interior țipetele și plânsetele continuară la aceeași intensitate. Șoferița de taxi, evident buimăcită de cele întâmplate, se lupta să iasă de sub corpul adversarei sale.

— Abia dacă am atins-o. Accentul newyorkez se simțea așa de puternic în vocea ei că era de-a dreptul inconfundabil. Eve simți imediat o undă de simpatie pentru ea.

— Și ai văzut că a început să dea cu pumnii în mașina mea! Ea m-a lovit prima. Ai văzut!

— Da, da.

— Te-a lovit zdravăn și pe dumneata. O să ai o vânătaie aici. Naiba să-i ia de turiști. Hei, copii, încetați, mama voastră n-a pățit nimic. Gura! Acum!

Țipetele lor se transformară în smiorcăieli înfundate.

— Bravo, comentă Eve. \

— Am și eu doi. Șoferița își frecă fundul plin de vânătăi și ridică din umeri. Trebuie să știi cum să-i iei.

Rămaseră o clipă nemișcate studiind-o pe femeia care gemea acum, în timp ce isteria claxoanelor și a urletelor continua în jurul lor. Doi polițiști în uniformă se apropiau grăbiți. Eve ridică insigna la vedere.

— Tamponare. Taxi cu mașină de închiriat. Nu există avarii vizibile la mașini.

— Ce-a pățit? întrebă unul din polițiști, făcând un semn cu capul către femeia care se străduia acum să se ridice în șezut.

— S-a suprasolicitat, a vrut să mă lovească și a leșinat.

— Vreți s-o arestăm pentru atac împotriva unui ofițer de poliție?

— O, nu, la naiba. Ridicați-o, băgați-o în mașină și scoateți-o de aici. Dacă face scandal în legătură cu bara de protecție sau depune plângere, atunci să-i spuneți că, dacă nu se potolește, o să-și petreacă sărbătorile de Ziua Recunoștinței în celulă. Atac cu o nenorocită de sacoșă.

Eve se lăsă pe vine și îi băgă din nou sub nas insigna.

— Ai auzit ce am spus? Ai priceput? Fă-ne un serviciu tuturor. Urcă-te în mașina aia pe care ai închiriat-o și mișcă-te de aici.

Eve se ridică în picioare.

— Bine ai venit în împuțitul de New York!

Aruncă o privire către șoferița de taxi.

— Ai de gând să depui plângere?

— La naiba, nu e prima oară când fundul meu face cunoștință cu asfaltul. Dacă ea nu zice nimic, nu am nici eu vreo pretenție. Am altceva mai bun de făcut.

— Foarte bine. Domnilor polițiști, acum e treaba voastră.

Eve se urcă din nou în mașină se uită în oglindă să vadă cum îi arată fața în timp ce aștepta la următorul stop. Vânătaia se întindea de la vârful nasului peste pomete până la colțul ochiului.

Oamenii erau un adevărat pericol pentru rasa umană.

Deși fața îi zvâcnea de durere, făcu un ocol pe la locuința lui Avril. Voia să mai stea o dată de vorbă cu ea.

Îi deschise unul dintre polițiștii droizi după ce îi verifică identitatea.

— Unde sunt?

— Două sunt la etaj cu minorii și cu colegul meu. Una este în bucătărie. Nu au făcut nicio încercare să plece și nu au luat legătura cu exteriorul.

— Rămâi pe poziție, ordonă ea și traversă casa îndreptându-se spre bucătărie.

Avril era la mașina de gătit și scotea o tavă de prăjituri din cuptor. Era îmbrăcată lejer, cu un pulover albastru și o pereche de pantaloni negri. Își strânsese părul într-o coadă de cal.

— Doamnă Icove!

— O, ne-ai speriat! Puse tava pe plită. Câteodată ne amuză să facem prăjituri și copiilor le place la nebunie să mănânce prăjituri proaspete.

— Nu ești decât dumneata aici, așa că ar fi cazul să renunți la pluralul ăsta. De ce nu mi-ai spus despre operații, despre programele de control subliminal efectuate pe minori în mod curent la Brookhollow?

— Toate acestea fac parte din procesul de instruire. Am crezut că știți deja.

Începu să mute prăjiturile de pe tava de copt, pe o farfurie ca să se răcească.

— Avem cumva un interviu oficial, înregistrat?

— Nu, este neoficial. Nu mai sunt de serviciu.

Avril se întoarse și în ochii ei se citi îngrijorarea.

— Ai o vânătaie pe față.

Eve pipăi cu limba interiorul gurii și fu ușurată să constate că nu simțea gust de sânge.

— Afară e o adevărată junglă.

— Mă duc să aduc trusa de prim ajutor.

— Nu-ți bate capul cu asta. Când trebuie să ia Deena legătura cu voi, Avril?

— Ar fi trebuit s-o facă deja. Am început să fim îngrijorate. Doamnă locotenent, Deena este sora noastră. Relația noastră este la fel de puternică pentru noi ca și când am fi cu adevărat mde de sânge. Nu vrem să i se întâmple nimic din cauza noastră.

— Dar dacă i se întâmplă pentru că nu ați făcut ce trebuia? Ca, de pildă, să-mi spuneți unde s-o găsesc?

— Nu putem decât cu acordul ei.

— Lucrează cu celelalte? Cu cele care au fugit?

Avril își scoase cu grijă șorțul.

— Unele dintre ele au format o organizație secretă. Altele au vrut pur și simplu să dispară și să ducă o viață normală. Deena a beneficiat de ajutor, dar ceea ce a făcut ea - adică ceea ce am făcut noi, se corectă ea - este un lucru pe care ea, noi și, presupun, dumneavoastră, îl considerați inacceptabil. Dar Deena avea sentimentul că trebuie să facem ceva. Ceva important și cu efect permanent. Și ne-am dat seama din ceea ce am aflat despre copiii noștri că avea dreptate.

— Mâine pe vremea asta, Nașterea Silențioasă va fi dată publicității. Vreți s-o opriți? Indignarea publică va avea grijă de asta. Ajută-mă să fac curățenie în ceea ce a mai rămas. I lude sunt crești, Avril?

— Dar ce se va întâmpla cu copiii, cu pruncii, cu cei încă nenăscuți?

— Nu știu. Dar presupun că vor fi foarte multe voci care sc vor ridica în apărarea drepturilor lor. Și aceasta face parte din firea omenească. Să-i protejezi pe cei lipsiți de apărare.

— Dar nu toată lumea va privi lucrurile în acest fel.

— Vor fi destui. Pot să-ți dau cuvântul meu, căci știu cum va fi dezvăluită această poveste și tonul care va fi folosit. Posibilitatea ca Deena să ajungă la închisoare pentru crimele ci este în momentul de față foarte redusă, dacă nu chiar nulă. Dar ea va crește dacă își va continua misiunea acum, când am luat măsuri pentru stoparea proiectului și închiderea zonei de instruire.

— O să-i spunem imediat ce vom putea s-o facem.

— Dar ce s-a întâmplat cu datele îndepărtate din biroul privat de sus?

— Sunt la ea. I le-am dat ei.

— Și datele pe care le-a luat din apartamentul doamnei Samuels?

În ochii lui Avril se citea uimirea.

— Te pricepi foarte bine la meseria dumitale.

— Așa este, ai dreptate. Ce era în fâșierele pe care le-a luat de acolo?

— Nu știm. Nu a mai avut timp să ne spună.

— Spune-i că dacă îmi dă datele și locațiile, pot să închid tot dosarul ăsta. Nu mai trebuie să facă nimic.

— O să-i spunem când o să putem. Vă suntem recunoscătoare. Ridică farfuria plină de prăjituri. Vreți o prăjitură?

— De ce nu? spuse Eve și luă una.

*

Curtea era plină de copii. Eve tresări mai ales când unul dintre ei căzu dintr-un copac ca o maimuțică. Băiatul scoaso niște strigăte războinice în timp ce se lua la întrecere cu mașina ei în drum spre casă.

— Bună ziua! spuse el cu un accent mult mai pronunțat și mai proaspăt decât al lui Roarke. Suntem la New York.

— OK! v

Copilul nu părea să creadă că este un oraș împuțit.

— N-am mai fost niciodată aici, dar acum ne petrecem vacanța în America. Eu sunt Sean și am venit în vizită la vărul nostru, Roarke. Acolo este casa lui. Tata spune că c suficient de mare ca să aibă un cod poștal propriu. Dacă ai venit să-l vezi pe Roarke, să știi că e înăuntru. Pot să te conduc, dacă vrei.

— Cunosc drumul. Eu sunt Dallas. Și eu locuiesc aici.

Băiatul înclină capul. Eve nu se pricepea să aprecieze vârstele, dar își închipui că trebuie să aibă vreo opt ani. Avea o claie mare de păr de culoarea siropului în care îi plăcea să cufunde clătitele și niște ochi verzi enormi. Toată fața îi era acoperită de pistrui.

— Credeam că doamna care locuiește cu vărul Roarke în casa mare este Eve. Este polițistă și are armă.

— Locotenent Eve Dallas. Eve își dădu la o parte haina, pentru ca băiatul să-i poată vedea pistolul.

— O, ce mișto! Pot să…

— Nu! Eve lăsă haina la locul ei, înainte ca degetele băiatului să poată atinge arma.

— Ei bine, atunci e în ordine. Ai omorât mulți oameni cu ea?

— Numai porția mea.

Băiatul își potrivi pasul după al ei.

— Acum te-ai bătut cu cineva?

Nu. Nu tocmai.

Arăți de parcă ți-ar fi tras cineva una zdravănă. Mergi hi noi să vizităm orașul?

)are copiii mai făceau și altceva decât să pună întrebări?

Probabil că nu. Am treburi…

Noi am fost la patinoar. Tu ai fost acolo?

Nu. Eve privi în jos și, în speranța că va descuraja «liișamentul inexplicabil al puștiului față de ea, îi aruncă Îți ivirea ei severă de polițist. Acolo a fost omorât cineva anul irecut.

Dar în loc de șoc și spaimă, fața lui exprima o curiozitate nestăvilită.

— O crimă? Cine a fost? Cine l-a ucis? Și cadavrul a înghețat și a trebuit să fie după aia scos din gheață? A fost și ninge? Pun pariu că și sângele a înghețat și că gheața era mșie.

Întrebările lui îi bombardau urechile ca niște alice, așa eft grăbi pasul ca să scape de ele și să intre în casă.

Deschise ușa și auzi o mulțime de voci. Și pe dalele din hol se țâra în patru labe o creatură mică, de sex nedefinit. Se mișca foarte repede în direcția ei.

— O, Dumnezeule mare!

— Aceasta este verișoara mea Cassie. Este rapidă ca un șarpe. Mai bine închide repede ușa.

Eve nu numai că închise ușa, dar se dădu repede înapoi, în timp ce creatura târâtoare care scotea o mulțime de sunete ininteligibile se apropie vertiginos de ea și o înghesui într-un colț.

— Ce vrea?

— Numai să-ți dea bună ziua. Poți s-o iei în brațe. Este foarte sociabilă. Nu-i așa, dragă Cassie?

Creatura zâmbi arătându-și dințișorii mici și albi și apoi, spre groaza lui Eve, o apucă de poala hainei și se cățără pe piciorușele ei nesigure. Apoi rosti:

— Da!

— Ce înseamnă asta?

— Asta poate însemna aproape orice.

Un bărbat țâșni din salon. Era înalt, suplu, cu o claie de păr încâlcit. Zâmbi și în alte împrejurări Eve ar fi putut să-l considere fermecător.

— Aici era! Eu trebuia s-o păzesc, dar am scăpat-o din priviri doar o secundă și uite unde a ajuns. Să nu-i spui chestia asta mătușii Reenie, îi spuse el lui Sean. Și apoi, spre marea ușurare a lui Eve, luă fetița în brațe și începu s-o legene pe un braț.

— Tu trebuie să fii Eve. Eu sunt vărul tău, Eemon, fiul lui Sinead. Îmi face plăcere să te cunosc, în sfârșit.

Înainte să apuce Eve să scoată un cuvânt, Eemon își puse brațul liber pe umerii ei și o îmbrățișă, într-o apropiere foarte intimă cu ceea ce se afla pe brațul lui. Niște degețele micuțe se repeziră și o apucară de păr.

Eemon izbucni în râs.

— Este fascinată de păr, probabil pentru că ea are așa puțin păr pe cap.

Cu o mișcare eficientă, Eemon eliberă degetele din părul lui Eve.

— Mm, fu tot ce reuși Eve să spună, dar Eemon zâmbi din nou.

— Abia ai intrat pe ușă și te-am asediat cu toții. Noi ne-am împrăștiat deja peste tot. Este o locuință foarte frumoasă. Roarke este cu câteva rude în salon. Îmi dai voie să-ți iau haina?

— Haina? Nu, mulțumesc.

Reuși să și-o scoată și o aruncă pe stâlpul din capul scărilor.

— Buni! Sean se repezi înainte și o parte din tensiunea pe care o simțea Eve se risipi când o văzu pe Sinead intrând în hol. În sfârșit, o persoană pe care o cunoștea.

— N-o să-ți vină să crezi, începu Sean strălucind de entuziasm și dansând în cerc în jurul ei. Verișoara Eve a spus că la patinoar a avut loc un asasinat. Cu un cadavru.

— Asasinatul implică de regulă și un cadavru.

Eve se gândi brusc că nu fusese deloc un subiect potrivit pentru conversație.

— Asta a fost anul trecut. Acum totul e în ordine.

— Mă bucur să aud asta, mai ales că este o hoardă întreagă de copii care abia așteaptă să se ducă la patinoar.

Sinead zâmbi și făcu câțiva pași înainte.

Era suplă și drăguță. Avea trăsături delicate, pielea albă, părul auriu și ochi verzi. Și geamăna ei, mama lui Roarke - își spuse Eve - ar fi avut același chip dacă ar fi trăit.

O sărută pe obraz pe Eve.

— Mulțumesc că ne-ai primit la tine acasă.

— Da, dar este casa lui Roarke…

— Nu contează că a construit-o el, voi doi ați făcut din ea un cămin. Cum te simți când trebuie să conduci o casă ca asta? O luă la braț pe Eve și o conduse spre salon. Eu sunt sigură că aș fi pierdută mai tot timpul.

— De fapt, eu nu mă ocup de casă. Summerset.

— Da, pare foarte competent. Dar te și intimidează un pic.

— Și încă cum.

Dar cu el se descurca mai bine decât cu ceea ce văzu în salon. Erau așa de mulți! îi spusese oare că vor fi așa de mulți? Toți vorbeau și mâncau. Și mereu alți copii - o parte din cei pe care îi văzuse deja afară. Probabil că au venit prin spate. Sau au apărut ca prin minune, la un fluierat.

Roarke tocmai îi servea unei femei mai în vârstă ceva de băut. Femeia ședea pe unul din scaunele cu spătar înalt și avea capul încununat de o coroană de păr alb și niște ochi albaștri, vii.

Un bărbat stătea lângă cămin și discuta cu altul care ar fi putut fi geamănul lui, dacă ai fi dat la o parte cei vreo douăzeci de ani diferență dintre ei. După toate aparențele, nu-i deranjau deloc cei doi copii care ședeau la picioarele lor și își cărau pumni unul altuia.

O altă femeie abia trecută de douăzeci de ani stătea la fereastră și privea visătoare afară, în timp ce un prunc sugea voinicește din sânul ei.

— A venit Eve, anunță Sinead și toate conversațiile se întrerupseră. Fă cunoștință cu familia! Brațul lui Sinead o strângea ca un lanț și Eve înaintă. Fratele meu Ned și Connor, fiul lui cel mai mare.

— Ah, mă bucur să vă cunosc. Eve dădu să întindă mâna și fu cuprinsă în îmbrățișarea ca de urs a celui mai în vârstă și trecută apoi la cel mai tânăr pentru același tip de tratament.

— Mulțumim că ne-ați primit.

— Acolo este Maggie a lui Connor, care îl hrănește pe tânărul Devin.

— Îmi face plăcere. Maggie îi adresă un zâmbet timid lui Eve.

— Și aici, pe jos, sunt Celia și Tom.

— Are pistol. Întrucât fetița făcuse remarca în șoaptă, Eve presupuse că aceasta era Celia.

— Arma din dotarea poliției. Eve puse instinctiv mâna pe armă. Este încărcat. La cea mai mică mișcare…îl scot imediat.

— Cineva i-a dat un pumn în față. Tom nu se sinchisi să vorbească în șoaptă.

— Nu tocmai. Ar trebui să mă duc sus și…

— Mama mea. Sinead o trase pe Eve în față încă un pas. Alice Brody.

— Doamnă, tocmai voiam să…

Dar femeia se ridică în picioare.

— Dă-mi voie să te privesc mai bine. Măi băiete, dar nu prea o hrănești! îi spuse ea lui Roarke.

— Mă străduiesc și eu.

— Are o față frumoasă și fălci puternice. Foarte bine dacă mai trebuie să încaseze și un pumn din când în când. Așadar, ești polițistă, așa e? Și alergi după criminali și chestii dintr-astea. Și te pricepi?

— Da, mă pricep.

— Nu are rost să faci ceva la care nu te pricepi. Și familia ta? Ai rude?

— Nu am nici un fel de rude.

Femeia râse tare și cu poftă.

— Doamne, Dumnezeule, copilă, acum indiferent dacă-ți place sau nu, ai familie și o mulțime de rude. Hai, dă un pupic aici. Se bătu ușor pe obraz. Și poți să-mi spui Buni.

Eve nu era prea încântată să sărute oamenii pe obraz, dar se pare că acum nu avea de ales.

— Zău că trebuie să…

Eve făcu un gest vag către ușă.

— Roarke ne-a spus că ești în plină anchetă. Sinead o bătu ușor pe umăr. Dacă ai ceva de făcut, vezi-ți de treabă.

— Numai…câteva lucruri. Cinci minute.

Eve pomi către scară, încercând să-și tragă sufletul pentru prima oară de când venise acasă. Roarke o ajunse din urmă.

— Cum te-ai ales cu vânătaia asta?

— Dosul unei palme din Minnesota. Ar fi trebuit să fac ceva înainte să ajung acasă. Ar fi trebuit să-mi încui pistolul în mașină. Faptul că Roarke arăta atât de ridicol de fericit nu făcu decât s-o agaseze și mai rău. Și n-ar fi trebuit să încerc să-l fac pe Sean să înceteze să mai bombardeze cu întrebări și să-i spun că anul trecut a fost un asasinat la Rockefeller Center.

— În mod sigur nu, în ceea ce privește ultima parte, căci dacă îi povestești unui copil de vârsta lui despre o crimă nu faci decât să-i stârnești și mai mult curiozitatea. Își strecură un braț în jurul taliei ei și o mângâie cu tandrețe. Nu trebuie să-ți impui un anume comportament. Fii tu însăți! Cel puțin atâta lucru am învățat și eu. Apreciez faptul că ai acceptat toată tevatura asta. Știu că nu te simți chiar în largul tău și nici momentul nu a fost foarte bine ales.

— E în ordine. Numai că mă derutează numărul lor, mai ales că mulți dintre ei sunt copii.

Roarke se aplecă puțin înainte și își trecu buzele ușor peste părul ei.

— Crezi că e momentul cel mai potrivit să-ți spun că mai sunt și alții în piscină?

Eve se opri brusc.

— Alții?

— O mulțime. Unul dintre unchii mei n-a venit, împreună cu câțiva veri și bunicul. Au rămas să vadă de ferma familiei. Dar mai sunt alți veri cu copiii lor.

Copii. Mai mulți copii. Nu trebuia să intre în panică; ce rost ar fi avut!

— O să avem nevoie de un curcan de dimensiunea planetei Pluto.

Roarke o întoarse și o trase spre el, apoi își apăsă buzele pe gâtul ei.

— Tu cum te descurci?

— Sunt așa de multe sentimente. O strânse de brațe și se dădu înapoi. O atingea și încerca să mențină contactul cu ea pentru că de asta aveau nevoie amândoi.

— Sunt așa de bucuros că sunt aici cu toții. Niciodată nu m-am gândit că îi voi avea pe cei de același sânge cu mine sub acoperișul meu. Râse scurt. Și nici nu mi-aș fi închipuit că o să-mi facă atâta plăcere. Dar nu prea mă descurc cu ei, nu știu ce să fac cu ei.

— Dumnezeule, dar sunt atât de mulți că o să ai nevoie de câțiva ani numai ca să asociezi numele cu fețele.

— Nu chiar. Râse din nou, ceva mai puțin crispat. Nu asta am vrut să spun. Mă bucur că au venit, dar în același timp nu mă obișnuiesc cu gândul că am atât de multe rude. Sunt…Nu găsesc cuvântul cel mai potrivit. Perplex este cel mai apropiat. Sunt perplex, Eve, mă copleșesc cu afecțiunea și bucuria lor. Și o parte din mine continuă să fie șobolanul de stradă din Dublin și mă aștept din clipă în clipă să-mi spună: Roarke, dragă, ce-ar fi să-mi dai ceva lichidități, că tot ai tu așa de mult. Și asta e incorect și nedrept.

— Este firesc. Și ți-ar fi mai ușor dacă ar face așa. Ai putea să înțelegi. Și eu la fel. Eve lăsă capul într-o parte. Și chiar trebuie să-i spun Buni? Nu cred că am să fiu în stare să rostesc cuvântul ăsta.

Roarke depuse o sărutare pe fruntea ei.

— Mi-ai face o mare favoare dacă ai încerca. Gândește-te la cuvântul ăsta ca la un fel de poreclă, eu așa fac. Iar acum dacă ai de lucru, am să te scuz.

— Nu mai am prea multe de făcut altceva decât să aștept. Să aștept ca mass-media să alimenteze scandalul. Din punctul de vedere al departamentului, cazul este încheiat. Mai voiam doar să te rog să-mi faci schema și planul centrului. Dacă baza nu se află la școală, pun pariu că este acolo. Poate că mai au și servicii auxiliare răspândite pe undeva. Dar trebuie să existe un centru al operațiunilor.

— Asta pot să fac. Pot să inițiez o căutare și o să o verific apoi de la distanță prin telecomandă.

— Ar fi bine. Și am putea s-o verificăm din nou pe Deena. Să folosim imaginile de pe discurile de la Brookhollow. Poate că are mai multe identități cu acest chip. Poate avem noroc.

— Dar cazul este în esență închis, spuse el sec.

— Din punctul de vedere al departamentului. Dar a naibii să fiu dacă îl las din mână până nu încerc toate pistele.

Și mai erau încă mulți alții. Eve lăsă numele și chipurile să lunece pe lângă creierul ei. I se părea că există cel puțin câte un specimen din fiecare variantă, între șaptezeci de ani și câteva săptămâni. Și toți doreau să vorbească.

Sean părea ferm hotărât să se țină ca o umbră după ea, ceea ce o conduse la concluzia că băiatul seamănă foarte mult cu o pisică. Și ele insistau să dea târcoale tocmai celor care se temeau cel mai mult de ele.

Cât despre motanul ei, Galahad, acesta își făcu apariția, ignoră regește tot ce avea mai puțin de patru picioare până constată că această varietate de persoane erau mult mai înclinate să scape mâncarea pe jos sau să-i ofere bunătăți. Și sfârși într-un somn profund, aproape de comă, cu burta umflată, sub masă.

Eve scăpă de grupul pe care Roarke îl conduse afară pentru a participa la turul orașului și cu capul vâjâind de atâtea conversații, se strecură în biroul ei.

Dosarul nu era închis atâta timp cât cazul nu fusese încheiat, își spuse ea. Se așeză la birou și ceru datele din unitatea lui Roarke, studie planurile și înregistrările de la Centrul Icove.

Puteau să mai fie și alții, și Roarke fii de acord. Computerul lui va continua căutarea elementelor neînregistrate. Deocamdată va lucra cu acestea. Și era chiar mai mult decât suficient.

— Computer, șterge toate zonele publice.

Eve se plimba încoace și încolo prin fața ecranelor, studiind accesele și spațiile din pardoseală.

Pentru că acolo era, în mod sigur. Nu încăpea nicio îndoială. Era vorba de orgoliul, dar și de comoditatea lui. Își plasase cea mai mare parte a proiectului lui personal în enormul centru care îi purta numele. Aici își petrecea timpul liber. Zilele și serile acelea care nu erau programate niciodată. O plimbare rapidă sau o cursă scurtă cu mașina de acasă până aici.

— Șterge zonele pentru pacienți. La naiba cu spațiile pentru laboratoare, pentru personal, pentru administrație. Îmi pierd timpul cu ele, adică probabil că îmi pierd timpul, murmură ea. FBI va scotoci toată zona precum niște furnici în cel mult două zile.

Poliția din New York nu putuse închide centrul. Existau și pacienți civili de care trebuia să se țină seama, legi ale confidențialității care nu puteau fi nesocotite, și dimensiunea însăși a centrului făcea ca percheziția să fie aproape imposibilă.

Dar FBI avea echipament mai bun și dispunea de alte forțe. Probabil că ei vor culege toți laurii.

— La naiba! Computer, dă-mi zonele laboratoarelor, una câte una, începând cu gradul cel mai înalt de securitate. Unilab făcea niște cercetări aici, o parte din echipamentele mobile trebuie să conțină părți ale proiectului, își spuse ea încet când apăru imaginea. Dar cum să afli care anume este fără să le iei pe rând?

Ceea ce însemna măsuri legale în fiecare țară unde își aveau facilitățile. Procese civile, fără îndoială, intentate de personal și de pacienți.

— Sunt foarte mobili. Au și o rețea foarte bună, poate că aceasta este modalitatea prin care le mută pe absolvente de la școală la plasamente. Poate. Premiul Nobel mă lasă rece. O să le închid taraba înainte să se termine toată treaba asta.

Se întoarse repede auzind că se deschide ușa. Sinead se opri și făcu un pas înapoi.

— Scuză-mă. Mă învârteam pe aici și ți-am auzit vocea, așa că am venit încoace.

— Gândeam cu voce tare.

— Păi și eu fac așa tot timpul.

— Nu te-ai dus cu ceilalți.

— Nu, nu m-am dus. Am rămas aici ca să le ajut pe fiica și pe nora mea să vadă de bebeluși. Acum dorm buștean. Și mă gândeam că poate am să găsesc biblioteca aceea frumoasă pe care ne-a arătat-o Roarke mai înainte, ca să iau o carte și să mă întind puțin. Dar m-am rătăcit precum Gretel în pădure.

— Care Gretel?

— Sora lui Hansel. Este o poveste.

— Exact. Știam și eu. Pot să-ți arăt unde este biblioteca.

— Nu te mai deranja. O s-o găsesc eu. Acum ai de lucru.

— Oricum nu reușesc să ajung nicăieri.

— Pot să mă uit și eu, numai o clipă, te rog?

— La ce să te uiți?

— La partea cu poliția…sigur, eu nu sunt chiar așa de avidă de sânge ca Sean, dar nu pot să nu mă mir. Și arată mai degrabă ca un mic apartament decât ca biroul unui polițist.

Eve nu înțelese din primul moment ce voia să spună.

— De fapt, Roarke a făcut aici o copie a vechiului meu apartament. Așa a vrut să mă ademenească aici, să mă mut cu el.

Pe fața lui Sinead se așternu un zâmbet cald.

— Inteligent și dulce. După părerea mea, este și una, și alta, deși se vede și puterea de care dispune. Vrei să plecăm cu toții înapoi, la Clare, Eve? N-am să mă simt jignită.

— Nu, nu vreau. Zău așa - nu știa exact cum să se exprime - este așa de fericit că ați venit. Nu sunt multe lucruri în măsură să-i

stârnească deruta, dar este foarte derutat în privința voastră, a tuturor. Mai ales în privința ta. Cred că încă mai tânjește după Siobhan și se simte într-o oarecare măsură vinovat pentru ceea ce i s-a întâmplat.

— Durerea este ceva firesc și cred că îi face și bine. Dar este inutil să se simtă vinovat. Era copil.

— Dar ea a murit pentru el. Așa vede el lucrurile și așa le va vedea mereu. Așa că faptul că ești aici…Mai ales că tu ești aici, asta înseamnă foarte mult pentru el. Aș dori să știu mai bine cum să abordez chestia asta. Asta-i tot.

— Și eu mi-am dorit foarte mult să vin aici. N-am să uit niciodată ziua în care a venit și s-a așezat în bucătăria mea. Fiul lui Siobhan. Doream…Oh, uită-te la mine, ce proastă sunt.

— De ce spui așa? Eve simți cum i se strânge stomacul la vederea șuvoiului de lacrimi. Ce este?

— Sunt aici. Și există o părticică din mine care nu poate să nu se gândească cât de mult i-ar fi plăcut lui Siobhan să fie aici. Cât de mândră ar fi fost de tot ceea ce a realizat fiul ei. De ceea ce are, de ceea ce a devenit. Aș vrea să-i pot dărui măcar o oră din viața mea ca să poată sta aici de vorbă cu soția lui în casa lor frumoasă. Și nu pot.

— Nu știu ce să spun, dar cred că ar fi fericită că ești tu aici. Cred că ți-ar fi recunoscătoare pentru că…pentru că l-ai luat sub aripa ta ocrotitoare.

— Este exact ceea ce trebuia să spui. Mulțumesc. Sunt fericită să pot juca rolul mamei lui, dar sunt și tristă pentru că sora mea a petrecut atât de puțin timp cu copilul ei. A moștenit ochii noștri. Nu culoarea, forma lor. Mă simt alinată când mă uit în ei și văd o parte din noi. Din ea. Și sper că și el se simte alinat atunci când o vede pe ea în mine. Iar acum am să te las să lucrezi.

— Stai, stai! Eve ridică o mână. Fratele tău, cel care este aici.

— Ned.

— El s-a dus la Dublin s-o caute pe sora ta și copilul acesteia.

— Da. Gura ei se strânse. Și a mâncat o bătaie soră cu moartea din cauza asta. Poliția n-a putut face nimic. Știam că Siobhan a noastră nu mai era. Știam, dar n-am avut nicio dovadă. Am încercat s-o găsim și a fost cât pe-aici să-l pierdem pe Ned.

— Este o ipoteză. Dar dacă ați fi știut unde îl puteați găsi pe Roarke când era copil, cum să ajungeți la el, ce se întâmpla cu el când a mai crescut, ce ați fi făcut?

Ochii ei frumoși aruncau flăcări.

— Dacă aș fi știut ce a făcut ticălosul acela cu copilul surorii mele, came din carnea mea și sânge din sângele meu, el care mi-a zdrobit inima? Că se purta cu copilul mai rău decât cu un câine vagabond, încercând să-l facă să devină ceea ce era și el? Jur pe Dumnezeu că aș fi mutat cerul și marea ca să ajung la băiatul acela, ca să-l iau de acolo, să-l duc undeva unde să fie în siguranță. Era al meu, nu-i așa? Era o părticică din mine.

— Ticălosul! Scuză-mă, spuse ea, când Sinead ridică nedumerită din sprâncene. Ticălosul! Se repezi spre dispozitivul de comunicare de pe birou. Aici locotenent Dallas. Fă-mi legătura cu ofițerul de serviciu!, spuse ea. Acum.

— La telefon ofițerul Otts, doamnă locotenent.

— Determinați locația elevei Diana Rodriguez, în vârstă de doisprezece ani. Imediat. Verificare de securitate, parametri completi. Rămân la telefon până îmi raportezi afirmativ pentru amândouă problemele.

Ochii lui Sinead se căscaseră mari de tot și timp de o clipă semănă foarte mult cu nepoțelul ei.

— Ești de-a dreptul formidabilă, nu-i așa?

— O proastă, proastă, proastă! Eve dădu cu piciorul în birou în timp ce Sinead se uita în continuare buimăcită la ea.

— Mama ei! O aștepta pe mama ei! Ei bine, la naiba, cine e mama ei? Cu siguranță nu e numele acela fictiv de pe fișa de identitate. Deena. Vorbea despre Deena.

— Sunt sigură că da, răspunse blând Sinead.

— Locotenent, Diana Rodriguez nu poate fi localizată. Am ordonat percheziție completă a facilităților și terenurilor. A apărut o spărtură neraportată în zidul de sud-vest. Verific acum.

— Verifici pe dracu'!

Sinead o asculta fascinată pe Eve care îl făcea cu ou și cu oțet pe ofițerul Otts.

20

Ar fi trebuit să mă gândesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama, își spunea Eve furioasă. Feeney era pe drum. Vor folosi implantul de căutare din trupul copilului, vor căuta copilul.

— Dar te-ai gândit la asta, îi aminti Roarke.

— Când era prea târziu ca să-l mai oprim. Ca să-l folosim. Ai o instituție de maximă securitate, pui polițiști experimentați s-o păzească și totuși ea intră, ia copilul și pleacă.

— A studiat sistemul, Eve. Ea a mai trecut o dată prin el. Și motivația ei este foarte puternică.

— Ceea ce înseamnă că sunt o idioată încă și mai mare pentru că nu mi-am dat seama că fata era cheia problemei. Deena vrea să stopeze proiectul. Va ucide ca să-l oprească. Și m-am concentrat numai pe asta. Dar copilul, care este copia ei! Este conceput *din ea!*

— Copilul ei, fu de acord Roarke. E clar că a ști de existența Dianei era un lucru, dar să fii pus față în față cu ea este altceva. Asta a făcut-o s-o considere prioritatea numărul unu.

— Nu a fost pregătită la fel ca Avril, sublinie Eve. Uită-te ce dosar are: limbi străine, electronică, științe comparate, arte marțiale, drept internațional și studii globale, arme și explozivi. Și mai ușor cu treburile casnice.

— Pregătită pentru a fi soldat.

— Nu, o fantomă. Furioasă pe ea însăși, se trase de păr. Alerg după o fantomă. Se infiltrează în operațiuni sub acoperire. Dar și-a

folosit instruirea ca să fugă și să rămână ascunsă. Asasinatele arătau ca o treabă de profesionist, pentru că erau treabă de profesionist. Dar și ca o răzbunare personală, pentru că erau și o răzbunare personală.

— A fost…programată…spuse Roarke în lipsa unui termen mai potrivit…ca să facă exact ceea ce a făcut.

— Tocmai asta va susține și avocatul când va ajunge la proces. Vezi? Cu Diana au schimbat oarecum instruirea. Au încercat să evite repetarea aceluiași șablon. Au băgat mai multe cunoștințe casnice, artă, teatru, muzică, bla, bla. Poate că ar fi mers. Dar iată că apare și intangibilul. O vede pe persoana pe care o consideră mama ei.

Roarke lucra acum la centru, cu mânecile suflecate și părul dat pe spate.

— Dacă au pus ceva aici, au acoperit totul în mod strălucit. Toate zonele sunt perfect justificabile.

— Foarte bine, las-o baltă deocamdată. Își apăsă degetele pe tâmple ca și când ar fi dorit să-și limpezească gândurile. Aici e locuința ta, baza ta. Unde ascunzi ceva?

Roarke se dădu un pas înapoi și reflectă.

— Păi, undeva la subsol. Nu e genul de lucruri pe care să le poți face chiar la vedere. Asta ar fi lucrul cel mai amuzant, dar nu poți să le amesteci cu ziua de lucru obișnuită. O parte din treburile de laborator, da. Cu setările de care dispui, există o mulțime de puncte de control posibile. Sigur că poți să mai faci modificări, sculptură corporală, instruire subliminală, orice dorești în diverse alte locații. Dar crearea propriu-zisă - gestația! Pentru asta ai nevoie de maximum de acoperire.

— Așadar, la subsol, spuse ea. Se aplecă peste el și studie ecranele. Și cum ajungem acolo?

— Vrei să intrăm prin efracție? începi să mă exciți de-a dreptul, draga mea.

— Încetează! Niciun fel de excitație cu casa plină de rude. Ne distrag atenția prea mult.

— Vreau să subliniez că la ora asta dorm duși în paturile lor, dar ideea de a intra prin efracție în centru mi-a distras mie atenția. Mai întâi intri tu.

— Una dintre zonele publice. Poate salonul de urgențe. Este cel mai vulnerabil din punctul de vedere al securității.

— Așa este. Și este la fel de bun ca oricare altul. Hai să ne uităm.

— Uită-te tu! Eu trebuie să mă gândesc. Oare s-o fi luat cu ea? Copilul, vreau să spun.

Și pentru că simțea un fel de relație de rudenie cu Deena, se întrebă ce ar fi făcut ea.

— Nu prea se leagă. O scoți dintr-o situație pe care o consideri primejdioasă, dar nu ca s-o bagi în alta similară. Ar trebui s-o ducă undeva unde să fie în siguranță. Cu Avril sau undeva unde Avril poate ajunge la ea. Iar dacă este așa, trebuie să ia legătura cu Avril. Cred că a și luat deja legătura, spuse ea dând din cap ca pentru sine. Nicio mișcare din partea tutorilor legali ai Dianei din Argentina. Pun pariu că Avril i-a dat de știre și Deena a prins alt avion înapoi sau a renunțat la cursa cu care trebuia să plece.

— Sau poate că nici n-a plecat deloc, sugeră Roarke. Te-a împins pe o urmă falsă.

— Poate că da, poate că da. Dacă a luat legătura cu Avril, știe sau va ști că toată treaba va deveni curând publică. Și atunci ce va face?

Eve plimba prin cameră.

— Are o misiune. Cea mai mare parte din ceea ce își dorește va ieși la iveală. Dar…

Cazul este în esență încheiat, își spuse ea, dar asta o va împiedica oare să urmărească evenimentele, să facă ceea ce considera că trebuie pentru a-l încheia cu adevărat?

— Va încerca să termine treaba. La naiba, au pregătit-o în acest sens. Au programat-o ca să reușească. Deena s-a rupt deja de mediul ei. A fost deja la centru o dată de când știm noi. Ca să-l ucidă pe Icove. Dar nu încearcă să mai facă nimic altceva acolo.

— Are o țintă clară.

— Deocamdată, fu de acord Eve. Icove - Icove - Samuels. Pentru că, chiar dacă pătrunde în baza de date și o compromite, dacă le strică echipamentul - chiar dacă aruncă locul în aer, membrii-cheie sunt în continuare acolo și vor reface totul. Trebuie să elimine mai întâi factorul uman și apoi restul.

Mai făcu câțiva pași.

— Nu riscă să intervină guvernul și să continue programul

În secret. Este contra cronometru cu Nadine. Trebuie să se miște în noaptea asta.

Se opri din plimbat când intră Feeney. Era mai șifonat ca de obicei, dacă se poate imagina așa ceva.

— Am nevoie de rezultatul urmăririi.

— Am obținut datele din dosarele doamnei Samuels despre tipul de implant. Îi aruncă o privire lui Roarke. Ai ceva aici care să poată urmări un implant pe plan intern?

— Am câteva lucruri pe care le putem pune laolaltă în laboratorul de calculatoare. Este…

— Du-te și fa chestia sta, interveni Eve. Iar eu am să mă ocup de operație.

— Ce operație? întrebă Feeney.

— Te pun eu la curent, spuse Roarke. Ai lucrat vreodată cu Alpha-5? Cu versiunea XDX?

— Numai în visurile mele.

— Visurile tale sunt pe cale să devină realitate.

*

Eve le acordă douăzeci de minute. Asta era tot ceea ce credea că își poate permite.

— Ai prins-o?

— Am găsit ceva, îi spuse Feeney. Este bruiat și semnalul este slab, dar se potrivește cu implantul listat pentru Diana Rodriguez. N-am fi obținut nimic dacă n-am fi lucrat cu Alpha, pentru că bruiajul este puternic. Și poate n-am fi obținut prea mult nici cu Alpha, dar implantul este pe o rază de sub un kilometru.

— Unde?

— Se mișcă spre nord. La vest de noi. Ai pregătit harta? îl întrebă el pe Roarke.

— Vine!

Harta orașului fu afișată în secunda următoare pe ecran.

— Centrul.

Eve strânse din falei.

— Este la mai puțin o intersecție de centru. Intră cu copilul în centru. Feeney, să n-o pierzi. Ia legătura cu Whitney. Va trebui să-l convingi să te lase să încâlci Codul Albastru. Apoi va trebui să-l convingi să-ți obțină un mandat și să-ți dea o echipă. Folosește-te de copil. Persoană minoră civilă, suspiciune de răpire, pericol imediat. Cu sau fără mandat, eu intru. Mă mut pe frecvența delta pe dispozitivul meu de comunicare. Folosește-l numai dacă ai un răspuns afirmativ.

Se răsuci către Roarke.

— Hai să ne pregătim.

Își încinse arma și se hotărî să nu folosească armura de corp, căci era prea greoaie. Își luă însă un cuțit de luptă.

Roarke veni și el îmbrăcat într-o haină de piele până la genunchi. Eve habar n-avea ce fel de dispozitive electronice și arme ilegale se puteau afla sub haină. Lăsase totul la alegerea lui.

— Câteva perechi au ieșit în oraș la un club.

Zâmbetul lui Eve fu subțire și ascuțit.

— Atunci, hai să dansăm.

Diana se strecură în camera de urgență. Știa cum să se poarte ca să pară nevinovată, mai mult, cum să se miște în așa fel încât să fie invizibilă aproape pentru toți adulții. Ținu privirile în jos, departe de fețele lor în timp ce trecea pe lângă cei care așteptau să fie tratați și cei care urmau să-i trateze.

Era târziu, toți erau obosiți, sau furioși, sau răniți. Nimeni nu părea dispus să-și bată capul cu o fetiță care lăsa impresia că știe unde vrea să ajungă.

Știa pentru că o auzise pe Deena vorbind cu Avril.

Știa că Deena va veni s-o ia. Și era pregătită. Luase numai lucrurile despre care era sigură că o să-i trebuiască și le pusese în rucsac. Mâncare pe care o șterpelise de la cazurile de urgență, discurile pe care era înregistrat jurnalul ei, bisturiul ascuțit ca briciul pe care îl furase de la clinică. Credeau că știu totul, dar habar nu aveau nici despre mâncare, nici despre jurnal, nici despre alte lucruri pe care le furase de-a lungul anilor.

Era o hoață foarte bună.

Deena nu fusese nevoită să-i explice nimic când se urcase pe fereastră. Nu trebuise să-i spună să nu facă zgomot și să se grăbească. Diana scosese pur și simplu rucsacul din locul unde îl ascunsese și ieșise pe geam împreună cu ea.

Când escaladară zidul simți un parfum pe care nu-l mai inspirase niciodată. Era mirosul libertății. Mai întâi aveau să meargă la Avril. Avril va decupla sistemul de securitate, apoi Deena îi va dezactiva

pe cei doi droizi polițiști. Totul o să meargă foarte repede, își zise ea. Apoi o va lua pe ea, pe Avril și pe copiii lor într-un loc unde să fie în siguranță și vor aștepta acolo până va termina ce are de făcut.

Nașterea Silențioasă va înceta curând. Nimeni nu va mai fi silit niciodată să fie re-creat. Se uită după Deena care intră în casa frumoasă și ieși apoi după câteva clipe. Casa lor se afla la numai câteva minute distanță și asta era foarte bine. Să se ascundă atât de aproape. Puteau să stea acolo, nedepistate până când nu va mai fi nicio primejdie să plece în altă parte.

Se prefăcu că se culcă.

O auzi pe Deena cum vorbește cu Avril în șoaptă. Se va face, spunea Avril, tot ceea ce trebuie să facă se va face într-o zi.

Dar nu era suficient. Deena spunea că nu este suficient până nu va stârpi răul din rădăcină. Până atunci nu vor fi niciodată cu adevărat libere. Nu vor fi niciodată în siguranță. Nu se va opri niciodată, niciodată. Dar ea se va duce în noaptea asta și va termina totul.

Și i-a spus lui Avril exact ceea ce intenționa să facă.

Așa că așteptă, iar când Deena puse sistemul de securitate pe galben ca să iasă pe ușa din față, ieși pe ușa din spate.

Nu mai fusese niciodată într-un oraș - sau cel puțin nu-și amintea. Nu fusese niciodată complet singură. Și era minunat. Nu se temea de nimic. Se delecta cu zgomotul pașilor pe trotuar, cu toate senzațiile noi și aerul rece care îi sufla în față.

Își găsi drumul și mișcările abordând întreaga situație ca pe un puzzle pe care trebuia să-l rezolve. Dacă Deena se ducea la centru, ea avea s-o urmeze.

Nu era departe. Deși mergea pe jos, putea să alerge bine și mult timp. Iar Deena va trebui să parcheze la o oarecare distanță de țintă, apoi să mai străbată pe jos distanța dintre următoarele două intersecții. Dacă își cronometra bine timpul, vor ajunge acolo în

același moment, apoi va putea s-o urmeze pe Deena prin zona de urgență de la nivelul străzii.

Iar în momentul când va fi descoperită va fi prea târziu - și prea ilogic - să mai fie dusă înapoi.

Calea simplă era de regulă cea mai sigură.

Și pentru că știa unde să se uite, o zări pe Deena foarte repede. Părea o femeie oarecare - așa arăta totul, de la părul castaniu la blugi și haina cu glugă. Avea o poșetă așa cum putea avea oricine - un fel de sac ușor de pus pe umăr.

Calea simplă este cea mai sigură.

Așteptă, dar nu zăbovi prea mult. Când se apropie în mare viteză o ambulanță, Deena profită de nenorocirea cuiva pentru a se strecura în centru.

Diana numără până la zece și țâșni după ea. Dar încetini imediat pasul, își lăsă privirile în jos și se mișcă de parcă ar fi avut un scop anume.

Nimeni n-o băgă în seamă. N-o întrebă nimeni ce face acolo și simți din nou un val de libertate.

Traversă către ambulatoriu, apoi pândi de după colț până când Deena azvârli ca din întâmplare ceva într-o ladă de gunoi. Deena continuă să meargă, îl opri chiar pe un intern ciufulit ca să-l întrebe pe unde s-o ia. Simplu și inteligent.

Când ajunse la o bifurcație, începu să sune alarma. Deena mări pasul, fără să se grăbească însă în mod vizibil și o luă spre stânga. Diana riscă să arunce o privire rapidă în spate și văzu că pe coridor se rostogoleau rotocoale de fum. Și își permise să zâmbească pentru prima oară.

Deena ajunse la un set de uși duble pe care scria: personal. Introduse un card de acces în fanta de lângă uși și acestea se deschiseră. Diana așteptă până când ușile începură să se închidă, apoi sări în față și intră și ea.

Obiecte medicale, observă Diana. O mulțime. Câteva echipamente portative de diagnosticare, dulapuri încuiate cu medicamente. De ce aici? se întrebă ea, apoi auzi un fașâit slab ca de sac care se deschide. Făcu un pas înainte și se trezi lângă perete cu gâtul uscat de emoție.

— Diana! exclamă Deena. Ce naiba faci aici?

— Am venit cu tine.

— Nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu. Avril probabil că și-a ieșit din minți de îngrijorare.

— Atunci ar fi mai bine să ne grăbim să facem treaba și să ne întoarcem.

— Trebuie să te scot de aici.

— Ai ajuns prea departe ca să te mai întorci acum. Ar putea să vină cineva.

— Nu, nu vine nimeni, oricum nu acolo unde mă duc eu. Și tu nu poți să participi în niciun fel la ceea ce am de gând să fac eu. Ascultă-mă! O luă pe Diana de umeri. Nu există nimic mai important decât siguranța ta, decât libertatea ta.

— Ba da, este. Ochii Dianei erau limpezi și întunecați. Să terminăm cu asta.

Alarmele urlau când Eve intră în camera de urgență. La fel și foarte mulți oameni, observă ea. Dar era de înțeles. Pentru unii oameni, panica părea la fel de firească precum respirația.

Personalul medical și paznicii încercau să restabilească ordinea.

— Asta e lucrarea ei, spuse Eve și îi arătă unei surori insigna, dar aceasta abia dacă îi aruncă o privire. Intrarea pentru urgențe este probabil punctul cel mai slab. Faci puțină dezordine în plus față de dezordinea obișnuită în astfel de locuri și te pui pe treabă. Îi aruncă o privire lui Roarke. Hai să scoatem o pagină din cartea ei.

Roarke se uită în jos la scanerul pe care îl ținea în palmă.

— Momeala este la o sută de metri către nord-vest. Deocamdată nu face nicio mișcare.

Se luară după urmă și ajunseră la un nor gros de fum.

— Cub de sulf, spuse Roarke, în timp ce Eve înjura din cauza duhorii. Copiilor le place să facă din astea. Am făcut și eu. Produc dezordine, miros și sunt inofensive.

Eve își ținu respirația și pătrunse în duhoare în pas alergător. Un lucrător de la întreținere cu o mască pe față îi făcu semn cu mâna să plece înapoi. Eve îi arătă insigna prin vizor și își continuă drumul.

— Inofensive, zici? Dar ce părere ai de ora pe care va trebui s-o petrecem la fumigații?

— Tocmai în duhoarea asta de iad constă toată distracția, spuse Roarke tușind și clipi din ochi. O avem în continuare pe monitor, îi spuse el lui Feeney la telefon. A reușit. A spus că a obținut acordul comandantului ca să trimită întăriri. Feeney o să-i conducă spre obiectiv. Atâta timp cât îl mai poate ține.

— Este suficient. Nu putea să facă toată treaba asta singură. Nu contează cât este de deșteaptă. În mod sigur este cu Deena.

— Cronometrare perfectă. Să pătrunzi nu numai prin punctul cel mai slab, dar și în momentul cel mai slab. Noaptea târziu, în ajun de sărbătoare. O mulțime de secții sunt probabil închise, personalul este redus numeric. Oamenii sunt cu mintea la planurile lor de vacanță sau sunt furioși că trebuie să lucreze în timp ce alții stau și mănâncă curcan și se uită la televizor.

— Pe aici. Făcu semn către ușile de securitate. Stai, a plecat în jos.

Eve încercă să deschidă ușa cu cardul ei, dar acesta fii respins.

— Fă ceva să putem trece.

Roarke scoase un dispozitiv din buzunar, îl băgă în fanta pentru card și apoi apăsă tastele.

— Încearcă acum!

La a doua răsucire ușile se deschiseră.

— Este un alt fel de donare, îi spuse Roarke. Probabil că și ea a făcut ceva similar. A blocat toate codurile, cu excepția codului ei. Obiectivul coboară.

— De unde? întrebă Eve și Roarke înclină scanerul, îndreptându-l spre dulapul cu medicamente care ocupa tot peretele. Aici este punctul tău. Aici trebuie să fie ascensorul.

— Și cum naiba se deschide?

— Nu cred că e suficient să-i spui: „Sesam, deschide-te!" Pipăi cu degetele una din laturi, în timp ce ea se ocupa de cealaltă. Nu poate fi ceva manual. Ar fi prea ușor să-l declanșezi în mod accidental.

Eve Iovi furioasă în ea în vreme ce Roarke o privi cu milă.

— Este încastrat în perete.

— Nu și pe partea asta, spuse el amuzat. Răsucește!

Se ocupă de partea opusă, în timp ce Eve se așeza cu burta pe podea ca să cerceteze partea dejos.

— Este pe șine.

— M-am prins, murmură el, m-am prins.

Deschise un mic panou, studie dispozitivele de control cu satisfacție.

— Acum te-am prins!

— Unde este fata? Unde e copilul?

În loc să-i răspundă, Roarke îi dădu scanerul și începu să lucreze la dispozitivele de control.

— Fanta pentru cod trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Nu mai coboară, se îndreaptă spre vest. Pierdem semnalul, grăbește-te!

— Aici e nevoie de o anumită delicatețe…

— La naiba cu delicatețea! Eve își scoase haina și o azvârli pe jos.

— N-a durat mai mult de două secunde, se răsti el. Apoi se așeză pe vine în timp ce dulapul și peretele lunecau ușor într-o parte.

— Bine ai venit!

— Lasă sarcasmul pentru mai târziu, acum suntem la vânătoare de savanți nebuni.

Prezentaţi autorizaţia!

anunță panoul de securitate când intrară înăuntru.

Numai sectorul roşu.

— Încearcă cu cardul tău universal, îi propuse Roarke.

Cod incorect. Vă rog să inseraţi codul corect şi pregătiţi-vă pentru scanarea retinei peste treizeci de secunde…

Eve își pregăti pumnul, dar Roarke îl acoperi cu mâna lui.
— Nu te grăbi, draga mea. Își fixă din nou scanerul pe panou și apăsă pe taste.
— Acum!

Cod incorect. Aveţi douăzeci şi două de secunde ca să vă conformaţi…

— Sau ce? strigă Eve, în timp ce Roarke schimba configurația.
— Din nou.

Cod acceptat. Vă rog să păşiţi în interiorul unităţii pentru scanarea retinei.

— Și cum naiba trecem noi de asta? întrebă Eve.
— Ea a reușit. Pun pariu că a făcut și treaba noastră.
Raza scanerului țâșni din panou, apoi pulsă de două ori.

Bine aţi venit, doctori Icove. Ce nivel doriţi?

— Asta-i bine. Vocea lui Roarke era plină de admirație. E chiar al naibii de bine. Mă întreb dacă Deena asta nu dorește o slujbă.

— Revino la nivelul anterior, ordonă Eve.

S-a cerut nivelul unu.

Ușile se închiseră.

— Lucrare rapidă pentru a compromite scanarea, comentă Roarke. Mai isteață decât dezangajarea. Pentru că trebuie să existe un declanșator al alarmei pentru asta. În felul acesta sari peste câțiva pași și adaugi un plus de ironie. Aș putea găsi un post chiar foarte bun pentru Deena.

— La naiba, a dispărut semnalul. Ai grijă ca Feeney să nu piardă coordonatele.

Eve își scoase pistolul când computerul anunță sosirea la nivelul unu. Ieși din ascensor îndoită din mijloc în timp ce Roarke acoperea partea de sus a coridorului. Pereții erau căptușiți cu plăci de faianță albă, pardoseala strălucea. Singura pată de culoare era cifra 1 mare roșie din fața ascensorului și cea de la ochii negri ai camerelor de supraveghere.

— Parcă am fi la morgă, comentă Roarke, dar ea scutură din cap.

Aici nu mirosea a moarte. Nu mirosea a oameni. Era numai un aer gol, pompat și reciclat. Se îndreptară spre vest.

Pe dreapta și pe stânga erau arcade cu coduri afișate cu roșu pe perete.

— L-am pierdut pe Feeney. Am încurcat-o.

Roarke se uită în sus. Plafonul era tot alb și curbat ca un tunel. Și probabil că există plăci de securitate pentru a bloca comunicațiile neautorizate.

— Probabil că se știe că suntem aici. Ridică bărbia către o altă cameră de luat vederi.

Eve se încordă ca să audă ceva, orice, voci, pași. Dar nu se auzea decât bâzâitul liniștit al aerului condiționat. Tunelul coti și Eve văzu resturile unui droid împrăștiate pe pardoseala albă.

— Aș zice că suntem pe calea cea bună. Se lăsă pe vine ca să studieze resturile. Și pentru că arătau ca niște păianjeni mutanți, Eve simți că i se face scârbă. Și unde era un droid, trebuia să fie mai mulți.

Teoria ei se confirmă când auzi un zăngănit în spatele ei. Se întoarse și trase în momentul în care droidul dădea curba. Alți trei veneau în urma lui.

Eve se lăsă în jos ca să evite raza, îl lichidă pe unul din ei și se rostogolea pe jos în momentul în care Roarke îl distrugea pe al treilea. Droidul avariat dădu un semnal puternic și ascuțit înainte ca Eve să-l zdrobească de perete.

— Insecte blestemate!

— Da, numai că într-un loc ca acesta probabil că sunt numai primul val. Anticipând evenimentele, Roarke scoase un al doilea încărcător. Trebuie să ne așteptăm la tot ce e mai rău.

Și nici nu apucară să facă zece pași, când se întâlniră cu ceva mult mai rău. Veneau acum din spate și din față, în formație perfectă de marș. Eve apucă să numere peste zece până în clipa în care spatele ei se lovi de al lui Roarke.

Droizi, Eve spera că sunt droizi. Arătau identic: fețe de piatră, ochi cu priviri dure, mușchi globuloși sub niște uniforme militare demodate.

Dar erau tineri, Dumnezeule, nu aveau mai mult de șaisprezece ani. Niște copii!

— Poliția! strigă ea. Este o operațiune aprobată de poliția din New York!

Dar droizii continuau să înainteze și scoaseră armele.

— Doboară-i!

Abia rostise cuvintele când explozia o zgâlțâi puternic. Ridică arma și trase în plin, mai întâi în cerc, apoi în rafale rapide și bine țintite.

Simți cum o arde ceva în brațul stâng și îi provoacă durere. Fu cât pe-aici să-și piardă arma din cauza forței care o trânti la podea. Simțea miros de sânge și came arsă, îl privi pe om drept în ochi. Și fără niciun fel de remușcare îi băgă arma în gât și trase în plin.

Trupul lui se smuci înapoi cuprins de convulsii și fu mort înainte ca ea să apuce să-l arunce la o parte. Evită cu abilitate gheata de luptă care se îndrepta spre fața ei. Își scoase cuțitul și îl înfipse într-un pântece dur.

Bucățelele de gresie din pardoseală îi tăiau pielea dezgolită. Simți o altă împunsătură dureroasă, de astă dată în coapsă. Îl zări pe Roarke care se lupta cu doi droizi. Și alții continuau să vină.

Prinse cuțitul în dinți și scoase cealaltă armă de la brâu. Făcu un salt pe spate și îl doborî pe unul dintre oponenții lui Roarke, înjură când îl rată pe al doilea și începu să tragă cu ambele mâini ca o nebună în tot ce mai stătea în picioare.

Apoi Roarke apăru lângă ea și îngenunche.

— Foc în spărtură, spuse el cu un calm desăvârșit și cântări aruncătorul de bombe în mâini.

Îl apucă și pe al ei, o aruncă în spate și o acoperi cu trupul lui.

Explozia îi bubui în timpane. Auzi înfundat cum bucățelele de gresie și faianță cădeau ca o ploaie.

— Sus, sus! Dacă era oarecum cuprinsă de panică acum, asta era din cauza lui, așa că îl împinse, îl trase, îl rostogoli, apoi îl zgâlțâi din nou. Acum respira anevoie și sângera din abundență.

O lovitură la tâmplă, o tăietură care trecuse prin pielea hainei chiar deasupra cotului.

— Cât e de grav? Cât de grav?

— Nu știu. Își scutură capul ca să-și limpezească mintea. Dar tu? O, naiba să-i ia, spuse el furios când văzu cum curgea sângele din brațul și din coapsa ei.

— Fleacuri, niște zgârieturi. Dar uite că le vin întăriturile. Vin ajutoarele.

Roarke o privi drept în ochi și zâmbi.

— Și o să stăm așa și să așteptăm să înceapă calvarul, nu-i așa?

Zâmbetul lui îi înmuie ghemul pe care îl simțea în stomac.

— La naiba, nici vorbă!

Eve se ridică în picioare și îi întinse mâna. Ceea ce văzu în jurul lor îi întoarse stomacul pe dos. Came, oase, sânge. Fuseseră doar niște băieți. Iar acum erau bucățele de came.

Eve se aplecă și începu să culeagă armele.

— Nu știm ce ne mai așteaptă. Ia cât poți duce.

— Crescuți pentru război, asta au fost, spuse Roarke blând. Nu au avut de ales. Nu ne-au lăsat nicio opțiune.

— Știu. Eve își puse pe umăr două arme de luptă. Și vom extermina, vom distruge și vom decima ceea ce i-a crescut.

Roarke ridică una din arme.

— Epoca Războaielor Urbane. Dacă ar fi fost mai bine echipați și ar fi avut mai multă experiență acum am fi fost morți.

— Dar tu ai avut explozive. Chiar explozive ilegale.

— Da, îmi place să fiu întotdeauna pregătit. Îndreptă arma către una din camerele de luat vederi și o spulberă. Ai folosit chestii dintr-astea numai de câteva ori, la niște simulări de la galeria de tragere.

— Mă descurc eu. Eve țintă și spulberă a doua cameră de luat vederi.

— Nici nu mă îndoiesc.

*

De unde stăteau, Diana privi peste umăr.

— Parcă ar fi război.

— Indiferent ce este, îi ține departe de noi.

Deocamdată, își spuse ea. Estima că avea cincizeci la sută șanse să scape cu viață în noaptea aceasta. Însă acum trebuia să supraviețuiască. Trebuia să termine treaba și s-o ducă pe Diana într-un loc unde să fie în siguranță.

Palmele îi transpiraseră și aceasta făcea să-i scadă șansele de reușită. Avril era singura persoană pe care o iubise vreodată. Dar acel sentiment nu se compara nici pe departe cu valul de emoție pe care îl simțea la vederea Dianei. Diana era a ei.

Și nimic n-avea să-i mai atingă vreodată copilul. Se ruga în gând ca datele pe care le accesaseră ea și Avril să fie încă valabile. Se ruga ca ceea ce era în spatele ei, indiferent ce ar fi fost, să mai aștepte până va trece ea prin toate ușile pe care scria GESTAȚIE.

Se ruga să n-o lase puterile și curajul.

În sfârșit, lumina se făcu verde. Auzi fașâitul aerului în momentul în care ușa se deschise. Și ceea ce văzu prin geam îi făcu inima să se oprească în loc.

Își impuse să meargă mai înainte și să privească.

Și în timp ce vederea ei era încețoșată din cauza lacrimilor, monstrul, mort de zece ani, păși în conul de lumină albă.

Jonah Delecourt Wilson era în formă și chipeș și nu avea mai mult de treizeci de ani. Ținea în brațe un sugar adormit. La picioarele lui se afla trupul unui Wilffed Icove tânăr.

— Bine ai venit acasă, Deena, este o adevărată realizare pentru noi amândoi că ai reușit să ajungi așa de departe.

Deena o împinse instinctiv pe Diana în spatele ei.

— Vrei să te autosalvezi? Omul râse și întoarse sugarul spre lumină. Pe care dintre voi vrei s-o sacrifici? Sugarul, copilul, femeia? Fascinantă enigmă, nu-i așa? Acum trebuie să vii cu mine, nu prea am timp.

— Ți-ai ucis partenerul?

— În pofida întregului efort, a adaptărilor și îmbunătățirilor, am constatat că este defectuos. A obiectat împotriva câtorva dintre cele mai recente realizări ale noastre.

— Dă-i drumul! Dă copilul Dianei și lasă-le să plece. Vin eu cu tine.

— Deena, înțelege că l-am lichidat pe cel mai apropiat asociat al meu, omul - mai bine zis oamenii, pentru că mai sunt încă doi la fel de morți - care mi-a împărtășit viziunea timp de peste câteva decenii. Crezi că voi ezita să vă ucid pe oricare dintre voi?

— Nu. Dar nu are niciun rost să ucizi copiii. Și ar fi o risipă să mă ucizi pe mine, când poți să mă iei și să mă folosești. Să mă studiezi.

— Dar ai defecte, așa cum s-a dovedit că are și Wilfred. Și m-ai costat enorm. Și toate acestea pe punctul de a fi distruse. Două generații de progres. Din fericire, am nenumărate generații ca să reconstruiesc și să îmbunătățesc totul. O să veniți toate cu noi și o să faceți ce vă spun eu sau o să muriți aici.

Alt bărbat apăru pe ușa din față ținând un copil mic de mână.

— Mâinile sus, îi ordonă el și făcu un pas înainte.

— Vehiculul îi așteaptă pe cei selectați, îi spuse primul.

— Și ce se va întâmpla cu ceilalți?

— După ce plecăm de aici? Sigur, e un sacrificiu dificil. Dar noi înțelegem alegerile dificile, nu-i așa? Dispunem de toate înregistrările de care avem nevoie, fondurile și timpul necesar pentru a reconstrui totul. Dă-i drumul înainte.

Pășind înainte cum i se ordonase, Diana scoase bisturiul cu laser din buzunar și îl îndreptă către ochii celui care ținea copilul.

Fetița începu să plângă când bărbatul care o ținea de mână se prăbuși la pământ cuprins de convulsii. Echipamentul explodă când Diana răsuci raza. Iar când Wilson trase, Deena o împinse pe Diana la pământ, apoi se lăsă pe vine către copil. Când luă copilul de jos văzu că Wilson și sugarul dispăruseră.

— Ia-o. O împinse pe fetița care plângea în brațele Dianei. Ai grijă de ea. Mă duc după ei. Nu mai discuta. Ascultă! Probabil că cineva încearcă să ajungă aici - așa se explică toate focurile pe care le-am auzit.

— Ești rănită.

— Nu contează. Deena ignoră durerea arzătoare pe care o simțea în umăr. Ai grijă de ea și du-o într-un loc sigur. Știu că poți. Știu că o vei face. O trase pe Diana în brațe și o sărută. Eu trebuie să-l opresc. Acum du-te!

Deena sări în picioare și fugi de acest coșmar pentru a intra în infern. Diana se luptă să se ridice în picioare sub greutatea copilului. Încă mai avea laserul la ea, își spuse, și intenționa să-l folosească dacă va fi nevoită.

21

Ar fi trebuit să se despartă. Astfel economiseau timp, erau mai eficienți, dar și riscurile creșteau. Coapsa o durea îngrozitor, dar Eve mergea înainte.

La fiecare bifurcație, la fiecare cotitură se încorda pentru următoarea confruntare.

— Cred că nu mai este niciun fel de sistem de apărare directă. Este de presupus că, dat fiind nivelul de securitate de deasupra și sistemul de apărare de aici, nimeni nu poate trece.

Roarke aruncă în aer încuietorile de la ușa pe care scria:

STUDII EXPERIMENTALE.

Tăvițe medicale, sertare de conservare, recipiente pline cu un lichid transparent în care pluteau fetuși în diverse stadii de dezvoltare. Și toți cu malformații.

— Defecte, reuși să rostească Eve în timp ce sângele îi înghețase în vine. Eșecuri sau rezultate cu rebuturi, oprite din dezvoltare în momentul în care au fost observate defectele.

Studie fișele electronice. Simțea în gât ceva mai rău decât greața.

— Sau poate că au fost lăsate să se dezvolte mai departe așa, poate au fost chiar create astfel, pentru a fi studiate. Să se facă experimente cu ele, spuse ea, înghițind un nod amar. Ținute în viață până când au devenit inutile.

Acum nu mai era nimic în viață. Nu mai bătea nicio inimă în încăperea aceasta, în afară de a ei și a lui Roarke.

— Cineva a întrerupt aici sistemele de menținere a vieții. Pe toate.

— Dar trebuie să mai fie și altele.

— Eve!

Roarke stătea cu spatele spre ceea ce nu mai putea fi nici schimbat, nici salvat și studia echipamentele.

— Nu au fost pur și simplu deconectate. Sunt pe Alertă Galbenă.

— Și ce înseamnă asta?

— Poate fi un alt nivel pentru încălcarea regimului de securitate, un sistem automat așa cum ai spus și tu. Sau ar putea să fie modul de funcționare precedent Alertei Roșii și autodistrugerii.

Eve se răsuci în loc.

— Deena nu putea avea un avans așa de mare față de noi. Nu e chiar așa de bună. Dar dacă…l-a setat altcineva.

— Să-l îngroape, spuse Roarke. Mai curând să-l îngroape decât să lase să fie luat de alții.

— Poți să-l anulezi?

Lucra manual, cu ajutorul scanerului. Clătină din cap.

— Oricum, nu de aici. Nu aici este sursa.

— Atunci s-o găsim, să găsim sursa și pe cel care conduce toate chestiile astea înainte să ajungă pe roșu.

Se întoarse și ieși pe ușă.

În tunelul alb de afară o văzu pe Diana care stătea ținând de mână o versiune mai mică a ei înseși. În cealaltă mână avea un bisturiu cu laser.

— Știu să-l folosesc, spuse Diana.

— Sunt convinsă.

Și Eve știa foarte bine ce înseamnă să simți raza pe piele.

— Dar ar fi o prostie, pentru că noi am venit ca să te scoatem de aici. Unde e Deena? A setat sistemul pe autodistrugere?

— El l-a setat. Ea s-a dus să-l prindă. Avea un bebeluș. Se uită la copilul atârnat de mâna ei. Surioara noastră mai mică.

— După cine zici că s-a dus?

— După Wilson. A adus-o pe ea. Ridică o clipă mâna copilului. O cheamă Darby. Eu l-am ucis cu asta. Am setat la maximum și am țintit spre ochi. L-am ucis. Adică pe unul din ei.

— Bravo ție! Arată-mi încotro s-au dus.

— E obosită. Diana se uită în jos ia Darby. Cred că i-au dat ceva ca s-o adoarmă. Nu poate alerga.

— Uite, spuse Roarke și păși înainte. Am s-o iau eu. Nu-i fac niciun rău.

Diana îi studie fața.

— Va trebui să te ucid dacă încerci să-i faci ceva.

— Ne-am înțeles. Vin alte ajutoare.

Ridică fetița în brațe.

— Ar face bine să ajungă cât mai repede. Pe aici.

Diana pomi în goană.

Eve plecă imediat după ea, lovindu-se în spate la toate curbele și cotiturile.

Zona de Gestație nu era asigurată. Diana năvăli înăuntru și Eve avu un al doilea șoc.

Camera era plină de celule legate între ele ca alveolele unui stup. În fiecare celulă plutea câte un fetus într-un lichid vâscos. Un tub - care probabil că era o replică a cordonului ombilical - lega fiecare celulă de o masă despre care Eve presupuse că era placenta artificială. Fiecare celulă avea o fișă electronică și un monitor care înregistra respirația, pulsul, undele cerebrale și consemna data conceperii, donatorul și data programată pentru Nașterea Silențioasă.

Sări înapoi când unul dintre ocupanți se întoarse ca un pește extraterestru înotând în ape ciudate. Erau și înregistrări ale stimulilor. Muzică, voci, limbi străine și pulsul continuu al inimilor. Erau zeci de astfel de ființe acolo.

— El l-a ucis pe Icove, spuse Diana făcând un gest către trupurile de pe pardoseală. Oricum, pe acest Icove. O să le distrugă.

— Ce anume?

— O să ia ceea ce dorește, cele pe care le-a ales deja, și va distruge restul. Deena voia să le distrugă, dar n-a putut. Diana se uită înjur. Am venit aici și ne-am dat seama că nu poate. S-a dus pe aici, după el. Adică după unul din ei. S-ar putea să fie mai mult de doi.

— Scoate-le de aici pe fete, spuse Eve întorcându-se către Roarke. Scoate-le de aici și du-le în siguranță.

— Eve!

— Nu pot să fac singură amândouă treburile. Pe asta trebuie s-o faci tu. Și repede.

— Să nu-mi ceri să te las aici!

— Nu am pe cine să rog în afară de tine.

Ii aruncă o privire lungă, apoi se repezi în direcția în care pornise Deena. Ajunse într-un laborator și își dădu seama că se afla în zona de concepție. Viața era creată aici în farfurioare mici așezate în celule mai mici decât cele din zona de Gestație. Electrozii zumzăiau fără încetare.

Dincolo de laborator se afla o zonă de conservare. Unități de refrigerare, fiecare cu eticheta sa. Nume, date, coduri. Existau și încăperi pentru operare, celule de examinare.

Ajunse la o ușă, văzu un coridor și un alt tunel în spatele lui. Pătrunse în tunel și descrise un semicerc cu arma, apoi se răsuci înapoi ca să evite o rază laser care țâșni pe perete.

Își smulse arma de pe umăr - și o fixă pe șold ca să poată trage cu o singură mână - și apucă aruncătorul de bombe cu cealaltă. Trase o rafală în stânga, una în dreapta, apoi se lăsă pe vine și trase din nou.

Văzu cum omul căzu cu poalele halatului alb fluturând în jurul lui ca niște aripi. În timp ce se rostogolea pe jos, prinse cu coada ochiului încă o siluetă și trase la nimereală încă o dată, spre stânga.

Se auzi un urlet, mai mult de furie decât de durere. Eve văzu că îl atinsese, că era la pământ și se târa, trăgându-și piciorul inutilizabil în urma lui. Îl ajunse din urmă și își descărcă o parte din furie în lovitura de picior pe care i-o aplică în spate.

— Presupun că ești ticălosul de doctor Wilson.

— N-ai cum să oprești nimic, este inevitabil. Hiperevoluția, dreptul omului la nemurire.

— Mai scutește-mă de hiper-nu-știu-ce, că pe asta am rezolvat-o deja. Și o să devii imediat cât se poate de muritor. Unde e Deena?

Bărbatul zâmbi larg, iar Eve văzu că era tânăr și frumos. Și, își spuse ea, complet nebun.

— Care din ele?

Eve auzi țipătul disperat și îngrozit: „Nu!" Ca să câștige timp, îl lovi cu patul armei și omul își pierdu cunoștința. Îi scoase cardul de securitate pe care îl purta la gât. Alergă spre locul de unde se auzise țipătul și o zări pe Deena care ieșea în fugă pe o ușă. Pe ușă scria creșa nivelul unu și prin pereții de sticlă Eve văzu clar pătuțurile în care erau ținuți sugarii.

Îl văzu pe Wilson înăuntru cu arma fixată la gâtul moale al unui sugar și se retrase imediat. Dacă trăgea înăuntru, Wilson ar fi omorât pe cineva. Poate pe Deena, sugarul în mod sigur. Scană coridorul în căutarea unor opțiuni. Văzu uși pe care scria creșa nivelul doi și alături de acestea creșa nivelul trei și simți cum îi îngheață sângele în vine.

*

Fata era neobosită, își spuse Roarke. Alerga cu toată viteza, de aproape un kilometru pe coridor. Abia putea să țină pasul cu ea. Sângele îi picura în ochi, îi curgea și din braț și fetița pe care o ținea

în brațe ajunsese grea ca plumbul în momentul în care ajunseră la ascensor.

La fel și teama care îi strângea din ce în ce mai tare stomacul.

— Știu cum să ieșim. Va dura prea mult dacă o să încerci să ne duci înapoi. Nu ne-a oprit nimeni. De aici înainte n-o să ne mai deranjeze nimeni.

Roarke se decise rapid.

— Direct sus și afară. Am o mașină afară, ER. Este un ZX-5000 negru.

O clipă fata păru exact ceea ce era: o fetiță aproape adolescentă.

— Uite aici, ia codul! Roarke scoase un card-cheie din buzunar. Diana, jură-mi pe viața mamei tale că te duci la mașină, te urci în mașină și o încui. O să stați acolo amândouă până ne întoarcem noi.

— Sângerezi foarte tare. Sângerezi pentru că ai încercat să oprești toate astea, ai încercat să ne ajuți. Și ea te-a trimis cu noi, așa cum m-a trimis pe mine Deena cu Darby. Întinse mâinile să ia copilul. Așa că jur pe viața Deenei, pe viața mamei mele, că am să mă încui în mașină pe dinăuntru și am să aștept.

— Ia și asta! Roarke îi dădu microfonul auricular. Când ai să ajungi afară, în siguranță, pune-ți ăsta în ureche și spune-i omului de la celălalt capăt unde suntem și cum să ajungă acolo unde suntem noi.

Șovăi o clipă, apoi îi dădu și o armă.

— Să n-o folosești decât dacă nu mai ai încotro.

— Nimeni nu a mai avut atâta încredere în mine până acum. Diana își vârî arma în buzunar. Mulțumesc.

Când ușa se închise, Roarke începu să alerge.

Eve ajunse la Nivelul Doi, folosi cardul pe care îl luase și deschise ușile. În interior erau cinci leagăne. Copiii din ele - la naiba, de unde să știe ea? aveau câteva luni, poate un an. Erau monitorizați chiar și

în somn. La fel ca și copiii pe care îi văzu mai departe - la Nivelul Trei - care dormeau pe un fel de pătuțuri înguste aranjate ca într-un dormitor comun. Eve numără cincisprezece. Ușile de legătură dintre niveluri nu aveau nevoie de card de siguranță. Cel puțin nu atunci când se trecea de la Nivelul Doi la Nivelul Trei. O vedea pe Deena la Nivelul Unu cu mâinile în sus. Gura ei se mișca. Nu avea nevoie să audă ca să știe ce spunea. Se vedea foarte bine pe chipul ei.

Încearcă să-l determine să lase copilul jos, își spuse Eve. Sau să lase arma în jos, măcar o secundă. Asta-i tot ce-mi trebuie. Era cât pe-aici să-și încerce norocul, când văzu sistemul de sonorizare de pe ușă. Îl pomi și ascultă.

— Nu are niciun rost. Te rog, dă-mi-o mie!

— Are toate rosturile din lume. Sunt peste patruzeci de ani de muncă și de progres, sute de persoane superioare. Tu ai fost o mare speranță, Deena. Una dintre cele mai mărețe realizări ale noastre și ai dat cu piciorul la toate acestea. Pentru ce?

— Pentru libertatea de a alege, pentru viață și pentru moarte. Și nu sunt singura, nu sunt prima. Câte dintre noi s-au autodistrus pentru că nu mai suportau să trăiască, știind ce ați făcut din noi.

— Dar știi ce erai? Un gunoi de pe stradă, un nimic. Erai făcută bucățele când te-au adus la noi. Nici măcar Wilfred nu a putut să te refacă. Noi te-am salvat. Iarăși, și iarăși, și iarăși. Te-am perfecționat. Exiști pentru că eu am permis acest lucru. Iar treaba asta trebuie acum să înceteze.

— Nu! Deena se aruncă înainte când bărbatul împinse mai tare pistolul sub gâtului sugarului. Nu câștigi nimic cu asta. Totul s-a terminat și știi bine acest lucru. Încă mai poți să fugi. Poți să trăiești.

— S-a terminat? Fața lui ardea ca de febră din cauza emoției. Abia a început. Într-un alt secol, ceea ce am creat eu va fi însăși existența rasei umane. Și am să fiu și eu prezent ca să văd asta. Pentru mine, moartea nu mai este un obstacol. Dar pentru tine…

Bărbatul ridică arma în sus, iar Eve țâșni pe ușă. Înainte să apuce să tragă, bărbatul răsuci copilul în fața lui ca pe un scut și se lăsă pe vine.

Eve se aruncă la pământ și se rostogoli ca să evite raza unui laser care aruncă în aer ușa din spatele ei. Aerul vibra de urletele copiilor și sirenele alarmelor.

— Poliția! strigă ea. Institutul este închis! Aruncă arma și lasă copilul jos.

Dar singurul răspuns fu încă o explozie deasupra capului ei.

— Ei bine, văd că chestia asta nu funcționează, mormăi ea.

Nu putea riposta tot cu foc atâta timp cât omul ținea copilul în mână. Dar putea să i-l smulgă din mână. Calculă distanța până la ușile care dădeau în coridor. Zări o mișcare în spatele geamurilor și nu era sigură dacă trebuie să înjure sau să se bucure, când îl zări pe Roarke care lua poziție.

— Wilson, ești înconjurat! S-a terminat cu tine. I-am omorât deja personal pe alți doi Wilsoni. Dacă vrei să fiți trei, e treaba ta.

Omul scoase un țipăt și tocmai se pregătea să alerge spre ușile mai îndepărtate, când ea văzu copilul care zbura prin aer. Avu numai o clipă ca să se răsucească în loc, dar Deena sărise deja să-l prindă.

Focul lui Wilson o lovi în aer, exact în clipa în care mâinile ei apucară copilul.

— O să mori! Și o să suferi și o să fii bolnavă și o să te târăști cu viața jalnică pe care o ai. Eu i-aș fi făcut pe oameni niște zei. Amintește-ți cine te-a terminat. Ține minte cine te-a condamnat la mortalitate. Inițiați autosecuritatea.

Wilson se ridică în picioare și țintì spre Eve, dar aceasta trase exact în clipa în care Roarke năvălea pe ușă. Wilson se prăbuși între focurilor lor încrucișate.

Alte alarme se puseră în funcțiune, iar o voce inertă de computer începu să îngâne:

Atenţie! Atenţie! Autosecuritatea iniţializată. Aveţi zece minute ca să părăsiţi în siguranţă acest loc. Atenţie, atenţie! Aceste facilităţi se vor autodistruge în zece minute.

— Perfect. Poți să oprești chestia asta? îl întrebă ea pe Roarke.

Roarke se uită la micul dispozitiv aflat lângă trupul lui Wilson.

— Nu este decât un declanșator. Are un singur mod de utilizare. Ar trebuie să găsesc sursa ca să-l anulez.

— Nu se poate!

Eve se repezi spre locul unde zăcea Deena pe jos, continuând să țină în brațe copilul care plângea.

— O să te scoatem de aici.

— Scoate-o pe ea! Scoate-i pe copii! Nu poți opri sistemul. Sunt mai multe surse și niveluri. Nu e suficient timp. Te rog, scoate-i de aici. Eu sunt pierdută.

— Poliția și ambulanța sunt pe drum. Eve îi aruncă o privire lui Roarke. Îi aud. Copiii din camera învecinată. Scoate-i de aici.

— Ia-o pe ea, te rog, ia-o pe ea! Deena se lupta să-i dea copilul lui Eve.

Eve luă copilul și îl puse sub un braț și văzu că Deena avusese dreptate. Era terminată. Acolo unde hainele îi fuseseră sfâșiate de explozie, se vedea pielea arsă, pe alocuri chiar și oasele. Sângele îi curgea deja din urechi și pe gură. Nu mai putea ajunge nici măcar până la ușă.

— Diana și cea mică?

— Sunt în siguranță. Eve se uită la Roarke să primească confirmarea. Au plecat.

— Du-le la Avril. Deena se agăță cu o mână de brațul lui Eve. Te rog. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, du-i la Avril și lasă-i să

plece. Rugămintea mea pe patul de moarte. Vreau să-ți fac o mărturisire pe patul de moarte.

— Nu mai este timp! Roarke!

Eve îi întinse copilul.

— Scoate copiii de aici! Acum!

Atenţiune! Atenţiune! Tot personalul trebuie să părăsească clădirea. Locaţia se va autodistruge în opt minute.

— Eu i-am ucis pe toți. Avril n-a știut nimic despre asta. Eu l-am ucis pe Wilfred Icove sr…pe Wilfred Icove jr. pe Evelyn Samuels. Voia să…O, Doamne!

— Lasă asta! Ai dreptate, ești pierdută, n-am cum să te ajut.

Auzi țipetele și plânsetele copiilor, zgomot de pași care alergau și continuă s-o privească pe Deena în ochi.

— O să-i scoatem pe toți de aici.

— Gestația!

Deena scrâșni din dinți și gemu de durere.

— Dacă îi scoți din recipiente și le deconectezi, dacă umbli la ele…o să moară. Nu pot să…Sângele țâșni din ochii ei ca niște lacrimi. Nu mai pot fi salvați. Voiam să fac ce a liíeut Wilson, pentru că știam asta. Dar n-am putut. Trebuie să-i lași și să-i salvezi pe ceilalți. Te rog, lasă-i să plece. Avril…O să aibă grijă de ei. Ea…

— Mai sunt și alții în clădirea asta?

— Nu, sper să nu mai fie. Numai droizi de serviciu la această oră din noapte. Wilson…probabil că Wilson i-a închis. A ucis replicile lui Icove. Ticălosul! Am să mor acolo unde m-am născut. Cred că e bine așa. Spune-i Dianei. Ei bine, oricum își va da seama. Micuța…

— Darby. Se numește Darby.

— Darby. Zâmbi în timp ce ochii i se încețoșau.

Mâna îi alunecă de pe brațul lui Eve.

Atenţiune! Atenţiune! Această locaţie se va autodistruge în şapte minute. Tot personalul trebuie să părăsească clădirea imediat.

— Eve, creșele au fost evacuate. Echipa de serviciu duce copiii sus. Trebuie să plecăm. Acum!

Eve se ridică în picioare și se întoarse. Roarke încă mai avea copilul în brațe.

— Zona de gestație. A spus că nu se poate umbla la recipiente fiindcă fetușii vor muri. Dovedește-i că s-a înșelat.

— Nu pot. O apucă de braț și o trase afară. Suportul vital, uterele artificiale sunt integrate în sistem. Dacă se deconectează, se taie oxigenul.

— De unde știi tu…

— Le-am examinat. Am verificat deja. Dacă am fi avut timp, am fi putut să tragem un bypass. Dar nu avem timp. Nu putem să-i scoatem de aici, Eve, nu putem scoate celulele întregi la timp, chiar dacă facem un bypass. Nu avem cum să-i salvăm.

Eve văzu sentimentul de oroare oglindit în ochii lui, același sentiment care îi strângea gâtul.

— Și îi lăsăm pur și simplu aici?

— O salvăm pe ea.

Mută neîndemânatic copilul și o apucă pe Eve de braț.

— Plecăm acum sau ne lăsăm îngropați aici.

Eve începu să alerge, trecu peste ruinele pe care le provocase, peste trupurile băieților pe care îi ucisese și care fuseseră creați ca să ucidă. Mirosea a moarte, a sângele ei și a sângele lui Roarke. Își vărsaseră sângele, totuși nu fusese suficient. Nimic nu poate opri răul și urâțenia, își aminti ea.

Atenţiune! Atenţiune! A început linia roşie pentru evacuare. Tot personalul rămas trebuie să părăsească de îndată clădirea. Locaţia se va autodistruge în trei minute.

— Tare aș fi vrut să închidă sistemul de autodistrugere, naiba să-l ia! Continuă să fugă șchiopătând. Coapsa îi pulsa de durere. Aruncă o privire către Roarke și văzu că și fața lui era albă ca hârtia și încordată pe sub cheagurile de sânge. Zări apoi ascensorul din fața ei cu ușile închise.

— Nu pot să le las neasigurate. Vocea lui Roarke ieșea cu greutate și Eve fu de-a dreptul îngrozită când îi aruncă copilul în timp ce ea începuse deja numărătoarea inversă în minte.

— N-am avut timp să le fixez pe modul deschis. Scoase un card și îl introduse o dată, de două ori.

— Nu vrea al naibii să-l citească! Scoase o batistă și începu să-l șteargă în timp ce înjura în galeză.

Prins sub brațul lui Eve, copilul scâncea și dădea din picioare, de parcă ar fi lovit-o cu un ciocan.

Linie roşie plus şaizeci de secunde. Locaţia va fi lichidată în două minute.

Roarke introduse cardul a treia oară și se năpustiră în lift.

— Nivelul străzii, strigă el și înjură din nou, când Eve îi împinse din nou copilul în brațe.

— De ce mi-o dai mie? Ține-o tu!

— Nu, o ții tu! Eu răspund de operațiunea asta.

— La dracu'! Eu sunt o persoană civilă.

Eve bătu cu mâna pe armă.

— Dacă încerci măcar să mi-o dai înapoi, te pocnesc și o.a ți pierzi cunoștința. Legitimă apărare!

Linie roşie pius nouăzeci de secunde. Tot personalul trebuie să se afle la distanţa maximă de securitate.

Ține-ți gura! mormăi Eve către sistemul de alarmare m timp ce sudoarea îi curgea șiroaie pe spate.

— Există cumva o altă ieșire?

— Chestia asta ar putea să se miște mai repede. Chiar că ur putea să meargă ceva mai repede.

Scrâșni din dinți în momentul în care sistemul de avertizare anunță linie roșie plus două minute.

— O să fim tot aici când sare drăcia în aer, așa e?

— Cam așa ceva.

Privea fix la dispozitivele de control, ca și când furia ei ar fi putut să accelereze mersul ascensorului.

— N-am fi putut să-i scoatem indiferent ce am fi făcut.

— Nu, n-am fi putut, așa este. Își puse mâna liberă pe umărul ei. L-ai luat pe ăsta așa că a trebuit să-i las acolo pe ceilalți. Ca să trebuiască să mă duc și s-o scot afară. Să avem ceva concret de făcut ca să-mi mișc fundul.

— Și mă mai gândeam că o s-o ții tu cât ieșim din clădire, în timp ce țipă de-mi sparge timpanele.

Lichidare în treizeci de secunde.

— Dacă nu reușim, să știi că te iubesc și toate celelalte, bla, bla, bla.

Roarke râse și îi înconjură umerii cu brațul liber.

— Același lucru ți-l spun și eu. Am făcut o călătorie dată naibii.

Când începu numărătoarea inversă finală, Eve se întinse și îl apucă de mână.

Lichidare în zece secunde: nouă, opt, șapte…

Ușile se deschiseră. Zburară împreună prin ele. Eve auzi că numărătoarea inversă ajunsese la trei în momentul în care ușile de securitate se închiseră în urma lor. Eve își smulse haina de unde o lăsase și se repezi prin cameră împreună cu el. Simți sub picioare unda unei vibrații. Se gândi la ceea ce era sub ea, la recipiente, la stupuri. Apoi alungă gândul. Avea suficient timp pentru coșmaruri mai târziu.

Se lupta să-și pună din nou haina pe ea. Iar dacă îi tremurau sau nu mâinile, asta numai ea știa.

— Asta o să-mi ia ceva timp.

— Nu te grăbi. Eu te aștept afară, spuse el privind la polițiștii aliniați.

— Poți să dai copilul unuia dintre polițiști. Cei de la Protecția Copilului vor veni imediat să se ocupe de minori.

— Te aștept afară, repetă el.

— Du-te să te trateze, strigă ea.

— Aici? Nici nu mă gândesc.

— Ai dreptate, răspunse ea și păși înainte ca să-și termine treaba.

Ajuns afară, Roarke se îndreptă direct către mașina lui. Se simți ușurat când o văzu pe Diana culcată pe bancheta din spate, cu fetița ghemuită la piept. Deschise portiera și se lăsă pe vine când Diana deschise ochii.

— Te-ai ținut de cuvânt, spuse el.

— Deena a murit. Știu.

— Îmi pare foarte rău. A murit salvând-o… salvând-o pe sora ta.

Îi întinse bebelușul, iar Diana îl luă în brațe.

— Ne-a ajutat să salvăm copiii.

— Wilson e mort?

— Da.

— Toți?

— Toți cei pe care i-am găsit, da. Locația a fost distrusă. Și echipamentele, înregistrările, totul, toată tehnologia.

Ochii fetei erau limpezi și privirea dreaptă.

— Și ce ai de gând să faci acum cu noi?

— Am să vă duc la Avril.

— Nu, nu se poate. Pentru că așa o să știi unde suntem. Avril n-o să mai rămână pe loc dacă știi unde suntem și avem nevoie de timp înainte să plecăm din nou.

Era un copil cu alți doi copii. Dar într-o anumită privință era mai mare decât vârsta ei. Decât ei toți, decât el.

— Poți să ajungi singură la ea cu copiii?

— Da. Ne dai drumul să plecăm?

— Asta este tot ce a cerut mama voastră, ultimul lucru care ne-a rugat. Se gândea la voi și la ceea ce este cel mai bine pentru voi.

Așa cum făcuse și propria lui mamă, își aminti el. Mama lui murise făcând ceea ce credea că este cel mai bine pentru el…

Fata coborî din mașină, cu un copil în brațe și altul de mână.

— N-o să te uităm.

— Nici eu pe voi. Domnul să vă aibă în paza lui!

Le urmări cu privirea până se pierdură în zare. Apoi scoase dispozitivul de comunicare și o contactă pe Louise.

Era aproape ora două când Eve apăru lângă ei. Aruncă o privire către clinica mobilă de lângă mașina lui și sâsâi:

— Uite ce este, sunt obosită. Vreau să ajung acasă.

— Imediat ce termin trierea, ai și plecat. Louise arătă către clinica mobilă. Din păcate, nu am posibilitatea de a aplica fumigații la clinica mobilă. Amândoi puțiți de trăsniți.

Se apropiau zorile. Fără să mai piardă timpul, se urcă în clinica mobilă.

— Fără tranchilizante, fără blocante. E și așa destul de rău fără să mai fiu și mahmură. Îi aruncă o privire rece lui Roarke, dar acesta se mulțumi numai să zâmbească.

— Eu n-am nimic împotriva tranchilizantelor. Abia mai netezesc marginile dureroase.

— Și el e rănit? o întrebă pe Louise și scrâșni de durere când aceasta trecu cu bagheta de diagnostic peste rana de la brațul ei.

— Puțin. Este mai mult epuizat. A pierdut și mult sânge. Are o gaură urâtă în braț și cu rana aia de la cap nu știu cum a mai reușit să rămână în picioare până acum. Același lucru este valabil și pentru tine. Prefer să vă duc pe amândoi la clinică.

— Iar eu aș prefera să fiu la Paris și să beau șampanie.

— Mergem mâine.

Roarke se foi ca să se dea mai aproape de ea.

— Ai casa plină de rude din Irlanda.

— Aici ai dreptate. Atunci o stăm acasă și o să ne îmbătăm. Rudele mele irlandeze o să aprecieze o beție pe cinste. Căci altfel nici nu s-ar putea numi rudele mele, nu-i așa?

— Mă întreb ce-or să zică atunci când ne-or vedea acasă, murdari și mirosind urât, plini de sânge și bătuți măr. La naiba, Louise!

— Ar fi fost mai ușor dacă luai un tranchilizant. Doar ți-am spus!

Eve pufni pe nas, apoi trase aer în piept încordându-se pentru următoarea intervenție medicală.

— Am să-ți spun eu ce-or să creadă. Că trăim din plin o viață palpitantă.

— Te iubesc, draga mea Eve! Roarke o sărută încetișor pe gât. Și bla, bla, bla.

— Starea ta mă îngrijorează, zise Eve.

— Duceți-vă acasă și trageți un pui de somn. Louise se așeză. Charles și cu mine o să venim mai devreme. Am să vă mai aplic încă un tratament.

— Distracția nu se termină niciodată.

Eve se ridică și nu-și ascunse grimasa pe care i-o provoca durerea de la șold.

— Mulțumesc, Louise, spuse Roarke ridicându-se și sărutându-i mâna.

— Și toate acestea numai într-o singură săptămână de muncă. Și eu trăiesc o viață plină și palpitantă.

Eve așteptă până când clinica mobilă se puse în mișcare, apoi întrebă:

— Unde e Diana cu cele două fetițe?

Roarke ridică privirile în sus și observă că stelele păleau.

— N-aș putea să spun.

— Le-ai lăsat să plece.

Ochii lui erau obosiți, dar perfect limpezi când îi întâlniră pe ai ei.

— Aveai intenția să faci altceva?

Eve rămase o clipă tăcută.

— Am luat legătura cu Feeney ca să-i spun să deconecteze dispozitivul de urmărire. Nu era nevoie, căci atunci când au sărit în aer laboratoarele, totul s-a dezactivat. În mod oficial, Diana Rodriguez este moartă. Dispărută în explozia de la laboratoarele Nașterii Silențioase. Cât despre celelalte două minore, nu există niciun fel de dosare. Și nici nu vor fi.

— Și nimeni nu există, cel puțin oficial, atâta vreme cît nu sunt înregistrări referitoare la el.

— Asta e tehnologia. Avril Icove a dispărut. Am o mărturie lăcută pe patul de moarte care o exonerează de orice implicare în asasinatele comise în jurisdicția mea. Dar chiar și fără asta, Protecția Copilului nu intenționează să depună plângere. Ar însemna o folosire ineficientă a timpului și a fondurilor departamentului ca să se încerce localizarea ei în momentul de față. Autoritățile federale poate că au altă părere.

— Dar nici ele nu o vor găsi.

— Este foarte puțin probabil, într-adevăr.

— Și cu ce te alegi tu din toate astea?

— Cu mai nimic. Nadine va ieși pe post cu toate chestiile astea peste câteva ore. Ceea ce a fost aici, la subsol, a dispărut. Autoritățile guvernamentale poate că au să identifice și să ia urma câtorva dintre clone, dar cele mai multe se vor pierde în masa oamenilor obișnuiți. Sunt foarte inteligente, să nu uităm asta. Din câte îmi dau eu seama, povestea se încheie aici.

— Atunci hai să mergem acasă. Îi cuprinse fața în palme și o sărută pe frunte, pe nas, pe buze. Cât despre noi doi, avem de ce să mulțumim destinului.

— Da, așa este. Îl apucă strâns de mână, așa cum făcuse și atunci când moartea fusese la un pas de ei.

Apoi îi dădu drumul și ocoli mașina, strecurându-se alături de el.

Lumea nu era chiar un loc perfect și nu va fi niciodată. Dar acum, când se uita cum se revarsă zorile peste orașul ei împuțit, i se părea că ea înseamnă foarte mult.

Sfârșit

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025